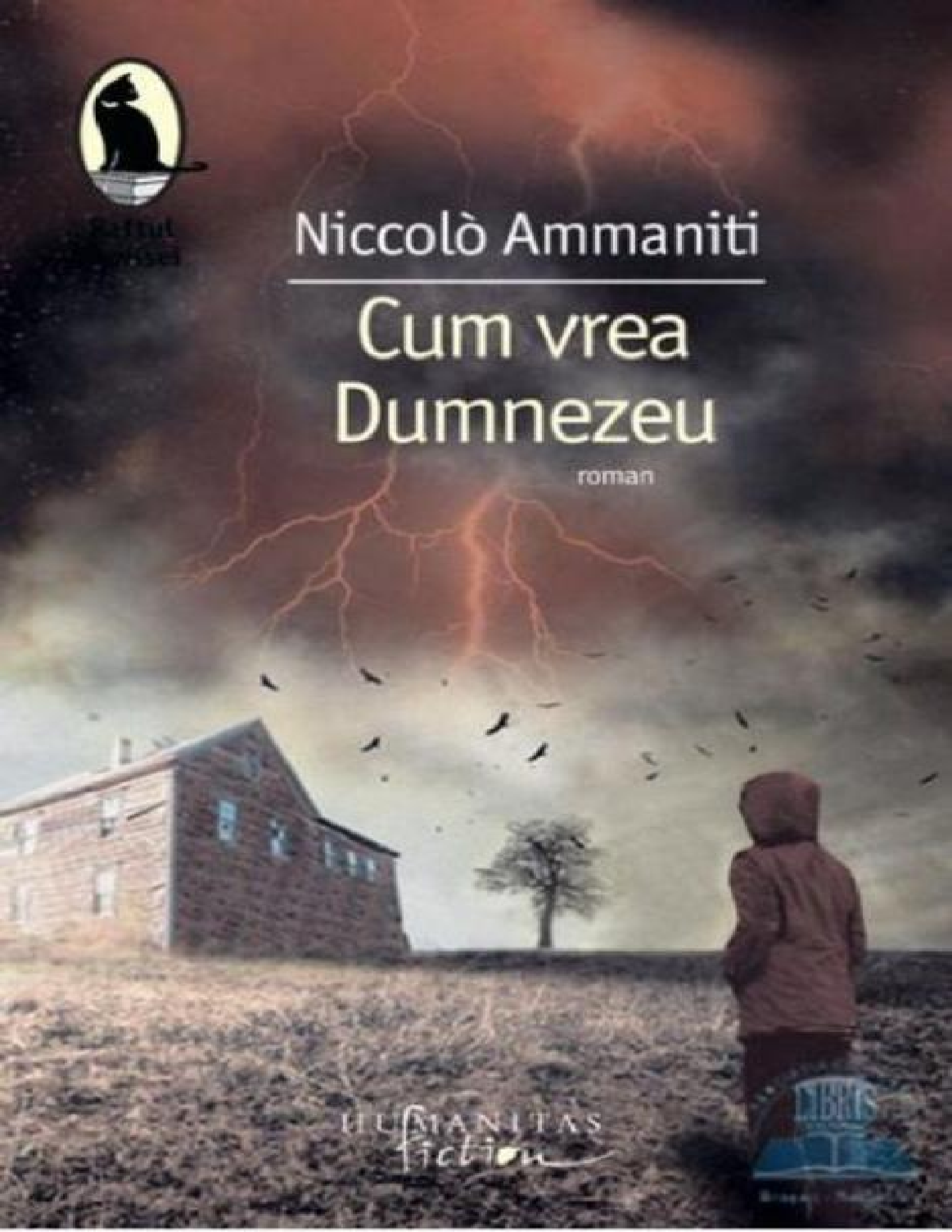
Niccolò Ammaniti
Cum vrea Dumnezeu
roman
HUMANITAS fiction

NICCOLO AMMANITI

Cum vrea Dumnezeu

Niccolo Ammaniti s-a născut la Roma în 1966. A urmat studii de biologie, dar când a trebuit să-şi redacteze teza de licenţă, s-a apucat să scrie un roman, Branchie, acceptat la un concurs de debut în 1994. A abandonat apoi definitiv biologia dedicându-se scrisului şi publicând un volum de povestiri, Fango (1996), care îl impune atenţiei publicului. În prima perioadă a creaţiei sale, cea din anii ’90, Ammaniti experimentează diferite stiluri: fraze scurte, scene violente, personaje cu o psihologie complexă şi situaţii groteşti. În acelaşi an, apare în volumul colectiv Gioventu cannibale povestirea „Seratina”, scrisă împreună cu Luisa Brancaccio. Titlul volumului va defini un adevărat curent în literatura italiană contemporană, „Canibalii”, al cărui cap de afiş este considerat Ammaniti. Odată cu romanul Tiprendo e ţi porto via (1999), stilul autorului se maturizează, scriitura sa devenind mai rafinată şi mai fluidă. Adevăratul succes internaţional l-a cunoscut însă în anul 2001, cu romanul Mie nu mi-e frică (Io non ho paura\Humanitas, 2006), distins cu premiul Viareggio-Repaci. În anul 2003, regizorul Gabriele Salvatores a realizat după acest roman un film purtând acelaşi titlu. Romanul Cum vrea Dumnezeu (Come dio comanda, 2006), distins în 2007 cu Premiul Strega, stă la baza filmului omonim regizat de Gabriele Salvatores în 2008.

NICCOLO AMMANITI

Cum vrea Dumnezeu

Pentru Lorenza, întotdeauna

PROLOG

1

„Trezeşte-te! Fir-ai al naibii, trezeşte-te!”

Cristiano Zena deschise gura şi se agăţă de saltea ca şi cum sub el s-ar fi căscat o prăpastie.

O mână îl strânse de gât. „Trezeşte-te! Ştii că trebuie să dormi iepureşte, pentru că în somn eşti mai uşor de ţepuit.”

„Nu-i vina mea. Ceasul deşteptător…” bolborosi copilul eliberându-se din strânsoare şi ridicându-şi capul de pe pernă.

Dar e noapte, se gândi.

Se uită pe fereastră. Totul era întunecat în afară de conul galben al felinarului în care se vedea cum cad fulgi mari şi pufoşi ca bumbacul.

„Ninge” îi spuse tatălui său aflat în picioare în mijlocul camerei.

O dâră de lumină se strecură din coridor şi punea în evidenţă ceafa rasă a lui Rino Zena, nasul coroiat, mustăţile şi ciocul, gâtul şi umărul muşchiulos. În locul ochilor avea două găuri negre. Era gol până la brâu. Cu o pereche de pantaloni militari şi bocancii murdari de vopsea.

Cum de nu-i e frig? se întrebă Cristiano întinzând degetele către lampa de lângă pat.

„Nu aprinde. Mă deranjează.”

Cristiano se ghemui în culcuşul cald de pături şi cearşafuri. Inima îi bătea încă tare de tot. „De ce m-ai trezit?”

Apoi îşi dădu seama că taică-său strângea în mână pistolul. Deseori, când era beat, îl scotea şi se plimba prin casă îndreptându-l către televizor, către mobilă sau becuri.

„Cum reuşeşti să dormi?” se întoarse Rino către fiu.

Vocea îi era împiedicată, ca şi cum ar fi înghiţit un pumn de cretă.

Cristiano ridică din umeri. „Dorm…”

„Bravo.” Tatăl scoase din buzunarul pantalonilor o cutie de bere, o deschise, o bău dintr-o înghiţitură, îşi şterse barba cu braţul, apoi turti cutia şi o aruncă pe jos. „Nu-l auzi pe ticălos?”

Nu se auzea nimic. Nici măcar maşinile care toată ziua ţi toată noaptea vâjâiau prin faţa casei şi dacă închideai ochii aveai impresia că îţi intrau în cameră.

E zăpada. Zăpada acoperă zgomotele.

Tatăl se apropie de fereastră şi îşi sprijini fruntea de geamul umed din cauza condensului. Acum lumina din coridor îi desena deltoizii şi cobra tatuată pe umăr. „Dormi prea greu. În război pe tine te-ar omorî primul.”

Cristiano se concentră şi auzi în depărtare lătratul răguşit al câinelui lui Castardin.

Era atât de obişnuit cu el, încât urechile nu-l mai auzeau. Aşa cum nu auzeau ţârâitul neonului din coridor şi apa care curgea încontinuu la closet.

„Câinele?”

„în sfârşit… Începeam să-mi fac probleme.” Tatăl se întoarse din nou spre el. „Nu s-a oprit o clipă. Nici sub zăpadă.”

Cristiano îşi aduse aminte ce visa atunci când tatăl său îl trezise.

Jos, în camera de zi, lângă televizor, într-un mare acvariu fosforescent se afla o meduză verde şi gelatinoasă care vorbea într-o limbă foarte ciudată, numai cu c, z şi r. Iar lucrul extraordinar era că el o înţelegea perfect.

Ce oră o fi? Se întrebă căscând.

Cadranul luminos al radioului-ceas pus pe jos arăta ora trei şi douăzeci şi trei.

Tatăl îşi aprinse o ţigară şi pufni: „M-a scos din minţi”.

„E idiot câinele ăla. Cu câtă bătaie a primit…”

Acum, când inima încetase să-i mai mărşăluiască în piept, Cristiano simţea somnul apăsându-i pleoapele. Avea gura uscată şi simţea gustul de usturoi al puiului de la rotiserie. Poate dacă ar bea, ar reuşi să scape de el, dar era prea frig ca să coboare în bucătărie.

I-ar fi plăcut să reia visul cu meduza de unde îl lăsase. Se frecă la ochi.

De ce nu te culci? Îi venea să întrebe, dar nu o făcu. După cum se învârtea prin cameră, taică-său nu părea să aibă nici cea mai mică intenţie să se ducă la culcare.

Trei stele.

Cristiano avea o scară de cinci stele pentru a stabili furia tatălui său.

Ba chiar între trei şi patru stele. Se afla deja în zona „fii foarte atent", unde singura strategie era aceea de a-i dă întotdeauna dreptate şi a sta cât mai departe posibil de el.

Taică-său se întoarse şi lovi puternic cu piciorul un scaun din plastic alb care se rostogoli prin cameră şi se opri în grămada de cutii de carton în care Cristiano îşi ţinea hainele. Greşise. Erau cinci stele. Alarmă roşie. În cazul ăsta, singura strategie era aceea de a amuţi şi a se face una cu pământul.

De o săptămână taică-său era cu fundu-n sus. Cu câteva zile înainte se înfuriase pe uşa de la baie care nu se deschidea. Se stricase închizătoarea. Încercase câteva minute să o dreagă cu o şurubelniţă. Stătea acolo, în genunchi, blestemându-l şi înjurându-l pe Frăţâni de la magazinul care i-o vânduse, pe fabricanţii chinezi care o construiseră din tablă, pe politicienii care permiteau să se importe rahatul ăla, şi era ca şi cum ar fi fost cu toţii acolo, chiar în faţa lui, dar uşa nici gând să se deschidă.

Un pumn. Unul şi mai puternic. Un alt pumn. Uşa se clătina din ţâţâni, dar nu se deschidea. Rino se dusese în cameră, luase pistolul şi trăsese în încuietoare. Dar uşa tot nu s-a deschis. Se auzise doar un bubuit îngrozitor care îl asurzise pe Cristiano pentru o jumătate de oră.

Ceva bun tot se întâmplase: Cristiano învăţase că scena aceea din filme, în care dacă tragi în broască uşa se deschide, nu era decât o tâmpenie.

În cele din urmă taică-său începuse să o lovească cu piciorul. A spart-o urlând şi rupând bucăţi din lemn cu mâinile. Când a intrat în baie a izbit cu pumnul în oglindă şi cioburile s-au risipit peste tot, el s-a tăiat la mână şi a rămas o bună bucată de timp fumând aşezat pe marginea vanei şi cu sângele care-i curgea şiroaie.

„Ce-mi pasă mie dacă javra aia e idioată?" reluă Rino după ce se gândise o vreme. „M-a scos din minţi. Eu mâine trebuie să merg la lucru…"

Se apropie de fiu şi se aşează pe marginea patului. „Ştii ce mă enervează pe mine cu adevărat? Dimineaţa, după ce fac duş, să ies ud pe gresia îngheţată, riscând să alunec şi să-mi rup gâtul." Îi zâmbi, încărcă pistolul şi i-l întinse ţinându-l de ţeavă: „M-am gândit că chiar am avea nevoie de un covoraş frumos din blană de câine".

Noaptea, la ora trei şi treizeci şi cinci, Cristiano Zena ieşi din casă încălţat cu o pereche de cizme din cauciuc verzi şi îmlyăcat cu pantalonii de pijama şi canadiana lui taică-său. Strângea într-o mână pistolul şi în cealaltă o lanternă.

Cristiano era un băiat slăbuţ, înalt pentru cei treisprezece ani ai săi, cu încheieturi şi glezne subţiri, mâini lungi şi numărul patruzeci şi patru la picior. Părul vâlvoi, de un blond spălăcit, nu reuşea să-i ascundă urechile clăpăuge. Avea nişte perciuni neîngrijiţi, ochii mari şi albaştri, nasul mic şi cârn şi gura prea mare pentru o faţă atât de mică.

Ningea îndesat. Totul era înţepenit, iar temperatura coborâse sub zero grade.

Cristiano îşi îndesă pe cap căciuliţa de lână neagră, dădu afară un norişor de aburi şi îndreptă lanterna spre curte.

Un strat de zăpadă acoperea pietrişul, vechiul leagăn ruginit, pubelele de gunoi, o grămadă de cărămizi, furgonul. Şoseaua naţională care trecea exact prin faţa casei era o lungă şi imaculată dungă albă. Nici o urmă de roţi care s-o strice. Câinele continua să latre în depărtare.

Închise uşa şi îşi vârî mai bine pijamaua în cizmele de cauciuc.

„Hai, du-te. E un fleac. Ce-ţi trebuie? Îl împuşti în cap, nu uita, în cap, altfel începe să scbelălăie şi trebuie să mai tragi încă o dată. În zece minute

eşti din nou în pat. Hai, viteazule.” îi răsună în minte teoria pe care i-o ţinuse taică-său atunci când îl sculase din pat.

Ridică privirea. Umbra întunecată a tatălui din spatele ferestrei îi făcea semn să se mişte. Îşi vârî pistolul în chiloţi. Răceala oţelului îi încreţi pielea scrotului.

Îi făcu un semn tatălui şi cu pas nesigur se îndreptă spre spatele casei, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai puternic.

De la fereastră, Rino Zena îşi privea fiul ieşind din casă în zăpadă.

Terminase şi berea, şi ţuica. Asta era cât se poate de enervant, dar, dacă în plus mai şi auzi un fluierat ascuţit care îţi sfredeleşte timpanul ca o sulă, devine cu adevărat o problemă.

Şuieratul ăla începuse când Rino trăsese în uşa de la baie şi chiar dacă trecuse o săptămână de atunci, nu scădea în intensitate.

Poate mi-am spart timpanul. Ar trebui să merg la medic, îşi spuse aprinzându-şi o ţigară.

Dar Rino Zena jurase că va intra într-un cabinet medical numai dus cu picioarele înainte.

El nu cădea în plasă.

Ticăloşii ăia încep prin a-ţi spune că trebuie să faci o serie de analize şi dacă te laşi dus de nas ai belit-o. Dacă nu te dă gata boala, au grijă datoriile pe care trebuie să le faci ca să te tratezi.

Rino Zena îşi petrecuse seara prăbuşit pe un fotoliu în faţa televizorului, mort de beat. Cu două fisuri în locul ochilor, maxilarul atârnând, şi o cutie de bere în mână, încercase să urmărească un program absurd care din când în când îi dispărea din faţa ochilor.

Din câte reuşise să înţeleagă, era vorba despre doi soţi care acceptau să-şi schimbe nevestele pentru o săptămână, numai Dumnezeu ştia de ce.

Nu mai aveau respect pentru nimic în buda aia de televiziune. Şi ca să fie totul şi mai original, unii erau nişte sărăntoci din Cosenza, iar ceilalţi nişte romani cărora le ieşeau banii pe cur.

Tatăl sărac era tinichigiu. Tatăl bogat, unul din poponarii ăia căruia trebuia să i-o desenezi ca s-o înţeleagă, lucra într-un sector care avea de-a face cu publicitatea. E clar că nevasta tinichigiului era o ciumă imposibil de privit, iar cealaltă o blondină cu nişte picioare până-n gât, care-şi petrecea ziua într-o sală de sport învăţându-i pe alţii cum să respire.

În cele din urmă însă povestea îl captivase pe Rino şi urmărind-o dăduse gata o sticlă de ţuică.

În casa romanului toţi o urau pe ciuma din Cosenza, pentru că avea mânia să se învârtă prin casă cu Cif-ul în mână şi, cum te aşezai undeva, imediat începea să spună că se strică pernele. După o zi îi comandau ca unei servitoare din Lumea a Treia, iar ea era cât se poate de mulţumită.

Pe Rino îl interesa mai mult situaţia de la Cosenza. Tinichigiul o trata pe lungană ca şi cum ar fi fost lady Diana. Rino sperase ca tinichigiul, într-un moment de mârlănie, s-o înşface pe lungana care o făcea atâta pe rafinată, dar era clar că nu era futută de multă vreme, şi să i-o tragă.

„Vino aici, curvă! Îţi arăt eu cum se face în casa Zena!” începuse să ragă Rino aruncând cu cutia de bere în televizor.

Ştia foarte bine că nu era decât teatru, că toată chestia aia era tot atât de adevărată, pe cât de adevărate erau poşetele de firmă pe care le vând negrii în faţa centrelor comerciale.

Apoi adormise. Se trezise după puţină vreme cu senzaţia că avea o broască moartă în gură şi un ciocan care îi maltrata tâmplele. Se învârtise prin casă căutând nişte alcool care să-i potolească durerea.

În cele din urmă găsise pe colţul unui raft din bucătărie o sticlă prăfuită de rachiu de pere Williams. Cine ştie de câtă vreme era acolo. Ţuica se terminase, dar para dinăuntru părea încă îmbibată bine de alcool. Spărsese sticla de chiuvetă şi aplecat pe masă supsese para. Atunci îşi dăduse seama de câine. Nu se mai oprea din lătrat. Avusese nevoie de ceva timp până să înţeleagă că era javră de la fabrica de mobilă a lui Castardin. Care toată ziua stătea cuminte în cuşcă, iar noaptea începea să latre şi nu mai termina până în zori.

Probabil bătrânul Castardin habar n-avea, pentru că la ora închiderii ieşea cu BMW-ul lui mare cât un car mortuar şi se ducea la club să-şi

risipească banii la poker. În oraş se spunea că era un mare jucător, ca pe vremuri, din aceia care pierd cu stil.

Ceea ce însemna că îşi rodea rânză în tăcere.

Şi aşa el pierdea cu stil banii pe care îi fură cu mobilele lui de carton, iar câinele lui blestemat lătra toată noaptea.

Şi chiar dacă i-ar fi spus cineva, el, cu stilul lui de pe vremuri, ar fi răspuns că acolo împrejur nu erau decât hale. Pe cine putea să deranjeze un câine care nu-şi făcea decât datoria? Rino ar fi băgat mâna în foc că bărbatului stilat nici măcar nu-i trecuse prin cap că la mai puţin de o jumătate de kilometru se afla o casă în care dormea un copil.

Un copil care trebuia să meargă la şcoală.

Perfect, îşi spusese Rino Zena scoţând pistolul din sertar, mâine vei avea posibilitatea să le arăţi tuturor infinitul tău stil când o să-ţi găseşti câinele cu cracii-n sus.

Cristiano hotărî să meargă peste câmp spre fabrica de mobilă. Chiar dacă şoseaua era acoperită de zăpadă, putea totuşi să treacă cineva.

Lumina felinarului nu ajungea până în spatele casei şi întunericul era total. Ilumină cu lanterna botul răsucit al unui Renault 5, un malaxor, o mică piscină gonflabilă făcută ferfeniţă, un scaun de plastic, scheletul unui măr uscat şi un gard de sârmă înalt de doi metri.

Cristiano ieşise în fugă din casă, fără să facă pipi. Ar fi putut să facă acolo, dar hotărî că mai bine nu, era prea frig şi voia să termine cât mai repede cu povestea aia.

Apropie scaunul de gard, se urcă pe el, se prinse cu degetele de ochiurile plasei şi se ridică. Îşi trecu un picior de partea cealaltă, dar turul pantalonilor îi rămase agăţat într-un vârf de metal. Încercă să se elibereze, fără să reuşească, şi în cele din urmă aruncă lanterna jos şi-şi dădu drumul să cadă. Auzi un fâsâit şi simţi o durere în picior.

Se trezi pe spate printre buruienile ude şi cu zăpada care i se topea pe faţă. Se ridică, îşi vârî mâna în gaura care-i sfâşiase jumătate din pijama. Pe partea interioară a coapsei avea o zgârietură lungă, dar nu suficient de profundă ca să sângereze. Pistolul se afla tot în chiloţi.

Luă lanterna şi începu să înainteze anevoios pe lângă gardurile halelor industriale, înghiţit de noroi şi împiedicându-se de muri.

Se afla la marginea unui câmp arăt care ziua se întindea până la orizont. În fund — atunci când nu era ceaţă, dar iarna era întotdeauna ceaţă — se întrezăreau vârfurile ascuţite ale pădurii de pe malul râului.

Dacă n-ar fi fost câinele acela care lătra şi respiraţia lui gâfâită, tăcerea ar fi fost absolută.

Departe, dincolo de râu, sclipeau luminile suspendate ale fabricilor şi strălucirea gălbuie a uzinei electrice.

Degetele, pişcate de frig, începeau să-i înţepenească şi gerul îi urca în sus pe picioare şi-i prindea pulpele.

Ce idiot.

Grăbindu-se să iasă şi furios pe taică-său, nu-şi pusese nici măcar ciorapii. Fulgii de zăpadă îi cădeau pe gât şi geaca începea să se ude pe umeri.

Siluetele negre ale halelor industriale apăreau una după alta. Trecu pe lângă un magazin de obiecte sanitare. Gresie. Closete. Chiuvete. Aşezate în ordine în jurul edificiului. Apoi pe lângă un concesionar de tractoare şi maşini agricole şi prin spatele unei discoteci care dăduse faliment.

Ajunge, fac pe mine.

Stinse lanterna, îşi puse pistolul în buzunarul gecii, îşi coborî pantalonii şi îşi scoase cocoşelul.

Din cauza frigului şi a fricii i se chircise. Părea un cârnăcior. Jetul de urină topi zăpada şi un abur acru se ridică din pământ.

În timp ce şi-l scutura îşi dădu seama că animalul lătra mai tare.

Următoarea hală era fabrica de mobilă a fraţilor Castaftiin.

Părea că ticălosul funcţiona cu baterii, nici măcar nu-şi trăgea răsuflarea. Din când în când înceta să latre şi se punea pe urlat de parcă ar fi fost un afurisit de coiot.

Aprinse lanterna şi o porni la drum plin de avânt. Pierdea prea mult timp. Cu siguranţă cheliosul se agita deja. Îl vedea plimbându-se prin casă ca un leu în cuşcă.

Cristiano Zena se înşela. În momentul acela tatăl său era în baie. Nemişcat în faţa closetului, sprijinindu-se cu o mână de perete îşi privea chipul oglindit în apa neagră din fundul vasului.

I se umfla faţa. Unde îi dispăruseră pometii? Obrajii scofâlciţi? Semăna cu un chinez. Avea treizeci şi şase de ani şi părea de cincizeci, în ultima vreme pusese pe el destul de multe kilograme. Nu avusese curajul să se cântărească, dar ştia că aşa este. I se umflase până şi stomacul. Continua să ridice greutăţi, să facă flexiuni şi exerciţii pentru muşchii abdominali pe o bancă, dar promontoriul acela de sub pectorali nu avea deloc de gând să se dezumfle.

Nu se putea hotărî dacă să se pişe sau să vomeze. Avea în stomac o duzină de beri, o jumătate de sticlă de ţuică şi o pară Williams.

Detesta vomatul. Dar dacă ar fi reuşit să se elibereze, după aceea s-ar fi simţit cu siguranţă mai bine.

Între timp câinele continua să latre.

Ce dracu’face Cristiano? Şi dacă nu-l împuşcă?

O parte din creier îi spunea că da, că avea destul curaj ca să împuşte un câine. O altă parte însă nu era chiar atât de convinsă. Cristiano era prea copil, făcea anumite lucruri doar pentru că îi era frică de taţi. Iar atunci când cineva face ceva de frică, nu de furie, nu are destul curaj să apese pe trăgaci.

Un jet galben şi acru îi ţâşni pe neaşteptate din gură. Rino nimeri numai în parte vasul, restul ajunse pe jos.

În putoarea aceea de vomă se aşeză obosit pe bideu.

În timp ce stătea acolo şi baia începuse să se învârtă ca o maşină de spălat, îşi aminti că, atunci când era el mic, nu era nici urmă de fabrică lui Castardin sau de toate celelalte hale. Pe vremea aceea şoseaua era o străduţă strâmtă, cu plopi şi buruieni pe margini, nu cu mult mai mare decât o uliţă. În jur nu erau decât terenuri cultivate.

Nu departe de unde era acum casa lor se afla un local numit Arcobaleno, o bombă unde puteai să mănânci mămăligă cu carne de ied şi peşte de apă dulce.

Şi chiar acolo unde era acum fabrica lui Castardin se afla o casă ţărănească pătrată ca o cazarmă, cu acoperişul de ţiglă, un hangar mare şi o curte plină de găini şi gâşte. Acolo locuia Roberto Colombo cu familia sa.

Pe un copac mare de la marginea străzii, Roberto pusese un afiş.

ATELIER AUTO REPARAŢII CAMIOANE, TRACTOARE ŞI MAŞINI NAŢIONALE ŞI STRĂINE

De acelaşi copac atârna un leagăn şi Rino se ducea să se joace cu faţa lui Colombo.

Ca să ajungă pe jos până acolo de acasă de la el, de lângă râu, avea nevoie de o jumătate de oră. Dar o jumătate de oră de mers pe jos pe vremea aceea era nimic.

Cum o chema? Alberta? Antonia?

Cineva îi spusese că se căsătorise şi locuia la Milano.

Odată, în timp ce ea se dădea în leagăn, iar el încerca să-i vadă chiloţii, sosise tatăl ei.

Aşezat pe bideu, Rino zâmbi.

Nu-l văzuse niciodată pe Roberto Colombo fără salopeta bleumarin de lucru, un batic roşu legat la gât şi nişte oribili mocasini din piele împletită. Era mic şi îndesat şi avea o pereche de ochelari cu lentilele atât de groase, că în spatele lor ochii apăreau ca două puncte.

„Băiete, câţi ani ai?”

„Unşpe.”

„Şi la unşpe ani încă te mai joci ca un mucos? Taică-tău e mort, şi tu singurul lucru pe care reuşeşti să-l faci este să te uiţi la chiloţii fetei mele?”

Cum de reuşise să-l vadă, chior cum era, era un adevărat mister.

Colombo îl privise cum se preţuieşte un cal în târg. „Eşti slab ca un câine vagabond, dar eşti bine făcut. Un pic de muncă te poate ajuta să-ţi faci muşchi.”

În cele din urmă l-a luat cu el în atelier. Munca era uşoaifc, trebuia să facă maşinile să strălucească ca în ziua în care ieşiseră din fabrică. Pe dinăuntru şi pe dinafară.

„Să nu te gândeşti că devii bogat, dar o să ai cât îţi trebuie să-ţi cumperi o pereche de pantofi buni şi s-o mai ajuţi pe săraca maică-ta, care-şi dă sufletul ca să-i poată ajunge banii până la sfârşitul lunii.”

Şi aşa, după ce termina orele, Rino începuse să meargă în fiecare după-amiază la atelier şi, înarmat cu o pompă şi un burete, îşi făcuse primii bani din viaţa lui.

Pe la cinci, Antonia îi aducea un sendviş şi o chiftea cu stafide.

Rino încercă să se ridice, dar nu reuşi. Voia să deschidă fereastră ca să se aerisească.

O spirală de imagini îl învălui ca o pătură caldă. El şi Antonia împreună. Căsătoria. Copiii. Atelierul. El lucrând acolo cu Cristiano.

Ce vremuri! Totul era atât de simplu. Era uşor de găsit un loc de muncă. Nu existau toate legile astea idioate şi bătaia de joc a sindicatelor. Dacă aveai putere şi chef, lucrai, dacă nu, afară, valea! Nu existau alternative.

Era respectat cine merita.

Apoi, într-o bună zi, Rino venise şi-l văzuse pe Colombo cum îşi luă tălpăşiţa de acolo. Apăruse nu se ştie de unde un oarecare Castardin şi cumpărase casa şi pământul dimprejur. Şi localul Arcobaleno.,

Au deschis nişte ateliere noi la Varrano. Seamănă cu nişte fabrici. Aici nu mai vine nimeni… Oferta e bună.”

Sfârşitul poveştii.

„Oferta e bună”, bolborosi Rino ridicându-se în picioare. „Sărman idiot inconştient.”

Fabrica se afla la vreo douăzeci de metri. Învăluită în lumina lămpilor cu halogen, răsărea din întuneric ca o bază spaţială. Gardul era înalt şi în vârf era întinsă sârmă ghimpată.

„Futu-i! Sârma ghimpată.”

O puseseră cu câtva timp în urmă, după ce într-o noapte intraseră hoţii.

Un zgomot mecanic însoţi lătratul. Un camion.

Cristiano stinse lanterna, se ghemui şi aşteptă să treacă. Avea semnalizatoare luminoase galbene şi curăţa zăpada.

Poate că mâine nu se merge la şcoală. Ura!

Când camionul fu destul de departe, Cristiano făcu ultimii paşi şi se opri în spatele halei.

Câinele lătra mai abitir ca înainte, dacă era posibil aşa ceva. Dar de unde se afla nu reuşea să-l vadă.

Chiar dacă trecuse uneori prin faţa fabricii şi seara târziu, Cristiano nu-şi amintea dacă în timpul nopţii îl dezlegau din lanţ.

Începu să salte ca să-şi dezmorţească picioarele care deveniseră ca nişte bucăţi de lemn. „Te urăsc! De ce îmi faci asta?” Şi îşi muşcă mâna ca să nu înceapă să urle de furie. Un cheag de ură i se oprise în gât ca o schijă ascuţită.

Ce frig nenorocit… Gata! Mă întorc acasă. Făcu trei paşi lovind cu piciorul zăpada, dar se răzgândi imediat.

Nu putea să se întoarcă acasă.

Începu să cerceteze gardul de sârmă căutând locul cel mai bun în care să se caţere.

Între timp, câinele continua să latre pe acelaşi ton monocord.

Dădu peste un stâlp de care era agăţată plasa, unde sârma ghimpată era mai joasă.

Se agăţă de stâlp şi înfigându-şi vârful cizmei în plasă ajunse cu uşurinţa în vârf. Acum trebuia să reuşească să nu rămână atârnat de sârma

ghimpată. Calm îşi trecu mai întâi un picior, apoi celălalt şi ţinându-şi respiraţia îşi dădu drumul jos. Ateriză în tâmplărie.

Scoase pistolul, trase piedică şi îl încărcă.

Ştia să folosească bine pistolul.

Tatăl său îl învăţase să tragă acolo unde se dezmembrau maşini. La început nu reuşea să ochească, îi tremura braţul de parcă ar fi avut Parkinson. Dar tot trăgând în geamuri, oglinzi retrovizoare, şobolani şi pescăruşi înţelesese că era doar o chestiune de poziţie şi respiraţie.

„Ca pe budă turcească", îi spusese Rino.

Picioarele desfăcute, fundul puţin în afară, braţele întinse, dar nu prea rigide. Pistolul paralel cu ochii. Şi respiraţia era foarte importantă.

Trebuia să sprijini vârful limbii pe dinţii de jos şi să dai afară aerul pe nas, apoi să numeri până la patru dezumflându-ţi burta.

Privi în jur. Nimic. Ticălosul hămăia în cealaltă parte a clădirii.

Dacă s-ar fi apropiat încet, ar fi putut să ajungă suficient <4e aproape ca să-l poată ochi, zăpada ar fi acoperit zgomotul paşilor, iar idiotul ăla era prea ocupat să latre, ca să-şi dea seama că era pe punctul de a ajunge în paradisul câinilor.

Dacă însă câinele ar fi sărit la el, ar fi trebuit să aibă curajul să se oprească, să ia poziţia şi să ochească în timp ce ăla alerga spre el.

Înainta ghemuit, înfrânându-şi pofta de a alerga, până la un vraf de scânduri aşezate una peste alta. Formau un lung paralelipiped înalt de mai bine de patru metri care ajungea până în fundul curţii la câţiva metri de şosea. Cristiano urcă până sus vârându-şi picioarele între scânduri şi prinzându-se cu mâinile de marginile lor îngheţate. Când ajunse deasupra îşi dădu seama că între un şir şi altul era o distanţă de un metru. Că între vagoanele unui tren.

De unde se afla reuşea să vadă o parte din parcarea pustie, locul de joacă pentru copii, cu căluşei şi leagăne, şi felinarele cu globurile de sticlă care răspândeau o lumină lăptoasă.

De câine, nici urmă.

În patru labe, udându-şi genunchii şi mâinile ajunse la capătul primului vraf de scânduri. Îşi luă avânt şi sări. Scândurile se ridicară şi căzură făcând un zgomot infernal. Din poziţia aceea se vedea şi cealaltă parte a parcării, unde se aflau trei camionete pe laturile cărora era scris:

FABRICA DE MOBILĂ FRAŢII CASTARDIN CÂT MAI BUN CU CÂT MAI PUŢIN

Câinele însă nu se vedea. Şi totuşi trebuia să fie foarte aproape, îi venea să creadă că era vorba de o înregistrare.

Apoi văzu pe jos, la vreo treizeci de metri, ceva negru. Pe jumătate acoperit de zăpadă. De unde se afla el părea un palton.

Cristiano se apropie târându-se pe scânduri.

Lucrul acela de jos se mişca. Puţin. Dar se mişca.

Atunci înţelese.

Nenorocitul se înfăşurase ca un salam în lanţul lung care trebuia să-i permită să se mişte de-a lungul halei. Îşi ridică din când în când capul.

De asta latră ca un nebun.

Mare şi prost.

Să-l ochească de acolo era un fleac. Şi chiar dacă nu-l omora din prima lovitură, nu putea să se mişte şi atunci l-ar fi trimis în rai cu a doua.

Latră pentru că nu reuşeşte să se mişte. Aş putea să-l eliberez şi atunci ar înceta să mai latre.

Nu, trebuia să-l omoare pentru că adevărul e că tatălui său nu-i păsa câtuşi de puţin dacă animalul lătra. El îl ura pe Castardin, deci câinele trebuia să moară.

Punct.

Chiar aşa era. Rino îl ura pe bătrânul Castardin cu aceeaşi devotată intensitate cu care un călugăr benedictin îl iubeşte pe Dumnezeu.

„Aşa sunt eu. Dacă îmi faci o porcărie, ai terminat cu mine pentru totdeauna şi o să te am întotdeauna în vizor. Poate că am un caracter

mizerabil, dar e cel cu care-am venit pe lume. E cât se poate de uşor să te înţelegi cu mine, e suficient să nu mă scoţi din ţâţâni şi totul e OK.” Aşa îi spunea Rino celui care îi atrăgea atenţia, cu extremă delicateţe, că era cam susceptibil.

Cu câţiva ani înainte de povestea asta, Rino fusese angajat la fabrică să transporte mobilă.

Lucra la negru şi se bază mai mult pe bacşişuri decât pe salariul mizerabil pe care i-l dădea Castardin.

Totul mersese mai mult sau mai puţin bine, cu Rino care se plângea la toată lumea că era tratat ca un sclav, până în ziua în care bătrânul Castardin în persoană îl chemase şi îi spusese că trebuia să ducă o mobilă pentru camera copiilor în casa consilierului comunal Arosio.

„Te rog, Zena. Nu am pe nimeni altcineva, sunt plecaţi cu toţii la livrări. Arosio e o persoană importantă. Acoperă-ţi tatuajele alea că îi sperii pe copii. Şi vorbeşte cât mai puţin.”

Rino s-a uitat la el chiorâş şi apoi a încărcat toate piesele de mobilier în furgon.

Şi consilierul Arosio îl enerva teribil pe Rino. Era idiotul ăla care închisese strada principală din Varrano, făcând-o pietonală. Aşa că poliţiştii nu te lăsau să treci nici dacă ai fi avut de livrat o navetă spaţială. Când ajunsese în faţa blocului descoperise că apartamentul consilierului era la etajul al treilea şi portăreasa interzicea folosirea liftului pentru greutăţi mari: „Aş vrea să te las, dar dacă te las pe tine, trebuie să-i las pe toţi să-l folosească şi atunci se poate strica”.

Făcând spume la gură, Rino luase mobila în spate. Infuşa apartamentului îl aştepta doamna Arosio într-o cămaşă de noapte din satin mov.

Era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul permanent de o culoare leonină şi două ţâţe enorme ascunse parţial de cămaşa de noapte, şoldurile înguste şi un cur ce părea un portavion. Avea o faţă rotundă ca o minge, nasul mic, prea perfect ca să fie cel pe care i-l făcuse mumă-sa, ochii vopsiţi cu albastru şi buzele umflate şi lucioase de sub care ieşeau la iveală incisivii uşor îndepărtaţi.

Rino o văzuse plimbându-se pe corso, vara şi iarna, cu nişte decolteuri exagerate care-i descopereau ţâţele prăjite la solar, dar nu ştia că târfuliţa aia era nevasta lui Arosio.

În timp ce el trebăluia cu şuruburi şi buloane, femeia se aşezase astfel încât toată marfă pe care o avea în faţă să fie cât mai bine expusă şi continua să spună că muşchii făcuţi prin muncă erau mult mai frumoşi decât ăia pompaţi în sala de sport. Şi ce erau toate tatuajele alea? Ce semnificaţie aveau? Şi ea voia unul, o veveriţă…

Lui Rino i se sculase şi reuşea cu greu să urmărească instrucţiunile sub privirile ei pofticioase.

Montase măsuţa, tăbliţa de scris şi dulapul, apoi patul suprapus.

„L-ai înşurubat bine? Nu aş vrea să se desfacă… Ştii, Aldo, copilul meu, e puţin obez. Fă-mi un serviciu, urcă-te pe el. Încearcă-l."

Rino se urcase şi începuse să sară. „Mi se pare că e bine."

Femeia clătinase din cap. „Dar dumneata eşti prea uşor. Ca să fiu sigură, mă urc şi eu. Aşa va fi garantat sută la sută."

Jumătate de oră mai târziu patul cedase brusc şi doamna Arosio căzând îşi rupsese o mână şi dăduse fabrica în judecată.

Rino îi jurase lui Castardin că nu i-a tras-o.

Teoretic avea dreptate. Nu fusese încă nici o penetraţie când se rupsese patul. Ea stătea în patru labe, cu faţă înfundată în pernă, cu cămaşa ridicată, iar Rino o apucase de păr, cum fac indienii cu caii lor, şi îi dădea palme peste fese exact cum se face cu armăsarii apaşilor.

În momentul acela patul cedase.

Rino Zena îşi pierduse slujba. Şi jurase să i-o plătească bătrânului Castardin.

Cristiano Zena se întinse pe burtă şi ţinti capul. Respiră adânc şi trase. Animalul tresări uşor, scânci scurt şi rămase nemişcat.

Ridică pumnul. „Din prima!"

Cu o săritură coborî de pe vraful de scânduri şi după ce se uită să vadă dacă nu trecea nici o maşină se apropie încet ţinând pistolul îndreptat spre animal.

Din gura deschisă îi curgea saliva. Limba îi atârna într-o parte ca un melc albăstrui. Ochii erau daţi peste cap şi pe gât avea o gaură roşie între blana neagră şi zăpada care plutea leneş în aer şi îngropa mortul.

Un bastard nenorocit mai puţin pe lume.

Cristiano se întoarse acasă şi alergă la taică-său să-i povestească cum îl doborâse de la prima lovitură, dar Rino, întins pe pat, dormea.

MAI ÎNAINTE

Tu eşti prea drept, Doamne, ca să mă cert cu Tine.

Vreau totuşi să te întreb asupra orânduirilor Tale.

Pentru ce propăşeşte calea celor răi şi toţi mişeii trăiesc în pace?

I-ai sădit, au prins rădăcină, cresc, fac rod. Ce-i drept, eşti aproape de gura lor, dar departe de inima lor!

Ieremia, 12, l-2

Vineri

Un conglomerat stelar galactic este un grup de aştri ţinuţi împreună de forţa gravitaţională. Numărul stelelor poate ajunge până la mii. Slabă atracţie dintre ele favorizează o dispunere haotică în jurul punctului central al sistemului.

Această formaţiune dezordonată semăna cu cea a miilor de orăşele, comune, sate şi cartiere risipite pe imensa câmpie în care locuiau Cristiano Zena şi tatăl său.

Zăpada căzută toată noaptea îmbrăcase în alb ogoare, case şi fabrici. Rămăseseră descoperite doar marile instalaţii incandescente ale centralelor electrice, panourile publicitare luminoase şi Forgese, marele râu care unea şerpuind munţii, la nord, cu marea, la sud.

Dar, la ivirea zorilor, ninsoarea se transformă într-o ploicică insistentă care topi în mai puţin de o oră mantaua albă care pentru o clipă făcuse

câmpia atrăgătoare ca un glacial manechin albinos înfăşurat într-o blană de vulpe polară. Varrano, San Rocco, Rocca Seconda, Murelle, Giardino Fiorito, Marzio, Bogognano, Semerese şi toate celelalte localităţi reapărură cu culorile lor stinse, cu micile şi marile lor abuzuri, cu vilişoarele cu două etaje înconjurate de gazonaşul englezesc ars de ger, cu halele lor din prefabricate, cu băncile, podurile peste autostradă, concesionarii şi parcurile de maşini şi cu tot noroiul lor.

La ora şase şi un sfert, Corrado Rumitz, zis Brânzilă din cauza pasiunii sale bolnăvicioase pentru pizza cu brânză cu care se hrănise mare parte din cei treizeci şi opt de ani ai săi, îşi lua micul dejun stând pe un fotoliu cu flori şi cât se poate de uzat.

Era îmbrăcat în obişnuita lui ţinută de casă: chiloţi soioşi, halat de flanel în carouri care-i ajungea până la călcâie şi o perechdde cizme scâlciate Camperos, vestigii ale mileniului trecut.

Cu privirea fixă pe curticica îngustă din faţa bucătăriei scotea ritmic un biscuit dintr-o pungă, îl muia într-o cană cu lapte şi îl vâra în gură întreg.

Când se trezise, de la fereastra camerei îi apăruse, în lumina palidă a dimineţii, o întindere de mici coline şi văi albe, ca şi cum s-ar fi aflat într-o cabană la munte. Dacă evitai să priveşti zidurile blocului din faţă, ai fi putut crede că te afli în Alaska.

Rămăsese ghemuit în pat, sub pătură, privind fulgii de zăpadă care coborau uşori ca puful.

De foarte multă vreme nu mai ningea aşa.

Aproape în fiecare iarnă, mai devreme sau mai târziu cădeau câţiva fulgi, dar nici nu apuca Brânzilă să facă o plimbare pe câmp, că se şi topeau.

În noaptea aceea însă se aşternuse un strat de cel puţin douăzeci de centimetri.

Când Brânzilă era mic şi se afla în orfelinatul ţinut de călugăriţe, ningea în fiecare iarnă. Maşinile nu mai circulau, unii îşi puneau chiar schiurile, iar copiii se distrau făcând oameni de zăpada cu ramuri de copac în loc de braţe şi dându-şi drumul de pe rampa garajului aşezaţi pe

cauciucuri. Ce bulgăreli incredibile cu sora Anna şi cu sora Margherita! Şi săniile trase de cai cu zurgălăi…

Cel puţin aşa i se părea.

În ultima vreme îşi dădea seama că îşi amintea deseori lucruri care nu existau. Sau confunda lucruri pe care le văzuse la televizor cu amintirile sale.

Desigur, ceva se schimbase în lumea asta, dacă nu mai ningea ca altădată.

La televizor explicaseră că pământul se încălzea ca o friptură la cuptor şi asta numai din vina omului şi a gazelor rezultate din activităţile sale.

Brânzilă, întins pe pat, îşi spuse că dacă se grăbea ar fi putut să meargă la Rino şi Cristiano şi când Cristiano va pleca spre şcoală putea să-l atace cu bulgări de zăpadă.

Dar ca şi cum Timpul l-ar fi ascultat şi ar fi vrut să-şi râdă de el, fulgii de zăpadă deveniseră tot mai grei şi mai lichizi până când se transformaseră în ploaie, iar colinele începuseră să se acopere de pete întunecate, apoi de un terci îngheţat, iar de dedesubt apăru mormanul de lucruri vechi îngrămădite în curticică. Paturi, mobile, roţi de cauciuc, bidoane ruginite, caroseria portocalie a unui scuter Ape 125, o canapea din care mai rămăsese numai lada.

Brânzilă îşi termină cana de lapte dintr-o sorbitură, în timp ce mărul ascuţit al lui Adam i se plimba în sus şi-n jos. Căscă şi se ridică în toată înălţimea lui de un metru şi optzeci şi şapte.

Era atât de slab şi de înalt, încât părea un jucător de baschet de abia ieşit de la Auschwitz. Cu braţe şi gambe disproporţionate, mâini şi picioare imense. Pe palmă dreaptă avea o excrescenţă bătătorită, iar pe pulpa piciorului drept o cicatrice maronie dură. Deasupra gâtului subţire răsărea un cap mic şi rotund ca acela al unui gibon de culoare cenuşie. O barbă rară îi păta obrajii scofâlciţi şi bărbia. Părul, spre deosebire de barbă, era negru şi lucios şi îi cădea pe fruntea joasă ca bretonul unui indian.

Aşeză cana în chiuvetă scuturat de un tremurat spastic, ca şi cum ar fi avut prinşi pe corp sute de stimulatori electrici.

Continuă să privească spre curte aplecându-şi capul într-o parte şi strâmbându-şi gura şi apoi îşi dădu doi pumni în coapsă şi o palmă peste frunte.

În parc, când îl vedeau plimbându-se, copiii se opreau să-l privească uluiţi şi apoi fugeau iute către babysittere şi arătându-l întrebau: „De ce omul ăla umblă aşa de ciudat?”

De obicei (dacă babysitter era educată) li se răspundea că era urât să arăţi cu degetul şi că nenorocitul acela era o persoană care avea ghinionul să sufere de vreo boală mintală.

Dar aceiaşi copii, vorbind la şcoală cu unii mai mari decât ei, aflau că omul acela ciudat, care stătea tot timpul în parc şi-ţi fura jucăriile dacă nu erai atent, se chema Omul Electric asemeni unui duşman al Omului Păianjen sau al lui Superman.

Ar fi fost un nume mai potrivit pentru Brânzilă. La treizeci de ani Corrado Rumitz trăise o întâmplare urâtă în care era cât pe-aci să-şi piardă viaţa.

Povestea începuse cu o puşcă cu alice pe care o schimbase cu o undiţă lungă de pescuit. O adevărată afacere, puşca avea garniturile consumate şi când trăgeai cu ea parcă se pârţâia. Când atingea nutriile din râu le mângâia doar. În schimb, undiţa era aproape nouă şi foarte lungă, aşa că dacă o arunca bine putea să ajungă până în mijlocul râului.

Extrem de mulţumit, Brânzilă, cu undiţa într-o mână şfo găleată în cealaltă, se dusese la pescuit pe malul râului. I se spusese că într-un loc anume, exact sub stăvilar, ajungeau peştii aduşi de curentul apei.

Brânzilă, după ce se uitase în jur, sărise gardul şi se aşezase exact sub stăvilarul care în ziua aceea era coborât.

Nu fusese niciodată prea isteţ, când era la orfelinat avusese o formă acută de meningită şi deci, cum spunea el, „gândea încet”.

Dar în ziua aceea, chiar dacă încet, gândise corect. Făcuse câteva lansări şi simţise că peştii atingeau momeala. Trebuiau să fie sute, îngrămădiţi sub parapet. Dar erau şi foarte şmecheri. Haleau viermele şi lăsau cârligul gol.

Poate trebuia să încerce puţin mai departe.

Făcuse o lansare hotărâtă desenând în aer o parabolă perfectă, depăşise cu vârful frunzişul copacilor, dar nu şi firele de electricitate care treceau chiar deasupra capului său.

Dacă undiţa ar fi fost din plastic, nu i s-ar fi întâmplat nimic, dar spre ghinionul lui, era de carbon, care pe scara conductibilităţii electrice este depăşit numai de argint.

Curentul îi intrase în mână, îi trecuse prin corp şi ieşise prin piciorul stâng.

Îl găsiseră muncitorii de la stăvilar, căzut la pământ şi pe jumătate carbonizat.

Câţiva ani la rând nu mai vorbise şi umbla săltând ca un guşter. Apoi încetul cu încetul îşi revenise, dar rămăsese cu ticuri ale gâtului şi gurii şi cu un picior adormit căruia din când în când trebuia să-i dea câte un pumn ca să-l trezească.

Brânzilă luă din frigider puţină carne tocată şi o dădu lui Unu şi lui Doi, broaştele-ţestoase care trăiau în cinci centimetri de apă într-un enorm lighean de spălat rufe aflat pe masa de lângă fereastră.

Cineva le aruncase în fântâna arteziană din piaţa Bologna, iar el le adusese acasă. Când le prinsese erau cât o monedă de doi euro, acum, după cinci ani, erau cu ceva mai mici decât o pâine de casă.

Se uită la ceasul în formă de vioară agăţat pe perete. Nu-şi aducea aminte la ce oră, dar avea întâlnire cu Danilo la barul Boomerang şi apoi împreună urmau să meargă să-l trezească pe Rino.

Mai avea atâta timp cât să aranjeze bisericuţa din lemn lângă lac.

Intră în camera de zi.

O cameră de vreo douăzeci de metri pătraţi în întregime acoperită de munţi de mucava colorată, de râuri din staniol, de lacuri făcute din farfurii şi lighenaşe, de păduri din muşchi, de oraşe cu case din carton, deserturi din nisip şi străzi din stofa.

Iar deasupra erau soldăţei, dinozauri, ciobani, maşinuţe, care armate, roboţi şi păpuşi.

Ieslea lui sfântă. Lucra de ani de zile la ea.

Mii de jucării culese din pubele, găsite la groapa de gunoi sau uitate de copii în parc.

Deasupra celui mai înalt munte se afla o iesle cu pruncul Isus, Maria, Iosif, boul şi măgarul. I le dăruise sora Margherita de Crăciun, când avea zece ani. Brânzilă, mişcându-se cu o graţie incredibilă, traversă ieslea fără să răstoarne nimic şi aranjă mai bine podul pe care înainta un şir de pitici albaştri conduşi de un Pokemon.

Când termină, îngenunche şi se rugă pentru sufletul sorei Margherita. Apoi se duse în baia minusculă, se spală cum putu şi-şi îmbrăcă ţinuta de iarnă: izmene, o pereche de pantaloni de bumbac, o cămaşă de flanel în carouri albe şi albastre, un pulover maro, o veche pufoaică Ciesse, o eşarfa de la Juventus, o pelerină de ploaie galbenă, mănuşi de lână, o şapcă cu vizieră şi o pereche de bocanci de lucru.

Era pregătit.

Ceasul deşteptător care începu să sune la şapte fără un sfert îl smulse pe Cristiano dintr-un somn fără vise.

După zece minute bune un braţ ieşi de sub aşternut ca un cleşte de rac şi opri soneria.

I se părea că de abia închisese ochii. Dar cel mai teribil lucru era să părăsească patul cald.

Ca în fiecare dimineaţă se gândi să nu se ducă la şcoală. Astăzi ideea îl ispitea în mod deosebit, dat fiind că taică-său îi spusese că în ziua aceea se ducea la lucru. Nu se întâmpla prea des în ultima vreme.

Dar nu se putea. Avea teză la istorie. Şi dacă chiulea şi de data asta…

Haide, scoală-te.

Un colţ al camerei începea să prindă contur de la lumina spălăcită venită de la cerul jos şi cenuşiu.

Cristiano se întinse şi îşi controlă zgârietura de pe coapsă. Era roşie, dar începea deja să facă o crustă. T înşfacă pantalonii de pe jos, puloverul de flanel şi ciorapii şi se îmbrăcă sub plapumă. Căscând se ridică, îşi încălţă adidaşii şi se târî ca un zombi până la uşă.

Camera lui Cristiano era mare, cu pereţii netencuiţi încă. Într-un colţ se aflau două trepiede cu o scândură deasupra pe care erau îngrămădite caietele şi cărţile de şcoală. Deasupra patului un poster cu Valentino Rossi care făcea publicitate la o marcă de bere. Lângă uşă se vedeau tuburile de aramă ale unui calorifer care nu fusese niciodată montat.

Cu gura căscată traversă coridorul acoperit cu linoleum gri, trecu peste rămăşiţele uşii de la baie agăţate încă de ramă şi intră.

Baia era o hrubă de un metru pe doi cu o gresie cu flori albastre în jurul căditei de duş. Deasupra chiuvetei era agăţat un ciob lung de oglindă. Din tavan atârna un simplu bec.

Trecu peste voma tatălui şi privi afară pe ferestruică.

Ploua şi ploaia mâncase toată zăpada. Mai rămăseseră câteva inutile pete albe care se topeau pe pietrişul din faţa casei.

Şcoala e deschisă.

Colacul de la closet lipsea şi strângând din dinţi se aşeză cu fundul pe porţelanul rece ca gheaţa. Un fior îi trecu prin şira spinării. Şi pe jumătate adormit îşi făcu nevoile.

Apoi se spălă pe dinţi. Cristiano nu avea o dantură frumoasă. Dentistul voia să-i pună un aparat, dar din fericire nu aveau un sfanţ şi taică-său spusese că dinţii lui erau foarte bine şi aşa.

Nu făcu duş, dar se dădu cu deodorant. Îşi vârî degetele în gel şi apoi şi le trecu prin păr ca să-l facă, dacă mai era posibil aşa ceva, şi mai vâlvoi, atent însă să nu-şi descopere urechile.

Se întoarse în cameră, îşi îndesă cărţile în rucsac şi se pregătea să coboare când văzu o fâşie de lumină ieşind pe sub uşa de la camera tatălui său.

Apăsă pe clanţă.

Taică-său era vârât într-un sac de dormit de camuflaj pus pe o saltea de două persoane aşezată direct pe jos.

Cristiano se apropie.

Din sacul de dormit se vedea doar ovalul craniului ras. Pe podea zăceau cutii de bere goale, ciorapi şi bocancii. Pe noptieră alte cutii şi pistolul. În aer plutea o putoare de sudoare acră şi de haine murdare care se amesteca cu mirosul unei vechi mochete jerpelite de culoare albastră. Lumina de la o veioză peste care era aruncată o cârpă înroşea uriaşul steag cu o svastică neagră agăţat de peretele netencuit. Obloanele erau trase, perdelele în romburi albe şi maro erau strânse cu nişte clame.

Taică-său intră în camera aia doar ca să doarmă. De obicei se prăbuşea pe fotoliul din faţa televizorului şi doar frigul sau ţânţarii, vara, îi dădeau forţa necesară să se târâie până în cameră.

Când îl vedea deschizând ferestrele şi făcând cât de cât ordine, Cristiano ştia că cheliosul se pregătea să i-o tragă vreuneia şi nu voia s-o intoxice cu ciorapii soioşi şi mucurile de ţigară.

Cristiano lovi salteaua cu piciorul. „Tată! Tată, trezeşte-te! E târziu.”

Nimic.

Ridică vocea: „Tată, trebuie să te duci la lucru!”

Băuse probabil o cisternă de bere.

Ce-mi pasă! Îşi spuse şi dădu să plece când auzi un geamăt care nu se înţelegea dacă venea de pe lumea cealaltă sau de sub pătură. „Nu, azi… azi… mă duc… trebuie… Danilo… Brân”

„Bine. Ne vedem mai târziu. Plec că pierd autobuzul.” Cristiano se îndreptă spre uşă.

. Aşteaptă o clipă…”

„E târziu, tati…” se enervă Cristiano.

„Dă-mi ţigările.”

Pufnind, băiatul începu să caute ţigările prin cameră.

„Sunt în pantaloni.” Tatăl îşi scoase capul din sacul de dormit. Pe faţa îi rămăsese semnul de la fermoar. „Ce porcărie puiul de ieri… În seara asta gătesc eu… Fac lasagne, ce zici?”

Cristiano îi aruncă pachetul şi tatăl îl prinse în zbor. „Mă grăbesc… Ţi-am spus că pierd autobuzul.”,

Aşteaptă o clipă! Ce te-a apucat azi?” Rino îşi aprinse o ţigară. Pentru o clipă faţa îi fu învăluită de un norişor alb. „Azi-noapte am visat că mâncam lasagne. Nu-mi aduc aminte unde, dar erau bune. Ştii ce-o să fac azi? O să fac lasagne.”

De ce o fi zicând aşa gogomănii? Se întrebă Cristiano. Reuşea cu greu să facă două ochiuri şi întotdeauna spărgea gălbenuşul.

„O să le fac cu mult sos beşamel. Şi cu cârnaţi. Dacă faci cumpărături, o să-ţi fac aşa nişte lasagne, că o să trebuiască să te închini şi să recunoşti că eu sunt Dumnezeul tău.”

„Da, ca data trecută, când ai făcut paste cu scoici şi nisip.”

„Să ştii că nisipul merge foarte bine cu paştele.”

Ca de fiecare dată, Cristiano se pierdu în contemplarea tatălui.

Se gândea că, dacă tatăl său s-ar fi născut în America, ar fi devenit cu siguranţă un actor. Nu un actor pe jumătate poponar cum era ăla care îl făcea pe 007. Nu, unul ca Bruce Willis sau Mei Gibson. Unul care mergea în Vietnam.

Avea o faţă de dur.

Îi plăceau forma craniului şi urechile mici şi rotunde, nu ca ale lui. Maxilarul pătrat şi punctişoarele negre ale bărbii, nasul mic, ochii de culoarea gheţii şi ridurile care se formau în jurul lor atunci când râdea.

Îi mai plăcea şi că nu era prea înalt, ci bine proporţionat, ca un boxer. Cu o grămadă de muşchi bine conturaţi. Şi îi plăcea sârma ghimpată tatuată în jurul bicepsului. Mai puţin burta umflată şi capul de leu de pe umăr, care părea mai degrabă o maimuţă. Chiar şi crucea celtică pe care o avea pe piept nu arăta deloc rău.

De ce nu-s ca el?

Dacă n-ar fi avut aceeaşi culoare de ochi, nici n-ai fi crezut că erau tată şi fiu.

„Hei… Mă asculţi?”

Cristiano se uită la ceas. Era foarte târziu. Primul autobuz trecuse deja. „Trebuie să plec!”

„Bine, dar mai întâi trebuie să-i dai un pupic singurei fiinţe pe care ai iubit-o vreodată.”

Cristiano râse şi dădu din cap. „Nu, mi-e scârbă, puţi ca o latrină.”

„Cine vorbeşte. Ultima dată când ai făcut duş erai la şcoala elementară.” Rino, zâmbind, scutură scrumul într-o cutie de bere. „Vino imediat şi sărută-l pe Dumnezeul tău. Nu uita că tu n-ai fi existat fără mine, dacă n-aş fi fost eu, maică-ta ar fi făcut avort, aşa că fă bine şi sărută-l pe masculul ăsta latin.”

Cristiano pufni. „Ce plictiseală!” şi atinse grăbit cu buzele obrazul aspru al tatălui. Dădu să plece când tatăl îl prinse cu o mână în timp ce cu cealaltă se ştergea pe obraz. „Scârbosule! Am un copil poponar!”

„Hai sictir!” Cristiano, râzând, începu să-l lovească cu rucsacul.

„Da… Mai vreau… Îmi place…” gâfâia ca un idiot Rino.

„Ce tâmpit eşti…” Şi continuă să-l lovească în capul pleşuv.

Rino începu să-şi maseze ţeasta şi dintr-odată deveni ameninţător: „Ce dracu’ faci? Nu în cap! Te-ai tâmpit de tot? M-ai lovit tare! Ştii că mă doare capul.”

Cristiano, îngrijorat, bâlbâi un „Scuză-mă… N-am vrut…”

Cu o mişcare bruscă, Rino apucă pistolul de pe noptieră, îl trase spre el pe Cristiano care sfârşi întins pe pat, şi îi înfipse ţeava în frunte.

„Vezi că de fiecare dată te păcălesc! Trebuie să fii tot timpul atent. Acum ai putea fi mort”, îi şopti la ureche, ca şi cum ar fi putut să-l audă cineva.

Cristiano încercă să se ridice, dar taică-său îl ţintuia pe pat cu braţul. „Lasă-mă! Lasă-mă! Eşti un ticălos…” protestă.

„Te las numai dacă mă săruţi!” zise Rino întinzându-i obrazul.

Cristiano, plictisit, îl mai sărută o dată şi Rino urlă dezgustat: „Deci e chiar adevărat că am un copil poponar?” şi începu să-l gâdile.

Cristiano necheza încercând să se elibereze şi bolborosea: „Te rog… Te rog… Te rog… Gata.

În sfârşit reuşi să scape. Se îndepărtă de pat vârându-şi tricoul în pantaloni, luă rucsacul şi în timp ce cobora scările Rino urlă după el: „Hei! Ai fost grozav azi-noapte.”

Danilo Aprea, un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, stătea la o măsuţă din barul Boomerang şi dădea pe gât a treia ţuică din dimineaţa aceea.

Şi el era înalt, dar, spre deosebire de Brânzilă, era masiv şi avea burta umflată ca a unei vaci înecate. Nu se putea spune că era gras, era doar îndesat şi avea pielea albă ca marmură. Totul la el era colţuros: degetele, gleznele, picioarele, gâtul. Avea un craniu cubic, un zid în locul frunţii şi doi ochi de culoarea alunei de o parte şi de cealaltă a nasului lat. Un fir de barbă subţire îi încadra obrajii perfect raşi. Purta o pereche de ochelari de vedere Ray-Ban cu rama aurită şi îşi vopsea părul, tuns periuţă, într-o culoare roşu-mahon.

La fel ca Brânzilă avea şi el o ţinută de iarnă, dar spre deosebire de cea a prietenului său, a lui era întotdeauna curată şi perfect călcată. Cămaşă de flanelă în carouri. Vestă de vânător cu zeci de buzunăraşe. Jeans cu pense. Adidaşi. Şi, legată de curea, o mică borsetă în care îşi ţinea un briceag şi telefonul celular.

Făcea economii la orice, dar nu şi în ceea ce priveşte propria-i înfăţişare. Îşi aranja barba şi se vopsea la frizer o dată la cincisprezece zile.

Îl aştepta pe Brânzilă care ca întotdeauna întârzia. Nu-i păsa cine ştie ce. În bar era cald şi locul în care stătea era strâtegic. La măsuţa din faţa vitrinei, care dădea spre stradă. Danilo ţinea în mână La Gazzetta dello Sport şi din când în când arunca o privire afară.

Exact vizavi se afla o bancă. Vedea lumea care intra şi ieşea pe sub detectorul de metale şi bodyguardul postat în faţa intrării vorbind la celular.

Individul ăla îl enerva rău de tot. Cu vesta lui antiglonţ, basca cu stemă, pistolul lucitor, ochelarii de soare, maxilarul proeminent şi gumă de mestecat, cine dracu' se credea? Tom Cruise?

În realitate, ceea ce îl interesa cu adevărat pe Danilo Aprea nu era bodyguardul, ci ceea ce se afla în spatele acestuia: bancomatul.

Acela era obiectivul lui. Era cel mai folosit din localitate, pentru că aceea era bancă cu cei mai mulţi clienţi din tot Varrano, deci trebuia să fie burduşit cu bani.

Existau două telecamere plasate deasupra bancomatului. Una la dreapta şi una la stânga, în aşa fel încât să acopere toată zona dimprejur. Şi cu siguranţă în bancă se aflau în funcţiune mai multe aparate de înregistrare video. Dar asta nu era o problemă.

La drept vorbind nu era deloc nevoie ca Danilo să stea acolo să observe mişcarea din faţa băncii. Planul fusese studiat până în cele mai mici detalii. Dar priveliştea bancomatului îl făcea să se simtă mai bine.

Povestea cu lovitura la Credito Italiano dellAgricoltura luase naştere cu vreo şase luni în urmă.

Danilo se afla la frizer şi răsfoind ziarul văzuse că într-o localitate de lângă Cagliari o bandă de răufăcători spărsese cu un jeep peretele unei bănci şi furase bancomatul.

În timp ce îşi vopsea părul ştirea continua să-i bâzâie în cap: ăsta putea fi norocul vieţii lui.

Era un plan cât se poate de simplu.

„Iar simplitatea stă la baza tuturor lucrurilor făcute cum trebuie", îi spunea mereu tatăl său.

Şi apoi era uşor de realizat. Noaptea la Varrano era aşa o pustietate, că, dacă făceai lucrurile în mare grabă, cine ar fi putut să te vadă? Şi cine ar fi putut să creadă vreodată că Danilo Aprea, o persoană atât de respectabilă, ar fi în stare să jefuiască o bancă?

Cu banii furaţi ar fi putut realiza visul Teresei. Să deschidă un butic de lenjerie. Danilo era sigur că, dacă i-ar fi dăruit un magazin, soţia lui s-ar fi

întors acasă şi atunci el ar fi găsit puterea să se ducă la Alcoolicii Anonimi şi să renunţe la viciul pe care-l avea.

După ce Cristiano ieşise, Rino Zena adormise din nou şi când se trezise, fluieratul din urechi, ca prin minune, dispăruse împreună cu cercul care-i strângea fruntea. Avea în schimb o foame de lup.

Stătea în pat şi îşi imagina o farfurie cu cârnaţi fripţi şi o bucată zdravănă de pâine.

Avea mădularul sculat şi boaşele umflate ca nişte ouă tari.

De când nu m-am mai regulat?

Trecuseră cel puţin două săptămâni. Dar când îl durea capul, fofoloanca era ultimul dintre subiectele care-l interesau.

În seara asta dau o raită de recuperare, îşi spuse ridicându-se de pe saltea şi ducându-se la budă gol puşcă şi cu scula ridicată ca bompresul unei nave cu pânze.

Rino Zena avusese în viaţă tot felul de greutăţi, mai puţin aceea de a găsi cui să i-o tragă şi cu cine să se certe.

În ultima vreme ochise două localuri unde se adunau skinhead, punkişti şi toţi descreieraţii din zonă. O bandă de tineri de bani gata care o făceau pe grozavii umblând cu motociclete Harley-Davidson de 30 000 de euro. Rino îi dispreţuia, dar femeile lor săreau pe el mai rău ca muştele pe un căcat de câine.

Toate se purtau la fel: cea mai mare parte erau nişte anorexice râse în cap care îşi tatuau svastici şi cruci celtice pe fese şi care câtva timp o făceau pe fetele rele regulându-se cu cine apucau. Se îndopau cu droguri până când erau expediate în vreo clinică americană să-şi revină, îşi ştergeau tatuajele cu laser, se măritau cu vreun patron de la cine ştie ce firmă şi se plimbau în taior cu minijupă la volanul unui Mercedes.

Dar Rino profita de faza de tranziţie şi de pofta lor dezinvoltă de sex şi de experienţe tari. Le trosnea bine şi a doua zi dimineaţa le alunga cu fofoloanca arzând ca focul şi cu câteva vânătăi în plus. Şi majoritatea curvelor ălora, nesătule, o porneau din nou la asalt.

Vacile!

Se vârî sub duşul rece ca gheaţa, se rase pe cap şi apoi îşi luă un maiou şifonat, pantalonii şi bocancii.

Coborî într-o cameră de vreo treizeci de metri pătraţi care dădea spre ieşire şi spre un coridor din care se ajungea în bucătăfie, într-o baie mică şi într-o cămară.

Pe jos era un linoleum roşiatic care se ridica pe lângă pereţii din cărămidă roşie şi ciment. Într-o parte se afla o masă cu o muşama în carouri albe şi verzi şi două bănci. În cealaltă parte, televizorul. Pe două casete din plastic bleumarin era aşezat un vechi televizor Saba în culori. Ca să schimbe canalul fără să se scoale, cei doi Zena foloseau o coadă de mătură cu care împingeau butoanele canalelor. În faţa televizorului se aflau o canapea extensibilă cu tapiţeria jegoasă şi trei şezlonguri albe dintr-o ţesătură de plastic. Mai era şi o bancă de fler portocalie cu un balansoar acoperit cu plăci de gresie. În sfârşit, într-un colţ, lângă o cutie de carton plină de ziare şi un vraf de lemne, se afla o sobă de fontă. Un ventilator pus pe o scândură era folosit iarna ca să împrăştie căldura sobei, iar vara ca să răcorească aerul.

În curând urmau să sosească Danilo şi Brânzilă.

Pot să-mi lucrez puţin bicepşii, îşi zise Rino. Dar renunţă. Îi bolborosea stomacul şi avea încă mădularul sculat.

Aprinse televizorul şi începu să şi-l frece uitându-se la o curvă blondă cu un pandantiv gros ca o chiftea uriaşă la gât, care asista un grăsan în timp ce pregătea fileuri de barbun sălbatic în sos de zmeură, castane şi salvie.

Cu bărbăţia în mână, Rino făcu un gest de dezgust. Porcăria aia pe care o găteau i-o dezumflaseră.

Danilo Aprea se uită la vechiul Casio digital de la mână.

Era ora opt şi un sfert şi Brânzilă nu se vedea încă.

Scoase portofelul în care îşi ţinea monedele. Mai avea trei euro şi… Apropie mărunţişul de ochi. Douăzeci… patruzeci de cenţi.

Trecuseră patru ani de când se schimbase moneda şi încă tot nu înţelegea nimic. Ce-or fi avut lirele de nu erau bune?

Se ridică şi mai comandă o ţuică.

Asta e ultima, însă…

În momentul acela intră în bar o mamă care ţinea strâns de mână o fetiţă înfofolită într-o pufoaică albă.

„Câţi ani are?" fu cât pe-aci să o întrebe pe femeie.

„Trei am', i-ar fi răspuns. Putea să facă pariu că avea trei ani, cel mult patru.

„Cum…"

(Termina) îl dojeni vocea Teresei.

Ar fi frumos dacă în după-masa asta Teresa mi-ar face o surpriză.

Teresa Carucci, o femeie fadă ca o supică la plic (aşa îi spusese odată Rino), pe care Danilo o ceruse de nevastă într-o seară din 1996, îl părăsise de patru ani şi se încurcase cu proprietarul unui magazin de cauciucuri unde se angajase ca secretară.

Cu toate astea Teresa continua să se întâlnească cu Danilo pe furiş. Fără ştirea vânzătorului de cauciucuri îi ducea tăvi cu lasagne la cuptor, tocăniţă, iepure în sos vânătoresc pe care să le pună în congelator. Sosea întotdeauna gâfâind, îi mătura casa şi îi călca lucrurile, iar el o implora să rămână şi să încerce din nou. Ea i-o tăia scurt spunându-i că nu se poate trăi cu un alcoolic. La început, de vreo câteva ori se înduioşase şi atunci îşi ridicase fusta şi-l lăsase să i-o tragă.

Danilo privea fetiţa care mânca o brioşă mai mare decât ea şi se murdărise de zahăr pe gură.

Luă paharul de pe tejghea şi se duse din nou la masă.

Dădu ţuica pe gât dintr-o înghiţitură. Alcoolul îi încălzi esofagul şi capul îi deveni mai uşor.

Aşa-i mai bine. Mult mai bine.

Până în urmă cu cinci ani, Danilo putea să bea cel mult un deget de vin. „Eu şi alcoolul nu ne împăcăm deloc”, le spunea celor care îi ofereau de băut.

Asta până în 9 iulie 2001, când alcoolul şi Danilo Aprea hotărâră că venise momentul să facă pace şi să devină prieteni.

În 9 iulie 2001 Danilo Aprea era o altă persoană cu o altă viaţă. Pe atunci era paznic la o firmă de transport, avea o soţie pe care o iubea şi o fetiţă de trei ani, Laura.

În 9 iulie 2001 Laura murise cu un capac de şampon înţepenit în gât.

Un an mai târziu Teresa îl părăsise.

Cristiano ajunse fugind în staţie, dar autobuzul de-abia trecuse. Ca şi prima oră la şcoală.

Dacă ar fi fost măcar cu un an mai mare… Cu o motocicletă de cros în cel mult zece minute ar fi fost la şcoală. Apoi s-ar fi dus pe ogoare şi pe străzi neasfaltate. La anul, imediat cum termină şcoala, va începe să lucreze şi în cel mult şase luni va avea banii necesari.

Următorul autobuz trecea peste o jumătate de oră.

Şi-acuma ce fac? Se întrebă dând un şut unei grămezi de zăpadă care se topea pe asfalt ca o aspirină efervescentă.

Dacă găsea pe cineva să-l ducă până la şcoală poate mai reuşea să se strecoare în clasă fără să fie văzut.

Dar cine opreşte?

Pe porţiunea aia de şosea goneau toţi ca nebunii.

O porni la drum cu pasul legănat, gluga trasă pe cap, căştile în urechi şi mâinile vârâte în buzunarele gecii. Atmosfera era încărcată de apă şi picăturile erau atât de mici, că aproape nu-ţi dădeai seama că plouă.

Şi în timp ce grupul Metallica îi urlă în urechi, privi în jur şi îşi aprinse o ţigară.

Nu că i-ar fi plăcut cine ştie ce să fumeze, dar atunci când se învârtea totul cu el era o senzaţie cât se poate de plăcută. Dacă taică-său însă l-ar fi

găsit cu o ţigară în gură, l-ar fi omorât.,

Ajunge unul care se ucide cu nicotină” îi spunea mereu.

În faţa lui se întindea o fâşie de asfalt dreaptă ca un liniar, care se topea într-o pastă de culoarea plumbului. În dreapta se afla câmpia udă şi în stânga şirul de hale industriale. Când trecu prin faţa fabricii de mobilă Castardin cu afişele roşii care anunţau reduceri excepţionale, se opri. Poarta era închisă şi câinele se afla acolo, cu lanţul înfăşurat în jurul său. Capul încadrat de o baltă maronie. Botul căscat. Ochii daţi peste cap. Gingiile acoperite de bale. Rigid ca un aliment congelat. Cu o labă întinsă înainte şi tare ca un băţ.

Cristiano trase un fum observând cadavrul.

Nu simţea nici un pic de milă.

Crăpase ca un cretin. Şi de ce? Ca să apere nişte ticăloşi care îl ţineau zi şi noapte legat în lanţ şi-l băteau ca să-l facă să devină şi mai furios decât era de fapt.

Aruncă chiştocul pe jos şi o porni din nou la drum, în timp ce pe lângă el treceau maşini şi camioane aruncând în lături stropi de apă murdară.

Îi veni în minte micuţa Peppina, o corcitură lungă-lungă şi cu picioarele scurte ca nişte borcane.

O luase mama lui de la adăpostul pentru câini, înainte să plece. De câte ori nu-şi spusese Cristiano că cineva chiar poate să-şi părăsească fiul, soţul, dar nu propriul câine. Trebuie să fi un rahat total ca să faci aşa ceva. >

Rino nu o voia pe Peppina în casă, pentru că, spunea el, era un animal idiot şi, cum nu-i convenea ceva, ameninţa că o omoară. În realitate, credea Cristiano, nu o voia pentru că îi amintea de nevastă-sa. Dar nu o alungă niciodată.

Lui Cristiano însă îi plăcea Peppina. Era întotdeauna bucuroasă să te vadă şi dacă o luai în braţe se apuca să-ţi ronţăie lobul urechii. Era înnebunită după mingile de tenis. Se trezea cu gândul la minge şi se ducea la culcare cu gândul la minge.

I-o aruncai şi ea ţi-o aducea înapoi şi când nu mai puteai se aşeza lângă tine cu mingea între lăbuţele ei pitice şi te lovea cu botul până când i-o aruncai din nou.

Într-o zi, probabil vara, pentru că era foarte cald, Cristiano se întorsese de la şcoală şi microbuzul şcolii (care în clasele elementare ajungea până la el acasă) îl lăsase exact în faţa casei, pe cealaltă parte a străzii.

Îi făcuse o surpriză Peppinei, se dusese până la clubul sportiv şi în spatele gardului care împrejmuia terenurile de tenis, dintr-un canal de scurgere acoperit de buruieni şi urzici, adunase o grămadă de mingi de tenis. Se pregătea să traverseze strada, când din spatele casei apăruse Peppina alergând ca o nebună. Era caraghioasă când fugea pentru că semăna cu un tren păros. Cine ştie cum dracu' reuşise să-l audă? Portiţa de lemn era de obicei închisă, dar în ziua aceea era doar apropiată.

Cristiano înţelesese că tâmpită aia voia să traverseze stradă ca să-i iasă în întâmpinare.

Se uitase în dreapta şi în stânga şi văzuse camioanele. Într-o fracţiune de secundă intuise că, dacă i-ar fi urlat să stea pe loc, căţeluşa ar fi crezut că o cheamă la el şi s-ar fi repezit pe stradă.

Nu ştia ce să facă. Voia să traverseze ca să o oprească, dar treceau prea multe maşini.

Peppina îşi vârâse botul între portiţă şi stâlp şi încerca s-o deschidă. Trebuia s-o oprească. Dar cum? *

Să-i arunce o minge. Departe. Către spatele casei. Nu prea sus însă, pentru că atunci căţeluşa n-ar fi văzut-o şi totul ar fi fost inutil.

Luase din buzunarul pantalonilor o minge de tenis, i-o arătase. Ţintise şi o aruncase şi în timp ce o vedea zburând avusese certitudinea că greşise aruncarea. Pentru o clipă strânsese aerul că şi cum ar fi vrut să-l tragă înapoi, dar mingea zburase drept şi prea jos şi lovise botul unui TIR care venea din sens opus. Sferă galbenă sărise în sus şi căzuse în mijlocul străzii, începând să salte înnebunită. Peppina reuşise să ţâşnească afară, văzuse mingea în faţa ei şi alergase să o prindă. Evitase ca prin miracol primul camion, dar nu şi pe al doilea, care trecuse peste ea şi cu roţile remorcii.

Totul durase câteva secunde şi din Peppina rămăsese doar o grămăjoară de carne şi de blană întinsă pe asfalt.

Înţepenit pe partea cealaltă a străzii, Cristiano ar fi vrut să facă ceva, s-o culeagă de pe jos, dar în faţa lui curgea un fluviu de caroserii.

Stătuse toată ziua la fereastră plângând şi uitându-se cum cadavrul Peppinei se transforma într-un covoraş. Împreună cu tatăl său trebuiseră să aştepte până seara, când traficul se rărise, ca să adune rămăşiţele de pe stradă. Nu mai rămăsese aproape nimic, doar o bucată de blană maronie, pe care tatăl său o aruncase în containerul de gunoi spunându-i lui Cristiano să termine cu smiorcăitul pentru că un câine care este înnebunit după o minge nu merită să trăiască.

Deci, îşi spuse Cristiano, animalul lui Castardin era al doilea pe care-l omora în viaţa lui.

După ce închisese cele trei zăvoare ale apartamentului său, Brânzilă urcă treptele care duceau la bulevardul Vittorio. Era frig şi răsuflarea i se condensă în aer în nişte norişori albi. O pătură gri şi compactă de nori ascundea cerul. Ploua mocăneşte.

Brânzilă îi făcu cu mâna lui Franco, un vânzător de la Mondadori Mediastore care ocupa toată clădirea.

Edificiul se afla într-o poziţie centrală printre magazine de îmbrăcăminte şi pantofi, la un pas de piaţa Bologna şi de biserica San Biagio.

Fostul proprietar, bătrânul notar Bocchiola, murise şi lăsase clădirea moştenire copiilor, mai puţin demisolul din spatele liftului pe care i-l lăsase lui Corrado Rumitz, zis Brânzilă, care mai bine de zece ani fusese paznicul de încredere al notarului şi omul său la toate.

Furioşi, moştenitorii, încercaseră în fel şi chip să-l azvârle în stradă, oferindu-i bani sau alte locuinţe, cerând ajutorul avocaţilor şi al psihiatrilor, dar nu reuşiră să facă nimic. Brânzilă nu se lăsa convins.

În cele din urmă reuşiseră să vândă sub preţul pieţei restul clădirii librăriei Mondadori, care împărţise cele trei etaje în treimea canonică:

muzică, video şi cărţi. Managerii firmei încercaseră şi ei de mai multe ori să cumpere demisolul ca să facă un depozit. Dar nici ei nu reuşiseră.

Brânzilă îşi puse casca de culoarea mazării, dezlegă lanţul de la vechiul lui scuter verde şi cu o lovitură de pedală porni de la prima încercare.

Motorul explodă şi tubul de eşapament scuipă un fiim alb care se întinse ca un şarpe de-a lungul străzii intrând pe sub perdeaua în dungi roşii şi negre a cafenelei Rouge et Noir.

Doamna Citran şi colonelul Ettore Manzini, aşezaţi la o măsuţă, începură să tuşească, otrăviţi de fumul oribil al amestecului de benzină. Bătrâna doamnă scuipă o bucăţică de prăjitură cu ciocolată albă, care într-o clipă fu înşfăcată de basetul colonelului.

„Giuliana, te rog, nu respira! Nu respira! De-abia te-ai vindecat de congestie pulmonară!” zicea colonelul astupându-şi gura cu şervetul.

„Auu, mi-a intrat în plămâni! Ajutor!” răcnea doamna Citran scoţând limba.

Cei doi îşi reveniră cu greu în timp ce Brânzilă se îndepărtă călare pe scuter în ciuda faptului că, atât ziua cât şi noaptea, traversarea străzilor din centru, pe orice fel de mijloc de transport care avea roţi, patine, perne de aer sau şenile era absolut interzisă.

Bătrâna şi colonelul nu vorbiră câtăva vreme, fiind prea indignaţi ca să reuşească să se exprime.

În sfârşit, după ce sorbi o înghiţitură de cappuccino, doamna Citran reuşi să articuleze: „E scandalos. Ai văzut ce-a făcut?”

Colonelul dădu din cap. „Dă-l încolo, Giuliana. Am auzit că nenorocitul ăla îşi cară gunoaie în casă.”

„Ce scârbos, Ettore! Nu vezi că mănânc…”

Domnul Manzini muşcă din krapfen şi apoi zise: „Scuză-mă, draga mea, dar lucrurile astea mă fac să-mi pierd uzul raţiunii. Se tot spune că centrul din Varrano trebuie pus în valoare. Oameni ca ăştia trebuie ajutaţi, închişi într-un institut…” ţ

Giuliana Citran îşi şterse gura de firimituri şi spuse: „Dar tu ştii cine e ăla?”

Colonelul începu să clatine din cap: „Sigur că da”.

În oraş se spunea că Rumitz era fiul nelegitim al răposatului Bocchiola, care îl abandonase încă din faşă în orfelinat, iar apoi, după douăzeci de ani, fusese cuprins de remuşcări şi îl luase să lucreze la el lăsându-i apartamentul ăla care valora o avere.

În timp ce Cristiano Zena mergea pe şosea resemnat că trebuia să facă drumul pe jos, pârâitul ascuţit al unei ţevi de eşapament începu să crească în spatele lui.

Cristiano întoarse capul şi inima îi tresări în piept.

Un Scuter Scarabeo 50 bej cu un zâmbet mare galben aplicat în faţă venea spre el.

Era scuterul Fabianei Ponticelli.

Şi-acum?

Cuprins de panică, privi în jur, căutând un loc unde să se ascundă. Dar unde? În jurul lui era pustiu.

Îl enerva teribil că Fabiana Ponticelli îl vedea umblând pe marginea şoselei, prin ploaie, ca ultimul dintre nenorociţi, la trei kilometri de şcoală.

Atunci se întoarse brusc spre câmp, sperând să nu fie recunoscut. Cu coada ochiului o văzu trecând. În spatele Fabianei Ponticelli era aşezată Esmeralda Guerra. Amândouă cu canadiene fosforescente. Una roşie şi una de culoarea fisticului. Amândouă purtau minijupă, ciorapi negri cu broderie pe lateral şi cizme de cowboy. Amândouă aveau cască cu o coadă din blană sintetică atârnând pe spate.

Erau de aceeaşi vârstă cu Cristiano (Fabiana era chiar cu un an mai mare, rămăsese repetentă şi de aceea putea să conducă scuterul), mergeau la aceeaşi şcoală, dar în clase diferite. Fetele în H, el în B.

Cristiano le cunoştea puţin.

Nu m-au văzut.

Se înşela. După vreo cincizeci de metri scuterul încetini şi se opri pe marginea străzii.

Fii liniştit, poate că s-au oprit pentru că le-a sunat celularul.

Picioarele lungi ale celor două fete apăreau de o parte şi de alta a scuterului ca labele negre ale unei tarantule. Din ţeava de eşapament ieşea un fum alb.

Trecu pe lângă ele, aproape fără să respire, facându-se că nu le vede, dar în timp ce le depăşea nu se putu abţine să le privească.

Fabiana îşi ridică viziera căştii. „Hei, tu! Opreşte-te! Unde te duci prin ploaie?”

Cristiano făcu un efort incredibil să găsească în plămâni suficient aer ca să articuleze un răspuns: „La şcoală…”

În puţinele dăţi când i se întâmplase să vorbească cu cele două fete avea loc un fenomen care îl făcea să devină nefericit şi frustrat.

Se intimida atât de mult, că nu reuşea să bâlbâie o frază ca lumea, îi creştea temperatura şi urechile îi deveneau fierbinţi.

Dacă n-ar fi fost atât de mototol, ar fi putut chiar să le facă să râdă, să devină prietenul lor, să le placă. Dar asta era imposibil pentru că exista o problemă.

Erau prea frumoase.

Îl făceau praf. Când se afla în faţa lor, îi stătea mintea-n loc. Devenea complet cretin şi de-abia reuşea să răspundă, să zică da şi nu dând din cap.

Aveau un fel de a se comporta că te făcea să te simţi un vierme. Erau conştiente că plăceau întregii şcoli şi se distrau să te înnebunească, începeau să se joace cu tine, şi apoi, când se săturau, şi se săturau destul de repede, nu mai existai şi nu valorai nici cât un scuipat. Erau ciudate. Nu se amestecau cu ceilalţi. Stăteau deoparte. Se atingeau. Se sărutau. La şcoală se spunea că erau pe jumătate lesbiene. Parcă ar fi fost dintr-o altă lume şi ar fi coborât doar o clipă ca să-ţi dea de înţeles că n-ai fi putut niciodată să le ai.

Strategia pe care Cristiano Zena o adoptase cu genul feminin era să nu-l bage în seamă. S-o facă pe durul, unul care-şi vede de treburile lui, un tip misterios. Dar avea senzaţia că tactica asta nu funcţiona prea bine.,

Ai pierdut autobuzul?" îl întrebă Fabiana.

Cristiano îşi aprinse o ţigară şi dădu din cap.

„Aha! Şi mai şi fumezi?!"

El ridică din umeri.

„O să ajungi la ore când se termină…" Fabiana îl măsură din cap până în picioare şi îi zâmbi uşor. „Ţie nu-ţi pasă de absolut nimic, nu-i aşa? Eşti unul dintr-ăia care urăsc lumea?"

„Exact."

„Vrei să te luăm şi pe tine?"

În clipa aceea Esmeralda, care se agita că şi cum ar fi avut urticarie, îşi ridică viziera şi pufni: „Eşti culmea, Fabiana! Dacă suntem trei, ne opresc. Hai, lasă-l în pace. Ce-ţi pasă? Am întârziat".

Cristiano reuşea să înţeleagă numai fragmente din discuţie.

Se întreba care din cele două îi plăcea mai mult. Esmeralda avea tenul închis la culoare şi ochii negri ca două picături de smoală. Părul lins, negru ca pana corbului şi buzele subţiri de culoarea prunei. Fabiana era exact contrariul. Foarte blondă, cu ochii verzi ca o mlaştină, cu buzele groase şi palide. În rest semănau foarte mult. Erau slabe, înalte, cu nasul cârn, gâtul lung, părul drept până la jumătatea spatelui şi sânii mici. Se îmbrăcau la fel. Şi amândouă aveau un inel de argint cu un cap de mort foarte frumos şi câte un piercing identic pe sprânceană, pe limbă şi pe buric. Minardi spunea că ştie sigur că aveau unul şi pe fofoloancă şi că atunci când erau singure îşi legau de inele un lănţişor şi umblau aşa prin casă.

„Ei, Esme, cine vrei să ne oprească pe vremea asta", îi spuse Fabiana prietenei sale. „îl punem la mijloc. Ne strângem puţin."

„Mă duc pe jos", îi ieşi pe gură fără să-şi dea seama.

Atunci fu rândul Esmeraldei. Îl observă şi apoi spuse aruncându-i o privire maliţioasă: „Cum? Nu-ţi place să stai între noi?”

La şcoală mergea vorba că Fabiana şi Esmeralda şi-o trăgeau cu liceeni. Mai ales cu unul, un oarecare Marco Mattotti, zis Tekken, un tip cu coadă de cal, care era campion regional de box thailandez. Când Tekken venea în faţa şcolii cu motocicletă, se lipeau de el ca nişte mâţe în călduri şi îl sărutau pe gură.

Scena aceea avea însă ceva fals în ea, un mic spectacol ca să-i îmbolnăvească de ciudă pe colegii de clasă şi să le facă pe fete să-şi mănânce ficaţii şi să le vorbească de rău.

Nu se putea număra câte labe făcuse Cristiano gândindu-se că se culcă cu amândouă deodată. Iar imaginea era întotdeauna aceeaşi, în timp ce i-o trăgea uneia, cealaltă îl săruta. Apoi se schimbau între ele.

Încercă să-şi alunge imaginea aia din cap.

Ce să facă?

„Bine, vin”, spuse cu un suspin plictisit.

Esmeralda triumfătoare începu să aplaude. „Am câştigat! Am câştigat pariul! Ai văzut? După aceea mă laşi să copiez temele.”

„Ce să spun!?! Ce mai pariu! Mare brânză.” Fabiana îşi coborî viziera.

„Ce?” nu se putu abţine să nu întrebe Cristiano.

Esmeralda triumfă: „Eu am spus că eşti un prefăcut. Că nu eşti un dur şi că ai să urci cu noi pe motoretă. Era un pariu.”

„Bravo. Ai câştigat” zise Cristiano aplecând capul şi pornind-o pe jos cu sufletul sfâşiat.

După ce-l pescui pe Danilo la bar, Brânzilă se îndreptă spre casa lui Rino Zena.

Bătrânul scuter dispărea sub cei doi. Bucile lui Danilo ieşeau pe jumătate de o parte şi de alta a şeii.

Danilo detesta să meargă pe scuter cu Brânzilă, care conducea ca un nebun, trecea pe roşu şi, în plus, nici nu se spăla.,

Astăzi montăm rostrul la tractor şi am terminat, nu-i aşa?” urlă Danilo în urechea lui Brânzilă.

„Aşa-i.”

În ziua în care Danilo citise articolul despre furtul de la bancomat alergase foarte excitat acasă la Rino. Îl găsise împreună cu Brânzilă bând ţuică şi prăjind castane direct pe reşou.

După ce le citise articolul, Danilo le explicase: „Vă daţi seama ce chestie genială? Fără pistoale. Fără seifuri de deschis. Fără planuri complicate. Lucru curat. De domni. Iei bancomatul, îl ascunzi undeva şi apoi, fără grabă, îl deschizi şi evrika! O grămadă de bani curaţi, numai buni de cheltuit.”

Nici Rino, nici Brânzilă nu rămăseseră cine ştie ce impresionaţi, se uitau la el cu nişte priviri blegoase şi dădeau din cap.

În zilele care au urmat Danilo continuase să-i bată la cap cu lovitura pe care urmau s-o dea şi cu efectele binefăcătoare ale acesteia asupra nivelului lor de trai. În cele din urmă şi ceilalţi doi, neavând nimic de făcut toată ziua, începuseră să-i dea dreptate şi să organizeze ceva care să semene cu un plan.

Până una alta trebuiau să găsească un vehicul puternic cu care să spargă zidul băncii. Maşina lui Rino, singura pe care o aveau la dispoziţie, s-ar fi îndoit că o cutie de bere.

După o atentă căutare în revista Quattroruote Danilo sugerase să cumpere un Pajero Sport 3. O de 160 de cai putere.

„Şi herghelia asta dezlănţuită cât ar putea costa?” îl întrebase Rino.

„Nouă, fără nici o îmbunătăţire — iar nouă ni se fâlfâie de îmbunătăţiri — circa treizeci şi şase de mii de euro.”

Rino aproape că se înecă de atâta râs. „Da. Şi după părerea ta eu o să zdrobesc şaptezeci de milioane de lire de un zid? Şi, numai aşa, din curiozitate, cine ne dă banii să-l cumpărăm, tu?”

Danilo spusese că naşul unui verişor al său vindea maşini şi că le-ar fi făcut o reducere fantastică la un Pajero din ’98 în stare perfectă. Era

suficient să se pună o ipotecă pe casa lui Rino. „Ştii, pe a mea nu se poate. E pe numele Teresei.”

Rino sărise în picioare şi îl lipise de perete mârâind: „Ţi-ai băut minţile? Să mă îndatorez eu la bancă pentru tine şi pentru magazinul tău de chiloţi, nu?”

Danilo, vânăt la faţă, reuşi să cârâie:, Atunci să-l furăm”.

Ei da, despre asta se mai putea discuta.

Giorgino Longo, fiul proprietarului magazinului de obiecte sportive, avea un Grand Cherokee care nu aştepta decât să fie furat. Un 4x4 mare cât o camionetă, cu roţi înalte de un metru, cu care tinerelul se dădea mare în faţa barului.

Lui Rino chestia asta i se părea posibilă, dar când era vorba să se aventureze pe teritoriul ilegalităţii problema era întotdeauna aceeaşi.

Cristiano.

Rino trebuia să se poarte exemplar. Era deja controlat de asistentul social, iar dacă l-ar fi prins poliţia cu o prostie cât de mică, primul lucru pe care l-ar fi făcut judecătorul ar fi fost să-i ia copilul din grijă. „Eu cel mult pot să ţin de şase.”

„Eu nu conduc”, adăugase Danilo.

Cei doi îl priviseră pe Brânzilă fără să reuşească să-şi ascundă un mic zâmbet sadic.

Ca de obicei el trebuia să facă totul. Ce ciudat, era prostul satului, imbecilul, dar numai el ştia să pornească motorul fără cheie şi să fure o maşină fără nici o problemă.

„Nu vreau… N-am chef…” reuşise să bolborosească. Trebuia să clarifice o mulţime de lucruri cu ăia doi. O relaţie de prietenie are valoare numai dacă există egalitate. El s-ar fi aruncat în foc pentru ei, dar ei nu erau dispuşi să facă acelaşi lucru. Şi profitau de el pentru că era bun şi nu ştia să spună nu. Dar toate lucrurile astea frumoase pe care Brânzilă le avea cât se poate de clare în minte, când trebuia să le exprime i se împleticeau în gură

ca un cuib se şerpi. Aşa că încheiase roşu la faţă ca racul, strâmbându-şi gura şi lovindu-şi cu pumnul piciorul: „Nu vreau”.

Dar pentru a-l convinge pe Brânzilă să facă cele mai absurde lucruri era suficientă o mică stratagemă. Să te prefaci supărat şi să-l tratezi cu indiferenţă.

Nu trecuseră nici măcar trei zile şi, ca să intre din nou în graţiile prietenilor săi, Brânzilă acceptase să fure jeepul.

Într-o noapte fără lună, în timpul unui meci din Liga Campionilor, Danilo şi Rino îl lăsaseră aproape de vilă proprietarului şi îi dăduseră întâlnire lângă râu, pe un teren abandonat.

Şi, incredibil, după nici o oră două faruri enorme luminaseră câmpul acoperit de buruieni şi Brânzilă coborâse din jeep sărind în sus ca un nebun, dansând şi scuipând: „Ei! Ei! Ce ziceţi? Nu-i aşa că-s grozav? Spuneţi!” Urcaseră toţi trei în Grand Cherokee să sărbătorească cu o sticlă de ţuică.

Ce minunăţie! Scaunele din piele neagră ca alea de la dentist. Braţul din centru pe care puteai să-ţi sprijini cotul în timp ce conduci şi să înfigi pahare. Bordul din lemn de trandafir. O mulţime de semnalizatoare şi indicatoare. Le atingeau cu timiditate ca şi cum ar fi fost o astronavă de pe altă planetă.

Tot apăsând pe butoane deschiseseră radioul şi Sting începuse să cânte Englishman în New York. Cu aparatul ăla, observase Rino, până şi rahatul ăla de Sting nu mai suna chiar aşa rău. Şi tot apăsând pe butoane, la un moment dat se luminase un ecran, iar pe el un punctuleţ roşu pulsa alături de o linie roşie şi una albastră.

„Asta ce naiba mai e?” spusese Rino.

„Vezi cât eşti de idiot? E sistemul de navigaţie! Punctuleţul ăla suntem noi şi linia aia albastră e râul şi aia roşie, şoseaua. Computerul îţi spune până şi drumul, vorbeşte, «du-te înainte, la dreapta, la stânga, ai greşit» „, îi explicase Danilo pe un ton expert.

Rino dăduse din cap. „Cum puia mea ni s-a scofâlcit aşa creierul că avem nevoie de căcaturile astea electronice ca să mergem dintr-o parte în alta?” Apoi începuse să spună că înainte să folosească Grand Cherokee

pentru spargerea de la bancă trebuiau fără doar şl poate să facă turul Italiei. „Gândiţi-vă ce chestie… Îl ducem pe Cristiano la Gardaland1!”

„Dar nu e un pic cam mare pentru Gardaland?” întrebase Danilo.

„La naiba, i-am promis când avea cinci ani… Există acolo o navă a piraţilor. Şi o să ne distrăm.”

„Sigur că o să ne distrăm.” Brânzilă era de acord.

„E suficient să schimbăm numărul…” explica Rino când pe neaşteptate aparatul de radio amuţise şi o voce cu un accent din Brianza îl întrerupse: „Bună seara! Puteţi să-mi spuneţi care este mâncarea preferată a tatălui dumneavoastră?”

Cei trei se uitară unul la altul cu gura căscată.

„Spuneţi-mi mâncarea preferată a tatălui dumneavoastră, vă rog.”

Vocea ieşea din difuzoare.

Uimit, Rino îi privise pe ceilalţi: „Cine puia mea vorbeşte?”

Şi Danilo: „Linişteşte-te. Trebuie să fie computerul de bord.”

„Computerul? Şi de ce vrea să ştie care-i mâncarea preferată a lui taică-meu? Tata e mort.”

„De unde dracu’ să ştiu eu!”

Vocea: „Este întrebarea secretă. Am nevoie de răspuns că să ştiu dacă dumneavoastră sunteţi proprietarul maşinii sau dacă proprietarul v-a împrumutat-o. Nouă nu ne-a comunicat nimic… Puteţi să-mi spuneţi mâncarea preferată a tatălui dumneavoastră?”

„Care tată?” Danilo îşi lipi gura de difuzor. „Al meu? Lui taică-meu îi plăcea iepurele cu sos.”

Rino era perplex. „Da’ un computer poate înţelege ce zicem noi?”

Danilo ridicase din umeri: „Noua tehnologie…”

Rino îşi drese vocea: „Ce, mă auziţi?”

„Cât se poate de bine. Mâncarea preferată a tatălui dumneavoastră, vă rog?” continuase imperturbabilă vocea.

Danilo dăduse din cap şi apoi, continuând să discute cu bordul: „Scuzaţi, dar dumneavoastră cine sunteţi? Computerul de bord?”

Note:

1 Parc de distracţii pe malul lacului Garda. (N. Tr.)

„Eu sunt un angajat de la Sicurcar, antifurtul satelitar al maşinii. Dacă nu-mi răspundeţi voi fi obligat să transmit poziţia dumneavoastră celui mai apropiat post de poliţie.”

Cei trei rămaseră fără glas, dar Brânzilă zise: „Dar dumneavoastră sunteţi un om?”

„E ultima oară că vă întreb. Mâncarea preferată a tatălui dumneavoastră?”

Se priviră şi apoi toţi trei ridicară din umeri.

„încearcă tu” îi zisese în şoaptă Rino lui Brânzilă.

„Dar eu n-am tată. O fi al tău.”

Rino zisese la întâmplare: „Pilaf cu ciuperci”.

„Cum? Pronunţaţi bine cuvintele.”

„Pi-laf cu ciu-perci.”

„Răspuns greşit. Îmi pare rău.”

„O clipă… O clipă… Tata… este proprietarul magazinului cu articole de sport?” aruncase o vorbă Rino.

Vocea nu mai răspunsese.

Brânzilă se catapultase din maşină. „A spus că cheamă poliţia. Să fugim!”

Şi aşa cei trei au abandonat Grand Cherokee-ul şi fugind pe întuneric s-au urcat în Fiat şi au şters-o.

După un kilometru au văzut o maşină a poliţiei îndreptându-se cu toată viteza în sens invers.

După câteva zile găsiseră un vechi tractor ruginit şi hotărâseră să-l repare. Ăla cu siguranţă nu vorbea.

Brânzilă şi Danilo se aflau aproape de casa lui Rino când întâlniră un scuter bej cu două fete deasupra.

Danilo nu le băgă în seamă, dar Brânzilă simţi o durere puternică în inimă, ca un spân, care o clipă îi tăie respiraţia.

Ramona.

Blondina care conducea semăna ca două picături de apă cu Ramona, protagonista din Marile buze ale Ramonei, o videocasetă porno pe care Brânzilă o găsise într-o pubelă de gunoi.

Ramona trăia în America şi făcea autostopul. Era luată de o mulţime de bărbaţi care o regulau în maşină sau în deşert sau în autogrill şi ea era întotdeauna amabilă şi o făcea chiar şi cu trei sau patru deodată fără probleme. Apoi întâlnea un motociclist negru care o regulă şi o bătea, dar Ramona era salvată de şerif, care o ducea în închisoare şi acolo o regulau toţi ocnaşii. Când ieşea îl întâlnea |Se Bob, pădurarul, care locuia cu familia în pădure, şi acolo era primită foarte bine, îi dădeau să mănânce curcan şi apoi împreună cu nevasta şi cu fiul i-o trăgeau în bucătărie şi apoi pe o bărcuţă în mijlocul lacului şi trăiau cu toţii fericiţi, pentru că, după orgia din barca cu vâsle, filmul se termina.

Brânzilă văzuse filmul ăla de atâtea ori, că ştia toate replicile pe de rost. Era o scenă care era preferata lui. Atunci când Ramona mergea în pădure cu Bob pădurarul şi zâmbea şi i-o lua în mână şi începea să i-o frece…

Blondina aia de pe scuter semăna aşa de mult cu Ramona, că poate era chiar ea. Chiar dacă Ramona era americană şi avea ţâţe mai mari.

O vedea umblând prin sat cu prietena ei. Şi deseori începea s-o urmărească. Se pricepea grozav s-o spioneze fără să fie descoperit. O privea şi îi veneau tot felul de gânduri murdare.

Dar de ce creierul său îl chinuia aşa?

Lui îi plăcea Liliana. Contabila de la Euroedil. O femeie, nu o fetişcană. Singură ca el. Şi amabilă. Îi zâmbea, îl întreba cum îi merge. Trebuia doar să găsească curajul s-o invite în oraş şi putea să reuşească…

Dar o voce cavernoasă din interior îi şoptea că Liliana nu era ca Ramona.

(Ai văzut-o cu băiatul ăla cu motocicleta?)

Într-o seară, Brânzilă era în parc unde găsise o păpuşă fără un braţ pentru ieslea sfântă, când o văzuse pe blondină venind pe motocicletă cu un băiat. Ascuns după un copac îi văzuse cum se mozoleau şi după aceea cum el şi-a scos-o afară şi ea a prins-o în mână.

Sus-jos. Sus-jos.

Scena aia i se înfipsese ca schija unei grenade în creier. Se trezea noaptea şi o revedea. Mânuţa care strângea chestia aia tare. Iar Brânzilă, întins în pat, nu putea decât să închidă ochii, să-şi tragă în jos chiloţii şi…

(Sus-jos. Sus-jos. Sus-jos…)

… el era Bob, pădurarul, iar blondina împreună cu Ramona i-o frecau.

Şcoala medie de stat Mahatma Gandhi era aşezată în vârful unui deluşor artificial înalt de circa treizeci de metri care domina câmpia. Avea forma unui paralelipiped cu geamuri foarte mari, care în rarele zile cu soare se umpleau de lumină. Un gazon englezesc acoperea povârnişurile şi o străduţă ducea până în vârf la o parcare pentru handicapaţi şi pentru maşinile profesorilor. În spatele şcolii era o bază sportivă cu bazin olimpic şi o sală de sport.

Şcoala, construită la începutul anilor ’80 în afara localităţii, fusese gândită ca un centru pentru toţi elevii din zecile de sătuleţe dimprejur. Avea şapte sute cincizeci de copii, împărţiţi în opt secţii.

Cristiano Zena era aşezat în fundul clasei. Din bancă privea terenul de volei spălat de ploaie şi câmpia acoperită de frunze putrede şi, în spatele ei, în ceaţă, bastioanele de ciment ale centrului comercial I Quattro Camini.

Reuşise să intre la jumătatea primei ore. Prima scuză care îi trecuse prin minte era că acasă, din cauza frigului, se spărsese o ţeavă de apă şi

pentru că tatăl lui era la lucru trebuise să aştepte instalatorul. Profesoara de italiană se prefăcuse că îl crede.

De câtăva vreme Cristiano observase că profesorii nu-l mai bat atâta la cap. Iar el ştia de ce.

Cu câteva luni înainte, pe toţi elevii din clasa a opta îi puseseră să completeze un chestionar în care erau întrebaţi ce liceu sau institut aveau intenţia să urmeze după examen. Cristiano pusese un X cât o casă de mare, pe varianta încetării studiilor. Şi în cele trei rânduri de motivare scrisese:

Pentru că nu mai am chef să studiez pentru că oricum nu foloseşte la nimic şi vreau să lucrez cu tata.

Din ziua aceea, ca prin farmec, devenise dintr-odată invizibil, că Sue, femeia din Cei patru fantastici. Acum nenorociţii ăia nu-l mai ascultau decât rar de tot şi dacă nu se ducea la şcoală, nici o brânză. Îi lipiseră pe frunte X-ul pe care-l scrisese pe foaia aia.

Timpul rămas din prima oră şi toată ora a doua îl petrecu cu bărbia sprijinită de bancă, gândindu-se la paraşutele alea două, Ponticelli şi Guerra. Se lăsase tras în piept încă o dată. Le ura.

Trebuia să le-o plătească. De exemplu, să devină prietenul Laurei Re, una dintr-a opta D, pe care ele o detestau pentru că era mai frumoasă.

„Ce faci? Nu-ţi scrii tema?” o şoaptă îl readuse în clasă.

Era colegul lui de bancă, Colizzi. Un nenorocit pe care îl pusese acolo profesoara de matematică pentru că el, Cristiano, deranja ora împreună cu Minardi. Ţ

Colizzi părea un bătrân. Se mişca la fel ca un bătrân. Îşi aranja toate lucrurile frumos pe bancă. Şi scria cu stiloul fără să facă nici o pată. Lucrul care-i plăcea cel mai mult în viaţă erau cartuşele de cerneală albastră pe care le folosea la Mont Blancul său. O nulitate ca el nici măcar nu merita să fie bătută, pentru că imediat ce puneai mâna pe el se trântea pe jos şi se comporta ca gândacii ăia care atunci când îi atingi se prefac morţi.

„Ce puia mea vrei, Colizzi?”

Ceilalţi elevi erau aplecaţi deasupra foilor şi scriau teza la istorie. La catedră, profesoara citea o revistă. Nu se auzea musca.

„Fii atent, că mai ai…” Colizzi îşi privi ceasul uriaş cu calculator „… doar o oră şi şase minute. N-ai scris nimic.”

„Scuză-mă, dar pe tine ce te fute grijă?”

Colizzi se retrase pe scaun ca un crab într-o crăpătură de stâncă. „Nu… Nimic… Era doar.

„Aşa- Nu pierde timpul. Scrie, că e târziu. Ba, dacă tot eşti un geniu, poate ai terminat deja, dacă scrii şi pentru mine, îţi fac cadou un joc video.”

Prin ochii crabului se văzu o sclipire de viaţă, apoi Colizzi se întinse pe bancă şi bolborosi încreţindu-şi nasul: „Tu n-ai jocuri video”.

„Dar pot să merg la supermarket şi să le şterpelesc. Trebuie doar să-mi spui pe care-l vrei.”

Colizzi se gândi o clipă frecându-se nervos la gură cu mâna. „Şi după aia mi-l dai? N-o faci pe şmecherul, ca de obicei?”

Cristiano îşi duse mâna la inimă: „Pe cuvântul meu”.

„Bine. Dar după aia tu trebuie să copiezi tema, altfel ne prinde.”

„Evident.”

Colizzi se aruncă pe foaie. Cristiano privi pentru prima oară titlul scris pe tablă.

INSTAURAREA NAZISMULUI ÎN GERMANIA ANILOR ’30.

EXPLICAŢI CAUZELE ŞI EFECTELE

Zâmbi. „Las-o baltă, Colizzi. O fac singur. Nu-ţi face probleme. Subiectul ăsta îl ştiu.”

Era expert în nazism. Tatăl lui îi vorbea despre asta în fiecare zi.

Luă pixul, trase aer în. Piept şi începu să scrie.

Rino Zena începuse să lucreze pentru Euroedil din Borgognano la jumătatea anilor ’80. La moartea notarului Bocchiola fusese angajat şi

Brânzilă, iar în 2002 venise şi Danilo Aprea, care fusese dat afară de la firma de transporturi.

Euroedil era o societate de construcţii care prosperase în anii ’90 datorită unor antreprize importante oferite de stat, apoi din 2003 lucrurile merseseră tot mai rău, iar acum nu mai lucrau decât câţiva angajaţi. Doar atunci când avea lucrări mai importante, proprietarul îi lua pe Rino şi pe amicii săi ca zilieri. Asta se întâmpla de câteva ori pe an. Şi lucrau vreo câteva săptămâni.

În rest cei trei se descurcau cu ceea ce găseau. Făceau mici transporturi. Goleau pivniţe şi fântâni. Duceau la domiciliu plante pentru unul care avea o seră. Văruiau pereţi. Reparau acoperişuri. Tot felul de chestii din astea găsite în ultimul moment.

Erau tot timpul fără un ban şi cu greu ajungeau până la sfârşitul lunii. Dar dacă Danilo şi Brânzilă se aveau doar pe ei, Rino trebuia să aibă grijă şi de Cristiano.

Conform unui recent sondaj, Varrano şi localităţile din jur constituiau una din zonele cu cel mai mare venit pe cap de locuitor. Datorită unei generaţii de întreprinzători. Mici şi mijlocii care ştiuseră să exploateze cât se poate de bine resursele regiunii şi capitalul uman, şomajul era practic inexistent.

Probabil eroii noştri erau singurii locuitori din Varrano cu un venit care nu ajungea la şase sute de euro pe lună.

Dar în dimineaţa aceea Rino era mulţumit. În sfârşit găsise o slujbă bine plătită. Euroedil câştigase o importantă licitaţie pentru construirea noii reprezentanţe BMW şi căuta zilieri.

Fiatul trecu pe poarta largă de la Euroedil şi intră într-o curte neasfaltată, care în ziua aceea era un lac de noroi, înconjurată de un gard înalt de sârmă. Într-o parte a curţii erau parcate camioanele, excavatoarele şi screperele, în cealaltă maşinile muncitorilor, ale secretarelor şi Porche-ul Cayenne al lui Max Marchetta, fiul proprietarului, care în ultimul an luase locul tatălui la conducerea întreprinderii.

În centrul curţii se afla un edificiu din prefabricate în care erau birourile şi sala de şedinţe. Lângă el o baracă din tablă în care se schimbau

muncitorii.

Rino parcă lângă un screper uriaş de culoare galbenă şţj cei trei coborâră din furgon. Nu mai ploua, dar în schimb începuse să bată un vânt rece şi şfichiuitor.

„Peste puţin trebuie să ieşim cu excavatorul. Poţi să muţi maşina?” i se adresă lui Rino un bărbat de culoare cu o cască pe cap.

„Mut-o tu!” Rino îi aruncă cheile şi omul, luat pe neaşteptate, nu reuşi să le prindă din zbor şi fu obligat să le culeagă din noroi.

„Nemaipomenit. Ăştia se apucă acuma să ne şi comande.” Rino îi zâmbi lui Danilo îndreptându-se către birouri. „Eu mă duc la Marchetta. Voi ce faceţi?”

Brânzilă şi Danilo se opriră. „Te-aşteptăm aici…”

Rino îşi şterse bocancii pe covoraş, deschise uşa de sticlă de la birouri şi intră într-o mică încăpere pătrată, cu parchet melaminat pe jos. Pe perete, lângă o uşă închisă, era un avizier, într-un colţ se aflau două fotolii desfundate, lângă o măsuţă cu reviste de urbanism, în faţa unui birou acoperit de un număr impresionant de mici Pinocchio de lemn.

În faţa unui monitor stătea Rita Pirro. Secretara se afla acolo dintotdeauna, cel puţin în amintirea lui Rino. Când era tânără, nu era urâtă, dar bătrâneţea îi luase şi puţina frumuseţe pe care o avea.

Avea o vârstă nedefinită. Cincizeci sau şaizeci de ani. Stând în hruba aceea fără ferestre şi, suferind iarna de frig şi vara de cald, se uscase ca o scrumbie afumată. Era slabă şi înaltă, cu un strat gros de fond de ten pe faţă şi avea o pereche de ochelari cu ramă roşie de care atârna un şirag de mărgeluşe. În spatele ei, pe perete, se aflau fotografiile decolorate a trei copii care se jucau pe o plajă cu multe umbrele. Copiii ei, care acum erau probabil căsătoriţi deja.

După părerea lui Rino, Rita Pirro fusese câtăva vreme amanta bătrânului Angelo Marchetta. „I-o lua din când în când în gură. Sau cam aşa ceva. Repede. În birou, în timpul pauzei de prânz ca să nu piardă timp.”

„Ciao, Zena”, zise femeia ridicând privirea de pe monitor şi uitându-se o clipă la el, ca după aceea să înceapă din nou să bată rapid pe tastatură.

Lui Rino îi trecu o clipă prin minte imaginea Ritei care i-o sugea burtosului ăla bătrân de Angelo Marchetta şi îi veni să zâmbească.

„Ciao, frumoaso. Ce mai faci?”

Secretara nici măcar nu-şi întoarse capuj. „Nu mă plâng.”

Ce femeie ciudată. Se purtase întotdeauna cu el ca şi cum ar fi fost mai puţin important decât un căcat de câine. Ca şi cum ea ar fi fost ducesa de York, ajunsă în locul ăla mizerabil dintr-o greşeală a destinului. Dar se uitase vreodată în oglindă? Nu se întrebase ce dracu îi mai rămânea în viaţă în afară de o colecţie de Pinocchio, nişte copii care nu dădeau doi bani pe ea, un soţ mort în fabrică şi hruba aia fără ferestre?

Rino se apropie de birou: „Marchetta este?”

„Ai cerut o audienţă?” îl întrebă secretara continuând să-şi ţină privirea pe ecranul computerului.

„O audienţă? De când e nevoie să ceri o audienţă ca să vorbeşti cu Marchetta?”

„Noile instrucţiuni.” Rita Pirro făcu un gest cu capul spre uşa lui Marchetta. „Dacă vrei, te programez.”

Rino îşi aşeză mâinile pe birou şi glumi: „Suntem la dentist? Îmi curăţă şi dinţii?”

Secretara îşi întinse buzele într-un soi de zâmbet. „Amuzant. Săptămâna viitoare, vineri, e bine?”

Rino rămase interzis. „Vineri? Peste o săptămână?”

„Exact.”

„Peste o săptămână o să fie făcută echipa pentru lucrările de la reprezentanţa BMW.”

„E deja făcută.”

„Cum e deja făcută? Aţi câştigat licitaţia alaltăieri.”

Ea ridică în sfârşit privirea şi se uită la Rino. „Tu crezi că aici ne distrăm? Echipa a fost făcută în aceeaşi zi. Luni încep lucrările.”

„Şi de ce nu m-aţi chemat? Nu i-aţi chemat nici pe Danilo şi nici pe Brânzilă.”

„Ştii că nu eu mă ocup de lucrurile astea.”

„Unde-i lista cu echipa?”

Secretara începu din nou să scrie. „La locul ei. Pe avizier.”

Rino se apropie de vitrină şi citi foaia pe care erau scrise douăzeci de nume. Toţi africani şi din Est şi doar doi maiştri italieni.

Îşi sprijini mâna de zid şi închise ochii.

„Nu puteai să mă chemi? Să-mi spui? Ne cunoaştem de douăzeci de ani…”

„Dar tu, ai făcut vreodată ceva pentru mine?” Şi îşi aranjă colecţia de Pinocchio.

Simţi cum furia îi invadează corpul ca o toxină.

Fii calm… ţ

Trebuia să fie calm. Liniştit. Senin. Dar cum puteai să fii senin când, cu o exactitate de ceasornic, ţi-o trăgeau.

Ca să rămână calm trebuia să dea afară un pic de rahat. Trebuia să spargă ceva. Să dea foc la baraca aia de căcat. Să ia un Pinocchio şi să-l…

Între timp venele albăstrii de pe braţ i se umflaseră sub piele ca nişte macaroane şi buricele degetelor începură să-l mănânce ca şi cum ar fi avut urticarie. Strânse pumnii înfigându-şi unghiile în palme şi începu să respire adânc ca să se elibereze de furie.

Dar ştia că nu va fi de-ajuns.

Când deschise ochii observă că sub listă era semnătura lui Massimiliano Marchetta.

Zâmbi.

Max Marchetta stătea aşezat la birou şi vorbea la telefon cu call centerul Vodafone.

Avea o oarecare greutate în a-şi exprima nemulţumirea din cauza fâşiilor de înălbit dinţii de la AZ Whitestrips pe care tocmai şi le pusese şi pe care trebuia să le ţină cel puţin douăzeci de minute. „Eu nu înzeleg… Am introduz codul, dar mi-a apărud o aldă sonerie… Ozibilă."

Era un tânăr de vreo treizeci de ani, brunet, cu ochii turcoaz. Sub nasul în formă de căpşună îşi lăsase să crească o pereche de mustăţi â la D'Artagnan şi un mic cioc ca o muscă sub buzele cărnoase. Părul negru era fixat peste cap cu gel şi reflecta neonul din tavan. Tocmai îşi făcuse manichiura.

Ţinea la stilul său, Max Marchetta.

„Un întreprinzător trebuie să fie tot timpul elegant, pentru că eleganţa este un indiciu de siguranţă şi încredere."

Nu-şi aducea aminte dacă fraza asta o spusese cineva important sau era un slogan de publicitate. N-avea importanţă. Erau oricum nişte cuvinte sfinte.

T

De obicei era îmbrăcat cu costume din stofa în dungi şi cu vestă, făcute la comandă. În ziua aceea însă, ca să mai schimbe, avea o haină la două rânduri bleumarin şi o cămaşă cu dungi albe şi albastre cu un guler cu trei nasturi şi o cravată închisă la culoare cu nodul gros cât pumnul.

Vocea operatorului, cu un puternic accent sard, îl întrebă ce sonerie voia să-şi pună.

„Toxic. De Britney Zpeare. Aia care face…" Şi cu greutate bolborosi refrenul.

Operatorul îl întrerupse. „Vreau să spun: ce cod?"

Max Marchetta scoase revistă şi controlă: „Padru trei padru unu sasse".

Urmă o clipă de linişte şi apoi: „Numărul 43416 corespunde la Era del cinghiale bianco de Battiato Franco."

„Dar ce porcărie mai e şi asta? Ezplicazi-mi de ce în revista asta e scris că Toxic are numărul padru trei padru unu sasse. Ezplicazi-mi!"

„Nu ştiu… Poate cei de la revistă au făcut o greşeală.

„Aha, au făcut o greşeală? Şi-acum zâne îmi dă înapoi cei trei euro? Vodafone?” În timp ce vorbea scuipa în toate părţile.

Operatorul fu luat prin surprindere. „Nu cred că este vina noastră dacă revista a tipărit greşit codul.”

„E uzor să arunci mereu vina pe alţii! În Italia e un sport naţional, nu-i assa? Ce vă pasă vouă dacă clienzii îşi pierd banii? Iar dumneavoastră aveţi un ton foarte arogant.” Max luă pixul şi îl aşează pe agendă. „Cum vă…”

Voia să-şi noteze numele operatorului şi să-l sperie, dar se trezi în aer, trecu în zbor peste birou şi se izbi de peretele acoperit de fotografii înrămate. O secundă mai târziu îi căzu în cap diploma de licenţă în Economie şi Comerţ.

Max se gândi că explodase rezervorul de gaz metan şi unda de şoc îl ridicase de pe fotoliu, dar apoi văzu o pereche de bocanci murdari de vopsea şi exact în aceeaşi clipă fu ridicat de reverul hainei de două braţe idioate şi acoperite de nişte tatuaje oribile care îl lipiră de perete ca pe un poster.

Aruncă afară tot aerul pe care-l avea în corp şi, cu diafragmă contractată, încercă să inspire fără să reuşească, scoţând doar un sunet care semăna cu gâlgâitul unei chiuvete înfundate.

„N-ai aer. O senzaţie oribilă, nu-i aşa? E cam aceeaşi senzaţie când ajungi la sfârşitul lunii şi nu ştii cum să faci să plăteşti facturile.”

Max nu reuşea să audă vocea. În urechi îi huruia un reactor şi vedea doar nişte fâşii luminoase care i se încrucişau în faţa ofchilor. Ca atunci când era copil şi în 15 august, de sărbătoarea Sfintei Mării, se făceau focuri de artificii. Ţinea gura căscată, iar de dinţii de sus îi spânzura fâşia de înălbit.

Dacă nu respir, mor. Era singurul gând care-i trecea prin minte.

„Stai calm. Cu cât te agiţi mai mult, cu atât respiri mai puţin… Relaxează-te. Nu-ţi fie frică, nu mori”, îl sfătuia acum vocea.

În sfârşit, contracţia diafragmei se relaxă, cutia toracică se deschise şi un curent de aer îi coborî de-a lungul traheei şi în plămâni.

Începu să ragă ca un măgar în călduri şi încet-încet respiră din nou. Şi în timp ce faţa lui vânătă îşi recăpăta culoarea naturală îşi dădu seama că la circa douăzeci de centimetri de nasul lui se afla chipul zâmbitor al unui skinhead.

Apoi îl recunoscu. Sfincterul i se strânse la diametrul unui tăieţel.

Era Zena.

Rino Zena.

Rino Zena observa faţa răvăşită de frică a poponarului ăla de Max Marchetta. Mustăcioara i se pleoştise şi semăna cu două cozi de şobolan, moţul de păr lucitor şi uns îi cădea pe frunte ca o streaşină.

Rino nu reuşea să înţeleagă ce naiba erau bucăţile alea de celofan care îi atârnau de dinţi.

Continua să-l ţină lipit de zid cu braţul stâng.

„Te rog… Te rog… Nu ţi-am făcut nimic…” scâncea Max disperat, mişcându-şi braţele ca un dansator de muzică disco.

„Eu am să-ţi fac ţie ceva.” Rino ridică braţul drept şi închise pumnul. Ţinti nasul celuilalt, savurând deja plăcerea de a simţi sub degete cartilajul septului nazal. Dar pumnul rămase în aer.

Exact lângă faţa aceea deformată de groază era atârnată o fotografie. Fusese făcută în aer liber, într-o zi cu vânt. Trestiile erau toate aplecate într-o parte. Cerul era brăzdat de nori filiformi. La mijloc se afla bătrânul Marchetta, care atunci nu era bătrân. Mic de statură, cu faţa rotundă. Încotoşmănat într-un palton gros care îi ajungea până la călcâie, cu o mână îşi ţinea cuşma pe cap, cu alta strângea bastonul. În jurul lui erau cinci muncitori îmbrăcaţi în salopete albastre. Într-un colţ, puţin retras, aşezat pe roata unui tractor, stătea Rino. Era slăbuţ, tras la faţă. La picioarele lui stătea Ritz, foxterierul lui Marchetta. Din pământ ieşea o ţeavă care continua spre câmp. Toţi priveau foarte serioşi spre obiectiv. Până şi câinele.

Continuând să-l ţintuiască pe Max Marchetta, Rino apucă fotografia şi o scoase din cui.

Într-un colţ era scris „1988”. Trecuseră douăzeci de ani.

Ce mult timp.

Apoi Rino îl privi din nou pe tânărul antreprenor, care, nemişcat, cu pleoapele strânse şi cu mâinile ridicate, şoptea: „Fie-ţi milă. Fie-ţi milă. Fie-ţi milă”.

Iată-l pe noul proprietar de la Euroedil. Unul care-şi petrecea zilele depilându-şi pieptul şi privindu-se în oglinda din sala de sport şi care imediat ce-l atingeai începea să-ţi cerşească mila.

Îl înşfacă de ceafă şi îl trânti pe fotoliu.

25

Max Marchetta deschise din nou ochii încet, cu expresia unui homar care fusese ţinut suspendat deasupra unei oale cu apă fierbinte şi apoi, graţie unei voinţe de neînţeles a destinului, pus din nou în acvariu.

De cealaltă parte a biroului, aşezat pe scaun, stătea Rino. Îşi aprinsese o ţigară şi îl străpungea cu privirea ca şi cum ar fi avut un spectru în faţa lui. În mână strângea fotografia. Max Marchetta începea să aibă o senzaţie urâtă, foarte urâtă. Ziua aceea şi-ar fi adus-o aminte pentru multă vreme, dacă ar mai fi avut ocazia să şi-o amintească.

Zena îşi pierduse minţile şi era periculos. De câte ori nu citise în ziare despre muncitori care o luau razna şi îşi omorau şefii? Cu câteva luni înainte, lângă Cuneo, muncitorii îi dăduseră foc unui tânăr patron din industria textilă în parcarea fabricii sale.

Se uită pe furiş la ţigara din gura lui Zena.

Nu vreau să mor ars.

„Priveşte fotografia asta.” Psihopatul îi aruncă rama de plexiglas. Max o prinse. O privi şi rămase nemişcat.

Rino Zena se sprijini de spătarul scaunului şi fixă un colţ al tavanului. „Acum optâşpe ani. O veşnicie, fir-ar să fie. Eu sunt slab din dreapta.

Aşezat pe tractor. Mai aveam încă o mulţime de păr pe cap. Ştii în cât timp am construit apeductul ăla? În trei săptămâni. Era prima mea slujbă adevărată. Din alea în care începi dimineaţa la cinci şi te întorci acasă la apusul soarelui. În ziua de douăzeci şi opt primeşti salariul. Îl dădea tatăl tău fiecărui muncitor şi de fiecare dată spunea aceeaşi frază ironică: «Luna asta vă plătesc, următoarea nu ştiu». Dacă mă gândesc bine, nu era o frază de care să râzi prea mult. Dar puteai băga mâna în foc că va zice fraza aia. Cum puteai băga mâna-n foc că în 28 îţi primeai banii, chiar dacă în ziua aia ar fi izbucnit al treilea război mondial. Îl vezi pe muncitorul ăla mic de statură? Se numea Enrico Sartoretti, a murit acum vreo zece ani. Cancer la plămâni. În două luni duş a fost, fie-i ţărâna uşoară. El m-a adus la taică-tău. Pe vremea aia aici nu era decât baraca în care acum este vestiarul. Iar taică-tău lucra într-un fel de cabină de sticlă. Dar tu trebuie să-ţi aduci aminte. Te-am văzut uneori. Soseai cu un spider roşu. Noi doi avem cam aceeaşi vârstă. Pe scurt, taică-tău m-a luat de probă exact în ziua în care începea lucrul la conductă care lua apa din râu şi o ducea la centrala electrică. Douăzeci de zile am avut ca s-o terminăm. Şi eram doar şase. Nu-mi aduc aminte să-mi fi rupt vreodată mai tare spinarea ca în alea trei săptămâni. În ultima zi am lucrat până la patru dimineaţa. Dar, fir-ar al dracului, am reuşit.”

Ce puia mea m-apucă? Se întrebă Rino. De ce îi povestea toate lucrurile astea căcatului ăstuia? Şi totuşi simţea că îi face bine. Apucă o cărămidă veche cu o plăcuţă de aluminiu pe ea, folosită ca prespapier, şi începu s-o învârtească în mâini.

„Taică-tău ţinea la muncitorii lui. Nu vreau să spun că era ca un tată pentru noi sau căcaturi din astea. Dacă nu-ţi făceai treaba ca lumea, te dădea afară. Fără prea multe vorbe. Dar dacă nu te plângeai şi lucrai cum trebuie te respectă. Dacă era de lucru, puteai fi sigur că te chema.

La un Crăciun a venit cu câte un panettone şi o sticlă de vin spumos pentru fiecare muncitor. Numai mie nu mi-a dat nimic. M-am gândit că făcusem vreo porcărie şi era supărat pe mine. Munca aia era importantă pentru mine şi dacă mă dădea afară era vai de capul meu. M-a chemat în biroul său şi mi-a spus: «Ai văzut? Nu e nici un panettone pentru tine». L-am întrebat dacă greşisem cu ceva, iar el s-a uitat la mine şi mi-a spus că făcusem porcăria să aduc pe lume un fiu fără să am mijloace suficiente

pentru a-l creşte cum trebuie. I-am răspuns că nu era treaba lui. Mă călca pe nervi. Cine se credea de îşi permitea să mă judece?

Dar el a început să râdă: «Ai de gând să-l creşti într-o baracă nenorocită care cade peste tine? Primul lucru e casa, apoi vin toate celelalte». Şi mi-a spus să mă uit pe fereastră. În curte nu era altceva decât un camion plin cu cărămizi. Nu înţelegeam. «Vezi cărămizile alea?» m-a întrebat. «Sunt pentru tine. Au rămas de la ultimul şantier. Dacă ştii să le foloseşti cum trebuie, poate-ţi ajung şi pentru etaj.» Şi aşa, câte puţin în fiecare sfârşit de săptămână, mi-am construit casa." Rino continua să învârtă cărămida în mâini. „Erau exact ca asta. Nu cred că taică-tău ţi-a spus vreodată povestea asta, nu e genul. Apoi când a început să mă cheme tot mai rar am înţeles că Euroedil n-o ducea prea bine. Acum sunt mai multe firme de construcţii decât căcaţi de câine. Ultima oară când l-am văzut a fost acum vreo şase luni, în părculeţul de lângă corso Vittorio. Stătea pe o bancă. Îi tremurau mâinile şi capul. Era cu un filipinez care se purta cu el ca şi cu un copil. Nu m-a recunoscut. A trebuit să-i repet numele meu de trei ori. Dar până la urmă a înţeles. A zâmbit. Şi ştii ce mi-a spus? Mi-a spus să nu-mi fac probleme, că acum erai tu. Şi că Euroedil a ajuns pe mâini bune. Ai înţeles? Pe mâini bune."

Rino trânti cărămida pe masă spărgând-o în două şi Max Marchetta se făcu şi mai mic în uriaşul fotoliu de piele neagră.

„Tu eşti un tip norocos. Dacă n-aş fi văzut fotografia aia, acum, crede-mă, erai într-o ambulanţă. Dar ţi-a mers bine, cum o să-ţi meargă bine întotdeauna pentru că lumea e făcută pentru indivizi ca tine." Rino zâmbi. „Lumea e făcută pe măsura mediocrilor. Tu eşti descurcăreţ. Iei sclavi negri şi nenorociţi din Est şi nu le dai o liră. Şi ăia acceptă. Foamea e urâtă. Dar muncitorii care şi-au rupt spinarea pentru firmă asta? Îi fuţi. Nici măcar un telefon. Adevărul e că n-ai nici un pic de respect nici pentru vagabonzii care vin să ne ia pâinea de la gură şi nici pentru tine. Uită-te la tine, eşti o paiaţă… O paiaţă travestită în patron. Nu-ţi rup oasele numai din respect pentru taică-tău. Vezi, în cele din urmă e doar o chestiune de respect."

Rino se ridică de pe scaun, deschise uşa şi ieşi din birou.

Max Marchetta avu nevoie de circa două minute să-şi revină din spaimă. Avea cam acelaşi comportament ca o sardea. După ce este atacată,

dacă reuşeşte să supravieţuiască, sardeaua începe să înoate din nou cu acelaşi elan.

Max se ridică, îşi netezi costumul şi îşi aranjă părul. Mâinile îi tremurau încă şi se simţea ca şi cum ar fi ţinut două cuburi de gheaţă la subsuori.

Respiră adânc şi se întrebă dacă fâşia de înălbit dinţii, pe care o înghiţise când fusese lipit de perete, putea să-i facă rău la stomac. Poate ar trebui să-i telefoneze dentistului? Sau gastroenterologului?

Cum naiba reuşise taică-său să lucreze cu astfel de indivizi? Nazistul ăla psihopat împreună cu toţi ceilalţi vagabonzi aproape făcuseră ca firma lor să se prăbuşească.

Negrii însă erau respectuoşi. Şi zise mulţumesc sclerozei pe care o avea taică-său şi care îl ajutase să ocupe postul care i se cuvenea de drept şi să readucă nava în ape mai sigure unde să poată astupa găurile şi să alunge paraziţii care o năpădiseră.

Cel puţin Zena nu s-ar mai fi arătat niciodată pe-aici. Ceva îi spunea să nu pună în mişcare avocaţi şi să nu facă nici o reclamaţie, ci să-l lase în pace şi să-l ocolească.

Era altcineva care trebuia însă să plătească. Mototoala de secretară care nu-l avertizase că sosise Zena şi căreia nici măcar nu-i trecuse prin cap să cheme poliţia.

Ridică receptorul, apăsă un buton şi, cu o voce tremurătoare, spuse: „Doamna Pirro, puteţi veni până aici, vă rog?” închise şi îşi aranjă nodul de la cravată.

De câteva săptămâni căuta un motiv bun ca s-o trimită la dracu’ pe tâmpită asta. Bine, i-l dăduse chiar ea pe tavă.

Naziştii au apărut în Germania la începutul lui 1900. Şi îi datorează totul lui Adolf Hitler, cel care a avut ideea înfiinţării.

Adolf Hitler era un pictor fără bani, al cărui vis glorios era să facă din Germania naţiunea cea mai puternică din lume şi după aceea să cucerească Europa. Ca să facă asta trebuia să alunge din Germania toţi jidanii care murdăreau rasa ariană. Jidanii veniseră acolo şi acum erau stăpânii

fabricilor şi o făceau pe cămătarii obligându-i pe germani să lucreze în oţelării. Rasa ariană era cea mai puternică din lume, dar avea nevoie de un şef şi Hitler ştia că trebuia să ajungă la putere şi să devină şef cu forţa şi apoi să-i închidă pe toţi jidanii în lagăr pentru că, poluau rasă superioară. El inventă semnul svasticii, care este semnul soarelui care răsare şi le spuse nemţilor că dacă credeau în el trebuiau să-i înlăture pe politicieni şi apoi să creeze o armată invincibilă. Şi făcu totul pentru că împreună cu Napoleon, a fost cel mai mare bărbat din istorie. Chiar dacă în cele din urmă Hider fu mai mare decât Napoleon; şi azi ne-ar trebui un nou Hitler care să-i alunge din Italia pe toţi negrii şi ex tracomunitarii care fură munca şi care să-i ajute pe adevăraţii italieni să muncească. Negrii şi ex tracomunitarii construiesc în Italia o mafie: mai rea decât a jidanilor din al Doilea Război Mondial. Problema e că în Italia nimeni nu mai crede în cuvântul patrie.

Comunitatea europeană este greşită fiecare naţiune e diferită şi nu trebuie să le permitem că slavii să le fure munca şi femeile italienilor. Pentru că italienii au fost întotdeauna cei mai puternici e suficient să ne gândim la romanii antici şi la Iuliu Cezar care a cucerit lumea şi dus civilizaţia la barbarii care printre alţii erau chiar şi nemţi.

Acum oamenii urăsc nazismul pentru că vor să se prefacă că este corect să fi deschis către culturile diferite. E uşor de zis, dar în realitate nu cred nici ei în asta. Arabii sunt mai răi decât jidanii: să ne gândim doar la ce le fac la femei se poartă cu ele ca cu nişte sclave şi le pun să umble acoperite de haine negre. Trebuie să se măcelărească între ei acolo unde stau. Pe noi vor să ne distrugă Ne urăsc. Pentru că cultura noastră e superioară. Noi trebuie să răspundem. Să-i atacăm cu armata noastră şi să-i exterminăm ca pe jidani.

Cristiano se opri o clipă. Era ca şi cum ar fi deschis un robinet şi cuvintele ar fi ţâşnit afară. Nu vorbise prea mult despre cum naziştii luaseră puterea, pentru că nu-şi aducea aminte datele. Teza era puţin prea scurtă, dar mai avea doar un sfert de oră şi trebuia s-o copieze pe curat.

În timp ce Rino discuta cu Max Marchetta, Brânzilă scăpase de Danilo şi se dusese în biroul de la Serviciul Personal.

Aruncase o privire înăuntru pe fereastră. Liliana Lotti stătea aşezată la biroul ei.

Brânzilă, ştiind că nu e văzut, rămăsese afară câtăva vreme s-o privească. Era cam grasă, dar frumuşică. Nu la prima vedere! Dacă te uitai cu atenţie, descopereai că frumuseţea era ascunsă sub un strat de slănină. O ţinea acoperită, aşa cum lăcustele îşi ţin acoperite aripile colorate.

În plus, el şi Liliana aveau multe lucruri în comun. Nu erau căsătoriţi. Locuiau singuri. Şi le plăcea pizza (ea însă mânca întotdeauna pizza Napoli). Ea avea un căţeluş. El două broaşte-ţestoase.

Deseori o vedea în biserică la slujba de la ora şase. La sfârşit, când îşi dădeau mâna în semn de pace, ea îi zâmbea. Iar odată, cu câteva zile înainte de Crăciun, o întâlnise pe stradă cu o mulţime de pungi în mână.

„Corrado!” îl strigase ea.

Nimeni nu-i mai spunea Corrado, aşa că Brânzilă avu nevoie de puţin timp ca să înţeleagă că i se adresa chiar lui.

„Ce mai faci?”

El îşi aranjase ochelarii şi îşi dăduse un pumn în picior. „Bine.”

„Am cumpărat obişnuitele cadouri pentru rude…” Liliana deschisese pungile pline de pachete colorate. „Tu faci cadouri?”

Brânzilă ridică din umeri.

„Uite ce am cumpărat… Dar ăsta e pentru mine.” Scosese din pungă un bibelou reprezentând un vânzător de peşte lângă o tejghea plină de calamari, scoici şi peşti argintii. „Anul ăsta am scos ieslea sfântă din pivniţă. Şi m-am gândit că era nevoie de un nou personaj.”

Brânzilă, năucit, rămăsese cu bibeloul în mână.

„îţi place?”

„Da. Foarte mult.” Ar fi vrut să-i spună că şi el avea o iesle sfântă. Dar dacă pe urmă ar fi vrut s-o vadă? Nu putea s-o lase să intre în casă.

„Ştii ce, ia-l tu. E darul meu de Crăciun. Ştiu, aşa, fără măcar să-l fi împachetat…”

Brânzilă simţise cum se înroşeşte de ruşine. „Nu pot…”

„Te rog, ia-l. Mi-ar face mare plăcere.” în cele din urmă îl primise, îl pusese lângă lac. Îl considera, împreună cu păpuşelele Barbapapâ, piesa cea mai de preţ din toată ieslea sfântă.

Dacă, de exemplu, ar fi intrat acum în birou şi ar fi salutat-o, era sigur că Liliana ar fi fost bucuroasă. Problema era că pur şi simplu nu reuşea să vorbească cu ea. Cuvintele i se terminau imediat ce le găsea.

Brânzilă îşi dădu un pumn în picior şi o palmă peste ceafa, îşi luă inima în dinţi şi apucă clanţa uşii, dar o văzu răspunzând la telefon şi făcându-şi de lucru cu un plic mare plin cu foi de hârtie.

Altă dată.

Danilo Aprea, sprijinit de furgonetă, îl văzu pe Rino ieşind din clădire cu capul aplecat. După cum umbla înţelese că era furios. Descoperise că fuseseră daţi afară.

Danilo ştia deja de două zile că fiul lui Marchetta nu îi voia, dar se ferise să-i spună lui Rino.

Îi spusese Duccio, unul care făcuse parte din vechea echipă şi care, ca şi ei, fusese ras.

Oricum, slujba aia la Euroedil era o mare păcăleală. Ar fi ţinut o lună, nu mai mult. Iar Rino, care nu credea cu adevărat în lovitura la bancă, dacă ar fi primit bani, s-ar fi retras, iar dacă se retrăgea Rino, Brânzilă se lua după el.

Era absurd să-ţi rupi spinarea, când există un plan pur şi simplu perfect pentru a te îmbogăţi.

Acum însă Rino era prea furios, nu puteai să-i vorbeşti de lovitura de la bancă. Era ca o oală sub presiune: trebuia să laşi să iasă aburii înainte de a o deschide.

Danilo avea în pungă o sticlă de doi litri şi jumătate cu ţuică. Cel mai bun extinctor din lume când te roade la ficat sau ceva asemănător.

„Să mergem. Hai. Urcaţi.” Rino urcă în furgonetă şi porni motorul.

Danilo şi Brânzilă îi dădură ascultare fără să scoată o vorbă.

Furgonetă plecă împroşcând cu noroi şi fără să se oprească la stop ieşi în stradă.

„Ce s-a întâmplat?” întrebă timid Brânzilă.

Rino privea fix drumul şi îi tremura maxilarul. „Am terminat-o cu locul ăla de căcat.” Şi continuă: „Trebuia să-l omor, dar… De ce nu l-am omorât? Ce naiba mi se întâmplă în perioada asta?”

„… din cauza lui Cristiano”, îi sugeră Brânzilă.

Rino înghiţi şi strânse de volan ca şi cum ar fi vrut să-l rupă, apoi ochii începură să-i sticlească de parcă s-ar fi apropiat de o flacără.

„Ai dreptate. Am făcut-o pentru Cristiano.”

Danilo înţelese că venise vremea să scoată extinctorul. Deţchise pungă şi scoase sticla transparentă. „Surpriză! Surprizuţă!” Deşurubă dopul şi agită ţuica pe sub nasul lui Rino.

„Dacă n-aţi fi voi doi…” Rino se simţi copleşit de un sentiment atât de năvalnic că nu reuşi să termine fraza. Deschise gura şi începu să înghită în sec. „Dă-o-ncoa’.” Dădu o duşcă pe gât. „Sictir! Ce rahat! Parcă-i terebentină. De unde ai luat-o, de la magazinul de vopsele?”

Apoi toţi trei băură unul după altul, în tăcere. Nimeni nu se întreba unde se duceau. În jurul lor, dincolo de copacii dezgoliţi de frunze, se vedeau câmpiile cu pământ negru pe care şiruri de stâlpi de înaltă tensiune se uneau ca multe mici turnuri Eiffel.

La un moment dat Rino izbucni în râs.

„De ce râzi?” îl întrebă Brânzilă.

„Dobitocul ăla de Marchetta. Avea pe dinţi chestia aia care se foloseşte la albit. Aia la care-i fac publicitate la televizor. A înghiţit una…”

Cei trei începură să râdă cu poftă şi să dea cu pumnul în bordul furgonetei.

Alcoolul îşi făcea, în sfârşit, efectul.

Rino îşi şterse lacrimile. „Dar nu trebuia să terminăm de montat tractorul tău?”

Danilo sări în sus. „Sigur, sigur! Lipseşte doar rostrul.”

Rino dădu drumul la radio, întoarse pe loc şi se îndreptă spre oraş. „Dar mai întâi trecem să-l luăm pe Cristiano. Îi facem o surpriză!”

Noi putem să fim din nou o mare naţiune pură ca romanii din antichitate unde este de lucru pentru toţi şi fără comuniştii care au distrus ideea de familie, nu cred în Dumnezeu şi au acceptat avortul care este un asasinat de nevinovaţi şi vor să dea votul ex tracomunitarilor.

SFÂRŞIT

Cristiano citi teza în grabă.

Era bună. Foarte bună.

Luă o foaie albă şi era gata să copieze, când avu o îndoială. Se opri. Citi cu atenţie.

Nu, nu putea s-o predea, ticăloasa aia de profesoară comunistă i-ar fi dat-o asistentului social.

Nehotărât, mai citi o dată mozolind vârful pixului.

De ce să am probleme pentru o teză de căcat? Păcat însă, era chiar frumoasă.

Împături cu grijă foaia de hârtie şi o vârî în buzunarul pantalonilor.

„Ce faci?” îl întrebă Colizzi, care predase deja lucrarea de o jumătate de oră şi făcea cuvinte încrucişate cu schemă liberă.

„Nimic. N-o dau.”

„Ai văzut că trebuia să ţi-o fac eu?” spuse Colizzi.

Cristiano nici măcar nu se obosi să răspundă. Îşi sprijini bărbia pe bancă şi privi afară pe fereastră. Rămase cu gura căscată.

La capătul pajiştii, unde colina începea să se piardă spre orizont se aflau taică-său, Danilo şi Brânzilă. Stăteau acolo aşezaţi pe o bancă, liniştiţi, cu picioarele întinse, şi-şi treceau unul altuia o sticlă de ţuică.

Cristiano vru să le facă semn, dar se opri şi privi ceasul de deasupra catedrei. Lipseau şapte minute până la sfârşitul orei.

Dacă ar fi avut un celular… Era singurul din clasă care nu avea unul. Îl apucă pe Colizzi de degete strângându-i-le uşor. „Dă-mi celularul”, îi şopti.

„Nu pot. Crede-mă, mama mi-l controlează în fiecare seară. Mă omoară dacă telefonez.”

Îi strânse puţin mai tare degetele. „Ar trebui să mi-l dai.”

Colizzi strâmbă din gură şi scânci uşor: „Grăbeşte-te. Şi dacă poţi telefonează la un număr Tim. Sunt în oferta Orizont”.

Cristiano luă celularul şi-l sună pe taică-său. Îl văzu cum căuta în buzunarele hainei şi cum scoase aparatul. „Alo?”

„Tată. Ce faci aici?”

„Când termini?” Rino se uită spre şcoală, îl văzu pe Cristiano în spatele ferestrei şi îl arătă celorlalţi doi care începură să-i facă semne.

„Peste cinci minute.”

„Te aşteptăm.”

Cristiano izbucni în râs.

Cretinii ăia începură să danseze făcând trenuleţul în jurul băncii.

Fiatul înainta legănându-se pe străduţa acoperită de bălţi şi pietre albe care mergea paralel cu râul Forgese. Trestiile şi tufele de ţnure se frecau de caroseria furgonetei.

Cerul era cenuşiu, dar nu mai plouă.

Cristiano Zena era aşezat între tatăl său, care, cu picioarele întinse pe bord, fuma, contemplând pierdut strada, şi Danilo, care deschidea şi închidea mecanic celularul. Brânzilă conducea.

Întotdeauna când se ameţeau prea tare conducea Brânzilă. Astăzi începuseră să bea mai repede decât de obicei, în mod normal ajungeau în starea aia abia spre după-masă.

Cristiano bănuia că fusese o problemă la şantier. Cu o zi înainte Rino îi spusese că trebuia să înceapă o muncă nouă, şi acum…

Dar dacă ei nu spuneau nimic despre asta, era mai bine să nu întrebe nimic.

Se uită la Brânzilă. Alcoolul nu avea nici un efect asupra lui. După părerea lui Rino asta se datora electrocutării. Adevărul era că nu-l văzuse niciodată beat.

Îl adoră pe Brânzilă.

Cu el se înţelegea fără vorbe. Şi nu era adevărat că era tâmpit. Nu vorbea prea mult, pentru că electricitatea îi tulburase capacitatea de a vorbi. Dar era atent, asculta totul şi făcea mişcări ciudate cu capul, ca şi cum ar fi dirijat conversaţia.

Cristiano îşi petrecea multe după-amiezi împreună cu el. Se uitau la televizor sau dădeau ture cu motocicleta. Brânzilă se pricepea la motociclete şi era în stare să pună în mişcare chiar şi bucăţi de fier ruginit. Iar atunci când aveai nevoie de ceva sau trebuia să fii însoţit până la capătul lumii, Brânzilă nu spunea niciodată nu.

Desigur, era un tip ciudat, plin de ticuri şi de mânii, ca aceea de a nu lăsa pe nimeni să-i intre în casă. Cristiano ar fi vrut să-i omoare pe toţi cei care îşi băteau joc de el. Pe copiii care îl imitau pe la spate. Unii erau în stare să spună că ţinea în casă cadavrul mamei sale, comportându-se ca şi cum ar fi fost vie, ca să poată să-i ia pensia. Dar era o porcărie.

Brânzilă era orfan.

Ca mine.

„Ce isprăvi ai făcut azi la şcoală?” întrebă Danilo întrerupând gândurile lui Cristiano.,

Astăzi am avut teză la istorie. Vreţi să v-o citesc?”

„Citeşte-o”, spuse Brânzilă.

„Da, citeşte-o”, repetă Danilo.

„Bine.” Cristiano scoase foaia de hârtie din buzunar şi începu să citească. Cu toate hârtoapele alea îi venea să vomite. Făcu un efort să termine, „… putem să devenim din nou o mare naţiune, pură, ca romanii din antichitate, unde este de lucru pentru toţi şi fără comunişti care au

distrus ideea de familie, nu cred în Dumnezeu şi au acceptat avortul, care este un asasinat de nevinovaţi, şi vor să le dea votul extracomunitarilor. Sfârşit.” Ridică ochii. „Ei, v-a plăcut?”

Brânzilă claxonă entuziasmat.

Danilo era în extaz. „Excepţional? Incredibil! Mai ales partea în care spui că am avea nevoie de un nou Hitler care să facă lagăre pentru slavi şi pentru arabi. Ticăloşii ăia care ne fură munca. Bravo! Nota zece!”

Cristiano se întoarse spre taică-său. „Ţie ţi-a plăcut?”

Rino trase un fum şi nu răspunse.

Ce l-a apucat?

Cu o jumătate de oră mai devreme dânsa ca un apucat şi acum era nervos.

Danilo îl lovi pe Cristiano peste picior cu palma. „Sigur că i-a plăcut. E o teză minunată. Nu se poate să nu-i placă. E imposibil.”

Rino Zena îşi puse jos picioarele, îl privi pe Cristiano şi stinse ţigara în scrumieră plină ochi cu mucuri. Durerea de cap înaintase ca o maree acră şi-i inundase creierul. Porcăria aia pe care i-o dăduse să bea Danilo era de vină.

Îşi fulgeră fiul cu privirea. „Eşti idiot?”

Cristiano nu înţelese şi îl privi pe Danilo. „De ce?”

„Ai predat chestia aia?”

Cristiano dădu din cap. „Nu. N-am predat-o. Doar nu sunt tâmpit.”

„Poveşti. Ai predat-o. Te cunosc prea bine. Eşti atât de înfumurat, că ai crezut că ai scris o capodoperă. Nu reuşeşti, cu creieraşul ăla al tău, să înţelegi ce porcărie ai făcut. Ştii că o să regreţi toată viaţa pentru ce ai făcut azi?”

Lui Cristiano i se frânse vocea: „Ţi-am spus o dată! Ce, eşti surd? Am scris-o şi am pus-o în buzunar! Punct! Uite-o”.

Respiră. Calmează-te. Poate a spus adevărul. „I-ai dat-o cuiva s-o citească?” îl întrebă abţinându-se cu greu să-l prindă de păr şi sl-i izbească scăfârlia aia de căcat de bordul maşinii.

Cristiano îl privi cu ură. „Nu, la nimeni.”

„Poate le-ai citit-o colegilor tăi. E normal.”

„Îţi jur pe Dumnezeul meu, fir-ar să fie!”

Rino ridică degetul spre el. „Nu jura strâmb, Cristiano. Nu jura strâmb. Că te omor.”

Când făcea aşa, îl ura.

Nu-l credea. Şi nu l-ar fi crezut niciodată. Nici dacă i-ar fi ieşit în cale profesoara de italiană şi i-ar fi spus că nu predase teza aia. Nici dacă ar fi coborât din cer. Dumnezeu, Fecioara Maria şi toţi sfinţii. Ar fi crezut că s-au înţeles între ei. Toţi împotriva lui.

Dar ce fel de tată am?

Oricine avea un pic de curaj îi dăduse de înţeles că Rino era un dobitoc, iar Cristiano cu o furie oarbă sărise la el. Primise o mulţime de bătaie în viaţa lui, ca să-i ia apărarea unui imbecil, dar aveau dreptate ăia. De o mie de ori aveau dreptate. Cristiano simţi un junghi dureros exact sub stern. „Nu i-am dat-o nimănui s-o citească.”

Rino dădu din cap şi afişă zâmbetul lui subţire de căcat. „Hai, recunoaşte. Ai scris-o aşa, fără măcar să-ţi dai seama, ca s-o faci pe grozavul cu prietenarii tăi… «Eu sunt un nazist, eu sunt aşa şi pe dincolo.» Şi ce-i rău în asta. Spune-mi. Şi ce-o să fie.”

Cristiano nu mai putea şi începu să strige: „Nu, n-am făcut-o! Hai sictir! N-o să reuşeşti să mă faci să spun lucruri pe care nu le-am făcut. Iar eu n-am prieteni. Şi ştii de ce? Pentru că toţi cred că eşti nebun. Nimic altceva decât un nenorocit de nebun…”

Îi venea să plângă, dar decât să plângă mai bine şi-ar fi scos ochii.

Rino Zena nu mai auzea nimic. Un val de spaimă îi întunecase mintea. Îşi imagina deja asistentul social, însoţit de doi carabinieri, care îi flutura pe sub nas teza lui Cristiano.

Şi apoi l-ar fi luat cu el. Pentru totdeauna.

Iar asta nu se putea întâmpla, pentru că el Iară Cristiano nu mai era nimic.

Rino înghiţi în sec şi-şi puse mâinile în faţa ochilor. „Cum naiba îţi vin aşa nişte idei în cap?" Vorbea încet, respirând pe nas. „De câte ori nu ţi-am spus că trebuie să ţii totul în tine… Că nu trebuie să-i arăţi nimănui ce gândeşti, că altfel eşti futut. Noi doi suntem agăţaţi de un fir, înţelegi sau nu? Şi toţi vor să-l rupă. Dar nimeni nu va reuşi. Eu voi fi întotdeauna cu tine şi tu cu mine. Iar eu o să te ajut şi tu o să mă ajuţi pe mine. Cu creieraşul pe care-l ai nu reuşeşti să înţelegi că nu trebuie să arăţi niciodată ce ai în guşă? Gândeşte-te la ţestoase, gândeşte-te la carapacea lor. Gândeşte-te că trebuie să fii atât de tare ca nimeni să nu poată să-ţi facă rău." Izbi cu pumnul în bordul maşinii atât de tare, încât capacul torpedoului se deschise scuipând afară tot felul hârtii.

„De ce faci aşa, tată? De ce nu mă crezi?" spuse Cristiano cu vocea frântă.

„Nu vorbi cu vocea aia cretină! Mi se pare că nimeni nu ţi-a făcut nici un rău. Ce eşti tu, o fetiţă? Te apuci de smiorcăit?"

Danilo îi făcu semn lui Cristiano să nu se supere şi să tacă din gură şi încercă să facă pace: „Hai, Rino, ţi-a spus adevărul. Fiul tău nu spune minciuni. Îl cunoşti".

Lipsi puţin ca Rino să nu-l strângă de gât. „Tu să taci din gură! Nu te băga. Eu mă bag între tine şi curva aia de nevastă-ta? Vorbesc cu băiatul meu. Aşa că gura!"

Danilo coborî privirea.

Cristiano îşi şterse ochii cu mâinile. Nimeni nu mai îndrăznea să zică o vorbă. Stăteau cu toţii în linişte şi se auzea doar zgomotul râului şi ramurile copacilor frecând capota furgonetei.

Se opriră pe esplanada din faţa unei vechi întreprinderi care în anii '70 scotea pietriş din râu. Grămezi înalte de nisip formau un semicerc în jurul utilajelor mâncate de rugină.

Cristiano ţâşni afară şi se îndreptă fugind către turnul de extracţie.

Se opri în faţa unei barăci cu ferestrele sparte, care stătea să cadă şi pe care erau mâzgălite tot felul de cuvinte şi desene.

Voia să se întoarcă acasă pe jos. Era departe, dar n-avea importanţă. Chiar dacă era frig, părea că n-o să mai plouă câtăva vreme. Timpul se schimba. La sud bolta cenuşie se sfâşiase şi printre nori apărea albastrul cristalin al cerului. Deasupra capului îi zbură o pereche de cormorani. În depărtare se auzea tumultul râului umflat de ploaie.

Îşi trase gluga pe cap.

În faţa barăcii se aflau rămăşiţele carbonizate ale unui incendiu. Scheletul metalic al unui fotoliu. Cauciucuri de maşină răsucite de foc. Papuci de casă. Un aragaz.

Cristiano scoase din buzunar teză şi bricheta. Apropie flacăra de foaia de hârtie, când auzi în spatele lui: „Cristiano! Cristiano!”

Taică-său venea spre el. Era îmbrăcat cu o scurtă de lână în carouri, căptuşită cu blană. O ţinea deschisă şi pe dedesubt nu avea decât maioul.

Cum de nu-i este niciodată frig?

Începu să ardă colţul foii de hârtie.

„Stai!” Rino i-o luă din mână şi suflă deasupra stingând focul.

Cristiano se repezi la el încercând să i-o smulgă din mână. „Dă-mi-o. E a mea.”

Taică-său făcu doi paşi înapoi. „Eşti tâmpit? De ce vrei s-o arzi?”

„Ca să nu mai existe nici o probă. Să fii mulţumit. Ar putea să vină noaptea hoţii s-o fure, nu? Sau poliţia… Sau extratereştrii.”

„Nu, n-o arde.”

„Ce-ţi pasă? Oricum nici măcar nu ţi-a plăcut.” Cristiano începu să alerge către râu.

„Stai pe loc!”

„Lasă-mă în pace! Vreau să stau singur.”

. Aşteaptă!” Tatăl îl ajunse din urmă şi-l apucă de braţ.

Cristiano încercă să se elibereze urlând: „Lasă-mă! Pleacă de-aici! Du-te la dracu'!"

Rino îl strânse cu putere şi îi lipi capul de pieptul său., Ascultă-mă o clipă. După aia dacă vrei poţi să pleci."

„Ce vrei?"

Rino îl lăsă şi începu să-şi mângâie craniul ras. „E doar că… Uite…" îşi găsea cu greu cuvintele. În cele din urmă îşi aprinse o ţigară. „… Trebuie să înţelegi că dacă mă enervez există un motiv… Dacă ai fi predat teză, idioata aia de profesoară ar fi dat-o imediat la boul ăla de asistent social şi mâine ar fi fost acasă la noi cu teza ta în dinţi."

„Nu-s tâmpit, aşa că n-am predat-o. Ţi-am spus, dar, degeaba, tu nu mă crezi."

„Nu, doar că… că voiam să fiu sigur." Rino lovi cu piciorul într-o piatră şi apoi privi cerul suspinând. „Mă tem, Cristiano… Mă tem că pot să ne despartă. Numai asta urmăresc. Dacă ne despart, eu…"

Apoi nu mai zise nimic. Se lăsă pe vine şi continuă să fumeze ţinând ţigara între degetul mare şi arătător.

Toată furia, pe care o simţea Cristiano, se topi ca zăpada care căzuse în noaptea aceea. Simţi o nevoie teribilă să-şi îmbrăţişeze tatăl, dar, cu un nod în gât, spuse doar: „Eu n-am să te trădez niciodată. Tu trebuie să mă crezi, tati, când îţi spun ceva".

Rino îşi privi fiul, apoi, cu ţigara între buze, strânse din ochi şi zise foarte serios: „Te cred, dacă mă baţi".

„Cum?" Cristiano nu înţelegea.

„Te cred dacă ajungi înaintea mea acolo sus", şi arătă spre deluşorul de nisip din faţa lor.

„Da' ce puia mea de legătură are?"

„Cum ce puia mea de legătură are? Îţi dai seama ce şansă extraordinară ai? Dacă mă baţi, va trebui să te cred pentru tot restul vieţii."

Cristiano se forţa să nu râdă. „Ce tâmpenie… Nu te schimbi niciodată…”

„Care-i problema? Eşti tânăr. Atletic. Eu sunt un bătrânel. Cum să nu câştigi? Gândeşte-te, dacă mă baţi, o să poţi să-mi spui că l-ai auzit pe Brânzilă repetând Eu pup poala popii şi eu o să treb… Jigodie!”

Cristiano ţâşnise pe neaşteptate spre deluşorul de nisip.

„Sictir, de data asta te bat”, mârâi Cristiano pornind în goană spre pantă abruptă a deluşorului.

Făcu primii trei paşi şi trebui să-şi împlânte mâinile în nisip ca să nu alunece. Totul se surpă. Taică-său rămăsese în urmă la vreo doi metri.

Trebuia să reuşească. Pierdea întotdeauna cu taică-său. La tras la ţintă. La slcanderbeg. La tot. Chiar şi la ping-pong, unde Cristiano ştia că e un aş, iar taică-său habar n-avea. Ajungea până la optsprezece, nouăsprezece la şase, cam aşa ceva, îi lipseau numai două puncte să-l facă praf şi dobitocul ăla începea să-i spună că era terminat, că-i era frică să câştige, îl ameţea cu cuvintele, iar el nu mai făcea nici un punct şi Rino câştiga.

Nu de data asta, însă. De data asta te jut eu.

Îşi imagina că era un enorm păianjen căţărător. Secretul era să-şi înfigă bine mâinile şi picioarele. Nisipul era rece şi umed. Cu cât urca, cu atât panta era mai mare şi totul îi alunecă sub picioare.

Îşi întoarse capul să vadă unde era taică-său. Se apropia. Ayea chipul schimonosit de efort, dar nu se dădea bătut.

Problema era că la fiecare trei paşi, Cristiano aluneca îndărăt cu doi. Vârful nu era departe, dar părea imposibil de ajuns.

„Hai, Cristiano, hai! Hai, la dracu’… Poţi s-o faci! Bate-l!” îi strigau de jos Danilo şi Brânzilă.

Se forţă, urlând de efort, şi era aproape să câştige, lipsea un metru şi jumătate până în vârf, gata, i-o trăsese, când îşi simţi glezna strânsă ca într-o menghină. Alunecă împreună cu nisipul care se surpă sub el.

„Nu-i corect!” urlă în timp ce taică-său trecea peste el ca un screper. Cristiano încercă să-l prindă de turul pantalonilor, dar mâna îi alunecă şi

riscă să primească un picior în faţă.

Iar taică-său îşi înfipse mâinile în vârful deluşorului, se puse în genunchi şi ridică braţele spre cer ca şi cum ar fi escaladat Everestul urlând: „Victorie! Victorie!”

Cristiano horcăia, lipit de nisip la un metru şi jumătate de vârf, în timp ce în jurul lui totul curgea.

„Hai… Urcă… Erai aproape sus. Hai, în fond ai ajuns al doilea… N-ai ajuns ultimul”, gâfâi taică-său îndoit de efort.

„Nu-i corect! Te-ai prins de mine.”

„Dar să pleci înainte de semnal? E… corect?” Era roşu-vânăt la faţă. „Futu-i, ce naşpa mă simt… Ţigările… Hai, dă-mi mâna.”

Cristiano îl apucă de mână şi se lăsă tras în sus. Îi venea să vomeze de oboseală.

„Ei bine, ai pierdut… Dar… te-ai comportat cum trebuie… Te cred.”

„Ţi… călosule. Te-am lăsat să câştigi… pentru că eşti bătrân. De-aia…”

„Da… Bine ai făcut. Trebuie să-i respecţi pe bătrâni.” Şi Rino îi puse mâna pe umăr.

Acum tatăl şi fiul stăteau cocoţaţi în vârful deluşorului de nisip şi priveau câmpia opacă şi râul care, în locul acela, se lărgea într-o mare buclă nisipoasă. Malul celălalt era departe, acoperit de ceaţă, şi doar vârfurile golaşe ale plopilor ieşeau la iveală că nişte catarge ale unei nave-fantomă. Mai în jos apa trecuse peste maluri inundând câmpia. De acolo, de sus, se vedea silueta centralei electrice, şirul de stâlpi de electricitate şi podul peste autostradă.

Rino rupse tăcerea: „Ai scris o teză frumoasă. Mi-a plăcut. Bine-ai zis. Afară cu extracomunitarii şi să fie de lucru pentru italieni. Corect”.

Cristiano luă un pumn de nisip şi începu să facă un bulgăre. „Sigur, numai că n-ai nici măcar libertatea să scrii ce gândeşti.”

Rino îşi încheie scurta. „Nu vorbi despre libertate. Toţi sunt buni să vorbească despre libertate. Libertate în sus, libertate în jos. Îşi umflă pieptul vorbind despre ea. Dar ce dracu' faci cu libertatea? Când n-ai un sfanţ, n-ai de lucru, şi ai toată libertatea din lume, dar nu ştii ce să faci cu ea. Pleci. Dar unde te duci? Şi cum te duci? Vagabonzii sunt cei mai liberi din lume, dar mor congelaţi pe-o bancă în parc. Libertatea e un cuvânt care-i bun doar să fuţi lumea. Ştii câţi idioţi au murit pentru libertate, fără măcar să ştie ce e aia? Ştii cine o are cu adevărat? Cei care au bani. Aia da…" Tăcu rumegând la cele spuse, apoi îşi puse mâna pe braţul fiului. „Vrei să vezi care e libertatea mea?"

Cristiano dădu din cap.

Rino scoase de la spate un pistol. „Numele domnişorului ăsta este libertate, iar prenumele Magnum 44."

Cristiano rămase cu gura căscată. „E minunat."

„E o bijuterie. Smith & Wesson. Ţeava scurtă. În întregime cromată." Rino îl ţinea în mână plin de satisfacţie. Scotea tamburul, îl rotea şi apoi cu o mişcare scurtă îl punea la loc.

„Lasă-mă să-l ating."

Rino i-l întinse.

„E foarte greu. Asta e ca al lui…?" Cristiano îl ţinu cu amândouă mâinile şi începu să ţintească departe. „Cum îl cheamă? Ăla din Cerul de plumb."

„Inspectorul Callaghan. Numai că ăla are ţeava lungă. Cum e? Nu-i aşa că e minunat?"

„E incredibil. Ce-i făceam câinelui lui Castardin dacă trăgeam cu ăsta?"

„Îl azvârleai până-n stradă. Băiatul ăsta e orfan ca tine. Numai că nu are nici mamă, nici tată. I-a fost ştearsă seria."

Cristiano, închizând un ochi, întindea braţul şi ţinea pistolul aplecat într-o parte. „Şi cât ai dat pe el?"

„Puţin…"

„Dar de ce l-ai cumpărat? Ai deja un pistol Beretta.

„Ce naiba! Îmi faci un interogatoriu, în loc să-l încerci?”

Cristiano îşi privi tatăl cu neîncredere. „Pot?”

„Da. Dar trebuie să fii atent la recul. Nu e ca ălalalt. Asta te pocneşte. Coboară piedica. Ţine-l cu amândouă mâinile. Uşori Nu te încorda, că-ţi faci rău. Şi ţine-l departe de faţă.”

Cristiano se supuse. „în ce să trag?”

Rino căută cu privirea o ţintă. Când o găsi, zâmbi. „Trage în castronul cu macaroane. Ăia doi fac infarct” îi şopti la ureche.

Cristiano râse.

La capătul esplanadei Danilo şi Brânzilă îşi făceau de lucru cu vechiul tractor. La circa cinci metri, lângă un divan desfundat, se aflau un castron de plastic plin cu macaroane cu sos, o casetă de bere şi sticla de ţuică pe jumătate goală. Picnicul lui Danilo.

„Să ţinteşti bine. Să nu tragi în ei. Şi nici în sticlă, pentru că dacă zboară cioburile…” îi atrase atenţia în şoaptă Rino.

Cristiano închise un ochi şi îl strânse pe celălalt. Mută ţinta până când încadră castronul. Era greu să ţină pistolul ţintit, cântărea, nu glumă.

„Dacă nu tragi acum nu te mai ţin bra…”

Cristiano apăsă pe trăgaci. Se auzi un zgomot asurzitor şi castronul se dezintegră ca şi cum ar fi fost lovit de o bombă, iar macaroanele, stropi de sos şi bucăţi de plastic se răspândiră pe o rază de zece metri.

Danilo şi Brânzilă săriră în sus de spaimă.

De atâta râs Cristiano şi Rino se rostogoliră în jos pe grămada de nisip, în timp ce ceilalţi doi, plini din cap până-n picioare de macaroane şi sos, înjurau de Dumnezeu şi de toţi sfinţii.

Fură iertaţi cu mare greutate.

Danilo, mai ales, se înfuriase peste măsură. I se pătaseră pantalonii, iar uleiul nu iese nici măcar în maşina de spălat.

Cristiano se aşeză în genunchi şi începu să-l roage apucându-l de picioare. „Daniluccio. Daniluccio, nu te supăra. E doar o glumă. Tu care eşti aşa de bun şi de frumos.

„Hai sictir! Puteaţi să ne omorâţi! Iar macaroanele erau cu sos de carne. Ăla cu morcovi, ţelină şi ceapă verde. Teresa îl face o singură dată pe lună."

Între timp, Brânzilă se învârtea prin curte adunând macaroanele şi punându-le într-o pungă de plastic.

În cele din urmă Rino trebui să promită că imediat ce va face rost de ceva bani îi va invita la pizzeria II Vascello d'Oro şi va plăti pentru toţi.

Se aşezară pe divan, fiecare cu berea lui. Îşi treceau de la unul la altul punga de plastic din care pescuiau macaroanele.

„Cum staţi cu tractorul?" întrebă Cristiano suflând pe o macaroană ca s-o cureţe de nisip.

„Destul de bine", răspunse Danilo după ce trase o duşcă de bere. „Brânzilă spune că trebuie să reparăm discul de ambreiaj şi atunci motorul o să funcţioneze perfect."

„Dar o să reuşiţi să spargeţi zidul?"

„Glumeşti? L-am studiat cu atenţie. Zidul băncii e făcut din nişte cărămizi care cad jos şi dacă te băşeşti."

După ce terminară de mâncat, cei trei rămaser ă în comă pe divan. Cristiano se săturase. Era frig şi a doua zi urma să vină Beppe Trecca, asistentul social, pentru controlul de rutină, iar casa era ca o cocină de porci.

„Tati, mergem? Mâine e sâmbătă. Vine Trecca. Trebuie să facem ordine."

„încă cinci minute. De ce nu te duci să te joci?"

După tonul cu care-i răspunsese, Cristiano înţelese că n-avea de gând să-şi ridice fundul de pe divan înainte de apusul soarelui.

„Ce plictiseală!” zise în şoaptă şi începu să arunce cu pietre într-un butoiaş înnegrit de fum.

Brânzilă stătea trântit pe divanul desfundat şi fixă norii care se roteau pe cer.

„O cu-cunoaş-teţi pe Liliana?” întrebă în timp ce gura i se strâmba şi braţul începea să-i tremure.

Danilo, ameţit de bere, îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Îşi ridică încet capul, dar îl lăsă să cadă din nou pe spătarul divanului. „Cine-i?” bolborosi prea puţin interesat.

Lucrează… „… la Euroedil.”

„Dar cine-i?”

La contabilitate. Are… „… părul negru. Lung. Este.. „frumoasă.

Rino, aşezat într-o parte, cu picioarele întinse pe o butelie goală, dădu din cap. „Lucrează la contabilitate. O cunosc.”

„A! Am înţeles. Balena aia care-şi pune trei chile de var pe fAă?” întrebă Danilo.

Brânzilă dădu afirmativ din cap.

„Băbătia aia de Liliana”, zise Rino încet şi-şi duse din nou sticla la gură în căutarea ultimelor picături de ţuică.

Brânzilă, bântuit deja de toate ticurile posibile, reuşi doar să spună: „Dar… Dar…”

„Spune! Ce este?” îl îmboldi Danilo.,

Aş vrea… Aş vrea s-o invit la cină…” şi reuşi să înghită nodul care i se oprise în gât.

Danilo chicoti. „Aia nu iese cu tine nici dacă…” Se gândi o clipă. „Să ştii că nu-mi vine în minte nici un lucru pentru care aia ar putea să iasă cu unul ca tine.”

„Lasă-l să vorbească…” suspină Rino.

Brânzilă prinse curaj. „Aş vrea să… mă-n… sor.”

Danilo râgâi şi clătină din cap. „Ce tâmpenie!”

„Nu-i o tâmpenie. Vreau s-o iau de nevastă.”

„Îţi place de ea?” întrebă Rino.

„Da. Foarte mult. E…” Brânzilă tăcu.

Danilo, tolănit ca o gorilă albinoasă, era scuturat de hohote înăbuşite. „Te-ai uitat bine la ea? Are curul mare cât o insulă. Iar lucrul cel mai rău e că se crede nemaipomenită. Dă-o-n mă-sa. Nu-i pentru tine.”

Dar Brânzilă nu se descurajă. „Nu-i adevărat. Eu pot să-i plac.”

Danilo îi dădu un cot lui Rino., Atunci du-te la ea şi spune-i că vrei s-o iei de nevastă… Da’ cheamă-mă şi pe mine, că vreau să mă distrez.”

Brânzilă culese o piatră şi o aruncă departe. „Am un plan.”

Danilo se scărpină pe burtă. „Ca să faci ce?”

„Ca să-i vorbesc.”

„Să auzim…”

Brânzilă îşi dădu trei pumni în piept. „Ei îi place de Rino.”

Rino, surprins, îşi ridică privirea. „De mine?”

„Da. Mereu se uită după tine.”

„Da?! N-am băgat niciodată de seamă.”

Danilo nu înţelegea. „Scuză-mă, dar dacă-i place Rino, tu eşti în căcat.”

Brânzilă strânse nervos ochii. „Lasă-mă să spun.”

Şi se întoarse spre Rino: „O inviţi la restaurant. Şi vii cu Danilo. După aia nu vorbeşti cu ea, vorbeşti numai cu Danilo despre fotbal. Femeile urăsc fotbalul…”

„Ce ştii tu? Acum ai ajuns şi expert în femei?” îl întrerupse pentru a nu ştiu câta oară Danilo.

Dar Brânzilă nu-l băgă în seamă. „După ăia vin eu… Voi plecaţi şi eu rămân cu ea.” Făcu o pauză. „Ce părere ai, Rino?”

„Şi cine plăteşte masa la restaurant?” întrebă Danilo.

„Eu. Am pus deoparte banii.”

„Şi noi cu ce ne alegem?”

Brânzilă privi pierdut în jur. Nu era pregătit pentru o asemenea întrebare. Îşi dădu un pumn puternic în coapsă. „Cu o pizză.”

Rino se ridică şi se întinse. „Destul cu vorba, mergem acasă că nu mă simt bine. Cristiano, până la şoseaua principală conduci tu.”

Cristiano nu avea nici un chef să conducă, dar taică-său insistă: „Trebuie să te obişnuieşti. Ai încă probleme cu ambreiajul. Hai, nu te încăpăţâna, că-mi plesneşte capul.”

Cristiano începuse să şofeze cu câteva luni în urmă. Şi era convins că se descurca destul de bine. Avea probleme la pornire, când dădea drumul la ambreiaj nu reuşea să controleze acceleraţia şi furgoneta se oprea sau sălta înainte sughiţând, dar după ce pleca era totul OK.

Însă cu taică-său, care-i urla în urechi, condusul devenea un adevărat calvar. „Fii atent! Schimbă viteza! N-auzi motorul!?”

Dar în ziua aceea pe Rino îl durea capul. Îl durea tot mai des, în ultima vreme. Spunea că parcă are un roi de albine în ţeastă. Şi îşi simţea sângele pulsându-i în urechi. Uneori îl ţinea o zi întreagă şi atunci trebuia să stea culcat, în întuneric, iar cel mai mic zgomot îl înnebunea. În astfel de momente, Cristiano trebuia să stea închis în cameră.

Atunci când Danilo îl sfătuise să se ducă la doctor, Rino îşi exprimase răspicat părerea despre asta: „Dacă există un lucru despre care medicii habar n-au, ăsta e creierul. Spun idioţenii la întâmplare. Te îndoapă cu medicamente care costă o grămadă de bani şi care te tâmpesc de cap, că nu mai ai nici măcar putere să-ţi scoţi mădularul să te pişi”.

Cristiano conducea în timp ce ceilalţi trei, ameţiţi încă de alcool, sforăiau căzuţi unul peste altul. Soarele apusese lăsând dungi trandafirii la orizont, în timp ce pescăruşii se aruncau în râu.

Odată ajunşi la şosea, trecu la volan Brânzilă.

Când ajunseră acasă, era deja întuneric.

Rino, fără să scoată o vorbă, se apucă să spele mormanul de vase care se adunaseră în chiuvetă în ultimele două săptămâni, iar Cristiano începu să facă ordine în camera de zi.

Amândoi urau ziua în care sosea asistentul social.

O porecliseră „ziua în care trebuiau să facă frumos”. Dar poate că urau şi mai mult „ziua dinaintea zilei în care trebuiau să facă frumos”, pentru că trebuiau să aranjeze toată partea de jos a locuinţei. Nu şi partea de sus, pentru că, zicea Rino, trebuiau să cureţe numai pe unde trece episcopul.

Asta se întâmpla sâmbăta, din două în două săptămâni.

În restul timpului nimeni nu avea grijă casei.

Foloseau toate farfuriile şi tacâmurile până le terminau. Hainele însă le spălau în maşina lui Danilo, o dată pe lună şi apoi Ie întindeau în garaj. Camera de zi nu era greu de curăţat pentru că era aproape goală.

Cristiano adună dozele de bere, ambalajele de la pizza, cutiile argintate de la rotiserie. Erau peste tot. Până şi sub dulap şi divan. Umplu un sac de gunoi numai cu dozele de bere.

Apoi spălă pe jos fără prea mare tragere de inimă.

În bucătărie, în timp ce taică-său clătea vasele, scoase din frigider un rest de brânză mucegăită, nişte salată putredă, un borcan cu marmeladă de piersici cu pete albicioase. Apoi cu o cârpă udă şterse masa unsuroasă.

Deşi Crăciunul trecuse de multă vreme, în coridor se mai afla încă bradul complet uscat. Cristiano îl împodobise cu dozele de bere şi în vârf înfipsese o sticluţă de Campari Soda.

Venise vremea să-l arunce.

„Eu am terminat!” îi spuse lui taică-său ştergându-şi fruntea cu mâna.

„Ce-avem de mâncare?”

„Paste şi…” se uită la ce mai rămăsese în frigider „brânză topită”.

O ungeai pe farfurie şi turnai peste ea pastele cu puţină apă.

O certitudine.

Puse apa la fiert.

După ce termină de mâncat, Cristiano se trânti pe divan să se uite la televizor. Era bine acolo. Soba răspândea o căldură plăcută. Îi plăcea să adoarmă aşa, înfăşurat în pătura în carouri.

Taică-său se întinse pe şezlong cu o bere în mână şi băţul de lemn cu care schimba canalele în cealaltă.

În seara aceea lui Cristiano i-ar fi plăcut să vadă Cine râde la urmă, programul în care se făceau tot felul de păcăleli (care, deşi nu erau adevărate, te făceau oricum să râzi), dar simţi cum i se închid ochii şi, fără să-şi dea seama, adormi pe divan.

Rino Zena ura televiziunea. Varietăţile, talk-show-urile, emisiunile politice, documentarele, telejurnalele, chiar şi sportul şi buletinul meteo, care n-o nimerea niciodată cu previziunile.

Înainte era altfel.

Când era copil, televiziunea era altceva. Două canale. Sigure. De stat. Erau lucruri frumoase, făcute cu pasiune. Aşteptai să treacă săptămâna, să le poţi vedea. Pinocchio, de exemplu. O capodoperă. Ca să nu mai vorbim de actori. Nino Manfredi, un mare actor, Alberto Sordi, un geniu. Toto, cel mai mare comic al lumii.

Acum însă totul se schimbase.

Rino ura prezentatorii cu părul vopsit şi dansatoarele goale şi i se făcea rău când vedea oamenii gata să vorbească de problemele lor în faţa a jumătate de Italie. Îi dispreţuia pe căcaţii ăia nenorociţi care mergeau la televiziune şi începeau să se lamenteze că i-au lăsat nevestele.

Şi ura amabilitatea ipocrită a prezentatorilor. Ura jocurile la telefon. Baletul improvizat. Ura glumele răsuflate ale comicilor. Şi detesta imitatorii şi imitaţii. Ura politicienii. Ura filmele de televiziune cu poliţişti buni, carabinieri simpatici, preoţi caraghioşi şi echipe antitero. Ura tinerii plini de coşuri care erau în stare să ucidă doar ca să poată intra în paradisul ăla de

doi bani. Ura sutele de zombi pe jumătate mafioţi care rătăceau ca nişte câini vagabonzi cerşind un scaun. Ura experţii care se îmbogăţeau pe seama tragediilor.

Ăştia ştiu totul. Ştiu ce înseamnă trădarea, sărăcia, accidentele de maşină, mintea asasinilor.

Îi ura când se prefăceau indignaţi. Când se lingeau în cur unul pe altul ca nişte câini. Ura certurile care durau cât o băşină. Ura cFîetele pentru copiii africani, când în Italia exista lume care făcea foamea. Dar lucrul pe care-l detesta cel mai tare erau femeile. Curvele cu ţâţele rotunde ca pepenii, buzele siliconate, feţele trase la şapirograf.

Vorbesc atâta despre egalitate, dar care egalitate? Când imaginea pe care o lasă este aia a unei turme de idioate sugătoare de pulă. Se lăsau futute de vreun cretin care avea ceva putere, doar ca să fie recunoscute atunci când ies din casă. Femei în stare să-şi calce în picioare mama pentru o fărâmă de succes.

Îi ura pe toţi ăia de acolo dinăuntru, atât de tare că uneori ar fi fost în stare să ia un baston şi să spargă căcatul ăla de televizor.

V-aş pune în şir unul după altul şi v-aş împuşca. Ce rău aţi făcut? Predicaţi falsitatea. Îndobitociţi milioane de tineri. Arătându-le o lume care nu există. Îi faceţi pe oameni să se ruineze ca să-şi cumpere o maşină. Distrugeţi Italia.

Şi totuşi, Rino Zena nu reuşea să nu se uite la televizor. Stătea în faţa lui toată noaptea. Iar ziua, când era acasă, stătea tot timpul acolo, pe şezlong, insultându-i.

Rino schimbă canalul, apoi se întoarse şi băgă de seamă că băiatul dormea.

Tâmplele continuau să-i bată, dar n-avea chef să se ducă la culcare. Se gândi o clipă să se ducă la Danilo, dar se răzgândi. Seara, Danilo era îngrozitor, începea să se plângă de nevastă-sa şi nu se oprea până nu cădea lat, doborât de ţuică.

Nu, am chef de-un futai.

Îşi luă scurtă şi ieşi din casă fără să ştie unde se duce.

Furgonetă era pe rezervă. Ăia doi credeau că mergea cu apă. Niciodată nu scoteau un ban din buzunar. Găsi o pompă de benzină non stop pe şosea şi vârî înăuntru ultimii zece euro. Acum nu mai avea bani nici măcar să bea o bere.

Puse furtunul la loc şi era pe punctul să se urce în maşină când un Mercedes argintiu cu farurile pe fază mare se opri la doi metri de el. Un braţ de femeie ieşi pe fereastra dinspre şofer. În mână ţinea o bancnotă de cincizeci de euro şi o monedă de doi.

Rino se apropie.

La volan era o femeie slabă, cu părul lung blond şi o pereche de ochelari de vedere cu o ramă subţire bleumarin. Firul unui microfon îi cobora din ureche pe obraz şi-i ajungea până la colţul buzelor subţiri date cu ruj de un roşu-închis.

„De cincizeci de euro” îi zise lui Rino continuând să vorbească în microfon. „Nu cred… Nu cred absolut deloc… Eşti pe dinafară, ai pierdut din vedere miezul problemei, dragă Carlo…”

Rino luă banii, urcă în furgonetă şi plecă.

Danilo Aprea stătea întins în pat pe întuneric. Cu braţele de-a lungul corpului. Şi faţa spre tavan. Era îmbrăcat cu o pijama verde cu buline albastre care mirosea a detergent. Lenjeria de pat era proaspăt spălată şi bine călcată. Întinse mâna spre partea în care dormea Teresa înainte. Era rece şi goală. Regretă că schimbase salteaua. Cea nouă, cu arcuri, era rigidă şi nedeformabilă. Cea veche însă, din lână, luase formele lor. În partea Teresei era o scobitură lungă în formă de S, pentru că ea dormea pe o parte. Cu spatele spre el şi faţa la perete.

Cifrele roşii de la radioul cu ceas arătau ora 23:17.

Îi pierise somnul. Şi totuşi, în faţa televizorului i se închideau ochii… Dădeau un documentar despre migraţiile balenelor. Documentarele despre natură fuseseră întotdeauna pasiunea Teresei. Şi dintre toate le prefera tocmai pe acelea despre balene şi delfini. Iubea cetaceele pentru că, spunea, făcuseră atâtea eforturi să părăsească marea şi apoi, odată ajunse pe pământ, hotărâseră să se întoarcă de unde plecaseră. Milioane de ani irosiţi pentru a se transforma într-un animal cu patru labe şi milioane de ani pentru a

redeveni peşti. Danilo nu înţelegea de ce era chiar atât de frumoasă povestea asta. Teresa îi explicase: „Pentru că atunci când greşeşti, trebuie să ştii să dai înapoi”. Dar Danilo nu înţelesese dacă vorbea despre ei doi.

Ar fi putut s-o sune şi să-i spună că la televizor dădeau documentarul ăla despre balene.

Auzi vocea nevestei lui care îi mulţumea.

N-ai de ce… Vrei să ne vedem mâine?

{Sigur)

Ce zici să ne vedem la Rouge et Noir? Am să-ţi spun o grămadă de noutăţi.

(La patru?)

La patru.

Aprinse veioza de pe noptieră, îşi puse ochelarii şi se uită la telefon… I

Nu. I-am promis.

… apoi luă Codul lui Da Vinci, din care în doi ani citise vreo douăzeci de pagini.

Se aşeză mai bine în pat şi citi o pagină fără s-o citească. Îşi ridică ochii de pe carte şi fixă peretele.

Dar de data asta o suna pentru ceva important. Putea să se uite la ultimul sfert de oră al documentarului. Erau şi delfini. Luă receptorul şi făcu numărul ţinându-şi respiraţia. Telefonul sună şi nu răspundea nimeni.

Îl mai las să sune de trei ori şi după aia închid.

Unu… doi… trei…

Alo! Cine-i?” Vocea adormită a Teresei.

Nu scoase o vorbă.

„Alo! Cine-i? Tu eşti, Danilo?”

Îşi înăbuşi dorinţa de a răspunde şi începu să-şi frece cu mâna obrajii şi gura.

„Danilo, ştiu că eşti tu. Înţelege o dată că nu trebuie să mai suni. Am închis celularul, dar nu pot să scot din priză şi fixul. Ştii că mama lui Piero nu se simte bine. De câte ori telefonezi, îi sare inima din piept. Ne-ai trezit. Te rog, încetează. Te rog.” Tăcu o clipă, ca şi cum n-ar mai fi avut forţă. Danilo o auzea respirând cu greu. Apoi continuă fără nici o inflexiune: „Ţi-am spus că te sun eu. Dacă faci aşa, nu te mai sun. Îţi jur”.

Închisese.

Danilo puse jos receptorul, închise cartea, îşi scoase ochelarii, îi aşeză pe noptieră şi stinse lumina.

Ramona ieşise de curând din închisoare. Era îmbrăcată cu un tricou fără mâneci, o pereche de jeans care plesneau pe ea şi cizme de cowboy. Făcea autostopul şi Bob, pădurarul, îmbrăcat cu o cămaşa în carouri, la volanul unei camionete, se oprea.

„Unde te duci?” o întreba pe Ramona.

Brânzilă, în chiloţi, în faţa televizorului, spuse împreună cu blondina: „Unde mă duce soarta. Tu ce-mi poţi oferi?”

Bob zâmbi şi o invită să urce.

Brânzilă întinse mâna şi apăsă butonul de ralanti al videorecorderului.

Imaginile începură să curgă pe ecran. Camioneta ajunse la căsuţa din pădure. Salutări în grabă. Prânz cu carne de curcan. Şi-apoi cu toţii goi pe masă să şi-o tragă. Întuneric. Dimineaţă. Ramona se trezea goală şi se ducea în curte. Bob, pădurarul tăia lemne. Ramona îi deschide pantalonii şi i-o ia în mână. Aici Brânzilă apăsă pe PAUSE.

Era scena lui preferată. O văzuse de cel puţin o mie de ori, calitatea imaginilor era mizerabilă, culorile dădeau toate spre roşu. Se duse în bucătărie şi aprinse lumina.

Se mai simţea mirosul conopidei fierte pe care o mâncase în urmă cu două zile şi ale cărei resturi viorii pluteau într-o cratiţă pe aragaz. Pe masă se afla carcasa uscată a unui pui şi o sticlă goală de Fantă.

Scoase din congelator tăviţa pentru gheaţă. O puse sub jetul de apă şi răsturnă cuburile de gheaţă într-o oală pe care o umplu cu cinci degete de apă. Aşează oala pe masă, îşi ridică mâneca dreaptă a halatului şi vârî mâna în apă.

Mii de ace îi intrară în carne. Dar în scurtă vreme apa începu să i se pară fierbinte.

Din experienţă ştia că avea nevoie de cel puţin zece minute.

Strânse din dinţi şi aşteptă.

Când i se păru că trecuse destul timp, scoase din oală mâna roşie şi îngheţată şi o şterse cu un prosop de bucătărie.

O pişcă.

Nimic.

Luă de pe masă o furculiţă şi o împinse în palmă.

Nimic.

Ţinându-şi mâna dreaptă în sus se întoarse în faţa televizorului şi apăsă pe PLAY.

Se aşeză, îşi coborî chiloţii şi cu mâna înţepenită de frig îşi apucă mădularul.

Simţi pe piele degetele reci cum i-l strângeau cu putere.

Chiar aşa era atunci când ţi-l luau în mână.

Chiar aşa.

Mâna îngheţată a Ramonei începu să se mişte în sus şi-n jos cu frenezie.

Brânzilă îşi desfăcu picioarele şi-şi căscă gura. Capul îi căzu pe spate şi o plăcere incandescentă îi explodă în ceafă.

Centrul social Peace Warrior era o fabrică de pielărie care se închisese la începutul anilor ’70, fusese ocupată şi deseori aici aveau loc concerte.

Şase hale una lângă alta acoperite de graffiti şi înconjurate de o curte cu pietriş. Din nişte butoaie ieşeau limbi de foc şi un fum negru. Se formase o ceaţă în care farurile automobilelor se diluau în halouri aurite. O muzică asurzitoare se auzea dinăuntru.

Rino parcă lângă un şir de transformatoare.

Coborî din camionetă cu o sticlă de Johnnie Walker, cu eticheta roşie, darul femeii din Mercedes. Cu ochii închişi pe jumătate se îndreptă spre intrare.

O grămadă de adolescenţi, mascaţi în punkişti, în motociclişti americani, în rockeri, se înghesuiau în faţa centrului social.

Rino îşi făcu drum prin mulţime îmbrâncind în dreapta şi-n stânga. Unii încercau să protesteze, dar când îl vedeau, chiar şi cei mari şi răi amuţeau şi îl lăsau să treacă. În ciuda alcoolului care îi slăbea simţurile, Rino percepea, asemeni unui animal sălbatic, frică pe care o simţeau în faţa lui şi asta îi plăcea la nebunie. Era ca şi cum ar fi purtat pe cap un afiş pe care era scris: AŞTEPT DOAR CA CINEVA SĂ MĂ CALCE PE BĂTĂTURĂ.

Dar în seara aceea nu voia să se bată. Nu făcuse bine să bea tot whisky-ul ăla cu durerea de cap pe care o avea.

Ajunse în faţa bodyguarzilor. Trei cretini cu părul răsucit în nişte spirale murdare şi împuţite ţineau în mână nişte cutii de pantofi pline de bancnote.

Unul, cu obrajii scofâlciţi şi o pereche de ochelari de soare, îi ceru o donaţie pentru orchestră. Probabil, în înghesuială, nu-şi dăduse seama cu cine avea de-a face şi când îşi ridică privirea şi văzu în faţa lui animalul acela păros, numai muşchi şi fără ochi, schiţă un zâmbet crispat şi bâlbâi: „Nu… Tu… Ştiu… Du-te… Du-te…” Şi îl lăsă să intre.

Înăuntru erau cel puţin treizeci de grade şi era imposibil de respirat. Din cauza sutelor de trupuri înghesuite în local care se mişcau ca o maree. Era o putoare scârboasă. Un amestec dezgustător de droguri, ţigări, sudoare şi tencuială umedă.

În fundul sălii un zid format din difuzoare azvârlea muzica spre public. Grupul muzical, nişte punctişoare îndepărtate iluminate de spoturi roşii, cânta un căcat din care se auzeau numai chitarele dezacordate şi bateria. Un nenorocit urla şi sălta ca şi cum ar fi avut un arici înfipt în cur. Deasupra scenei atârna un enorm steag al păcii.

Rino se aruncă în mulţime şi ajunse în margine, lângă zid. Acolo presiunea slăbea şi era puţin spaţiu de respirat. Lumina proiectoarelor atârnate de tavan nu ajungea până acolo şi în penumbră se vedeau persoane stând pe jos, mucuri de ţigară pâlpâind, capete care se sărutau, grupuri care vorbeau.

Trecând peste picioare şi cutii de bere, Rino ajunse la circa treizeci de metri de scenă. Muzica era atât de tare, că nu reuşea nici măcar să-şi audă gândurile.

Acum vedea orchestra. Cu părul lung, tălpile ortopedice, feţele palide erau o copie urâtă a unui grup rock american. Şi nu e nimic mai rău decât să fii o copie urâtă a unui lucru urât.

Văzu lângă scenă o fată înaltă şi slabă, cu părul scurt, care dansa.

Pare Irina.

Se sprijini de un stâlp, duse sticla la gură şi închise ochii. Bărbia i se ridică. Totul se clătina. Se agăţa de stâlp să nu cadă.

Irina era înaltă şi foarte slabă. Cu sâni mici şi picioare nemaipomenite. Picioarele şi gâtul erau cele mai frumoase lucruri pe care le avea. Şi, lăsând la o parte creierul, nici restul nu era de lepădat…

Cât o iubise! Îşi amintea că dacă nu o vedea mai mult de o jumătate de zi începea să-l doară stomacul.

De ce se dusese totul pe apa sâmbetei?

„Vreau să fac avort… Sunt prea tânără, Rino. Vreau să-mi trăiesc viaţa.”

„încearcă numai şi te omor.”

Şi mâna-i devenea pumn.

Rino deschise ochii din nou.

Mi se face rău. Gata! Mă duc.

Oricum, în halul în care se afla, i-ar fi fost imposibil să agaţe vreo tipă. Simţi dintr-odată o asemenea tristeţe, că, dacă n-ar fi plecat, ar fi început să plângă că un idiot.

Cu privirea stinsă a unui leu în cuşcă mai trase o duşcă de alcool şi începu să privească mulţimea care se unduia cu braţele ridicate, exaltată de porcăria aia.

Mi-e sete.

În faţa lui, de cealaltă parte a încăperii, se găsea o masă lungă unde se vindeau bere şi apă minerală.

Mai avea bani în buzunar. Numai că i se părea un lucru imposibil să traverseze covorul acela uman.

Printre cei care se îngrămădeau în faţa mesei se afla şi fata blondă. Acum reuşea să o vadă mai bine.

Ea e…

Rino recunoscu trupul acela slab de manechin, gâtul ei… Şi i se păru că îşi aminteşte şi de rochia albă care o strângea ca un tub, lăsându-i spatele gol.

Inima îi explodă în piept, ca şi cum ar fi văzut o fantomă. Dădu drumul unui râgâit alcoolic şi, respirând greu, se sprijini ameţit de un stâlp, ca şi cum ar fi primit un pumn în faţă. Nu-l mai ţineau picioarele.

Irina!

Nu se poate. Ceface aici?! A-nnebunit. I-am spus că dacă se întoarce o omor.

Şi totuşi ea era. Aceeaşi înălţime. Acelaşi păr. Acelaşi fel de a se mişca.

Nu-i venea să creadă. Nici măcar o dată în ultimii doisprezece ani nu luase în considerare posibilitatea de a o vedea.

Într-o dimineaţă se trezise pe jumătate beat. Cristiano plângea în leagăn. Irina dispăruse. Dispăruseră şi lucrurile ei. Plecase.

Şi-acum ce face aici? Vrea să-l ia pe Cristiano. Pentru ce altceva să fi venit?

I se puse un nod în gât. O porni prin mulţime îndreptându-se, cu capul aplecat şi dând din coate, spre coama blondă din cealaltă parte a sălii. Femeia era acum aproape. Îi vedea părul lung şi umerii slabi. Ea era. Nu îmbătrânise deloc.

Trebuia doar să o apuce de mână şi să-i şoptească la ureche: „Surpriză! Te-am prins”. Apoi să o târâie afară. Se afla la câţiva metri.

Inima începuse să-i bată nebuneşte. Întinse mâna şi în clipa aia Irina întoarse capul şi…

Sictir!

… era altcineva.

Rino avu un sentiment ciudat care semăna cu dezamăgirea. Ca şi cum…

Ca şi cum, nimic.

Nu era ea.

Cristiano se trezi în faţa televizorului. Un tip tăia cu cuţitul o cutie de Coca-Cola.

Cristiano se ridică şi se duse la fereastră. Furgoneta lipsea.

A ieşit.

Se pişă în chiuvetă din bucătărie. Apoi deschise robinetul şi bău apă.

Se întoarse în sufragerie, se aşeză din nou în faţa televizorului şi începu să schimbe canalele folosindu-se de coada măturii. Pe un canal regional dădu peste Antonella, o roşcată cu chipul spălăcit şi cu un vultur tatuat pe umăr, care se dezbrăca şi vorbea la telefon strâmbându-se în toate felurile. Până să se hotărască să-şi scoată sutienul trecură cel puţin zece minute. În ritmul ăsta ajungea să-şi scoată chiloţii în zori. Şi cu toate numerele şi frazele de pe ecran nu reuşeai să vezi aproape nimic.

Ar fi putut să se masturbeze.

Îşi imagină că roşcata intra în sufragerie. Era îmbrăcată cu un tricou albastru strâmt care îi ajungea până deasupra buricului şi de la talie în jos era goală. În picioare avea nişte pantofi negri cu tocuri înalte şi vârful ascuţit. Iar între picioare o dungă subţire blonduţă. Se aşeza pe un scaun cu picioarele desfăcute şi o rază de lumină intrată pe fereastră îi lumina făcătoarea căscată ca o scoică… Şi îi vorbea liniştită despre teme.

Îi răsuna în urechi vocea astmatică din televizor care îi repetă: „Hai, sună-mă… Sună-mă… Ce faci? Ce mai aştepţi? Sună-mă… Nu fi timid. Sună-mă". În surdină se auzea vocea lui Eros Ramazzotti, care cânta „mă simt încă legat de tine", apoi se auzi o melodie foarte tristă a unui tip faimos, unul bătrân, căruia nu-i ştia numele şi care zicea „când eşti aici cu mine camera asta nu mai are pereţi, ci doar copaci, copaci infiniţi, când eşti aici cu mine…"

Cristiano auzise la radio o franţuzoaică cântând melodia aia cu o voce atât de suavă şi de senină, că îţi venea să plângi. Şi o cânta normal, ca şi cum ar fi fost acasă la ea şi i-ar fi cântat-o copilului ca să-l adoarmă. Poate că aşa şi era. Soţul ei o înregistrase fără ca ea să ştie şi după aia îi spusese că trebuia să facă un disc şi aşa devenise faimoasă.

Nu ştia de ce, dar cântecul ăla îi aducea aminte de maică-sa. O vedea stând pe pat cu chitara în mână şi cântându-i un cântec. Avea părul drept şi blond şi semăna cu una care pe Rai Due prezenta emisiunea O familie specială.

Se dusese la Disco Boom să-şi cumpere CD-ul, dar când s-a trezit în faţa vânzătorului i-a fost ruşine să-l întrebe dacă îl ştia. Nu ştia numele cântăreţei şi nici măcar titlul cântecului. Şi ar fi făcut o figură de căcat dacă-i cânta „când eşti aici cu mine"…

Îi trecuse cheful de masturbat. Stinse televizorul şi se duse sus să se culce.

Rino se trezi pe întuneric zvârcolindu-se.

Cădea cu avionul. Dedesubt se afla o întindere uriaşă de asfalt. Gâfâind înţelese că era doar un vis şi că se terminase.

Era întuneric. Avea în gură gustul acru al whisky-ului, îşi simţea limba umflată ca şi cum l-ar fi înţepat o viespe şi îl apucase o teribilă durere de cap. După putoarea de ţigări şi de mochetă umedă îşi dădu seama că se afla în camera lui, întins pe saltea.

Întinse mâna căutând întrerupătorul şi dădu peste un trup întins lângă al său. În primul moment se gândi că era Cristiano. Până cu câţiva ani în urmă îl lăsa să doarmă cu el când visa urât.

Aprinse lumina şi când reuşi în sfârşit să deschidă ochii o văzu pe blonda de la concert. Cea pe care o confundase cu Irina. Dormea cu braţele desfăcute şi gura căscată. Nu avea pe ea decât sutienul din care ieşeau nişte ţâţe mici cu sfârcurile închise la culoare, mari cât o monedă de cincizeci de cenţi.

Privind-o mai bine îşi dădu seama că nu semăna cu Irina. Avea aceeaşi piele de culoarea laptelui, picioarele lungi, şoldurile înguste şi un gât frumos. Dar chipul era diferit. Asta avea nasul mai lung şi mai ascuţit şi bărbia ieşită în afară. Şi părea să aibă cel mult douăzeci şi cinci de ani.

Cum a ajuns aici?

Rino încercă să se întoarcă înapoi, la concert. Îşi aminti că traversase sala sigur că era Irina şi că-şi dăduse seama că nu era ea.

Şi nimic altceva.

Întuneric total.

Probabil că o adusese acasă.

Îşi atinse mădularul. Îi era amorţit.

I-o trăsese.

Îi veni în minte o imagine neclară. El deasupra şi ea dedesubt. O ţinea de păr.

Rino vru să se scoale să se ducă la baie când îşi dădu seama că lângă saltea, de partea blondei, era o siringă cu un ac şi toată trusa unui drogat sută la sută.

Rino se uită la braţele fetei. Avea nişte mici găuri coagulate şi în jurul lor pielea era vineţie.

O drogată de căcat. Şi s-a împuns aici, în timp ce eu dormeam, cu Cristiano în cealaltă cameră.

Rino o înşfacă de gât şi o ridică, apoi îi vârî mâna între fese ca şi cum ar fi vrut s-o penetreze cu degetele, dar o săltă ca pe un sac de cartofi, iar ea căscă gura şi nu avu timp nici măcar să deschidă ochii, să urle, să facă ceva, că se trezi izbită de dulap şi de acolo căzu pe jos, într-un colţ al camerei.

„Dumnezeule!" urlă terorizată, venindu-şi în fire. Îşi puse o mână în jurul gâtului şi o întinse pe cealaltă încercând să se apere, apoi se puse în genunchi şi începu să se târâie în patru labe prin cameră.

„Pleacă de-aici, nenorocito! Te-ai drogat în casa mea!" Rino îi dădu o lovitură în cur care îi ridică picioarele în aer. Drogată se aplecă în faţă şi frecându-şi botul de mochetă se trezi cu nasul la doi centimetri de un pistol aflat pe podea.

Rino, în picioare, gol şi furios că un diavol, se zvârli să-l ia, dar drogată, iute de mână, apucă arma şi ţinând-o cu amândouă mâinile se retrase într-un colţ. „Nu te apropia, ticălos nenorocit! Te omor. Jur că te omor." Gâfâia cu ochii holbaţi. Apoi păru să-şi dea seama unde se găsea: steagul cu svastică pe perete, psihopatul ăla tatuat care voia să o omoare. „Nazist nenorocit, eşti mort!" Şi trase.

„Cretino! Nu-i încărcat." Rino dădu din cap. Îşi ridică braţul drept, desfăcu degetele şi făcu un pas către ea, dar puse piciorul pe siringă şi acul i se înfipse în talpă. Îşi înăbuşi un urlet şi începu să salte ţinându-şi piciorul cu mâna.

Profitând, fata o ţâşni spre uşă.

Rino înşfacă o scrumieră de sticlă plină ochi cu mucuri de ţigară şi o aruncă spre ea ca pe un frisbee. O lovi în umăr. Ea se aplecă în faţă chelălăind, dădu drumul pistolului şi reuşi să fugă afară.

Cristiano Zena fu trezit de urletele demenţiale ale unei femei.

Tati i-o trage uneia din curv… Nu reuşi să-şi termine gândul că cineva ţâşni în camera lui urlând.

Urlă şi Cristiano. Aprinse lumina.

Era o femeie goală şi înspăimântată, care se izbea de pereţi ca o rândunică intrată din greşeală pe fereastră.

Rino intră în cameră în pielea goală şi el. Strângea într-o mână hainele şi poşeta femeii şi în cealaltă o pereche de cizme negre cu vârful ascuţit. În locul ochilor avea două linii şi maxilarul îi tremura de furie.

O s-o omoare, se gândi Cristiano şi îşi puse mâinile în păr.

Dar Rino îi aruncă hainele. „Dispari, nenorocito."

Femeia le strânse şi voia să fugă, dar se temea să treacă pe lângă el.

În sfârşit, cu hainele în braţe, se hotărî. Alergă spre uşă şi se alese cu un picior în fund de la Rino. Se împiedică şi căzu pe burtă în coridor. Cristiano o auzi fugind în jos pe trepte şi trântind uşa de la intrare.

Taică-său se apropie de fereastră. „Foarte bine. N-o să se mai întoarcă."

Cristiano se ghemui sub pătură. „Ce s-a întâmplat?"

Rino se apropie de pat. „Nimic. O curvă. Culcă-te. Noapte bună."

Şi se duse în camera lui. >

II

Sâmbătă

Sâmbăta nu avea ore şi se putea scula târziu.

Era ora unsprezece şi jumătate când Cristiano Zena îşi scoase capul de sub pătură.

Pe la unu trebuia să sosească Trecca. Avea timp doar să se spele şi să mănânce ceva.

Îi era o foame de lup. Ar fi fost în stare să mănânce un pui cu oase cu tot. De-abia îşi termină gândul că începură să-i chiorăie maţele.

Dar trebui să se mulţumească cu pâine şi marmeladă.

Se frecă la ochi şi căscând privi pe fereastră şi-i veni să râdă gândindu-se la nenorocita aia care ieşise din casă în pielea goală şi cu un picior în fund.

După masă i-ar fi plăcut să meargă să vadă motocicletele la dealer. Putea să-i ceară lui Brânzilă să vină cu el.

Se îmbrăcă şi coborî. Televizorul era pus pe MTV.

Rino se afla deja în bucătărie pregătit pentru întâlnirea cu asistentul social. De câte ori îl vedea înţolit ca şi cum ar fi trebuit să meargă la o nuntă, lui Cristiano îi venea să râdă. Părea un manechin. Cămaşă albastră. Cravată. Pantaloni bleumarin. Pantofi cu şireturi.

„Uită-te!” Tatăl îi arătă blatul de pal.

Pe el se afla o bucată de hârtie de pergament, iar pe ea câteva felii de mortadella. Alături, o farfurie cu o porţie bună de brânză moale şi o franzelă. În aer se simţea miros de cafea. Iar pe uşa cuptorului ieşea o căldură plăcută.

După părerea lui Cristiano, sendvişul cu mortadella şi brânză moale era cel mai bun sendviş din lume (urmat de cel cu mozzarella şi şuncă crudă) şi nu era nimic mai plăcut decât să-l mănânce dimineaţa împreună cu cafeaua cu lapte.

Ce se întâmplase? Nu era Crăciunul şi nici măcar ziua lui.

„M-am trezit mai devreme şi am făcut nişte cumpărături. Mănâncă.”

Cristiano nu aşteptă să i se spună de două ori. Mâncară în linişte savurând fiecare îmbucătură. Rino ţinea sendvişul departe de el de frică să nu-şi păteze cămaşa.

49

Beppe Trecca îşi conducea Fordul pe străzile din Varrano şi ascultă un CD cu sunetele scoase de delfini mixate cu notele unui pian. Îl cumpărase la o promoţie în autogrill pentru că pe copertă scria că era muzică concepută anume pentru a face yoga sau pentru a te relaxa după o zi grea de muncă, dar sunetele stridente ale animalelor nu-l relaxau câtuşi de puţin, mai ales după o noapte nedormită.

Stinse radioul, se opri la semafor şi aşteptând culoarea verde îşi deschise geantă diplomat. Înăuntru avea o sticlă de Ballantine's. Privi în jur, duse sticla la gură, trase o duşcă şi o puse din nou în geantă.

Porni din nou şi cu vocea afectată recită: „Unii oameni văd lucrurile aşa cum sunt şi spun: «De ce?» Eu visez lucruri care nu au existat vreodată şi spun: «De ce nu?» „.

Fraza aceea de George Bernard Shaw pe care o găsise în Marea carte a aforismelor era perfectă pentru începutul lucrărilor mesei rotunde despre „Tinerii — motor al schimbării societăţii", pe care o organizase în după-amiaza aceea pentru voluntarii din parohie.

Nu ştia prea bine ce legătură avea cu tema seminarului, dar îi suna bine.

Beppe Trecca avea treizeci şi cinci de ani şi se născuse în Ariccia, un orăşel nu departe de Roma. Se transferase la Varrano după ce câştigase un concurs de asistent social.

Avea un metru şaptezeci înălţime. În ultimele zile slăbise, şi pentru că de felul lui era slab, cu cele două kilograme în minus devenise uscat şi ascuţit ca un căluţ de mare. Avea o claie de păr creţ şi blond care nu se lăsa ordonat nici chiar de cel mai extraordinar gel.

Era îmbrăcat cu un costum bleumarin, o cămaşă albă şi o cravată în dungi. Avea şi nişte bretele galbene ca să-i ţină pantalonii prea largi.

Se îmbrăca aşa de când citise o carte intitulată Isus manager.

Era un eseu al unui oarecare Bob Briner, un genial om de afaceri american, care studiase multă vreme Evangheliile încercând să înţeleagă cum Cristos, în afara faptului că a fost fiul lui Dumnezeu, fusese şi un excepţional manager. Alcătuirea unui proiect important, alegerea colaboratorilor (cei doisprezece apostoli), refuzul oricărei forme de corupţie şi bunele relaţii cu poporul Palestinei fuseseră atuurile care au făcut din el cel mai mare întreprinzător din toate timpurile.

De acolo îi venise lui Trecca ideea că munca lui nu trebuia privită din punct de vedere asistenţial, ci managerial, aşa că umbla îmbrăcat ca un manager.

Îşi scoase ochelarii de soare şi-şi privi în oglinda retrovizoare cearcănele. Părea un raton.

Ştia că femeile îşi puneau ceva, o cremă, să şi le ascundă, poate că era cazul să-şi cumpere şi el.

Ida nu trebuia să-l vadă în halul ăla. Chiar dacă era sigur că nu va veni după-amiază la masa rotundă, după ceea ce se întâmplase între ei.

Ida Montanari era soţia lui Mărio Lo Vino, directorul Direcţiei Sanitare din Varrano şi poate cel mai bun prieten al lui Beppe Trecca.

Poate, pentru că după ce-i făcuse nenorocitului ăluia, Beppe nu era sigur că mai putea să se considere astfel.

Se îndrăgostise de soţia lui. Dar îndrăgostit nu era cuvântul potrivit, îţi pierduse pur şi simplu minţile pentru femeia aia.

El nu obişnuia să se poarte aşa. El credea în valori precum cinste, corectitudine, prietenie.

Dar nu era vina lui dacă în trista lume a voluntariatului, Ida, de douăzeci şi şapte de ani, se distingea ca o pasăre a paradisului într-un coteţ infectat cu gripă aviară.

Totul pornise de la o inocentă prietenie. Se cunoscuseră datorită lui Mărio. Atunci când venise de la Ariccia, deprimat şi fără nici un chef de nimic, Beppe fusese primit în casa Lo Vino ca un prieten. Descoperise plăcerea de a sta în familie, de a juca seara cărţi cu un pahar de vin alături. Devenise aproape un unchi pentru copiii lor, Michele şi Daria. În vara trecută îşi făcuse până şi vacanţa la munte împreună cu ei. Acolo descoperise sufletul Idei. O femeie care îl făcea să se simtă bine şi care îi arăta viaţa în aspectele ei cele mai frumoase. Dar mai ales îl făcea să se simtă lejer, fără probleme. Erau zile în care râdea tot timpul.

Ea îl rugase s-o ajute să coordoneze grupul de voluntari din parohie.

Deci totul mersese cât se poate de bine. Până când, cu vreo trei zile în urmă, Dumnezeu şi Diavolul în persoană se puseseră de acord să comploteze împotriva lui. *

În seara aceea, fără vreun motiv anume, întâlnirea cu persoanele nevoiaşe se amânase şi Beppe se trezi singur cu Ida în sala de Internet. Până şi părintele Marcello, care nu se mişca din parohie de cincisprezece ani, ieşise să mănânce o pizză cu grupul de alcoolici.

Şi aici intervenise Necuratul, care luându-i în stăpânire limba şi maxilarele vorbise în locul lui. „Ida, am un video foarte interesant despre operele de voluntariat în Etiopia. Aş vrea să ţi-l arăt. Merită cu-adevărat. Mi se pare că băieţii ăia de acolo fac o treabă foarte bună."

Oprit la semafor, Beppe Trecca începu să-şi dea pumni în frunte, „în faţa" pumn „filmului" pumn „despre copiii africani. Să-ţi fie ruşine!"

Trebui să înceteze pentru că lângă el doi băieţi pe un scuter îl priveau perplecşi.

Zâmbi încurcat, coborî geamul şi spuse „Băieţi… Nu-i nimic… Gânduri… Nimic altceva decât gânduri…"

Ida se uitase la ceas şi zâmbise. „Mărio şi copiii iau cina la bunica Eva. De ce nu?"

„Fir-ar să fie de bunică!" Şi, cu un scrâşnet al roţilor, Beppe intră pe şoseaua naţională.

Beppe pusese caseta în videorecorderul care de obicei nu funcţiona, dar în seara aia, cine ştie de ce, mergea perfect şi filmul începu.

De o parte, ei doi, în întuneric, aşezaţi unul lângă altul pe divanul din imitaţie de piele. De cealaltă, copiii cu stomacul dilatat de foame şi de dizenterie.

Ea stătea corect cu un picior peste celălalt şi braţele încrucişate, dar la un moment dat se trăsese îndărăt şi-şi aşezase nonşalant mâna la câţiva centimetri de coapsa lui. Iar el, continuând să privească la televizor, încet, imperceptibil, dar încăpăţânat că rădăcinile unui smochin sălbatic, îşi desfăcuse puţin picioarele până când simţise vârfurile degetelor ei atingându-i ţesătura pantalonilor.

Îşi răsucise capul plin de hotărâre, ca un kamikaze islamic, şi o sărutase.

Uitând de Mărio Lo Vino, de inocenţii Michele şi Daria, uitând de toate serile în care îi potoliseră foamea, fusese primit, hrănit ca un prieten, ba mai mult, ca un frate.

Dar ea? Ea ce făcuse? Se lăsase sărutată. Cel puţin la început. Beppe mai simţea încă pe buze gustul buzelor ei. Gustul gumei de mestecat cu xilitol. Efemerul, dar inegalabilul contact cu limba moale şi umedă. Apoi însă, Ida se dăduse la o parte, îl respinsese şi, roşie la faţă, îi spusese: „Ai înnebunit?! Ce faci?!” Şi plecase fugind înfuriată ca o femeiuşcă dintr-un roman de doi bani.

A doua zi nu mai apăruse în parohie şi nici în următoarea. Şi în tot timpul ăsta Beppe suferise cu disperare, cum nu i se mai întâmplase niciodată în viaţa lui. Suferea fizic. Îl dureau în special intestinele. Se făcea din nou simţită colita lui spastică.

Descoperise că îşi ascunsese lui însuşi pasiunea pentru Ida, ca şi cum ar fi fost o boală venerică.

Se gândise să se destăinuiască verişoarei sale, Luisa. Să-i ceară ajutor. Dar îi era prea ruşine. Aşa că singur, confuz, fără să aibă măcar cu cine să vorbească, îndurase în tăcere, sperând că boala asta va trece de la sine, că organismul lui va deveni imun la virusul acela diabolic.

Nu reuşise. Nu mai putea să doarmă şi începuse să bea ca să uite. Imposibil. Se blestemase pentru că se comportase în halul ăla, dar continua să-şi spună că existase o atingere a limbilor. Aşa era. Fără-ndoială. Era la fel de adevărat ca şi faptul că el se născuse la Ariccia. Dacă ea n-ar fi vrut cu adevărat, nu i-ar fi permis să-i vâre limba în gură. Nu-i aşa?

În dimineaţa aia, la cinci şi patruzeci şi trei de minute, îi trimisese un SMS. Textul la care se gândise toată noaptea era:

IARTĂ-MĂ.

Atât. Simplu. Precis. Ea, evident, nu răspunsese.

Asistentul social se opri în faţa casei lui Rino Zena, îşi luă geantă diplomat şi coborî din maşină.

Acum gata, problemele personale nu trebuie amestecate cu cele de serviciu, îşi spuse sărind peste băltoace ca să nu-şi murdărească pantofii şi

vru să apese pe sonerie când celularul îl avertiză că avea un mesaj.

Trupul lui Trecca fu scuturat de un fior, ca şi cum cineva i-ar fi pus plăcuţele de la electrostimulator pe inimă.

Înţepeni şi scoase celularul din buzunar ţinându-şi respiraţia. Pe ecran apărea numele Ida.

Închise ochii, apăsă pe tastă şi îi deschise din nou.

PENTRU CE? A FOST MINUNAT.

VREI SĂ NE VEDEM MÂINE?

ORGANIZEAZĂ TU.

Ce curviştină! Deci i-a plăcut!

Strânse din dinţi, îşi îndoi genunchii şi ridicând pumnii zise: „Uraa!!!”

Apoi apăsă pe sonerie.,

Aţi văzut ce porcărie de vreme? Deci ce mai faceţi?” Beppe Trecca se aşează lângă Rino, îşi puse geantă pe genunchi şi îşi frecă mâinile plin de mulţumire.

„Toate bune. Câştig”, răspunse Cristiano aruncând zarurile şi uitându-se la el.

Era ciudat. Era excitat, deşi, faţă de ultima dată când venise, părea mai slab, ca şi cum ar fi fost bolnav, şi mai avea şi ochii adânciţi în orbite şi încercănaţi, ca şi cum n-ar fi dormit.

„Foarte bine! Foarte bine! Deci chiar vă place să jucaţi Monopoly?”

De când Beppe le reproşase că nu se jucau suficient împreună (jocul favorizează construirea unui raport între tată şi fiu mai strâns şi mai intim), de câte ori venea el, jucau comedia asta.

Rino aruncă şi el zarurile zâmbind în bătaie de joc. „Da, foarte mult. E minunat să ai de-a face cu toţi banii ăştia.”

Cristiano se miră de fiecare dată cât de calm reuşea să rămână tatăl său în timpul vizitelor lui Trecca. Era de nerecunoscut. Îl ura, l-ar fi călcat cu mare plăcere cu maşina, şi totuşi îşi întipărea pe buze un mic zâmbet fals şi

răspundea cu amabilitatea unui lord. Ce efort supranatural trebuia să facă să nu explodeze, apucându-l de cravată şi spărgându-i botul cu o lovitură de cap… După câtăva vreme, Cristiano începea să fie îngrijorat pentru că îl vedea cianotic, înghiţind în gol şi strângând marginea mesei ca şi cum ar fi vrut s-o rupă, şi atunci trebuia să inventeze ceva ca să-l facă pe asistent să plece.

Beppe deschise geanta şi scoase nişte foi imprimate. „Rino, am aici un chestionar pe care aş vrea să-l completezi."

„Ce este?" întrebă Rino bănuitor.

„Drama cu alcoolul este că persoanele care au probleme cu acest flagel social o neagă. Alcoolicului i se pare absolut normal să mintă şi să facă tot posibilul ca să o ascundă chiar şi faţă de el însuşi. Şi ştii de ce, Rino? Din cauza etichetei infame care este aplicată problemelor relative la abuzul de substanţe alcoolice. Asta duce la negare. Este inutil să-ţi repet gravele daune pe care alcoolul le produce în organismul tău. Şi ce consecinţe negative poate avea acest obicei asupra relaţiilor în familie, la locul de muncă şi în societate."

Cristiano era nervos. Ăla nu voia altceva decât să găsească un motiv pentru care să-l vâre într-un cămin de copii. Şi să-l despartă de taică-său. Cu două zile în urmă îl întâlnise pe stradă, iar Trecca de-abia îl salutase, ca şi cum i-ar fi ascuns ceva. Iar acum scosese la iveală chestionarul ăla. Părea să pună ceva la cale.

Asistentul social zâmbi. „Rino, ascultă-mă, mă gândesc foarte serios la posibilitatea ca tu să participi la un seminar pe care o să-l fac eu despre daunele provocate de alcoolism în societate, deci completează cu sinceritate chestionarul ăsta. Ştiu că bei mult, nu trebuie să te ascunzi de mine. Ba, astăzi chiar trebuie să facem ceva. Un gest simbolic în faţa fiului tău." Deschise geantă diplomat şi scoase o sticlă de Ballantines pe jumătate goală. „Cristiano, adu două pahare, te rog."

Cristiano fugi în bucătărie şi aduse paharele.

„Mulţumesc." Beppe vărsă într-un pahar două degete şi i-l dă lui Rino, apoi îl umplu pe jumătate pe celălalt şi îl ţinu pentru sine. „Asta e ultimul

pahar de tărie pe care trebuie să-l bei până la următoarea noastră întâlnire. Bine? E o promisiune. Ai înţeles?”

„De acord”, răspunse Rino ca un soldăţel.

Asistentul social ridică paharul, apoi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Rino îl imită.,

Aaahhh…” Trecca se strâmbă şi se şterse la gură cu dosul palmei. Apoi îşi aranjă cravata. „Băieţi pot să merg o clipă la baie?”

„Sigur că da”, răspunseră uşuraţi Cristiano şi Rino.

Asistentul social se închise în closet.

„Ce-o fi având? L-ai văzut? A dat pe gât un pahar de whisky…” şopti Rino.

Cristiano ridică din umeri. „De unde să ştiu…”

Beppe Trecca se închise cu cheia în closet şi se spălă pe faţă.

Vorbise cu cei doi fără măcar să înţeleagă ceea ce spunaja. Nu reuşea să nu se gândească la buzele vişinii ale Idei, la decolteul în formă de V care-i descoperea întotdeauna sânii şi la ochii de căprioară care o făceau să semene cu Meg Ryan. Dar mai ales la unde naiba se puteau întâlni.

Se privi în oglindă şi dădu din cap.

Sunt prea palid. Poate trebuie să mă duc la solar.

Acasă nu se putea. Era prea riscant. Într-un hotel, nici atât. Prea mizerabil. Era nevoie de un loc special, romantic…

Dintr-odată i se aprinse un beculeţ.

Sigur că da! Camperul soţului verişoarei mele.

Scoase celularul şi scrise repede:

PERFECT!

NE VEDEM MÂINE LA ORA 22 LA CAMPINGUL BAHAMAS.

Era pe punctul să trimită SMS-ul când se răzgândi şi trepidând adăugă:

TE IUBESC.

În după-amiaza aceea Cristiano Zena luă autobuzul şi se duse să se plimbe.

Nu avea nici un program, iar în buzunar avea în total trei euro, dar nici nu se punea problema să rămână sâmbăta în casă.

După ce terminase de mâncat se gândise să-i telefoneze lui Brânzilă ca să-l întrebe dacă nu voia să meargă să vadă motocicletele, dar celularul lui, ca de obicei, era închis.

Probabil că era la biserică.

Atunci când uşile autobuzului se deschiseră scârţâind şi Cristiano puse piciorul pe trotuar, nu era decât ora patru, dar întunericul cobora deja peste câmpie. Între cer şi pământ se mai vedea o fâşie de culoarea somonului. De la răsărit bătea un vânt tăios, iar chiparoşii de-a lungul străzii principale erau cu toţii aplecaţi într-o parte. Lungile bannere publicitare agăţate sub pasarelă fluturau ca nişte vele.

În faţa lui Cristiano se întindea un kilometru şi jumătate de depozite, magazine cu ridicată şi cu amănuntul, outleturi, spălătorii auto cu autoservire, stock-house-uri, becuri colorate, anunţuri care pulsau afişând promoţii şi reduceri de preţ. Tot acolo se afla şi o moschee.

În stânga, în spatele edificiului Catedralei pantofului, printre norii de fum produşi de vânzătorii ambulanţi de cârnaţi şi de şuncă de porc, se ridicau zidurile impunătoare ale centrului comercial I Quattro Camini. Puţin mai încolo se afla cubul de sticlă de la Mediastore, iar de cealaltă parte a străzii concesionarul Opel-General Motors, cu şirurile lui de maşini noi şi marele spaţiu al pieţei auto cu bannerele care făceau reclamă superofertelor. Mai acolo parcarea de la sala Multiplex lângă căsuţa de la McDonald’s.

În centrul scuarului, în care dădeau alte două străzi lungi şi drepte, bătrânul sculptor Callisto Arabuia ridicase ultima sa operă, o sculptură enormă din bronz în formă de panettone, care se învârtea şi arunca jeturi de apă într-un bazin.

Cristiano o porni spre centrul comercial. Cele patru turnuri, în colţurile clădirii, se vedeau în zilele luminoase, de la kilometri distanţă. Se spunea că

depăşeau cu o jumătate de metru clopotniţa din piaţa San Marco din Veneţia. Cu un euro puteai lua un lift care te ducea în vârful turnului numărul doi. Iar de acolo, de sus, se vedea râul Forgese şerpuind către mare şi toate minusculele comune şi sătuleţe care pătau câmpia ca scarlatina.

Centrul comercial era un imens paralelipiped, mai mare decât un hangar aerian, albastru şi fără ferestre, construit la jumătatea anilor ’90.

În ziua aceea, cu ocazia lunii reducerilor de preţ, în vârful celor două turnuri fuseseră agăţate nişte baloane aerostatice în dungi galbene şi albastre pe care era scris: MARILE AFACERI SE FAC LA I QUATTRO CAMINI. În jurul complexului se întindea o esplanadă de asfalt acoperită de mii de maşini.

La I Quattro Camini venea lume de departe. Era cel mai mare centru comercial pe o rază de circa o sută de kilometri. O sută de mii de metri pătraţi, împărţiţi în trei etaje şi două mezanine. Cu o parcare subterană care găzduia până la trei mii de maşini. Parterul era în întregime ocupat de supermarketul Coral Reef, unde se făceau marile afaceri şi de unde puteai pleca acasă cu un bax de bere la mai puţin de zece euro. Tot restul era ocupat de magazine. Puteai găsi tot ce doreai: ghişeul băncii Monte dei Paschi, punctele de vânzare de la Vodafone, un ghişeu poştal, o nursery, buticuri de haine şi pantofi, trei saloane de coafură, patru pizzerii, un magazin de vinuri, un restaurant chinezesc, un pub irlandez, o sală de jocuri, un magazin de animale, o sală de sport, un centru de analize medicale şi un solar. Lipsea doar o librărie.

În mijlocul etajului întâi se găsea un mare spaţiu oval cu o fântână arteziană în formă de barcă şi o scară de marmură care ducea la etajul al doilea. În intenţia arhitectului aceasta trebuia să reproducă în mod suprareal Piazza di Spagna din Roma.

Cristiano traversă parcarea, aplecat înainte ca să se apere de vântul rece ca gheaţa. Era o îmbulzeală nemaipomenită deoarece era prima zi dintr-o lună întreagă de oferte speciale.

În faţa barierei automate de la intrarea în parcare se formase o coadă nesfârşită de maşini şi un fluviu uman se revărsa spre intrări. Familii ieşeau cu cărucioare încărcate de mărfuri, mame cu copii înfofoliţi ca nişte astronauţi, grupuri de adolescenţi pe scutere care se strecurau printre

maşini, lume care se certa pentru locul de parcare, autocare care vomau grupuri de excursionişti în vârstă. Într-un colţ al parcării fusese montat chiar un mic parc de distracţii ambulant cu maşinuţe şi trageri la ţintă.

De la difuzoarele aşezate la uşile de la intrare se auzea o muzică confuză şi zgomotoasă.

Cristiano se uită în spatele şirului de containere unde, de obicei, Fabiana Ponticelli şi Esmeralda Guerra stăteau vara cu grupul lor, iar iarna îşi parcau scuterele.

Scarabeul cu smile-ul său era acolo, legat de motocicleta lui Tekken.

Inima începu să-i bată cu putere.

Se uită la motocicletă. Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar idiotul ăla avea cu adevărat o motocicletă frumoasă. Îi schimbase roţile şi îi pusese unele de curse, ca să reuşească să se strecoare în trafic. Observă şi că ţeava de eşapament nu era cea reglementară. Cine ştie câţi bani trebuie să fi cheltuit ca s-o modifice. Dar pentru el nu era o problemă. Tatăl lui Tekken era unul din ştabii de la Biolumex, fabrica de becuri aflată lângă San Rocco, aşa că îi satisfăcuse fiului său toate moşturile încă de când acesta era mic.

Cristiano simţi cum îl roade invidia. Copiii de bani gata se nasc cu păpică sub nas, iar când apar problemele încep să se miorlăie ca nişte fetiţe, îşi spuse.

Dacă, de exemplu, un cutremur îi distruge tot ce are, Tekken n-o să ştie să facă nimic, o să fie disperat că a devenit sărac şi o să se spânzure de primul copac întâlnit în cale. Eu însă nu pierd nimic.

Ce frumos ar fi să fie un cutremur.

Apoi îşi făcu curaj spunându-şi că întotdeauna barosanii au fost nevoiţi să-şi facă drum prin rahat singuri. Vezi Eminem sau Hitler sau Christian Vieri.

Intră în fluviul de oameni care dădea buzna în Centrul comercial.

Înăuntru era foarte cald. De o parte şi de alta stăteau şiruri de fete în fuste mini şi jachete care îţi vârau sub nas foi cu promoţii pentru tarife telefonice şi reduceri pentru săli de gimnastică şi solarii. În jurul unui tip

care tăia morcovi şi dovlecei cu o chestie din plastic se strânseseră o grămadă de persoane.

Ca întotdeauna Cristiano se opri în faţă la Cellulandia, magazinul de telefoane celulare.

Ce mult îşi dorea unul.

Probabil era singurul din toată şcoala care nu avea un celular.

„Şi nu eşti mândru să fii altfel decât ceilalţi?" Aşa i-a răspuns taică-său când îi atrăsese atenţia.

„Nu, nu sunt mândru. Vreau şi eu unul."

Trecu prin faţa magazinului de produse electronice care expunea promoţii pentru monitoare şi PC-uri. Dar rămase puţin acolo. Era împins de umeri şi de burţi şi asurzit de buze rujate care îi urlau în urechi, era învăluit de nori de parfum şi de aftershave şi orbit de atâta păr vopsit.

Ce dracu' venise să facă în aglomeraţia aia?

Ajunse lângă pubul Ursul Electric şi se uită înăuntru să vadă dacă nu cumva Danilo era acolo.

În jurul măsuţelor prea puţin iluminate se vedeau figuri întunecate. Pe scaunele înalte ale barului erau o mulţime de persoane. Trei plasme transmiteau întâlniri de wrestling. Muzica era asurzitoare. Şi de câte ori cineva dădea un bacşiş, chelnerii loveau un clopoţel.

De Danilo, nici urmă.

Cristiano ieşi şi, cu cei trei euro pe care-i avea în buzunar, îşi cumpără o felie de pizza cu salam şi ciuperci. Hotărî să dea repede o raită, fără să se mai oprească în faţa vitrinelor.

În timp ce masă de oameni se îndrepta compact către galerii B, fu cât pe-aici să se izbească de Fabiana Ponticelli.

O ocoli în ultimul moment şi o auzi pe Esmeralda spunând: „Pe-aici! Pe-aici!"

Erau ca doi spiriduşi coloraţi care se strecurau prin mulţime scoţând strigăte de bucurie. Săreau în sus. Erau îmbrâncite sau îi îmbrânceau pe cei

care le stăteau în faţă. Erau insultate în toate felurile, dar nici măcar nu auzeau ce li se spune. Ca şi cum ar fi fost stăpânite de un diavol cretin.

Le urmări încercând să nu fie observat şi atent să nu le piardă din vedere. Pe neaşteptate, Fabiana arătă spre un magazin de îmbrăcăminte şi, chicotind, ea şi Esmeralda se repeziră înăuntru ţinându-se de mână. Cristiano se apropie de vitrină.

Scoteau de pe rafturi fuste, pulovere şi tricouri, se uitau puţin la ele apoi aruncau hainele mototolite printre cele puse în ordine. Dar din când în când se opreau fixând pereţii şi tavanul.

Cristiano nu înţelegea, apoi, în sfârşit, pricepu.

Camerele de luat vederi.

Atunci când nu erau în raza camerelor, una făcea tot ce putea să atragă atenţia, în timp ce cealaltă vâra cu repeziciune lucrurile în geantă.

Văzu cum Fabiana intră cu geanta în cabina de probă, în timp ce Esmeralda ţinea de şase în faţa perdelei, prefacându-se că încearcă o pălărie, iar atunci când se apropie o vânzătoare, furioasă pentru dezordinea pe care o provocaseră, etală un zâmbet cât se poate de fals şi începu să-i ceară mii de scuze ducând-o către cel mai îndepărtat raft.

Cristiano putea băga mâna în foc că, închisă în cabină, Fabiana, cu un cleşte, încerca să desfacă antifurtul de pe haine.

Când reapăru, îi făcu un semn Esmeraldei şi cât se poate de calme, cu geanta burduşită, ieşiră din magazin şi se pierdură în mulţime.

Erau curajoase. Al dracului de curajoase erau.

El însă nu se descurca cu furatul. Făcea numai pocinoguri.

Îi trebuiau două mii de ani până să se decidă şi vânzătoarele nu-l prindeau numai pentru că erau nişte tolomace. Dar reuşea întotdeauna să ia numai lucruri inutile. O pereche de adidaşi care îi erau strâmţi.

Altă dată un joypad pentru PlayStation care nu-i servea la nimic pentru că nu avea instalaţia.

Cea mai urâtă experienţă a avut-o când a hotărât s-o fure pe Fragola, nevăstuica de la magazinul de animale.

Se îndrăgostise la prima vedere de animăluţul ăla păros. Avea un cap de şoarece cu urechi mari de ursuleţ şi două picături de cerneală în loc de ochi. O blană de culoarea cafelei cu lapte şi o coadă ca o bidinea. Moţăia într-o cuşcă mare, tolănită pe un soi de hamac. Pe un mic afiş era scris: DOMESTICIT. Cristiano, ferindu-se de proprietară, deschisese cuşca şi îşi vârâse o mână înăuntru. Fragola se lăsase mângâiată pe burtică şi-i prinsese cu lăbuţele degetul mare lingându-i-l cu limba ei aspră.

Zile întregi s-a tot dus la magazin să întrebe cât costă (o cifră imposibilă!), ce mânca, unde îşi făcea treburile, dacă era bună, dacă puţea, până când, în cele din urmă, proprietara exasperată îi spusese: „Sau o cumperi, sau şterge-o!”

Cristiano, jignit, se îndreptase spre uşă, dar înainte de a ieşi văzuse că zgripţuroaica vindea o cutie cu mâncare pentru animale unui client. Deschisese cuşca, o înşfăcase pe Fragola de gât şi, fără să stea prea mult pe gânduri, o vârâse în pantaloni şi o luase la fugă.

După câteva secunde, nevăstuica începuse să se agite, să se răsucească şi să zgârie de parcă ar fi strâns-o cineva de gât.

Cristiano încerca să se mişte dezinvolt, dar animalul îl zgâria pe coapse. La un moment dat nu mai rezistase şi ţipând începuse să sară în sus printre oameni ca un apucat. Îşi vârâse mâna în pantaloni, în timp ce în spatele lui o voce urlă: „Hoţul! Hoţul! Mi-a furat nevăstuica! Opriţi-l!”

Proprietara fugea după el printre oamenii uimiţi. Cristiano începuse să galopeze. Apoi căpşorul nevăstuicii se iţise dintr-un crac al pantalonilor, Cristiano începuse să dea din picior şi animăluţul ţâşnise afară şi după un zbor de doi metri fugise spre magazinul Tim, în timp ce el se repezea spre ieşire.

După experienţa aceea teribilă jurase că nu va mai fură nimic niciodată din magazine.

Dar unde dispăruseră cele două fete?

Continuă să meargă prin galerie căutându-le cu privirea prin magazinele de haine şi pantofi.

Piazza di Spagna era plină de persoane care se odihneau la măsuţele barului La Luna nel Pozzo. Tot acolo se afla o paiaţă cu cilindru şi baston, care pentru trei euro se fotografia împreună cu copiii. Şi o blondă în bikini, întinsă pe un pătuţ, cu nişte plasturi şi niştf fire colorate lipite pe trup care îi făceau să vibreze fesele.

Iată-le.

Erau aşezate pe scări ocupate să-şi probeze hainele abia furate.

Cristiano ar fi vrut să plece, însă, ţinându-şi răsuflarea, continuă să treacă prin faţa lor, urmărindu-le cu coada ochiului, fără ca ele să-l bage absolut deloc în seamă. Se prefăcea că are întâlnire cu cineva şi din când în când îşi aruncă privirea spre ceasul de sus.

Peste treizeci de secunde plec.

După ce trecură cele treizeci de secunde se hotărî să mai aştepte încă douăzeci. Şi bine făcu pentru că atunci când se împliniră optsprezece secunde i se păru că Esmeralda îl striga.

Muzica paiaţei era atât de tare, că nu reuşi să înţeleagă dacă Esmeralda i se adresa lui.

Apoi cele două fete îi făcură semn să se apropie.

Cristiano urcă cât putu de încet cele patru trepte. Esmeralda întinse mâna şi-i făcu semn să se aşeze. „Ce mai faci?"

Cristiano, căruia i se uscase gura, spuse cu greu: „Bine".

Esmeralda îmbrăcă un tricou violet peste bluză. „Cum îmi stă?"

„Bine."

„Numai bine şi-atât?", apoi i se adresă prietenei ei: „Ai văzut? Îmi stă rău", îl scoase şi-l aruncă pe jos.

Fabiana îl privi o clipă cu ochii ei deschişi la culoare. „Ce faci aici?"

„Nimic…",

Aştepţi pe cineva?"

„Nu…" Apoi îşi aminti teatrul pe care-l jucase. Ridică din umeri. „Da… Dar am întârziat."

Esmeralda scoase din poşetă un pulover cu un S de la Superman pe el. „Prietena?"

Cristiano spuse un „Nu!" prea repezit.

„Să ştii că nu-i nimic rău să ai o prietenă. Ţi-e frică de fete?"

„De ce să-mi fie?" Când vorbea cu ele două se simţea întotdeauna ca la judecată. Adăugă, ca să fie mai clar: „Nu am nici o prietenă şi gata".

„Da' Angela Baroni?"

„Angela Baroni?"

„Le spune tot timpul tuturor că e nebună după tine…”

„Iar tu nici măcar nu te uiţi la ea, sărăcuţa. Eşti un dur”, îşi bătu joc de el Fabiana.

Angela Baroni era dintr-a VlII-a C. O fată micuţă, cu părul negru lung. Nu-şi dăduse seama niciodată că-l plăcea.

„Nu-mi place”, şopti stânjenit.

„Dar cine-ţi place?”

Cristiano începu să-şi înfigă unghiile în braţ. „Nici una.”

Esmeralda îşi aşeză capul pe umărul lui. Se încordă ca şi cum i-ar fi înfipt cineva un băţ în fund. Simţi un miros plăcut de şampon care îl ameţi, în timp ce ea îi mieună la ureche: „Nu se poate, eşti cel mai mişto din şcoală, iar ţie nu-ţi place nici una…” şi îl sărută uşor pe gât.

Chiar dacă era sigur că îşi bate joc de el, avu o senzaţie ameţitoare, nedefinită, care îl orbi pentru o clipă lungă de tot şi-l lăsă fără suflare şi cu pielea de găină pe tot spatele.

„Ce nemernică! Tu îl săruţi şi eu nu?” Şi Fabiana îi lipi un sărut pe buze. Cristiano simţi un al doilea frison, poate chiar mai violent decât primul, ca şi cum i-ar fi înfipt un cuţit în piept. Scoase un sunet indefinibil.

Fusese prea scurt contactul cu pielea aceea fină. Splendid şi dureros. Se abţinu să-şi atingă buzele cu degetele, ca să descopere dacă îi rămăsese ceva din umezeala aceea.

„Dar noi?”

„Nu-ţi plăcem?”

Esmeralda îi trase pe cap o căciulă de blană artificială verde-fosforescent. Apoi începu să râdă. „Îţi stă bine.”

Fabiana scoase rujul şi i-l dădu pe buze.

Cristiano era atât de buimăcit şi de întors pe dos, că le-ar fi lăsat şi să-l spele pe cap cu şampon.

Esmeralda scoase din poşetă o oglinjoară. „Priveşte-te!”

Cristiano aruncă o privire şi începu să-şi şteargă buzele.

„Mergem în sala de jocuri?” îi spuse Esmeralda prietenei sale şi se îndreptă către galerie.

Fabiana îşi încrucişă braţele şi se bosumflă. „Uuf! Ştii că eşti plictisitor? De ce nu râzi niciodată? Cred că l-ai moştenit pe taică-tău.”

Cristiano se enervă. Nu-i plăcea să vorbească cu alţii despre taică-său. „De ce?”

„Eh, pare aşa de rău, tuns chilug şi cu tatuajele alea… Apropo, îmi spui ceva? Unde şi le-a făcut?”

„Ce?”

„Tatuajele.” t

„Nu ştiu… La tatuatori.” Cristiano chiar că nu ştia, Rino şi le făcuse în mare parte când el era prea mic ca să-şi mai aducă aminte, iar cele mai recente pe undeva, aproape de Murelle.

„E clar. Dar unde?”

„De ce vrei să ştii?”,

Aş vrea să-mi fac şi eu unul.”

„Unde?”

Ea zâmbi, apoi dădu din cap. „Nu-ţi spun.”

„Hai, unde?”

„într-un loc secret.”

„Hai, spune-mi.”

„Şi tu spune-mi unde s-a tatuat taică-tău.”

El îşi puse mâna pe inimă. „Nu ştiu. Îţi jur.”

„Să ştii că pot să-l întreb şi eu pe taică-tău. Crezi că mi-e frică? Nici un pic.”

Cristiano ridică din umeri. „întreabă-l.”

Fabiana se ridică în picioare şi prinzându-l de mână îl trase sus. „Hai, vino.”

Sala de jocuri era plină de băieţi. Erau şi câţiva de la şcoala lui, dar majoritatea erau mai mari.

Era o sală enormă în care se afla un bowling cu cinci piste, un joc în care trebuia să arunci la coş, cu un tabel care marca punctele, nişte mici macarale care culegeau jucăriile de pluş şi sute de jocuri video. Muzica era asurzitoare. Şi era plin de filipinezi, de chinezi, de băieţi care săreau pe o scenă încercând să danseze pe ritm, urmărind indicaţiile de la jocul video. În fund era o a doua sală mai întunecată şi mai puţin aglomerată, unde se juca biliard şi unde erau şiruri întregi de aparate de jucat poker. Lampadare joase luminau vreo zece mese verzi în jurul cărora se mişcau nişte siluete întunecate înarmate cu tacuri.

Cristiano nu intrase niciodată acolo. În primul rând pentru că exista un afiş pe care era scris că puteau intra numai cei care împliniseră 18 ani, în al doilea rând pentru că nu cunoştea pe nimeni şi în al treilea rând pentru că nu ştia să joace biliard.

Fabiana alergă în sală fără să-i pese de afiş şi Cristiano se luă după ea, dar se opri în uşă când îl văzu pe Tekken.

Tekken juca un dublu, iar Esmeralda nu-i dădea pace. Trăgea tacul când el lovea, îl gâdila şi se freca de el. El se prefăcea că se înfurie, dar se vedea de la o poştă că era mulţumit.

Era împreună cu alţi doi băieţi, Memmo, unul cu o bărbiţă cârlionţată şi coadă de cal, şi Nespolo, care era convins că seamănă cu Robbie Williams, dar nu era adevărat.

La un moment dat, Esmeralda se urcă pe masa de biliard şi Tekken îi aruncă o minge între picioare, în hohotele de râs ale tuturor.

Cristiano închise ochii şi se sprijini de perete. Respira greu şi mai simţea încă pe gât şi pe buze apăsarea buzelor celor două fete.

„Ce curve…”, şopti sprijinindu-şi capul de perete.

Taică-său avea dreptate, ăstora le plăceau băieţii de bani gata. Ca Tekken. Motocicletele lor. Banii lor.

De el, care nu avea un sfanţ, îşi băteau doar joc.

Simţea ceva acid arzându-i stomacul, ca şi cum ar fi băut clor. Îi venea să vomeze.

O furie nebună îi înceţoşa gândurile. Îl mâncau mâinile. Avea chef să intre acolo înăuntru, să ia un tac şi să-i spargă capul cretinului ăluia. Dar se răsuci pe călcâie şi fugi afară gâfâind. Ura locul acela. Lumea. Vitrinele pline de lucruri inutile pe care el nu putea să le cumpere.

Intră într-un magazin de articole de menaj şi luă un cuţit lung de pe o buturugă de lemn, îl ascunse sub pufoaică şi ieşi în parcare făcându-şi loc cu coatele.

Alergă în spatele containerelor şi tăie cu cuţitul şaua şi roţile motocicletei lui Tekken. Se pregătea să zgârie şi rezervorul, când auzi în spate o voce care urlă: „Hei! Ce dracu' faci?"

De spaimă inima îi urcă în gât.

Se întoarse şi văzu un tip cu cască neagră şi haină de piele pe o Ducaţi. „Nenorocitul dracului, te omor!" urlă la el individul, în timp ce-şi punea motocicletă pe cric.

Cristiano azvârli cât colo cuţitul şi începu să alerge printre maşini, în timp ce motociclistul striga după el: „Laşule! Degeaba fugi. Ştiu cine eşti! Eşti la şcoala medie! Oricum te găsim. Te găsim şi…"

Ajunse la şosea şi continuă să fugă. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că făcuse o porcărie atât de mare. În câteva secunde se vârâse în căcat până-n gât.

Dintre toate idioţeniile pe care le putea face, o alesese pe cea mai rea. Să zgârie motocicleta lui Tekken şi să fie văzut!

Înainta cu capul aplecat, atent să nu calce în băltoace. Îl durea splina şi şi-o apăsa cu mâna. Şoseaua, parapeţii, farurile maşinilor apăreau şi dispăreau la fiecare pas.

Sub respiraţia lui gâfâită continua să audă ameninţările motociclistului negru: „Unde fugi? Ştiu cine eşti! Te cunosc! O să plăteşti!"

Avea senzaţia că trăieşte un vis urât, că era suficient să se oprească, să închidă ochii şi apoi să-i deschidă ca să fie din nou în colţul întunecat al sălii de jocuri care mirosea a transpiraţie şi a deodorant.

Probabil că îşi pierduse dintr-odată minţile. Furase cuţitul şi se înverşunase împotriva motocicletei ca şi cum ar fi fost hipnotizat. Ca şi cum în creierul lui ar fi avut loc un soi de blackout. Atunci când intrase în magazinul cu articole de menaj, nici măcar nu se uitase în jur ca să controleze dacă îl vedea cineva.

Nu ştia nici cum de mai reuşea să fugă cu toată frică pe care o simţea în trup. În curând răzbunarea lui Tekken l-ar fi ajuns din urmă cu toată forţa ei distrugătoare şi nemiloasă.

Ăla era în stare să-l ucidă.

Odată Cristiano îl văzuse în faţa barului luându-se la bătaie cu un camionagiu.

Îşi aducea aminte de calmul cu care înfrunta un tip care cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult decât el şi care avea nişte mâini mari ca două lopeţi. Tekken sălta unduindu-se ca un pârlit de dansator de merengue. Se amuza chiar. Ca şi cum s-ar fi antrenat în sala de sport.

În timp ce gorila îşi învârtea braţele ca o moară de vânt şi profera insulte de tot felul, Tekken îl lovise cu piciorul fix în genunchi, iar gigantul căzuse la pământ. Apoi îl apucase de o ureche, îi ridicase capul şi îi făcuse cu degetul: „Tu eşti un nimeni. Şi n-o mai face pe grozavu’ „.

Şi toate astea pentru că malacul îi spusese lui Tekken, fără să adauge „vă rog”, să-şi mute motocicleta ca să-şi poată parca el camionul.

Ce-o să-mi facă mie, care i-am distrus-o…

Îşi simţea plămânii arzând şi fu nevoit să încetinească. Traversă pasarela care trecea deasupra unui canal de irigaţie şi se opri gâfâind sub copertina staţiei de autobuz, exact la jumătatea podului. Pe afişul cu mersul autobuzelor şi pe pereţi erau o grămadă de inscripţii colorate.

Banca era murdară de ketchup, de cartofi prăjiţi şi de crochete. Şi puţea a urină. Neonul descărcat ţârâia în tavan.

Rămase în picioare scrutând strada în aşteptarea autobuzului. La ora asta motociclistul trebuie să-i fi povestit deja lui Tekken totul. „Cine dracu e?’

„Unul blond. De la şcoala medie.”

Fabiana şi Esmeralda ar fi înţeles imediat că fusese el. „IIştim. Se numeşte Cristiano Zena. Frecventează şcoala noastră.”

Paraşutele alea două nu l-ar fi acoperit niciodată.

Autobuzul nu se vedea încă. Şi cu siguranţă Tekken şi cu banda lui porniseră deja la vânătoare. Cristiano se ascunse în spaţiul strâmt dintre copertină şi parapet. Auzea gâlgâitul apei care curgea în canal la vreo zece metri sub pasarelă.

Se întreba dacă să-şi continue mersul pe jos, când în depărtare apărură farurile autobuzului.

Am scăpat.

Ieşi din refugiu în stradă şi vru să ridice braţul, când trei motociclete depăşiră autobuzul pe dreapta şi îl orbiră cu farurile lor. Făcu un pas îndărăt şi autobuzul trecu prin faţa lui, fără măcar să încetinească. Văzu oamenii din spatele ferestrelor şi imediat după aceea luminile roşii ale stopurilor.

Nu se oprise. Dar motocicletele da.

Încercă să fugă, dar o Ducaţi neagră se postă în faţa lui şi Tekken, din spate, sări direct pe el.

Cristiano căzu în noroi şi se lovi rău la umăr. Încercă să scape, să dea din picioare, dar Tekken îl apucase de baza bicepsului, blocându-l cu braţul aşezat peste torace. Cu cealaltă mână îl apucă de păr, îl trase în sus şi îl lovi peste faţă cu dosul palmei aruncându-l în parapet.

Glandele suprarenale ale lui Cristiano produceau milioane de molecule de adrenalină, care îl împiedicau, cel puţin deocamdată, să simtă durerea.

Sări brusc în picioare încercând să fugă spre stradă, dar nu reuşi să facă decât câţiva paşi şi căzu din nou la pământ.

Tekken îl lovise cu piciorul tăindu-i calea.

Acum Cristiano se zbătea în noroiul îngheţat încercând din nou să se ridice, dar picioarele nu-l mai ascultau.

Îşi jură că nu-i va ieşi nici un vaiet pe gură.

Tekken îşi puse tocul pantofului pe mâna lui şi apăsă, iar Cristiano, cu puţinul aer care-i mai rămăsese în plămâni, scoase un ţipăt ascuţit.

„De ce ai făcut-o, ai? De ce?" continua să-i repete Tekken. „Spune-mi!" Avea vocea frântă şi neîncrezătoare, ca şi cum ar fi^bst pe punctul să izbucnească în plâns.

Cristiano nu putea să răspundă pentru că nu avea nici un răspuns de dat, în afară de acela că pentru cinci minute mintea i-o luase razna.

Tekken apăsă mai tare şi Cristiano simţi o explozie de durere cuprinzându-i braţul şi degetele.

„De ce? Vorbeşte!"

Pe de o parte Cristiano voia să ceară îndurare, să-l roage să înceteze, să spună că nu fusese el, că se înşelau, că el nu avea nici o legătură cu ce se întâmplase, pe de alta simţea în el o greutate extraordinară care-l împiedica să facă asta. S-ar fi lăsat ucis, dar n-ar fi cerut îndurare niciodată.

Tekken se trase îndărăt, iar Cristiano începu să se târâie către refugiu. Împrejur totul se contopise într-un curcubeu de culori, de gaze de eşapament, de roţi şi picioare. Îi zbârnâiau urechile şi nu reuşea să înţeleagă ce îşi spuneau ceilalţi de pe motociclete.

I se păru că aude nişte voci feminine.

Esmeralda şi Fabiana.

Erau şi ele. Încă un motiv în plus să reziste.

Cristiano se târî sub banca din staţia de autobuz.

Poate reuşesc să ajung puţin mai încolo şi n-o să mă mai găsească.

Dar fu o speranţă deşartă. Tekken îl înşfăcă de gleznă şi-l trase înapoi. „Deci, ce să-ţi fac?" îl lovi cu piciorul. „Aţi înţeles. Idiotul ăsta mi-a distrus motocicleta." Era disperat, ca şi cum i-ar fi împuşcat mama. „Şi acum ce să-i fac?"

Cristiano se strânse cu genunchii la piept. Nu reuşea să nu mai tremure. Trebuia să reacţioneze, să se scoale, să se lupte.

„Să-l aruncăm de pe pod”, sugeră o voce.

Un moment de tăcere, apoi Tekken decretă: „Corect.”

În ciuda durerii care îl scufundă în abisuri întunecate, Cristiano găsi ideea de a muri în felul acesta, aruncat de pe un pod, aproape frumoasă, ca o eliberare.,

Apucă-l de picioare.”

Îl prinseră de glezne. O mână de oţel îl târa de braţ. Nu opuse rezistenţă. L-ar fi văzut a doua zi o bătrână care aştepta autobuzul, strivit ca un gândac pe cimentul de pe marginea canalului. Îi părea rău pentru taică-său.

O să moară de durere.

Dar când simţi sub el o prăpastie întunecată care îl trăgea parcă spre ea şi auzi zgomotul apei şi al vântului îngheţat, îşi dădu seama că îl ridicaseră de la pământ şi ceva se declanşă pe neaşteptate în el. Căscă ochii şi începu să se zbată ca un apucat şi să urle: „Ticăloşilor! Ticăloşilor! Gunoaielor! O să mi-o plătiţi. Vă omor! Vă omor pe toţi!”

Dar nu reuşi să se elibereze. Erau cel puţin trei care-l ţineau.

I se sui sângele la cap. Sub el era un râu negru care sclipea ca argintul ori de câte ori trecea o maşină.

„Deci, căcănarule, vrei să mori?”

„Hai sictir!”

„Aha, eşti un dur.”

Îl împinseră mai în afară.

„Hai sictir, idioţilor!”

Primi o palmă şi simţi cum îi ţâşnea sângele din nas.

Vocea lui Tekken: „Fii atent. Dacă luni nu-mi dai fix o mie de euro, jur pe maică-mea că te omor! Să nu crezi că reuşeşti să scapi, pentru că te

găsesc.” Şi celorlalţi:, Acum lăsaţi-l”.

Îl lăsară jos.

I se păru că lumea întreagă era o prăpastie de lumini şi de capete fără chip.

Cristiano, aruncat acolo, lângă parapet, îi văzu plecând, făcând stânga-mprejur şi îndreptându-se spre oraş.

Trecură cinci minute înainte să încerce să se mişte şi în momentul acela descoperi că făcuse pe el.

53

Când ajunse acasă Cristiano Zena văzu ferestrele luminate.

Toate-i mergeau pe dos.

Dacă taică-său îl vedea aşa, cu pantalonii pişaţi şi murdari de pământ şi pufoaica murdară de sânge şi ruptă…

Ei bine, asta e.

Cristiano traversă curtea şchiopătând, trecu pe lângă furgonetă şi se duse în spatele casei. Acolo era o alee de ciment care ducea la un garaj aflat la demisol, închis cu un oblon de aluminiu. Ridică un ghiveci sub care se găsea cheia. O vârî în broască şi înăbuşindu-şi un geamăt de durere înălţă oblonul cât să se poată strecura pe dedesubt.

În garaj era frig. Aprinse lumina şi apăru o încăpere care mirosea a umezeală şi a vopsea aflată în borcanele puse pe nişte rafturi lufigi. Pereţii încăperii erau vopsiţi în verde-deschis, iar neonul galben o făcea să semene cu o cameră mortuară. În mijloc se afla o veche masă de ping-pong acoperită cu vrafuri de ziare, anvelope şi lucruri inutile, adunate de-a lungul anilor ca la o groapă de gunoi. Lângă perete o veche pianină plină de praf şi mâncată de cari. Rino încercase întotdeauna să nu-i spună de unde provenea şi de ce se afla acolo. Obiectul ăla nu avea nici o legătură cu viaţa lor. Iar taică-său era cea mai afonă persoană cu putinţă. După ce îl întrebă de milioane de ori, Cristiano reuşi în sfârşit să primească un răspuns.

„Era a lui maică-ta.”

„Şi ce făcea cu ea?”

„Cânta. Voia să devină cântăreaţă.”

„Era talentată?”

Lui taică-său îi fu greu să recunoască., Avea o voce frumoasă. Dar în fond ceea ce îi plăcea cu adevărat nu era să cânte, ci să se îmbrace ca o curvă şi să meargă la bar să se lase agăţată. Am încercat s-o vând, dar n-am găsit pe nimeni care s-o vrea.”

Aşa că vreo câtva timp Cristiano coborâse în garaj şi încercase să cânte la pian. Dar era şi mai nepriceput decât taică-său.

În nişte cutii stivuite lângă perete Cristiano găsi nişte haine vechi, îşi scoase pufoaica şi-şi trase pe el un pulover mâncat de molii şi o pereche de jeans. Se spălă pe faţă la chiuvetă şi-şi aranjă părul. I-ar fi trebuit o oglindă să vadă cum arăta, dar nu era nici una acolo.

Închise garajul şi se îndreptă spre casă.

Problema era buză umflată. Avea şi spinarea zgâriată, mâinile j uliţe, piciorul care îl durea, dar astea le-ar fi putut ascunde.

A doua problemă, care nu era o problemă, ci o tragedie, erau cei o mie de euro. Dar de asta era mai bine să se ocupe mai târziu, cu calm, pentru că nu avea nici cea mai mică idee cum putea s-o rezolve.

Acum trebuia doar să spere că taică-său dormea sau că era deja mort de beat, să intre în casă şi să se strecoare în linişte ca o panteră, să urce treptele şi să se furişeze în camera lui.

Respiră adânc. Îşi controlă din nou hainele, deschise uşa şi o închise la loc încercând să nu facă zgomot.

În salon era aprinsă doar veioza de lângă televizor. Restul camerei era în penumbră.

Taică-său stătea, ca de obicei, pe şezlong. Din locul în care se afla, Cristiano îi vedea doar craniul chilug. Pe divan se afla şi Brânzilă, întors cu spatele. Dormeau? Aşteptă o clipă să audă dacă vorbeau. Nimic.

Bine.

Se îndreptă spre scară în vârful picioarelor. Ţinându-şi respiraţia puse un picior pe prima treaptă şi pe celălalt pe a doua, fără să-şi dea seama că acolo se aflau un ciocan şi un cleşte, care căzură cu zgomot.

Cristiano strânse din dinţi ridicând capul şi în aceeaşi clipă auzi vocea cavernoasă a tatălui: „Cine-i? Cristiano, tu eşti?”

Înăbuşindu-şi o înjurătură răspunse încercând să pară relaxat: „Da, eu sunt.”

„Ciao!” Brânzilă ridică braţul.

„Ciao.”

Taică-său îşi întoarse încet capul, o mască vopsită în albastru de la ecranul televizorului. „Erai în casă?”

Cristiano, ţeapăn ca o statuie, strânse marginea balustradei. „Da.”

„N-am văzut lumină în camera ta.”

„Dormeam”, zise într-o doară.

„Aha!”

Scăpase. Era destul de beat ca să nu-l intereseze ce făcea el. Mai urcă o treaptă.

„Cred că a mai rămas nişte mortadella. Mi-o aduci cu un pic de pâine?” continuă Rino.

„Nu te poţi duce să ţi-o iei singur?”

„Nu.”

„Hai. Ce te costă?”

„Mă duc să ţi-o aduc eu”, se oferi Brânzilă.

„Nu, tu stai acolo. Dacă un tată îi cere fiului său nişte mortadella, fiul se duce şi aduce mortadella. Aşa se face. Dacă nu, ce rost mai au fiii?” Ridicase vocea. Deci sau era prost dispus, sau îl durea capul.

Cristiano coborî bombănind şi se duse să-i aducă mortadella. Mai rămăsese o felie solitară în frigiderul complet gol.

Luă şi pâinea. Se apropie ferindu-se să iasă la lumină.

Dar în momentul în care i-o întindea ghinionul îl urmări din nou. La televizor, un individ ghici răspunsul la o întrebare de douăzeci de mii de euro şi două mii de becuri de milioane de volţi se aprinseră deodată inundând camera de lumină.

Cristiano îşi coborî privirea şi, când o ridică, expresia tatălui se schimbase. F

„Ce-ai făcut la buză?”

„Nimic. Ce-am făcut?” Şi-o acoperi cu mâinile.

„Şi la mâini?”

„Am căzut.”

„Cum?”

Din golul pe care Cristiano îl avea în minte ieşi prima, prostească, minciună. „Pe scări. Nu-i nimic”, încercă să bagatelizeze.

Taică-său îl privi bănuitor. „Pe scări? Şi te-ai lovit în halul ăsta? Le-ai făcut pe toate, de la prima la ultima?”

„Da… M-am împiedecat în şireturi…”

„Da’ cum mama dracului ai reuşit? Parcă ai primit un pumn.

„Nu… Am căzut.

„îmi spui gogoşi.”

Era imposibil să-l minţi pe taică-său. Avea o iscusinţă extraordinară în a descoperi minciunile. Spunea că minciunile puţ, iar el le simţea imediat putoarea de la o distanţă de o sută de metri. Şi te prindea întotdeauna. Cristiano nu ştia cum reuşeşte, dar bănuia că din cauza unui tremur al maxilarului, pe care nu reuşea să-l controleze în timp ce minţea.

Ciudat, cu toţi ceilalţi era un adevărat artist al minciunii. Spunea cele mai gogonate minciuni cu o asemenea siguranţă, că nimeni nu se îndoia de el. Dar cu taică-său era cu totul altceva, pur şi simplu nu reuşea, îi simţea privirea întunecată sfredelindu-l în căutarea adevărului.

În plus, în momentul acela, Cristiano nu avea dispoziţia necesară pentru a face faţă unui interogatoriu.

Îi tremurau încă picioarele şi avea stomacul întors pe dos. O voce abia auzită, plină de bun-simţ, îi sugera că pentru a ieşi din încurcătura cu cei o mie de euro, singurul care putea să-l ajute era taică-său.

Şi, greşind, îşi lăsă capul în jos şi cu un firicel de voce spuse: „Nu-i adevărat. N-am căzut. M-am bătut…”

Rino tăcu o grămadă de timp, respirând pe nas, apoi stinse televizorul. Înghiţi saliva. „Şi după cum văd ai încasat-o.”

Cristiano dădu din cap afirmativ.

Nu trebuia să vorbească pentru că simţea că nu mai avea nimic din toată puterea pe care o adunase până atunci să nu plângă. I se părea că traheea îi era înfăşurată cu fire de sârmă ghimpată.

Îşi ridică puloverul şi-i arătă spinarea julită.

Taică-său se uită fără nici o expresie, apoi începu să-şi frece faţa cu palmele ca şi cum cineva i-ar fi spus în momentul acela că toată familia lui murise într-un accident de maşină.

Lui Cristiano îi păru rău că spusese adevărul.

Rino Zena îşi ridică privirea şi se uită în tavan spunând: „Brânzilă, poţi să pleci, te rog?” Pufni. „Trebuie să stau singur cu fiul meu.”

Acum mă bate… îşi spuse Cristiano.

Brânzilă, mut ca un peşte, se ridică, îşi luă pe el paltonul vechi, făcu o grimasă de neînţeles spre Cristiano şi plecă.

Când uşa fu închisă, Rino se ridică şi aprinse toate luminile din salon, apoi se apropie de Cristiano şi-i examină rănile şi gură, ca şi cum ar fi fost un cal.

„Te doare spatele?”

„Puţin…”

„Poţi să te îndoi?”

Cristiano se îndoi. „Da.”

„Nu-i nimic grav. Şi piciorul?”

„La fel.”

„Mâinile.”

„Nu-i nimic.”

Rino începu să se învârtă prin cameră fără să spună nimic, în cele din urmă se aşeză pe un scaun. Îşi aprinse o ţigară şi îl fixă. „Şi tu?”

„Eu ce?”

„L-ai lovit şi tu?” îi fu suficient să-şi privească fiul în ochi ca să înţeleagă. „Nu i-ai făcut nimic!” Dădu din cap disperat. „Tu… tu nu ştii să te baţi.” Avu o revelaţie. „Nu eşti în stare să te baţi.” O spuse cu un ton între scandalizat şi vinovat. Ca şi cum nu l-ar fi învăţat să vorbească sau să meargă. Ca şi cum ar fi avut un fiu cu o alergie mortală la gluten şi l-ar fi obligat să se îndoape cu pâine.

„Dar…” Cristiano încercă să-l întrerupă ca să-i explice cine naiba era Tekken. Dar taică-său era cu gândul în altă parte.

„E vina mea. E vina mea.” Acum se mişca ţinându-se cu mâinile de cap, ca unul care face penitenţă la Lourdes. „Nu ştie să se apere. E vina mea. Ce idiot…”

Cine ştie cât ar mai fi continuat aşa, dacă Cristiano nu ar fi urlat. „Tati! Tati!”

Rino se opri. „Ce-i?”

„Ăla are peste 18 ani… şi e campion de box thailandez. A câştigat campionatul regional.”

Taică-său îl privi fără să înţeleagă. „Cine?”

„Tekken!”

„Da’ cine puia mea e Tekken?”

„Ăla care m-a bătut.”

Rino îl apucă de rever. Avea chipul contractat, nările umflate şi gura strânsă. Ridică pumnul. Instinctiv Cristiano îşi apără capul cu braţele. Rino rămase în poziţia aia, nehotărât, apoi îi dădu un brânci care îl aruncă pe divan.

„Eşti un idiot total. Mai crezi încă în idioţenia că cine face arte marţiale ştie să se bată. Dar tu ce naiba ai învăţat de la viaţă? Cum, puia mea, gândeşti… Aha, sigur! Am înţeles. Tu crezi în ce vezi la televizor: aşa înveţi să trăieşti. Spune! Aşa e, nu? Te uiţi la desenele animate unde oamenii fac kung fu şi alte căcaturi din alea şi crezi că trebuie să fii Bruce Lee sau vreun alt idiot chinez, care în loc să se bată face acrobaţii şi scoate ţipete. N-ai înţeles nimic. Ştii ce-ţi trebuie ca să-i baţi pe alţii? Ştii, sau nu ştii?”

Cristiano dădu din cap.

„E foarte simplu. Răutate! Răutate, Cristiano! E suficient să fii un ticălos şi să nu priveşti pe nimeni în ochi. Poa’ să fie Isus Cristos în templu cel care te calcă pe bătătură, dacă ştii ce să faci îl arunci la pământ ca pe un popic. Mergi în spatele lui, îi spui «scuză-mă», ăla se întoarce şi tu îi trânteşti un pumn în faţă că se duce direct la pământ, iar dacă ai chef, când e jos îi mai dai şi un picior în bot şi ai terminat cu el. Amin. Dacă însă e unul care te enervează, care începe să te împingă, să deschidă gura ţipând, să încerce să te sperie făcând balet, tu ştii ce trebuie să faci? Nimic. Să stai nemişcat. Apoi”, îşi duse un picior în faţă „pui piciorul aşa. Şi când se apropie, îl izbeşti cu capul în nas. Ca şi cum ar fi o minge, împingi cu gâtul şi cu umerii. Şi trebuie să-l loveşti cu partea asta, dacă nu, te doare.” îşi atinse partea înaltă a frunţii. „Dacă îl loveşti corect, nu păţeşti nimic. Cel mult o mică roşeaţă a doua zi. Ăla cade pe jos şi după aia aceeaşi poveste, un picior în gură şi gata. Fac pariu cu oricine că nu se mai ridică, nici măcar căcatul ăla de cum, puia mea, îl cheamă… Dar trebuie să fii hotărât şi rău, ai înţeles? Acum vino’ncoa’.”

Cristiano îl privi. „De ce?”

„Vino şi gata.”

Şovăind, Cristiano se supuse.

„Loveşte-mă cu capul. Arată-mi.”

„Cum?”,

Am spus să mă loveşti cu capul.”

Lui Cristiano nu-i venea să creadă. „Eu? Să te lovesc cu capul?”

Taică-său îl prinse de mână. „Da’ cine? Hai, dă-mi dracu’ lovitura aia cu capul.”

Cristiano încercă să scape. „Nu… Te rog… Nu vreau… Nu pot.”

Rino îl strânse cu putere de braţ. „Acuma însă, trebuie să mă asculţi cu atenţie. Nimeni nu trebuie să te mai bată. Niciodată. Nimeni pe lumea asta nu trebuie să-şi mai permită s-o facă. Tu nu eşti un fătălău care se lasă bătut de primul idiot care-i iese în cale. Eu aş vrea, nu ştii cât aş vrea, să te ajut, dar nu pot. Tu singur trebuie să-ţi rezolvi problemele. Şi ca să faci asta nu există decât o soluţie: trebuie să devii rău.” Îl prinse de braţ. „Tu eşti prea bun. Eşti moale. Nu eşti suficient de furios. Eşti făcut dintr-un material moale. Unde-ţi stau coaiele?” Îl scuturã ca şi cum ar fi fost o marionetă., Aşa că loveşte-mă cu capul. Nu te gândi că sunt taică-tău, nu te gândi la nimic, gândeşte-te numai că trebuie să mă doară şi că trebuie să regret pentru tot restul vieţii ideea idioată pe care am avut-o când am vrut să mă bat cu tine. Înţelegi că după ce ai pus la pământ vreo doi se răspândeşte zvonul că eşti un ticălos şi nimeni nu mai are treabă cu tine? O fac pentru tine. Dacă nu reuşeşti să mă loveşti pe mine, nu vei reuşi niciodată să-i baţi pe alţii.” Îi făcu semn cu degetele şi spuse: „Hai, loveşte!”

N-avea ce să facă. Cristiano ştia asta. Trebuia să-i dea lovitura aia cu capul.

Se sprijini pe un picior şi-şi trase capul înapoi, închise ochii şi îşi împinse cu forţă fruntea înainte. Îl pocni pe taică-său direct în sept şi auzi un zgomot neplăcut, ca atunci când rupi oscioarele de la pui. Simţi doar o uşoară amorţeală în mijlocul frunţii.

Rino făcu un pas îndărăt ca un boxer care şi-a pierdut echilibrul, îşi duse mâinile la nas, îşi înăbuşi un urlet şi deveni vânăt la faţă. Când îşi luă mâinile, din nas îi ieşeau două firişoare de sânge.

Cristiano îl îmbrăţişă. „Scuză-mă, tati, îmi pare rău…”

Rino îl strânse în braţe, îl mângâie pe păr şi cu o voce guturală spuse: „Bravo! Cred că mi-ai rupt nasul”.

În timp ce Rino Zena îşi vâra nişte vată în nas, Cristiano, aşezat pe closet, se uita la el şi se gândea că la urma urmelor problema rămăsese aceeaşi.

De acord, învăţase să lovească cu capul, dar dacă, după ce îi distrusese motocicleta lui Tekken, îi mai dă şi o lovitură cu capul, ăia din banda lui l-ar fi prins şi s-ar fi distrat târâindu-l pe şosea.

Dar ceea ce îl uimea mai tare era că taică-său nici măcar nu-l întrebase de ce se bătuse. Nici măcar nu-i trecuse prin cap.

Singurul lucru care-l interesează este că fiul lui să nu fie bătut de nimeni.

Bătaia aia, dacă e să fim cinstiţi, o merita. Şi Cristiano ar fi reacţionat la fel, dacă cineva i-ar fi distrus motocicleta.

Îşi duse mâna la frunte.

Şi dacă-i spun de cei o mie de euro?

Ar fi trebuit să-i explice tot. Nu ştia pur şi simplu ce să facă.

„Eşti pregătit?” îi zise taică-său cu o voce de răţoi, ştergându-şi faţa.

„Pentru ce?”

Rino îşi schimbă tricoul. „Cum pentru ce? Mergem să-l căutăm pe campionaşul de box şi să-l facem să înţeleagă ce mare greşeală a făcut când te-a bătut.”

Lui Cristiano îi veni să vomeze. Nu era posibil. „Glumeşti, nu-i aşa?”

. Absolut deloc. Lucrurile astea nu trebuie să le laşi să treacă aşa. Trebuie să răspunzi imediat ăluia care te loveşte. Şi, aşa cum se spune în Biblie, de şapte ori mai tare.”,

Acum trebuie s-o facem?”

„Nu-mi spune că vrei să fii luat drept unul care le încasează şi tace din gură… Chestiile astea trebuie rezolvate imediat.”

Cristiano, cu o voce moale, obiectă: „Dar o să fie împreună cu ceilalţi…”

Rino începu să salte ca un boxer care se pregăteşte să intre pe ring. „Mai bine. Aşa o să vadă cu toţii că nu trebuie să te pui cu Cristiano Zena.”

„Dar dacă ceilalţi îi sar în apărare?”

„Tu nu-ţi face griji… Sunt eu cu tine.” în ochii tatălui strălucea o excitaţie febrilă.

„Şi dacă ăla mă denunţă…? O să am probleme.

Tatăl se îndreptă spre salon fără să-i răspundă.

Cristiano îl urmă implorându-l. „Tati, te rog. Îl ştii pe Trecca… De data asta chiar mă trimite la casa de copii.”

Rino se duse lângă sobă unde era o grămadă de lemne de foc. Alese un băţ de vreo şaptezeci de centimetri şi îl agită satisfăcut în aer ca şi cum ar fi fost o bâtă de baseball.

„Bine. Acum o să-l faci să simtă bucata asta de fag pe gingii.”

„Eu nu vin, tati”, Cristiano clătină din cap… şi se zvârli pe divan. „Spui mereu că nu trebuie să facem prostii. Eu rămân acasă… Nu-mi pasă deloc. Dar tu dacă vrei… Ai spus că trebuie să-mi rezolv singur problemele… Mi le rezolv eu. Te rog, te implor, lasă băţul ăla… E o tâmpenie.”,

Ascultă-mă bine. Crezi că taică-tău e un căcăcios? Taică-tău nu pare, dar gândeşte.” îşi atinse tâmpla cu degetul. „Creierul ăsta funcţionează încă binişor, aşa că tu trebuie doar să faci ce-ţi spun. Trebuie să fii senin. Liniştit. Las’ pe mine.” îl strânse de mână. „El are optşpe ani, iar tu treişpe. El e major, iar tu minor. Cel care o să aibă probleme e el. El a început… După părerea mea, tu vrei doar să fii respectat. Iar dacă după aia are vreo problemă, de orice fel…” scoase din sertarul comodei pistolul „îi facem cunoştinţă cu domnişorul ăsta. E suficient să i-l vârâm sub nas.”

„Dar…”

„Nici un dar!”

Rino luă de pe masă sticla de ţuică, o goli pe sfert şi dădu drumul unui soi de râgâit. „Hai, bea. Asta o să-ţi dea curaj.”

Cristiano trase şi el o duşcă. Simţi alcoolul arzându-i maţele şi înţelese că era de rău pentru Tekken.

De trei ori, în timp ce mergeau spre Varrano, Cristiano simţi nevoia să golească sacul şi de trei ori se mulţumi să-şi imagineze că mărturiseşte.

Tati, trebuie să-ţi spun ceva… Să ştii că eu i-am distrus motocicleta… De asta m-a bătut. I-am Jacut o pagubă de o mie de euro, jară ca el să-miji jacut ceva.

Foarte adevărat. Tekken nu-i făcuse chiar nimic. Niciodată? În faţa şcolii se legase de o grămadă de lume, dar nu de el. Nici măcar cu un cuvânt. Probabil înainte de seara aceea Tekken nici măcar nu ştia de existenţa lui.

Când îl vor găsi, Tekken va spune că Cristiano i-a distrus motocicletă şi taică-său va afla…

Ce poveste de căcat.

Când ajunseră însă la destinaţie, centrul comercial era închis. Cu zăvoarele trase, luminile stinse, turnurile întunecate. Esplanada de asfalt era udă de ploaia care începuse din nou să cadă sub fâşiile de lumină ale lampioanelor. Tekken dusese motocicleta de acolo.

Cristiano răsuflă uşurat: „Nu-i aici. Să ne întoarcem acasă”.

I se răspunse: „Fii liniştit. Îl găsesc eu”.

Începură să umble peste tot. La bar. Pe corso. Pe străzile din centru. Era abia ora nouă şi un sfert şi afară nu era absolut nimeni.

Taică-său conducea în salturi, schimba brusc viteza, făcea mii de infracţiuni. „Unde dracu’ o fi?”

„S-o fi dus acasă. Să renunţăm. E târziu.”

Străzile se goliseră, ploaia bătea pe capota furgonetei.

Se opriră la marginea şoselei. Rino îşi aprinse a nu ştiu câta ţigară. „Ce facem?” întrebă.

„Nu ştiu.”

Tatăl tăcu frecându-şi nasul umflat.

„Hai să ne întoarcem acasă”, îl sfătui Cristiano.

Porniră, dar, ca să fie sigur, Rino vru să mai facă o tură. Trecu pe lângă biserică şi intră pe străzile rezidenţiale cu şirul lor de vile luminate, cu grădinile îngrijite şi cu breakurile şi jeepurile parcate în faţă şi apoi, în sfârşit, intră din nou pe şoseaua pustie. La fiecare o sută de metri stâlpii de electricitate desenau cercuri galbene pe asfalt. Ştergătoarele de parbriz de-abia reuşeau să ţină geamul uscat.

Cristiano se pregătea să-i spună să treacă pe la rotiserie când văzu pe partea cealaltă a şoselei o siluetă întunecată împingând prin ploaie o motocicletă.

Tekken.

Cu canadiana udă leoarcă şi cauciucurile sparte. Ce efort trebuia să facă. Era singur pe şosea… Ne exista nici un risc să facă o figură de căcat şi nici să se întâlnească cu poliţia.

S-ar fi căcat pe el atât de tare, că nu i-ar mai fi cerut banii. Dar trebuiau să acţioneze repede, să coboare din furgonetă şi să-l doboare la pământ cu bâta, fără să-i dea timp să spună ceva.

Cristiano numără până la trei şi-apoi urlă sărind în sus pe scaun: „L-am văzut! Tati, l-am văzut!”

„Unde?! Unde?!” Rino se scutură din moleşeală.

„Pe ailaltă parte a străzii. L-am depăşit. Merge pe jos. Întoarce-te! Întoarce-te!”

„Aşaaa! Pui de năpârcă, până la urmă te-am prins!” urlă Rino şi fără să se asigure întoarse cu un scrâşnet de roţi. „E singur?”

„Da. Împinge o motocicletă.”

„O motocicletă?”

„Da.”

Rino înregistră informaţia fără să comenteze.

Cristiano se simţea tot mai excitat, iar respiraţia îi devenea tot mai gâfâită. Înşfacă bucata de lemn. Era grea. Gura îi era complet uscată. „Cum facem, tati?”

„în primul rând stingem luminile ca să nu-şi dea seama că suntem în spatele lui. Când ajungem la cincizeci de metri, tu cobori, te apropii pe nesimţite, apoi îl strigi pe nume şi când se întoarce îi laşi atâta timp cât să te recunoască, apoi îl loveşti. O singură dată. Dacă-l prinzi bine, e suficient. Eu trec după aia să te iau.”

„Şi unde îl lovesc?” Rino se gândi o clipă, apoi îşi atinse maxilarul. „Aici.”

Trecu o maşină care lumină reflectorizantul motocicletei.

„Uite-l. Du-te.” Rino opri furgonetă.

Cristiano coborî strângând cu putere băţul. Acum puiul ăla de năpârcă va şti ce înseamnă să te agăţi de Cristiano Zena.

Îţi rup gâtul, nenorocitule.

Privi în spate. Nu trecea nici o maşină.

Începu să alerge cu băţul în mână. Silueta neagră a lui Tekken care împingea motocicleta devenea tot mai mare la fiecare pas. Se auzea zgomotul cauciucurilor sparte pe asfalt. La circa zece metri încetini brusc şi începu să meargă în vârful picioarelor până când ajunse aproape de el, la mai puţin de un metru.

Fii precis, îşi spuse lui însuşi.

Ridică băţul şi udă: „Tekken! Du-te-n pizda mă-ţii!”

Tekken îşi întoarse capul şi nu avu nici măcar timp să înţeleagă ce se întâmpla, căci Cristiano îi plasă o lovitură direct spre tâmplă tare ar fi putut să-l omoare sau să-l trimită direct în comă, dacă el, în ultimul moment, din instinct sau din obişnuinţa de a lupta, nu şi-ar fi tras puţin capul, atât cât băţul să-i alunece pe obraz şi să se oprească între gât şi claviculă.

Fără să scoată un vaiet, Tekken lăsă motocicletă, care căzu la pământ spărgând oglinda, rămase o clipă în echilibru pe picioarele şovăitoare şi ca într-un ralanti îşi puse o mână acolo unde fusese lovit, apoi uluit şi mut căzu pe spate şi se răsturnă cu picioarele în sus peste motocicletă.

„Jigodie nenorocită! Să mă laşi în pace, ai înţeles? De azi înainte nu mă cunoşti, n-ai treabă cu mine.” Cristiano ridică din nou băţul. „Dacă nu mă laşi în pace, te omor.” Avea o poftă extraordinară să-l lovească, să-i crape nenorocitului ăluia capul cu bâta. „Te crezi cine ştie cine, dar eşti un nimeni.” înghiţi. „Chiar un nimeni.”

Apoi văzu în ochii terorizaţi ai lui Tekken certitudinea că va muri şi îşi dădu seama că toată furia pe care o simţea, aşa cum aprinsese fiecare fibră a fiinţei sale, se şi stinsese, fusese suficient să-l privească în ochi şi…

Eram gata să-l omor.

… nu mai exista, exact ca şi cum ai scoate un dop şi furia, ca un gaz care se evaporă, ieşise din el. Acum simţea doar greaţa şi o teribilă oboseală.

„De ce? Eu nu ţi-am făcut nimic… nu ţi-am…” bolborosi Tekken cu mâinile ridicate.

În momentul acela furgonetă se opri în spatele lui Cristiano şi portiera se deschise.

„Urcă! Urcă, hai!” Rino îi făcu semn să urce.

Cristiano coborî braţul, lăsă bâta, apoi urcă în camionetă.

III

Duminică

Soseau Săgeţile Tricolore.

La ora două după-masa, cea de-a trei sute treisprezecea patrulă acrobatică a Aeronauticii Militare urma să se rotească şi să vopsească cu alb, roşu şi verde cerul deasupra Murellei.

La opt dimineaţa Danilo Aprea, extrem de excitat, îl sună pe Rino Zena. „Un adevărat spectacol! Cei mai extraordinari piloţi din lume.

Mândria noastră naţională. Şi n-o spun numai eu, care i-am văzut acum zece ani… Sunt cunoscuţi în toată lumea. Şi e gratis.”

Rino îl întrebă pe Cristiano dacă voia să meargă şi Cristiano spuse da.

Zis şi făcut.

Mergeau să vadă Săgeţile.

Fu chemat şi Brânzilă şi, pentru că spectacolul urma să aibă loc deasupra unei câmpii uriaşe, hotărâră să facă un picnic cu cârnaţi la grătar, bruscheţe şi vin.

O perdea de nori se întinsese ca o pătură cenuşie peste câmpia unde urmau să treacă Săgeţile Tricolore.

Terenul de câteva hectare fusese înconjurat cu lungi fâşii de plastic în dungi şi cei câţiva copaci golaşi se iveau din noroi ca nişte antene întunecate şi triste.

Când eroii noştri ajunseră acolo, parcarea era deja ocupată de sute de maşini şi microbuze. Nu erau singurii care se gândiseră să-şi facă un grătar. Peste tot se ridicau spirale de fum de la cărbunii grătarelor. Erau şi şiruri întregi de microbuze cu inscripţii luminoase care, în zgomotul generatoarelor electrice, vindeau băuturi răcoritoare şi sendvişuri. T

Oamenii stăteau pe şezlonguri şi scaune de plastic cu picioarele înfundate în noroi şi cu nasul spre cer.

Brânzilă parcă lângă un furgon mare albastru.

Toată familia adunată în partea din spate se îndopa cu pizza, găluşte de orez şi pui pane.

Rino Zena coborî din furgonetă şi îşi dădu seama că nu se simţea deloc bine. Durerea de cap continua să-l chinuie zvâcnind acută şi, uneori ca o caracatiţă, se ascundea în ungherele creierului, dar atunci când bea sau fuma prea mult ieşea nervoasă şi-şi lungea tentaculele electrice spre tâmple, în orbite şi în ceafă, ajungând până în stomac.

Adevărul e că trebuie să mă las de fumat.

Poate trebuia să intre în grupul Alcoolicilor Anonimi sau să urmeze sfaturile lui Trecca, oricum trebuia să facă ceva. Chiar dacă pentru Serviciul Social asta ar fi fost dovada că el de fapt nu era în stare să aibă grijă de Cristiano.

Înainte de a te interna trebuie să te însori. Iar dacă găseşti una care câştigă e şi mai bine.

Fusese una cu care la un moment dat Rino se gândise să se însoare. Mariangela Santarelli, proprietara unui coafor din Marezzi, un cartier din Varrano. Mariangela avea trei fete (de cinci, şase şi şapte ani) şi era o văduvă tânără. Soţul ei, proprietarul unui magazin de materiale de construcţii, murise de leucemie după opt ani de căsătorie.

În realitate, Rino se încurcase cu Mariangela pentru că avea grijă de Cristiano, când el ieşea noaptea., Acolo unde dorm trei, pot foarte bine să doarmă şi patru" spunea coafeza sprijinită de uşorul uşii, în spatele căreia se află patul matrimonial plin de copii.

Rino, care ura să doarmă cu femeile pe care le regulă, mergea dimineaţa devreme să-l ia pe Cristiano şi-l ducea la grădiniţă.

Într-o bună zi, Rino şi Mariangela s-au despărţit, pentru că el nu era un bărbat serios şi nu voia s-o ia de nevastă.

„Să vedem dacă-ţi găseşti altă cretină care are grijă de copilul tău, în timp ce tu o înşeli cu altele!" îl sfidase coafeză.

Şi câştigase pariul.

Oare ce-ar fi să încerc să dau un semn de viaţă…

Chiar dacă se îndoia că Mariangela mai era singură. Era o femeie frumoasă cu un venit sigur.

Cristiano, cu punga de la supermarket în mână, se apropie. „Tati, cum să facem focul pentru cârnaţi?"

Rino se frecă la ochii care-l dureau. „Nu ştiu. Caută nişte lemne sau cere de la cineva un pic de cărbune. Eu trebuie să mă-ntind puţin. Să mă chemi când sosesc avioanele." Deschise uşa din spate a furgonetei şi se întinse înăuntru pe jos.

Poate trebuia să doarmă puţin.

„Cum te simţi?”

Rino întredeschise un ochi şi-l văzu pe Brânzilă, care-l privea aplecându-şi capul.

„Aşa şi-aşa.”

„Voiam să te rog ceva.”

„Spune.”

Brânzilă se întinse lângă Rino şi începu să-şi scarpine obrazul, apoi amândoi fixară în tăcere tavanul Fiatului.

„Mă ajuţi cu Liliana?”

Rino căscă. „Da’, spune-mi, chiar îţi place tipa aia?”

„Cred că da… Tu ce zici?”

„Ce ştiu eu, Brânză… Tu trebuie să ştii.”

După discuţia de pe malul râului, Rino se interesase şi aflase că Liliana era logodită de mai bine de doi ani cu un tip, dar nu avusese curajul să i-o spună prietenului său.

„Nu, tu-mi ştii poveştile. Tu mă salvezi. Tu m-ai ajutat la casa de copii. Îţi aduci aminte…”

„Te rog, să nu începi iar cu povestea aia că eu te salvez… Îmi plesneşte capul de durere.”

Brânzilă îi amintea mereu perioada în care se cunoscuseră în casa de copii. Pe vremea aceea se mai numea Corrado Rumitz şi toţi îşi băteau joc de el, îl chinuiau, îl umileau, îi dădeau ordine sub privirile indiferente ale preoţilor.

Iar el îl ajutase. Probabil pentru că, protejându-l, le-ar fi demonstrat tuturor că nu trebuiau să se atingă de Rino Zena şi de tot ce îi aparţinea, inclusiv idiotul. Asta era adevărul.

Rino avea paişpe ani şi fuma aşezat pe un gărduleţ al colegiului, când trei idioţi vârâseră un prostănac nenorocit într-un bidon şi-l rostogoleau prin

curte lovindu-l cu piciorul. Rino aruncase ţigara şi-l trântise pe unul dintre ei la pământ.

„încercaţi să vă mai bateţi joc de el şi-o să aveţi de-a face cu mine. Imaginaţi-vă că pe ăla scrie «proprietatea lui Rino Zena», aţi înţeles?”

Din ziua aceea îl lăsaseră în pace pe prostănac.

Aşa se născuse prietenia lor, dacă se putea chema prietenie. Şi totuşi trecuseră douăzeci de ani şi erau în continuare unul lângă celălalt. Deci…

„Rino, mă ajuţi?”,

Ascultă… Liliana aia nu-i pentru… noi. Ai văzut-o? Aia vrea un bărbat care aduce bani în casă. Noi ce putem să-i oferim? O pulă. Las-o-n plata Domnului. Şi cum o să faci, nu vrei să-ţi intre nimeni în casă, nici măcar eu, unde o s-o duci?”

Brânzilă îl prinse de mână. „E logodită?”

„Nu ştiu…”

„Spune-mi.”

„Bine. E logodită! Acuma eşti mulţumit? Aşa că termină odată cu povestea asta. Gata. Punct. Nu mai vreau s-aud de ea.”

Tăcere. Apoi, încet, Brânzilă spuse: „De acord”.

58

Brânzilă spuse: „De acord”. Şi tăcu continuând să fixeze capota furgonetei alături de Rino.

În realitate îi spuseseră deja că Liliana era logodită, dar spera că Dumnezeu se hotărâse să-l ajute şi s-o facă să se certe cu logodnicul ei.

Şi-apoi Rino avea dreptate, unei femei ca aia el nu putea să-i ofere nimic. Dar atunci când ieslea sfântă va fi terminată, ar fi avut şi el ceva important. Iar casa lui ar fi devenit un muzeu.

Ciudat, totuşi, acum, când ştia că nu avea nici o şansă cu Liliana, se simţea mai uşurat.

Rino îi dădu damigeana cu vin: „Deci dăm lovitura aia, sau nu?”

Brânzilă trase o duşcă, apoi zise: „Hotărăşte tu”.

„Tractorul e gata?”

„Da.”

„Eu aş încerca. Dacă vedem că nu reuşim din prima să doborâm bancomatul, o lăsăm baltă. Poliţia o să sosească foarte repede.”

„Bine. Dar când?”

„în seara asta. Îi spui tu lui Danilo?”

„Nu, spune-i tu.”

„îi spunem mai târziu. Îi facem o surpriză.”

Apoi tăcură, continuând să-şi treacă vinul de la unul la altul.

Danilo Aprea, tolănit cu o sticlă în mână şi în alta cu un cârnat crud, neştiind că doar la câţiva metri Rino hotărâse că planul lui urma să se realizeze, observa încântat cum cea de-a trei suta treisprezecea patrulă acrobatică lăsa dâre tricolore deasupra capului său în aplauzele a sute de persoane.

Era beat şi-şi întipărise pe obraz un zâmbet idiot, iar singurul gând pe care-l avea în minte era:

La naiba, ce grozavi îs! Îs chiar grozavi.

Apoi, ca o cămilă ameţită, coborî privirea şi-l văzu lângă el pe Cristiano, care privea tăcut avioanele, şi reuşi să mai aibă un gând:

Dacă Laura ar trăi, cu siguranţă acum ar sta aici între mine şi Cristiano.

«

NOAPTEA

Întunericul cobora atât de repede că Alice se gândi că vine furtuna. „Ce nor mare şi negru!” exclamă. „Şi cât e de iute! Pare să aibă aripi. „

LEWIS CARROLL, Alice în Ţara din Oglindă

Dansul groazei începu la ora douăzeci şi două şi treizeci şi şase de minute, când un front atmosferic, prins de zile întregi între vârfurile

munţilor, fu eliberat de către un curent siberian care îl împinse către sud.

În mai puţin de zece minute, semiluna care atârna în mijlocul unui cer cristalin şi brodat cu stele fu ascunsă de o perdea joasă de nori negri.

Întunericul căzu brusc peste câmpie.

La douăzeci şi două şi patruzeci şi opt de minute bubuituri de tunete, fulgere şi rafale de vânt deschiseră balul unei lungi nopţi de furtună.

Apoi începu să plouă şi nu mai încetă.

Ar fi fost suficiente două grade mai puţin ca să ningă şi poate că restul acestei poveşti s-ar fi desfăşurat altfel.

Străzile se goliră. Fură trase obloanele. Caloriferele fură reglate. Şemineurile aprinse. Pe acoperişuri antenele parabolice începură să scârţâie şi derby-ul Milano-Inter începu să se descompună în pătrăţele, iar lumea furioasă se repezi la telefoane.

În timp ce furtuna se înverşuna asupra vilişoarei familiei Guerra, Fabiana Ponticelli stătea întinsă pe patul Esmeraldei în chiloţi şi sutien şi-şi privea picioarele sprijinite de perete.

Poate iarba era de vină, dar din poziţia aia păreau identice cu două fileuri de peşte.

Albe, subţiri şi lungi. Ca să nu mai vorbim despre degete. Scheletice şi distanţate unul de altul…

Identice cu ale tatălui său.

De când era mică sperase întotdeauna să fie fiică secretă a vreunui bogătan american care într-o bună zi ar fi luat-o cu el să locuiască la Beverly Hills, dar picioarele alea erau mai evidente decât o mie de probe ADN. T

În vara trecută familia Ponticelli fusese într-o localitate turistică din Capo Rizzuto şi un băiat din Florenţa, foarte frumuşel şi cât se poate de idiot, îi atrăsese atenţia pe plajă că avea picioarele identice cu ale tatălui ei.

Fabiana se consolă cu faptul că aia era singura asemănare fizică pe care o avea cu taică-său şi că putea să o ascundă în pantofi.

Poate aş putea să-mi dau cu ojă.

Esmeralda avea în baie o colecţie de toate culorile.

Dar numai la gândul că ar fi trebuit să se ridice şi să caute una potrivită îi pieri tot cheful.

La radio Bob Dylan începu să cânte Knockiri on Heaven's Door.

„îmi place cântecul ăsta…" căscă Fabiana.

„E o capodoperă", zise Esmeralda Guerra, aşezată cu picioarele încrucişate pe birou. Era şi ea în chiloţi şi sutien. Făcea cu ţigara de iarbă găuri în capul unei păpuşi vechi, producând un fum negru şi toxic, care se amesteca cu cel al tutunului şi al bastonaşului parfumat care ardea pe noptieră printre vrafuri de reviste de modă.

„Cine o cântă?" Fabiana îşi întoarse încet capul şi văzu că la televizorul mut era un film despre o spargere, pe care-l văzuse deja, cu actorul ăla faimos…

Al…? Al…? Al şi nu mai ştiu cum.

„Unul faimos. Din anii '80… Maică-mea are discul."

„Ce înseamnă cuvintele?"

„Hivăn înseamnă paradis. Dor poartă. Poarta paradisului."

„Şi nocchiri!"

Prietena aruncă păpuşa în coşul de hârtii şi se gândi puţin cam mult.

Nu ştie, îşi zise Fabiana.

Esmeralda povestea că e pe jumătate englezoaică, pentru că atunci când era mică fusese în California, dar când o întrebai ce înseamnă un cuvânt mai complicat decât window habar n-avea.

S-auzim ce tâmpenie zice… „Deci? Ce înseamnă?"

„înseamnă cunoscând… cunoscând poarta paradisului."

„Şi după aia?"

Esmeralda ascultă cu ochii închişi şi-apoi spuse serioasă: „Zice că dacă cunoşti poarta paradisului e uşor s-o găseşti. Iar dacă o găseşti poţi s-o duci şi pe maică-ta, chiar dacă e foarte întuneric… Cam aşa ceva”.

Fabiana luă o pernă şi şi-o puse sub cap. „Aşa e, dar ce cântec idiot.”

Dacă ea ar fi deschis o poartă şi ar fi găsit paradisul cu norişori şi îngeri zburători, probabil că nu s-ar fi dus acolo. Cu siguranţă nu cu maică-sa.

Poate trebuie să-mi vâr capul sub robinet. Îşi simţea ochii umflaţi ca nişte boabe de struguri şi capul greu ca şi cum ar fi fost plin cu pietriş. De vină era doar lichiorul ăla de lămâie şi haşişul de la un oarecare Manish Esposito, un prieten al mamei Esmeraldei care trăia într-o comunitate de budişti lângă Santa Maria di Leuca.

Esmeralda căscă: „Facem o baie?”

„Ce?”

„O baie. Am o spumă de baie excelentă cu miros de lăcrămioare.”

Nu era o idee rea. Dar ce oră era? Fabiana se uită la ceasul mare, în formă de Coca-Cola, atârnat deasupra patului.

Unsprezece fără un sfert.

Stăteau închise în cameră de cel puţin opt ore.

Ne îngropăm de vii.

La început i se păruse un plan interesant.

Marele Ţarc.

Aşa îi ziseseră.

Să rămână baricadate în cameră uitându-se la DVD, fumând haşiş, mâncând şi bând toată duminica.

Mai bine singure decât cu banda aia de morţi care vegetau la centrul comercial şi se trezeau numai ca să se bată. Luaseră hotărârea asta după ce idiotul ăla de Tekken aproape că-l aruncase pe Zena de pe pod.

Cine ştie ce dracu îi trecuse şi ăluia prin cap de zgâriase motocicleta lui Tekken… Ce voia să facă? Dacă n-ar fi intervenit ea şi cu Esmeralda, ăia l-ar fi aruncat dedesubt.

Ce curajos era Zena! Dar avea un caracter mizerabil. Se supăra imediat. Nu puteai să-i spui nimic.

De câtăva vreme se gândea prea mult la Cristiano Zena.

„Deci?”

Fabiana se întoarse către prietena ei: „Ce?”

„Facem sau nu baie?”

„Nu pot, trebuie să mă întorc acasă.”

Îi jurase lui Rahat, alias taică-său, că la zece şi jumătate fix va fi acasă.

*

A doua zi dimineaţa, la opt şi jumătate, lipsind de la prima oră, trebuia să fie la dentist pentru obişnuita vizită de control.

Fabiana calculă că, şi dacă ar fi pornit în clipa aia, ar fi ajuns oricum cu întârziere. Făcea mai bine de douăzeci de minute până acasă. Aşa că nu se grăbi deloc.

Noroc că stinsese celularul.

Poate că Rahatul de-abia se întorsese de la…

Unde fusese?

… şi văzând că ea nu era acasă o sunase cu siguranţă de zeci de ori.

Rino stinsese televizorul şi privea apa care şiroia pe ferestrele salonului încercând să înţeleagă ce anume îl făcuse să se uite la filmul ăla. Îl ştia pe de rost, îl văzuse cel puţin de două ori şi totuşi nu reuşise să se desprindă de ecran.

După-amiază de câine. Cu Al Pacino. Actorul său preferat alături de Robert De Niro. Dacă într-o zi i-ar fi întâlnit pe amândoi pe stradă, s-ar fi înclinat şi ar fi spus: „Sunteţi doi uriaşi şi veţi fi întotdeauna respectaţi de Rino Zena”.

Reuşeau să povestească viaţa de căcat a oamenilor obişnuiţi ca nimeni altcineva.

Dar în seara aia n-ar fi trebuit să se uite la filmul ăla. Al Pacino intra într-o bancă să dea o lovitură şi toată treaba se transforma într-un măcel.

Îşi dăduse seama că povestea cu bancomatul era o idioţenie. O idioţenie cât se poate de gravă, pentru care ar fi plătit tot restul vieţii.

Chiar dacă raţiunea îi spunea că potopul ăla era un noroc nemaipomenit (la ora aia nimeni nu s-ar fi hazardat să iasă din casă), stomacul îi spunea că filmul ăla transmis pe Rete 4 exact cu două ore înainte de lovitura lor era un semn trimis de Dumnezeu ca să le spună să renunţe.

Continua să se gândească la plan şi mintea i se împiedica în imagini de sânge şi moarte. Exact loviturile făcute aşa, în aparenţă sigure şi modeste, sunt cele care se transformau pe neaşteptate în masacre.

Da' ce, eşti nebun…?

De câte ori nu citise în ziare despre jafurile la barurile de pe autostradă, despre furturile de maşini care se terminaseră cu măceluri. Putea să facă pariu că imediat ce ajungeau acolo cu tractorul, din fiecare ungher o să ţâşnească un poliţist.

Cum de m-am lăsat îmbrobodit de Danilo? Certitudinile lui Danilo valorează mai puţin decât o băşină.

Dacă lucrurile ar fi mers rău, îi aştepta închisoarea. Pe bune. Cel puţin doi ani.

Iar dacă îl vârau la închisoare, Cristiano ar fi ajuns direct la o casă de copii sau la o asistentă maternală până la majorat.

Şi câţi mama dracului de euro pot fi într-un bancomat? Fără să mai socotim şi faptul că trebuiau împărţiţi la trei…

Mărunţiş.

Trebuia doar să-şi ia inima-n dinţi să-i telefoneze lui Danilo şi să-i spună că el o lăsa baltă.

N-o să-i convină.

Când, întorcându-se de la Săgeţile Tricolore, i-a spus că se hotărâse pentru seara aia, aproape că izbucnise în plâns de bucurie.

Şi ce-mi pasă!

Era un plan prea idiot, iar el îl ascultase pe Danilo numai pentru că nu avea nimic de făcut de dimineaţa până seara. Iar dacă Danilo ţinea cu-adevărat, putea să-l facă oricum împreună cu Brânzilă.

Ar putea găsi pe altcineva.

Noroc că mai avea încă timp să renunţe.

Dar dacă presentimentul ăla nu era altceva decât frică? Dar dacă devenise un căcăcios?

Se uită la Cristiano care dormea ghemuit pe divan.

Poate. Şi ce-i cu asta.?

Vru să ia receptorul şi să-l cheme pe Danilo, dar se răzgândi. Era mai bine să aştepte să sosească împreună cu Brânzilă şi să-i vorbească între patru ochi.

Exact în momentul în care Rino Zena era cuprins de îndoieli, Danilo Aprea, aşezat în faţa televizorului, zâmbea.

Ce film idiot văzuse. O poveste în care doi tolomaci se lăsau prinşi în timpul unui jaf. El însă organizase un plan perfect. Nu era nimeni pe aproape, nu existau arme, ostateci şi tâmpenii de tot felul.

Luă ziarul şi cu ochelarii de vedere lăsaţi pe vârful nasului făsfoi pagina de anunţuri imobiliare gândindu-se că, dacă dispui de un capital serios şi de o oarecare intuiţie, există un milion de moduri de a deveni bogat.

Şi cum el era sigur că avea un instinct natural pentru afaceri. (prevăzuse şi că supermarketul I Quattro Camini va avea un succes extraordinar), peste puţin timp ar fi avut şi banii necesari ca să le-o dovedească celorlalţi.

Încercuise printre ofertele de localuri de vânzare cel puţin trei ocazii. Toate în interiorul unor centre comerciale sau în blocuri de curând construite în zona şoselei de centură. Spaţii strategice care în câţiva ani ar fi avut o dezvoltare comercială extraordinară.

După lovitură dată de euro care a pus ţara la pământ, urmă cu siguranţă o renaştere economică.

Teoria fluxului şi refluxului.

Cel puţin aşa zicea Berlusconi. Şi cum să nu-l crezi pe un om din nord care se ridicase singur şi care devenise cel mai bogat om din Italia, deşi judecătorii comunişti făcuseră tot posibilul să-i pună beţe-n roate?

Şi când ar fi avut loc renaşterea, Danilo ar fi fost pregătit s-o aştepte cu minunatul lui butic de lenjerie intimă.

Singura problemă era că nu reuşea să-şi facă o idee despre câţi metri pătraţi avea nevoie ca să deschidă un magazin de lenjerie făcut dumnezeieşte.

Patruzeci or ajunge? De fapt, important este să existe o cămăruţă în spate care să servească de depozit şi unde să poţi pune un fotoliu ca să te odihneşti şi un mic frigider, dacă ţi se face foame pe neaşteptate…

În sfârşit, lucrul cel mai important era să-l amenajeze cu gust, dar pentru asta Danilo nu-şi făcea probleme. O avea pe Teresa. Cine ştie dacă nevestei lui i-ar fi plăcut un magazin într-un centru comercial…

Nici vorbă.

Putea să bage mâna-n foc că-l voia în plin centru, chiar pe strada principală, ca să moară de invidie tot oraşul. Şi de fapt avea dreptate.

Na. Să vă ia naiba pe toţi. Ia uitaţi ce magazin are familia Aprea.

Danilo respiră adânc, închise ziarul şi se duse la fereastră.

Vântul smulsese de pe suportul de rufe al familiei de vizavi toate hainele puse la uscat, care rămăseseră agăţate de ramurile desfrunzite ale unui măr. Becul de pe stradă se clătina într-o parte şi-n alta, iar străduţa se transformase într-un torent care se repezea cu furie spre canalul de lângă

bloc. Prin geamurile duble se auzea vuietul apei prinse între malurile canalului.

Mai bine. N-o să fie nimeni pe-afară.

Pe ecranul videorecorderului apărea ora douăzeci şi două şi patruzeci şi cinci.

Peste un sfert de ceas venea Brânzilă.

Îşi pierduse vremea cu anunţurile. Trebuia să se pregătească şi trebuia să se îmbrace bine, altfel cu potopul ăla risca să facă o congestie pulmonară.

Sosise în sfârşit momentul în care urma să pună pe pista de decolare existenţa lui, de prea multă vreme parcată într-un hangar plin de praf.

Rino i-o spusese când se întorceau de la Murelle şi el, de emoţie, era cât pe-aci să izbucnească în plâns. Apoi, odată ajuns acasă, îşi petrecuse câteva ore stând doborât de spaimă pe closet, dar acum, când sosise marea clipă, era senin că un samurai înainte de bătălie. Ceva îi spunea că totul s-ar fi desfăşurat lin, fără probleme.

Se apropie de televizor să-l stingă, când văzu un tablou mare, pus pe un panou, care ocupă tot ecranul.

Se transmitea obişnuita licitaţie pe Canalul 35.

În mijlocul tabloului era o paiaţă, cu joben, cravată cu romburi şi un nas borcănat de culoarea cireşei.

Clovnul era agăţat ca un free-climber de vârful unui munte şi întindea braţul încercând să culeagă o floare-de-colţ care creştea solitară printre stâncile cenuşii.

Pictorul reuşise să prindă mişcarea, ca atunci când se pune în stand-by o casetă video.

Nu era greu de imaginat sfârşitul: paiaţa ia floarea şi o duce la nas să-i simtă parfumul.

Dar tabloul nu se termină acolo. În spatele figurii din prim-plan se vedea un apus de soare uluitor. Îi amintea lui Danilo apusurile estivale, atunci când era copil şi cerul era altfel, părea că însuşi Dumnezeu îl pictase.

Tonalităţile cromatice se topeau una în alta ca în steagul păcii1. De la negru la bleumarin şi violet până la portocaliul văii din depărtare, pe care plutea discul soarelui învăluit de nori albi ca o mireasă în voalul său. În partea de sus, unde noaptea pusese deja stăpânire pe bolta cerească, străluceau stele îndepărtate. Dar jos, câmpia cu satele ei, cu străzile şi pădurile era scăldată încă de ultimele raze de lumină.

Danilo habar n-avea de artă şi nici nu dorise vreodată să aibă un tablou. Tablourile, la urma urmei, sunt doar locuri în care se strâng praful şi acarienii. Dar ăla era o adevărată capodoperă.

Mai ceva ca nişte Gioconde sau ca un Picasso nenorocit.

Lucrul care-l emoţiona cel mai mult era expresia paiaţei.

Tristă şi… nu ştia nici el cum s-o definească.

Încăpăţânată?

Nu, nu chiar.

Mândră.

Asta e. Clovnul acela mândru sfidase muntele şi pericolele sale pentru a ajunge până acolo sus. Şi nu era un alpinist, ci doar o sărmană paiaţă. Ce efort incredibil o fi făcut cu pantofii ăia lungi şi rupţi. Şi ce frig…

De ce făcuse un asemenea efort? E clar, ca să culeagă o floricică rară pe care să o ofere împreună cu inima sa femeii iubite.

El şi paiaţa aia aveau o grămadă de lucruri în comun. Şi el fusese tratat ca un coate-goale, aproape un asasin, un alcoolic batjocorit de toţi, dar în noaptea aia avea să sfideze muntele, să-şi rişte viaţa numai ca să culeagă o floare, buricul pe care să-l dăruiască Teresei, singura femeie pe care o iubise vreodată.

Da, el şi paiaţa ăia erau trişti şi mândri. Doi eroi neînţeleşi.

Imaginea se lărgi şi apăru lângă tablou un bărbat cărunt, îmbrăcat cu o haină bleumarin la două rânduri şi cu o cămaşă roz cu gulerul alb.

Danilo apucă telecomandă şi dădu mai tare sonorul.,

Acest tablou aparţine splendidei serii de paiaţe la munte a maestrului Moreno Capobianco”, spunea televânzătorul graseind puternic. „Dar din toată seria, daţi-mi voie să spun, acesta este cu siguranţă cel mai tare şi mai desăvârşit, o operă de artă absolută, în care artistul a dat ce avea mai bun în el şi a exprimat cel mai bine, cum să spun… da, lupta titanică şi atemporală dintre om şi natură. Semnificaţia, chiar şi pentru profani, este clară: paiaţa reprezintă farsa care depăşeşte graniţele lumii văzute de noi, pentru a ajunge acolo unde nimeni nu a ajuns vreodată. Către Dumnezeu şi iubire, cu un gest aproape mistico-religios.”

Lui Danilo nu-i venea să creadă. Expertul spunea, într-o manieră mai corectă, aceleaşi lucruri pe care le gândise el. Dădu şi mai tare sonorul.

„Dar, domnii mei, fără teorii prea sofisticate, să privim lucrurile concrete: splendidul peisaj, lumina, frazarea rafinată, tuşa hotărâtă… Tuşa lui Capobianco este ceva atât de delicat, încât… Imaginaţi-vă doar pentru o clipă că aveţi un asemenea tablou în salonul dumneavoastră, la intrare, daţi-mi voie să spun, unde vreţi, asta este o ocazie uni…”

Danilo privi peretele gol de lângă uşă. Un dreptunghi de un metru pe doi părea să iasă în evidenţă pe restul peretelui.

Acolo trebuie să stea.

Cu un mic bec halogen ar fi fost minunea minunilor.

„Imaginaţi-vă că dăruiţi această capodoperă… Imaginaţi-vă că o aveţi, că vă aparţine, că puteţi să faceţi cu ea ce vreţi şi asta numai pentru şapte mii cinci sute de euro! O investiţie, domnilor, a cărei valoare poate creşte în cinci ani de şapte, opt ori, mai ceva ca titlurile de stat… Dacă o lăsaţi să vă scape, aproape, aproape că…”

Danilo se uită din nou la ecran, apoi ca în transă, apucă telefonul şi compuse numărul ce apărea pe ecran.

Şi Brânzilă se uitase distrat la După-amiază de câine, dar nu asociase în nici un fel filmul cu lovitura pe care o pregăteau. Apoi, plictisit, pornise videorecorderul cu Marile buze ale Ramonei.

Îl dăduse repede înainte până în momentul în care ea se regulează cu şeriful cel mustăcios.

„Ştii că numai curvele fac autostopul în această regiune?” recită cu vocea reprezentantului forţelor de ordine. Şi apoi, în falset, imitând vocea feminină a Ramonei: „Nu ştiam, domnule şerif. Ştiu doar că sunt în stare să fac orice numai să nu ajung la închisoare”.

În timp ce interpreta dialogul, se ghemui pe jos şi începu să construiască cu lego o nouă gară.

Fereastra, bătută de vânt, se deschise pe neaşteptate larg şi o rafală de ploaie îi udă faţa şi doborî la pământ o veioză mare de birou care, ca o astronavă în pană, căzu pe un pod din carton plin de maşinuţe, distrugându-l, apoi se înclină peste un munte din hârtie presată pe care păşteau cirezi de rinoceri şi de pitici albaştri împrăştiindu-i printre turmele de oiţe şiTinyToons care înaintau în trecătoarea unui canion.

Brânzilă se repezi să închidă fereastra. (

Când se uită mai bine, băgă de seamă că vântul făcuse şi alte dezastre. Şirurile de soldăţei albaştri, de şerpi, de roboţi galactici erau la pământ şi câţiva dintre ei pluteau pe un lac făcut din cutia de metal de la nişte biscuiţi danezi.

Îşi vârî degetele în păr şi începu să-şi strâmbe gura în mod ciudat.

Trebuia să pună imediat totul la loc. Nu reuşea să facă nimic dacă ştia că ieslea sfântă era în halul ăla.

„Dar trebuie să merg la Danilo. Cum să fac?” se întrebă pişcându-se de obraz.

Un minut. Fac totul într-un minut.

Şi dacă mă sună Daniloi închise celularul şi începu să facă ordine.

„Fabi, ascultă, am avut o idee genială!” Pe neaşteptate, ca şi cum ar fi apăsat pe butonul PLAY al telecomenzii, Esmeralda se trezi şi sări jos de pe masă.

„Ce?”

„Să-i tragem o păcăleală lui Carraccio.”

„Ce păcăleală?”

Esmeralda şi Fabiana erau sigure că Nuccia Carraccio, profesoara lor de matematică, le ura pentru că o rodea faptul că ele două erau frumoase, iar ea era un monstru. Şi pe lângă faptul că nu le dădea niciodată note de trecere, erau sigure că le făcea magie neagră împreună cu Pozzolini, profesoara de educaţie fizică.

„Grăsanul! Îl ştii pe grăsan?”

„Care grăsan?”

„Ăla dintr-a şaptea C.”

„Rinaldi?”

„Exact.”

Matteo Rinaldi era un băiat nenorocit, cu un grav dezechilibru hipofizar, care cântărea o sută zece kile la doisprezece ani. În clasa a cincea avusese o oarecare faimă pentru că făcuse o reclamă pentru o campanie împotriva obezităţii infantile promovate de către Consiliul local.

Fabiana se întinse şi căscă un: „Şi?”

„Ravanelli mi-a povestit că a fost la cercetaşi cu Rinaldi şi că odată Rinaldi s-a căcat pe câmp. Iar el de curiozitate s-a dus să vadă căcatul…” Esmeralda clătină din cap. „Ştii… A zis că era mare ca…” Nu-i venea cuvântul. „Ca o bucată de mămăligă preambalată. Ştii cum e?”

„Nu. N-am văzut niciodată. De obicei o face mama. Dar cum e? Bună?”

„Aşa şi-aşa. O tai bucăţi şi o încălzeşti în cuptor. E mai bună aia făcută în casă. Oricum…” Esmeralda arătă mărimea cu mâinile şi adăugă: „Şi zice că era compact ca o cărămidă”.

„Şi ce-i cu asta?”

„Trebuie să-l convingem pe Rinaldi să se cace pe catedră. Miercuri, înainte de matematică avem gimnastică. În ora aia îl ducem în clasă şi îl punem să se urce pe catedră şi să se cace acolo.”

Fabiana chicoti: „Ce tâmpenie.”

Esmeralda o privi dezamăgită. „De ce?”

„Cum îl convingi pe Rinaldi să facă aşa ceva?”

Esmeralda nu se gândise de fapt la asta. Arma lor, seducţia, care-i făcea pe toţi băieţii din şcoală să se supună dorinţelor lor, nu avea nici un efect asupra grăsanului ăluia asexuat.

„Şi dacă i-am oferi bani? Sau mâncare?” zise Esmeralda.

„Nu, e scârbos de bogat. Poate dacă i-o sugi…”

Esmeralda cu o expresie scârbită: „Ce porcărie… Nici să mă omori.”

Fabiana îşi atinse rinichii cu o strâmbătură de durere. „Câţi bani ai cere să i-o sugi?”

„Nu există o cifră!”

„O mie de euro?”

„Eşti tâmpită? Prea puţin.”

„Trei mii?”

Zâmbi. „Pentru trei mii aş putea să mă mai gândesc.

Era jocul lor preferat. Petreceau ore întregi imaginându-şi că masturbează, că o iau în gură, că se lasă sodomizate de fiinţele cele mai oribile cu putinţă pentru bani.

„Şi dacă ar trebui să alegi între Rinaldi şi…” Fabiana nu reuşea să-şi imagineze nimic mai scârbos, dar în cele din urmă îi veni o idee: „… tutungiul de la centrul comercial?”

„Ăla cu peruca lipită cu Vinavil?”

„Exact!”

„Nu ştiu… Niciunul.”

„Dacă n-o faci, îl omoară pe frate-tău.” *

„Cretino! Nu-i corect.”

„Ba da! Ba da!”

Esmeralda se gândi puţin. „La urma urmei, dacă mă gândesc bine, tutungiul. Cel puţin m-aş alege cu un cartuş de ţigări.”

„Dar să şi înghiţi.”

„Da, sigur, îi fac un serviciu complet… Îţi imaginezi ce-ar fi dac-am reuşi? Îţi imaginezi când Carraccio intră în clasă şi găseşte un căcat aburind pe catedră? Un monument în cinstea persoanei sale.

„Aia cheamă carabinierii…”

„Iar carabinierii trebuie să-l confişte.”

„De ce?”

„E o dovadă…”

„Dar nu pot să-l atingă, pentru că-şi lasă amprentele pe el.”

Esmeralda izbucni în râs. „Şi-l duc la ăia… La… O, Doamne, cum se numesc?”

„Cine?”

„Ăia care studiază dovezile… Zi… Ăia…” Nimic. Pur şi simplu nu-i venea. Avea senzaţia că are capul plin cu câlţi.

„Nu ştiu. La cine-l duc?”

„Zi, ăia din serialele de televiziune…”

„Criminalişti?”,

Aşa. Fac testul ADN şi aşa îl prind pe Rinaldi.”

O făcuse. Telefonase şi cumpărase Paiaţa căţărătoare de Moreno Capobianco.

Nimic mai uşor.

Danilo Aprea se plimba satisfăcut prin salon, uitându-se la peretele pe care va agăţa tabloul.

Ce minunăţie. Intrai şi dădeai cu ochii de o paiaţă căţărătoare. Ar fi dat locuinţei o notă de eleganţă şi de rafinament unice. Un asemenea tablou ar fi luminat până şi un mormânt.

Danilo ţinea în mână un păhărel de ţuică.

Jurase să nu mai bea nici o picătură înainte de a da lovitura, dar nu putea să nu toasteze pentru o asemenea achiziţie. Poate se grăbise puţin să-l cumpere, dar având certitudinea banilor din bancomat, făcuse bine.

„Super bine.” Ridică paharul către peretele alb.

Domnişoara de la call center fusese foarte amabilă. Îi făcuse complimente şi adăugase că tablourile lui Capobianco se vindeau ca pâinea caldă.

Dacă n-aţi fi sunat imediat, cu siguranţă îl pierdeaţi.

Danilo fixase o întâlnire fără nici o obligaţie pentru ziua următoare. Urma ca un expert al lor să-i aducă tabloul direct acasă.

„Pentru noua viaţă!” Şi dădu pe gât paharul.

Domnişoara îl asigurase că va putea să-l privească oricât timp ar fi vrut şi apoi să se hotărască în linişte. Danilo nu-i spusese că el se hotărâse să-l cumpere în momentul în care figura paiaţei apăruse la televizor.

Tabloul ăla îi vorbise prin ecran.

Botezul noii vieţi a lui Danilo Aprea.

Mai întâi tabloul şi imediat după aceea buticul pentru Teresa.

Şi totul ar fi luat-o de la început.

Farurile maşinii lui Beppe Trecca luminau o imensă firmă în formă de banană pe care era scris CAMPING BAHAMAS.

Am ajuns.

Asistentul social, cât se poate de emoţionat, ieşi cocoşat din coupe-ul metalizat, protejându-se cu o umbrelă mizerabilă pe care vântul i-o întoarse pe dos ca o pâlnie. Se apropie de poarta închisă cu un lanţ şi scoase din buzunarul impermeabilului legătura de chei de la camperul lui Ernesto, soţul verişoarei sale.

Trebuie să fie şi cele de la poartă.

Dar nu era sigur, dat fiind faptul că le…

{furase)

… împrumutase din vasul de la intrarea în apartamentul verişoarei sale Luisa, fără să spună nimic.

Şi care-i problema? Mâine dimineaţă le pun la loc şi nimeni n-o să-şi dea seama de nimic.

Ideea de a-i cere lui Ernesto să-i împrumute camperul pentru o noapte nici măcar nu-i trecuse prin cap şi asta din două motive:

1) Soţul Luisei era curios ca o maimuţă şi ar fi descoperit totul, or nimeni pe lumea asta nu trebuia să ştie de el şi de Ida Le* Vino. Dacă s-ar fi aflat ceva, el era un om pierdut.

2) Ernesto nu împrumuta nimănui camperul. Ca să cumpere casa aceea pe roţi se îndatorase până peste cap.

Beppe reuşi să găsească cheia care deschidea lacătul, împinse poarta şi intră în camping, fără s-o mai închidă.

Piaţeta cu pietriş care dădea spre râu era acoperită cu apă. Râul, negru ca smoala, care curgea de obicei la vreo treizeci de metri mai încolo, înghiţise micul parapet şi ajunsese la baraca în care erau ţinute canoele. Palmierii cu frunzele atinse de frigul iernii erau scuturaţi puternic de rafale de vânt şi ploaie. Chiar şi din spatele geamurilor se auzea zgomotul fluviului învolburat.

Era greu de imaginat o noapte mai nenorocită ca aia pentru o întâlnire romantică.

Camperele şi rulotele erau parcate una lângă alta.

Şi-acum., care ctracu e al lui Ernesto?

Beppe îşi amintea că avea un nume care semăna cu Rimmel. În sfârşit, chiar la capătul şirului văzu o măgăoaie albă pe care era scris Rimor SuperDuca 688TC.

Uite-l.

În chestia aia ar fi avut loc teribila trădare. Da, pentru că Beppe era conştient de asta, ceea ce se pregătea să facă era o adevărată infamie, un

atentat în plină regulă la integritatea unei familii. Sărmanul Mărio nu merita porcăria asta de la cel mai bun prieten al său.

(. Renunţă. Întoarce-te înapoi. Mărio te-a primit în casa lui ca pe un frate. Îşi iubeşte la nebunie soţia şi are încredere în tine)

Parcă maşina încercând să nu asculte vocea conştiinţei.

(Cu siguranţă şi Ida ţi-arfi recunoscătoare.)

Beppe opri motorul suspinând.

Sunt un căcat. Ştiu. Aş vrea, dar nu pot… Poate după ce o voi avea, mă voi retrage. Dar aşa nu pot trăi, trebuie s-o am cel puţin o dată.

Coborî din maşină şi ocoli camperul trăgând după el, printre bălţi, un geamantănaş pe rotile bleumarin.

După câteva încercări uşa se deschise şi, în timp ce un fulger colora în albastru măsuţa şi micul divan, asistentul social, cu o senzaţie oscilând între excitaţie şi vinovăţie, urcă scăriţa şi intră.

Cristiano Zena fu trezit de un tunet atât de puternic, că pentru o clipă se gândi că pe şosea explodase o autocisternă.

Pipăi pernele şi spătarul şi-şi dădu seama că se afla pe divan. Adormise în timp ce se uitau la filmul cu Al Pacino.

Era întuneric peste tot. Ploaia bătea în geamuri şi vântul trântea violent portiţa din curte.

„Fii liniştit, Cri. S-a luat lumina.”

Cristiano reuşi cu greu să distingă chipul tatălui, colorat în roşu de jarul ţigării.

„E o furtună îngrozitoare. Du-te la culcare.”

„Cât e ceasul?”

„Nu ştiu. Cred că unsprezece şi jumătate.”

Cristiano căscă. „Cum o să reuşiţi să luaţi tractorul? Drumul spre râu o fi o mare de noroi.”

„Cu siguranţă”, răspunse Rino cu vocea liniştită.

Cristiano vru să-l întrebe dacă putea să meargă şi el, dar se răzgândi. Ştia care era răspunsul. „Dar nu-i târziu?” întrebă în cele din urmă.

„Hmm.”

„Ce-i? Nu mai vrei să mergi?”

Taică-său pufni pe nas. Linişte. Apoi zise: „Nu”.

„De ce?”

„M-am răzgândit.”

„De ce?”

„Prea periculos.”

Cristiano nu ştia dacă trebuie să fie mulţumit. Cu banii ar fi putut să cumpere o grămadă de lucruri, să aibă o maşină nouă, să trăiască mai bine, să călătorească. Pe de altă parte lovitura îl îngrijorase întotdeauna. La urma urmei era mai bine aşa. Dacă se gândea bine avusese întotdeauna impresia că, de fapt, taică-său nu voise niciodată s-o facă.

Cristiano se puse în şezut şi-şi încrucişă picioarele., Acuma ce-o să-i spui lui Danilo?”

„Mă doare capul. Du-te la culcare.” Rino începea să se enerveze. Ca şi cum fiul i-ar fi zgândărit o rană deschisă. Cristiano ştia că era mai bine să-l lase în pace, dar îl deranja extraordinar de tare că taică-său nu-şi ţinea niciodată promisiunile. Ca atunci când îi spusese ta-i va face cadou de Crăciun un PlayStation.

„Dar i-ai promis.”

„Mi se fâlfâie.”

„Danilo te va urî.”

„Nici o problemă. Dacă vrea se duce cu altcineva. Nu cu mine.”

„Da, dar tu eşti şeful lor. Singuri nu reuşesc, ştii foarte bine. Nu poţi să-i abandonezi aşa.” în timp ce vorbea, Cristiano se întreba de ce naiba continua să insiste când era mulţumit că taică-său se hotărâse să renunţe.

Rino începu să urle: „Ascultă-mă bine, tâmpiţelule. Bagă-ţi bine în cap că eu nu-s şeful nimănui, mai ales al ălora doi, în plus eu, spre deosebire de ei, am un copil. Nu-mi risc pielea pentru doi bani. Am terminat discuţia”.

Se aprinse lumina. Şi televizorul. În bucătărie frigiderul reîncepu să bârâie. Cristiano strânse pleoapele. „Şi când îi spui?”

Rino deschise o cutie de bere şi începu să bea. Apoi, ştergându-se cu mâneca la gură, răspunse:, Acuma. Când o să vină aici. Tu du-te la culcare. Nu vreau să discut cu tine de faţă. Mişcă-te”.

Cristiano vru să spună că nu e drept, că el luase întotdeauna parte la discuţiile lor şi trebuia să participe şi acum, dar îşi muşcă limba.

„La naiba…” Se ridică şi se îndreptă spre scară, fără ca măcar să spună noapte bună.

Oricum de sus se auzea totul.

În camper era o putoare îngrozitoare.

Şi nu era doar umezeala, era altceva mult mai rău, dezgustător… Ceva ce avea de-a face cu excremente umane şi WC-uri chimice.

Beppe Trecca începu să pipăie orbeşte pereţii în căutarea tabloului electric.

În vara trecută se urcase în chestia aia când se duseseră la mănăstirea de la San Giovanni Rotondo, dar suferise tot drumul de rău de maşină.

În sfârşit găsi nişte întrerupătoare în spatele unui dulăpior şi începu să le apese la întâmplare.

Neonul din tavan şi becurile din bucătărie se aprinseră răspândind o lumină rece.

În faţă avea un spaţiu îngust ocupat de un mobilier din pal bej, zona pentru zi cu măsuţa şi divanul, iar deasupra cabinei şoferului micul spaţiu cu patul matrimonial.

Acoperindu-şi nasul cu mâna deschise uşa WC-ului. Fu ca şi cum ar fi primit un pumn în ochi. Asistentul social, vânăt la faţă, ameţit de duhoare,

fu nevoit să se sprijine de perete ca să nu se prăbuşească pe mocheta albăstruie.

Duhoarea, compactă ca un zid, era umană şi chimică în acelaşi timp. O clipă se gândi că soţul verişoarei sale dizolvase în acid un stârv, dar apoi văzu în WC o mâzgă violetă în care plutea ceva organic, la prima vedere, de origine incertă.

Apăsă pe un buton mare roşu, sperând ca vreo pompă să alunge mirosul acela pestilenţial, dar nu fu aşa. Singurul lucru pe care reuşi să-l facă fu să deschidă hubloul, să dea drumul la un mic ventilator obosit şi să închidă uşa.

Impactul cu duhoarea aceea fusese atât de puternic, încât doar acum îşi dădea seama că în camper erau cel puţin cinci grade sub zero şi că ploaia bătea în el ca într-o nicovală.

Cum funcţiona instalaţia de încălzire? Dar, în primul rând, camperele au instalaţie de încălzire?

Ar trebui să aibă.

Aşeză geamantănaşul pe masă şi trase fermoarul. Începu să aşeze pe blatul de la bucătărie o serie de cutii din aluminiu în care se aflau pui cu bambus, pacheţele de primăvară, colţunaşi fierţi, porc în sos dulce-acrişor şi orez â la Canton. Toate cumpărate la restaurantul Pagoda fermecată de la kilometrul 20, pe şoseaua naţională. Apoi scoase o sticlă de Falanghina pe care plătise doisprezece euro şi una de vodcă cu gust de pepene galben ca să-i dea Idei lovitura de graţie în cazul în care…

(Ce?)

Nimic.

Puse o faţă de masă roşie, farfurii de plastic, bastonaşe, şi apoi aprinse lumânări de cedru şi vreo zece beţişoare parfumate, din care începură să se ridice spirale de fum alb.

Aşa acopăr putoarea…

Celularul din buzunarul hainei făcu de două ori BIP.

Mesaj.

Scoase aparatul şi citi:

MĂRIO S-A ÎNTORS PE NEAŞTEPTATE. ® AŞTEPT SĂ MEARGĂ LA CULCARE ŞI VIN.

Era unsprezece şi jumătate şi Fabianei Ponticelli nu-i venea să creadă că mai era încă întinsă pe patul Esmeraldei.

Întârziase o oră, dar la gândul că trebuia să iasă şi să facă douăzeci de minute cu scuterul prin ploaie îi venea să plângă.

În plus, nu reuşea să nu se gândească la faptul că a doua zi dimineaţa, înainte de a se duce la şcoală, trebuia să meargă la dentist, care i-ar fi găsit piercingul pe limbă.

Şi dacă mi se fâlfâie şi rămân aici să dorm? Aşa pierd şi dentistul. Ce se poate întâmpla?

În primul rând Rahatul i-ar fi confiscat scuterul. Lucrul la care ea ţinea cel mai mult şi care îi permitea să fugă din Giardino Fiorito, cartierul în care locuia familia ei.

Da, pentru că el nu lua, el confiscă. Şi o făcea cu o plăcere extraordinară.

„îţi confisc celularul!” „îţi confisc labele de înot.” Îţi confisc bucuria de a trăi.

Cât de mult îl detestă? I-ar fi plăcut să ştie cât, să aibă un instrument de măsurat ca acela pentru tensiune, un urametru, care să-i indice ura pe care o simţea pentru tatăl ei. L-ar fi ars. Îl ura atât de mult cât toate boabele de nisip de pe plajele lumii. Nu, mai mult. Cât moleculele de apă din mare. Nu, şi mai mult. Cât stelele din univers. Da, atât.

La urma urmei, îmi ia scuterulpentru o săptămână, cel mult zece zile.

Ştia că era atât de speriată din cauza ierbii pe care o fumaseră. De câtăva vreme ţigările alea n-o mai făceau să râdă ca la început, ci să devină paranoică.

Ca să ţină sub control efectul ierbii, Fabiana băuse o jumătate de sticlă de lichior de lămâie.

Alcoolul şi drogul erau doi monştri care se luptau să aibă supremaţia asupra minţii ei. Cel al marijuanei era geometric. Numai vârfuri, lame, colţuri. Cel al lichiorului, în schimb, era amorf, bălos şi orb. Dar dacă îi luai în doze juste, cei doi monştri în loc să se bată între ei se topeau într-un hibrid perfect care te făcea să te simţi în al nouălea cer.

Dar acum monstrul îşi pierduse perfecţiunea rotundă şi scosese la iveală lamele şi vârfurile (din vina ultimei blestemate de ţigări), pe care continua să i le înfigă în creier.

Trase adânc aer în piept şi îl dădu afară.

În astfel de situaţii să nu te gândeşti niciodată la părinţi, la şcoală, şi la o nenorocită de vizită la dentist.

Dar dacă nu mă duc la dentist, Rahatul devine suspicios. În cel mai bun caz crede că am rămas gravidă.

De ce Esmeralda nu devenea niciodată paranoică? Fumă o grămadă de ţigări, care nu aveau nici un efect colateral asupra ei. Trebuia să fie ceva genetic.

Bea. Bea că-ţi face bine.

Fabiana înghiţi ultimele picături de lichior cald şi încercă să se gândească la altceva fără să reuşească. „Câtă agitaţie…” îi scăpă.

Esmeralda, ocupată cu smulsul sprâncenelor cu penseta, îşi ridică privirea. „Ce?”

„Trebuie să mă duc acasă.”

„Rămâi să dormi aici. Unde te duci? Ai văzut ce-i afară?” Esmeralda îşi aprinse o ţigară.

„Nu pot. Mă omoară dacă nu mă-ntorc acasă.”

Esmeralda începu să-şi ardă cu ţigara firele de păr despicate.. Adevărul e că tu nu ai o metodă, nu-i sictireşti destul pe ai tăi. E doar o problemă de constanţă. Trebuie să fii inflexibilă cu tine însăţi, chiar dacă nu-ţi vine, trebuie s-o faci în fiecare zi. Nu m-ai văzut pe mine? Eu o sictiresc pe maică-mea în fiecare zi şi nu mai am probleme.”

Fabiana nu răspunse. În cameră nu era aer. Cu atâtea beţişoare parfumate, droguri şi ţigări nu mai reuşea s-o vadă pe Esmeralda.

„Esme, deschide fereastră că mă sufoc.”

Concentrată pe operă ei de cosmeticiană, prietena sa nici n-o băgă în seamă.

„Doamnă, fiica dumneavoastră are o biluţă de argint pe limbă” Aşa i-ar fi spus dentistul maică-sii.

Era extraordinar că reuşise să-şi ascundă piercingul până în momentul ăla. Nu fusese o problemă. Trebuia doar să ţină gura închisă, să evite să caşte şi mai ales să nu râdă niciodată. Oricum acasă la ea nu prea existau motive de râs. T

Adevărata problemă fusese să se obişnuiască să aibă un cui înfipt în mijlocul limbii. La drept vorbind, Fabiana nu reuşise încă. Continua să-l învârtă prin gură, să-l treacă peste dinţi şi ajungea seara cu limba umflată şi gura amorţită.

Când maică-să o va descoperi, va începe să facă un spectacol penibil în faţa dentistului, a pacienţilor, în faţa oricui. Maică-sii îi plăcea grozav de mult să facă figuri de căcat în public. Dar mai mult de atât nu se putea întâmpla. Femeia aia avea coloana vertebrală a unei nevertebrate.

L-ai acceptat pe ăla de pe sprânceană, pe ăla de pe buric, acuma, mămicuţă dragă, trebuie să mai accepţi unul. Care-i problema?

Era o tragedie dacă-i spunea Rahatului. Şi cum mămicuţa nu avea un caracter bine definit, o viaţă individuală, ci era doar organul extern al soţului ei, Fabiana putea să facă pariu că îi va spune.

Dar, dacă se gândea bine, exista şi posibilitatea ca o dată în viaţa ei organul extern să nu simtă nevoia să mărturisească chiar totul. Şi asta doar exclusiv din mârşave motive utilitare.

Taică-său ar fi futut-o la cap pentru următorii doişpe ani, acuzând-o că nu ştie să-şi crească copiii. Şi-apoi cine zicea că dentistul ar fi pârât-o?

„Fac pariu că te-a apucat paranoia pentru piercing!” zise Esmeralda.

Cum făcea aia să înţeleagă întotdeauna la ce se gândea? Îi citea gândurile?

Fabiana se uită la prietena ei care-şi răsucea o altă ţigară cu marijuana.

Încercă să pară calmă. „Nu, mă gândeam la cu totul altceva.” Dar era ca şi cum ar fi avut scris pe frunte cu litere de-o şchioapă: PRINSĂ!

„Şi la ce te gândeai?”

„La nimic.”

„Te gândeai la ce-i va spune dentistul maică-ţii… «Doamnă, fiica dumneavoastră are un piercing pe limbă»…”

Ce te mai bucuri că ai mei mă fut la cap. „Să ştii că medicii n-au voie din cauza profesiei să spună nimic.”

Esmeralda îşi ridică nasul de la hârtia de ţigări şi făcu o expresie uimită. „Ce, eşti dusă? Dentistul?”

„Aşa-i. Fac un jurământ… Ştiu…”

„Sigur, jurământul lui Xenofon. Cum să nu… Ascultă aici… Nu te duce. Rămâi aici. Mie, să fiu în locul tău, mi s-ar fâlfâi de domnul Rahat şi de maică-ta… Te comandă cum vor ei, te consideră o cretină. Arată ce poţi, măcar o dată-n viaţă.”

Fabiana se ridică de pe pat.

Esmeralda îi dăduse puterea să se întoarcă acasă.

Începu să-şi caute nervoasă hainele în mijlocul haosului de pe podea.

„Ştii ce-o să fac? Mi-l scot ca să mă duc la dentist.” Şi ar fi vrut să adauge că chestia aia nu-i plăcea, ba chiar că-i era scârbă de ea, şi că la urma urmei era doar un coşmar, mai ales de când cineva îi spusese că piercingul pe limbă îţi provoacă un tic şi pentru tot restul vieţii semeni cu o cămilă care rumegă.

„Faci o tâmpenie cât casa de mare, te avertizez… Ce ţi-a spus James? Că dacă-l scoţi, se cicatrizează imediat.” Esmeralda lipi ţigara cu o mişcare precisă a limbii.

Fabiana îşi trase pe ea tricoul. „Doar atâta cât durează consultaţia…”

Esmeralda îşi aprinse ţigara şi aruncă afară un norişor alb. „E suficient. Mucoasele se închid imediat! Şi să nu-ţi treacă prin cap că după aia ţi-l pun eu la loc.”

Fabiana nu spuse nimic, termină de îmbrăcat şi aruncă o privire într-o oglindă înaltă de care erau prinse fotografii cu Christina Aguilera şi Johnny Depp. Avea ochii injectaţi şi buzele uscate ca Reagan, fetiţa din Exorcistul. Îşi trecu degetele prin păr şi se rujă. „OK. Am plecat.”

Esmeralda îi întinse ţigara. „Cel puţin să fumăm ţigăruşa de rămas-bun.”

„Nu, sunt prea obosită. De-abia mai stau în picioare. Mă duc.”

„Hai, Fabi, ştii că poartă ghinion să fumezi marijuana de unul singur”, zise Esmeralda cu o vocişoară de fetiţă tristă.

„Trebuie să plec.”

O prinse de mână. „Eşti supărată, nu-i aşa, pentru că ţi-am spus de dentist?”

„Nu, dar trebuie să plec.”

Esmeralda îşi închise ochii negri şi apoi îi deschise. „Scuză-mă, Fabi…”

„Pentru ce?”

„Ştii tu… N-o să se întâmple nimic, o să vezi. Cel mult maică-ta o să-ţi facă o scenă la dentist… Fii liniştită.”

Fabiana îşi dădu seama că nervii i se calmaseră. Era suficieAt ca Esmeralda să o privească în felul ăla, că ea se topea ca o cretină. „Bine. Dar după aia o şterg.”

„Te iubesc!” Esmeralda sări în picioare şi îi lipi un sărut pe gură, o strânse cu putere în braţe şi spuse: „Pe asta o facem serios. Dă-mi sticla de apă minerală şi un pix”.

Imbecilul ăla de Brânzilă întârziase mai mult de o jumătate de oră.

Danilo Aprea se plimba prin cameră în şoşoni, hanorac bleumarin şi pălărie de stofa şi repetă ca un disc stricat: „Nu se poate, nu se poate! Unde naiba s-o fi dus?”

Îl sunase de şase ori pe celular şi de fiecare dată blestematul de abonatul pulii nu era disponibil.

„Ce idiot…” bolborosi Danilo lăsându-se să cadă pe divan. „E imposibil să lucrezi cu unii oameni. Deschide telefonul, nenorocitul dracului!”

Îşi vărsă al patrulea (era al patrulea sau al cincilea?) păhărel de ţuică şi-l dădu pe gât scuturându-se.

Poate că trebuia să-I sune pe Rino ca să-i spună că Brânzilă întârzia, pierdut cine ştie pe unde.

Numai că Rino se enervează cât ai zice peşte.

Iar în seara aia nu era loc de nervi.

Trebuiau să fie o echipă unită, compactă şi motivată.

Dar cum poţi forma o echipă compactă şi motivată împreună cu un nebun isteric şi cu prostul satului?

Vru să-şi mai toarne o picătură, dar se răzgândi.

După aia mă îmbăt…

Închise ochii încercând să se calmeze.,

Acuma vine. Acuma vine. Acuma…” începu să repete că într-o formulă magică budistă. „Dacă nu soseşte într-un sfert de oră, jur că-l omor.” Tăcu şi auzi cum furia furtunii învăluia edificiul şi cum canalul clocotea umflat de apă.

Uite, am terminat.

Toţi locuitorii ieslei sfinte erau din nou în picioare şi podul fusese pus la locul lui. Asta îl făcea să fie cu mult mai liniştit. Podul ăla îi crea probleme de câtăva vreme şi mai devreme sau mai târziu va trebui să construiască unul mai mare şi mai rezistent, cel puţin cu trei benzi.

Brânzilă trase pe el pantalonii impermeabili şi controlă din nou pentru a nu ştiu câta oară dacă nu uitase ceva.

A doua zi dimineaţa, înainte de orice, trebuia să pună la loc dealul şi, dacă tot se apuca de asta, ar fi putut să-l facă să devină un munte înalt, din stânci. Nu trebuia decât să se ducă la râu şi să ia de acolo câţiva bolovani.

O grămadă de animale trăiesc pe stânci.

Aăă… Nu reuşea să-şi amintească numele. Aia. Alea cu coarne lungi care sar.

„Caprele alpine”, zise trăgându-şi cizmele de gumă. Îşi puse pe cap o căciuliţă de lână şi peste ea casca de culoare verde.

Luă şi pelerina de ploaie galbenă, dar nu o îmbrăcă.

Danilo îi spusese să n-o folosească pentru că se vedea de la câţiva kilometri distanţă.

Da’ cine să fie pe-afară pe vremea asta?

Şi-o puse.

Nu avea nici un chef să iasă. Ar fi rămas bucuros acasă să lucreze la ieslea sfântă.

Tocmai în seara asta trebuiau să dea lovitura? Cu ploaia asta?

Stinse televizorul în timp ce Ramona ieşea goală puşcă din casă, îl întâlnea pe Bob, pădurarul, şi îi spunea: „Scoate buzduganul fericirii să ne jucăm”.

„Gata, du-te”, îşi ordonă. Îşi puse mănuşile şi ieşi din casă.

Cristiano Zena era în pat, îngropat sub trei pături, şi asculta furtuna. Imediat ce închidea ochii i se părea că se află într-o cuşetă de transatlantic în timpul unui uragan. Ploaia bătea în ferestre şi balamalele scârţâiau mişcate de vânt. De pe pervaz curgea în cameră un firicel de apă şi într-un colţ al tavanului apăruse o pată maronie şi la fiecare una, două, trei, patru, cinci secunde cădea o picătură făcând un PLICI sonor.

Ar fi trebuit să se scoale să pună dedesubt o găleată şi să facă sul o cârpă pe care s-o aşeze pe pervaz ca să oprească ploaia, dar*îi era aşa de

somn…

De-abia ţinându-se pe picioare, Fabiana Ponticelli ieşi din camera Esmeraldei. Stătu în coridorul întunecat căutându-şi forţa de a înfrunta vijelia. Ultima marijuana o făcuse praf.

Îmi vine să vomez.

În stânga ei, pe o comodă, se întrezăreau siluetele unor vaze chinezeşti şi pentru o clipă se gândi să vomeze într-unui din ele.

Clătinându-se şi sprijinindu-se cu mâinile de pereţii acoperiţi cu vechi covoare orientale şi cu rafturi pline de cărţi, se îndreptă spre ieşire. La capătul coridorului uşa de la intrare era luminată de o rază roşiatică venind din salon.

Doamne, dă să nu apară mama Esmeraldei… Dacă mă vede în halul ăsta…

În ultimul an, Serena Guerra le prinsese în condiţii şi mai groaznice decât cea de acum, aplecate peste scaunul WC-ului sau în comă pe pat.

Atunci când ne drogasem şi…

Dar acum, cu paranoia care o apucase, Fabiana nu credea că ar fi putut să-i spună nici măcar noapte bună.

Du-te drept înainte, nu te opri, nu te uita în salon, deschide uşa şi ieşi.

Îşi închise mai bine canadiana, îşi ridică gluga, trase aer în piept şi se îndreptă spre uşă, dezinvoltă ca un cavalerist la parada forţelor armate, dar când ajunse în faţa uşii de la salon aruncă o privire rapidă.

Serena Guerra stătea pe jos, întinsă pe o rogojină din cocos, şi răsfoia un album de fotografii.

Camera era luminată de pâlpâirile slabe ale focului care murea în şemineu şi de vreo zece lumânări aşezate pe o laviţă roşie. Pe un vechi divan, înfăşurat într-o pătură şi cu o căciuliţă caraghioasă de lână pe cap, dormea cu gura căscată micuţul Mattia.

Chiar şi în condiţiile psihofizice precare în care se afla, Fabiana nu putu să nu se mire pentru a mia oară de cât de mult semănau mama şi fiica.

Prima dată când le văzuse împreună pe Esmeralda şi pe Serena, rămăsese cu gura căscată. Acelaşi păr drept şi negru, acelaşi oval al feţei. Aceiaşi ochi, aceeaşi formă a gurii, acelaşi tot. Atâta doar că Serena era varianta extrasmall a Esmeraldei. Le despărţeau zece centimetri bătuţi pe muchie. Mama avea braţele şi umerii mai musculoşi, tenul mai deschis, nasul mai puţin drept şi ochii mai blânzi şi mai languroşi. O oarecare duritate a trăsăturilor fiicei era parcă netezită pe chipul mamei.

Serena avea vreo patruzeci de ani, dar părea mult mai tânără. Puteai să-i dai treizeci fără cea mai mică ezitare.

După părerea Fabianei, se îmbrăca foarte bine. În seara aia era îmbrăcată cu o pereche de Levi's cu talia coborâtă, cizmuliţe de cowboy, un pulover de lână de casă cu desene geometrice şi îşi adunase părul în multe codiţe.

Cu câteva zile înainte, în condiţii nu cu mult diferite, Fabiana o întâlnise pe mama Esmeraldei şi stătuseră de vorbă. Serena te făcea să te simţi în largul tău, te trata ca pe un adult şi te asculta. Dar în seara aia o privise puţin mai atent şi apoi o întrebase: „Nu cumva fumaţi cam multă iarbă voi două?"

Fabiana, ca un câine care-şi făcuse nevoile pe covor, se lipise de perete şi, cu un zâmbet care aproape îi mută maxilarul din loc, întrebase cu falsitate: „Cum? Scuzaţi, n-am înţeles".

„Nu fumaţi prea multă marijuana?"

Deschisese gura sperând să-i iasă ceva de bun-simţ, dar nu ieşise nici un sunet şi atunci o închisese făcând nu cu capul.

„Ştiu… Sunt problemele voastre şi sunt sigură că… da, sunt sigură că sunteţi destul de inteligente ca să ştiţi ce faceţi. Dar cu marijuana e uşor să te obişnuieşti… Apoi e tot mai greu să te concentrezi la şcoală… Scuză-mă dacă îmi permit… De obicei n-o fac."

O costă enorm să-mi spună, se gândise Fabiana.

„Sunt puţin îngrijorată, dacă vrei să ştii adevărul. Nu se mai poate vorbi cu Esmeralda în perioada asta… E tot timpul nervoasă, ca şi cum i-aş fi făcut ceva îngrozitor. Îmi răspunde într-un mod atât de agresiv, că mă

sperie… Eu spun doar că, dacă fumaţi prea multă marijuana, ajungeţi să vă izolaţi şi lumea începe să vi se pară mică şi sufocantă… Poate ar trebui să încercaţi să ieşiţi mai mult, să nu staţi tot timpul singure, închise în…”

Fabiana, cu gura căscată, o privise cu expresia uimită a unui copil în faţa unui cameleon care-şi schimbă culoarea.

O lume mică şi sufocantă.

Uite, mama Esmeraldei intuise exact ceea ce simţea ea daf câtăva vreme şi ce o făcea să se simtă atât de rău.

O lume mică şi sufocantă. Din care trebuie să pleci imediat cum termini şcoala. Trebuie să pleci în America, la Roma, la Milano, unde vrei, dar trebuie să pleci din orăşelul ăsta mic şi sufocant.

De ce fiinţa aia sensibilă, minunată, care stătea în picioare în faţa ei era mama Esmeraldei şi nu a sa? De ce avea nenorocul să fie fiică unei femei care avea deschiderea mintală a unei călugăriţe dintr-o mănăstire izolată şi care-şi petrecea existenţa repetând cantilena că tata trece printr-un moment dificil la serviciu şi că ele trebuie să încerce din răsputeri să-i facă viaţa mai uşoară?

Dar eu? Eu nu exist? Nu, pentru maică-mea eu nu exist. Sau mai corect, exist pentru că fac parte din familia Ponticelli şi deci trebuie să fiu Cuminte, Bună şi Frumoasă.

Nu e minunată o mamă care-ţi spune că dacă te îndopi cu marijuana nu e problema ei?

Când maică-sa descoperise într-un buzunar al pantalonilor o bucăţică minusculă de marijuana mai întâi simulase un leşin, apoi o dusese să vorbească cu Beppe Trecca, asistentul social, şi în cele din urmă încercase s-o expedieze într-un internat în Elveţia. Şi dacă n-ar fi fost zgârcenia Rahatului, la ora aia ar fi fost condamnată să stea într-un internat paramilitar din Lugano.

Iar lucrul cel mai absurd dintre toate şi care o durea cel mai tare era că Esmeralda nu-şi dădea seama cât era de norocoasă să aibă o astfel de mamă. Îi răspundea urât din principiu. Îşi dădea ochii peste cap. Pufnea.

Pentru o clipă, ascunsă în umbră, Fabiana se întrebă dacă n-ar trebui să-i ceară Serenei s-o conducă acasă. Dar mai bine ploaia, decât să fie văzută în halul ăla.

Cu îndemânarea furişată a Evei Kant, Fabiana Ponticelli răsuci cheia în broască şi ieşi în furtună.

Danilo Aprea strângea receptorul cu amândouă mâinile ca şi cum ar fi fost o crosă de metal. „Rino, cum naiba pot să fiu calm? Spune-mi tu? Idiotul ăla a dispărut! Suntem într-o întârziere incr.

„O să vină. Fii calm! În întârziere faţă de ce, scuză-mă? Dacă ajungem mai devreme sau mai târziu ce dracu' se schimbă?" răspunse Rino căscând.

Din pereţii stomacului lui Danilo Aprea ţâşnea acid clorhidric pur. Făcu un efort supraomenesc ca să nu înceapă să urle atât de tare, încât să i se spargă un vas coronar. Trebuia să fie calm. Foarte calm. Înghiţi bilă care-i urzica esofagul şi piui: „Cum faţă de ce? Te rog, Rino, nu face aşa…"

„Nu face aşa, ce? Ai văzut ce vreme-i afară? Cum mergem să luăm tractorul? Înot? Până una alta să aşteptăm să se mai potolească şi după aia vedem noi."

Danilo inspira şi expiră umflându-şi şi dezumflându-şi obrajii ca Dizzy Gillespie.

„Ce faci? Ai astm?" îl întrebă Rino.

„Nimic. Nimic. Ai dreptate tu. Ca întotdeauna ai dreptate tu. Să aşteptăm."

Ură sută la sută.

Tonul liniştit al lui Rino, de Dumnezeu ştiueutot care rămânea calm chiar şi când marţienii invadau pământul, îl scotea din minţi. Ce i-ar mai fi plăcut să-i vâre un pumnal în inimă. De o sută, de o mie de ori, urlând: „Tu ştii totul, nu? Ai dreptate, tu ştii totul!"

„Bravo. Trebuie să te relaxezi. Vă aştept aici că trebuie să vorbim." Şi închise fără măcar să salute.

„Să vorbim? Să vorbim despre ce?" urlă Danilo, după care apucă telecomandă şi o făcu bucăţi trântind-o de perete şi călcând-o în picioare.

Cerul încărcat se prăvălea ca un ciocan peste Brânzilă şi peste scuterul său. Rafalele de vânt şi de ploaie îl aplecau când spre dreapta, când spre stânga şi era o adevărată ştiinţă să ţină scuterul drept.

Ropotul şiroaielor care curgeau pe stradă şi gâlgâitul gurilor de canal care vomau valuri de apă maro se topeau în cască într-un huruit înfiorător.

Nu se vedea nici la doi paşi şi Brânzilă înainta către casa lui Danilo condus de memorie.

Vijelia smulsese un şir de copaci de pe trotuar şi-i aruncase pe stradă. Un pin uriaş căzuse peste un automobil şi-i spărsese parbrizul.

Dar ce era, vijelia secolului?

A doua zi toate ziarele vor vorbi despre revărsări, inuntlaţii, prăbuşiri, daune provocate agriculturii, despăgubiri. Şi în timp ce potopul se prăvălea peste pământ, o bandă furase bancomatul de la banca Credito Italiano dellAgricoltura.

Nu numai că vom fi bogaţi, dar vom apărea şi în toate ziarele.

În zilele din urmă, Brânzilă încercase să-şi imagineze ce ar fi făcut cu toţi banii ăia. Singurul lucru la care reuşise să se gândească era să-şi cumpere altă argilă ca să construiască un castel mai mare şi un trenuleţ electric cu macazuri, treceri de nivel şi gări ca să facă legătura între sudul şi nordul ieslei sfinte. Călătoriile deveniseră destul de complicate cu toţi munţii, lacurile şi râurile alea şi calea ferată ar fi fost foarte bine-venită pentru locuitorii ieslei.

Şi dac-aş pune…

Cum se numea cutia aia agăţată de un fir care le serveşte schiorilor să urce pe munte? Nu ştia, dar n-avea nici o importanţă. La magazinul de jucării din centrul comercial văzuse una de-ţi tăia respiraţia. Cu două cabine de tablă verde şi acoperişul negru, iar înăuntru schiori şi un motoraş electric care o făcea să funcţioneze de-adevăratelea.

Ar putea duce lumea direct la peştera pruncului Isusfară să trebuiască să facă pe jos toată…

Continua să-şi imagineze telefericul lui care mergea în sus şi-n jos când, prin viziera căştii dungate de ploaie, îi apăru în depărtare o lumină roşie pe mijlocul străzii.

Părea farul unui scuter.

În camper Beppe Trecca, aşezat pe micul divan, mâncase colţunaşii fierţi, care din cauza frigului aveau consistenţa unor Big Baboi de mestecat. Băuse puţină vodcă cu gust de pepene galben ca să se încălzească şi se înfăşurase în toate păturile pe care le găsise.

Hai să spunem adevărul: Ida n-o să vină niciodată.

Mărio se întorsese acasă. Ar fi trebuit să aştepte ca el să adoarmă şi apoi să iasă pe furiş. Curată nebunie.

Dar dacă Ida risca atât de mult trebuia să fie îndrăgostită nebuneşte de el. Iar asta îi cădea foarte bine.

Sigur, poate era cazul să amâne pe altădată.

Asistentul social scoase din buzunarul interior al hainei o cutie de Xanax şi o apropie de lumânare ca şi cum ar fi fost o amuletă magică.

Luase deja două pastile. A treia l-ar fi făcut să devină insensibil ca un lichen.

Citise pe Internet că în general anxioliticele au în mod frecvent, ca efect asupra activităţii sexuale, inhibarea reflexului orgasmic, care se poate manifesta printr-o întârziere a plăcerii. Consecinţele sunt variabile: un avantaj considerabil în ceea ce priveşte raportul pentru bărbat şi pentru partenera sa, în cazul în care exista precedentul unei ejaculări precoce.

Şi într-adevăr o blestemată ejaculare precoce îl tortură pe Beppe încă de pe vremea îndepărtată a adolescenţei. O purtase cu el şi în cei patru trişti ani la Facultatea de Sociologie a Universităţii din Roma.

Acum, fiind un bun manager al propriei sale persoane, hotărî să ia în considerare diversele efecte pe care le-ar fi avut înghiţirea unui alt comprimat.

Îi veniră în minte doar două, unul mai neplăcut decât celălalt:

1) În ciuda prezenţei masive de benzodiazepină în organismul său, ar fi terminat oricum cu rapiditatea unui alergător pe sută de metri.

2) Nu i s-ar fi sculat absolut deloc.

Era foarte nehotărât pe care din cele două opţiuni să o prefere.

Îşi masă bărbia asemeni Gânditorului lui Rodin. Da, poate că e mai bine să nu mi se scoale. E oricum o figură de căcat, dar mai mică. Aş putea găsi chiar o scuză să renunţ. Dacă însă termin imediat, mă consideră un nenorocit.

Apoi îi trecu prin cap o a treia posibilitate: Dar dacă fug.? Şi nu mă găseşte?

Istovit şi nehotărât mai bău o înghiţitură de vodcă.

Fabiana Ponticelli simţea că se congelează pe scuter. Casca aia ca o strecurătoare pe care o avea pe cap nu era bună de nimic. Ploaia îi intră în ochi şi pe gât şi-i îngheţa vârful nasului. Nu-şi mai simţea urechile. Încercase să-şi pună ochelarii de soare ca să vadă cât de cât, dar era şi mai rău. Pantalonii erau uzi leoarcă şi începea să-şi simtă picioarele plutind în adidaşi.

De când ieşise din casa Esmeraldei nu întâlnise nici o maşină, nici o fiinţă umană. *

Totul era închis. Toate luminile stinse. Totul părăsit. Copacii căzuţi în mijlocul drumului. Maşinile buşite. Fabiana se simţea ca şi cum ar fi fost singura supravieţuitoare a unei catastrofe care distrusese omenirea.

Dar dacă mai continuă tot aşa, râul se revarsă şi acoperă strada… iar eu nu mai pot merge la dentist. Ura!

Gândul ăsta fu suficient ca să simtă din nou puţină căldură în corp şi să-i crească bună dispoziţie.

Iar dacă fac şi febră… îşi spuse încercând să-şi încheie mai bine canadiană. Super.

Aşa putea să nici nu meargă la şcoală câteva zile.

Acasă. Liniştită. MTV. Cu Charin care găteşte… Şi fără Esme care s-o mai plictisească. Oricum ei nu-i plăcea absolut deloc să meargă acasă la Fabiana. Zicea că e prea multă ordine şi că „prea multă ordine e semn de nebunie”. După părerea ei, familia Ponticelli era clasica familie perfectă în care tatăl se întoarce acasă de la lucru, îşi omoară nevasta şi copiii şi după aceea îşi trage un glonţ în cap.

Îşi permite să-mi zică tot ce-i trece prin cap.

Poate trebuia să n-o mai vadă câtăva vreme. Începea să n-o mai suporte. Era un mic dictator. Ca să fie prietenă cu ea îşi schimbase viaţa. Pentru că dacă eşti cu Esmeralda Guerra sau faci cum vrea ea, sau nu exişti. De când era prietenă cu ea nu le mai vedea pe Anna şi pe Alessandra.

Şi ce dacă sunt nişte pârlite, eu mă simţeam bine cu ele.

În plus o mai şi zvârlise în braţele lui Tekken.

Esmeralda se culcase cu el de două ori şi insistă s-o facă şi ea. Repeta că fusese un futai nemaipomenit, că avusese trei orgasme unul după altul, ca şi cum ar fi fost cu o mie de bărbaţi. Dar dacă se simţea ca în paradis, de ce la un moment dat, brusc, nu s-a mai dus cu el?

Simplu, pentru că Tekken era tot atât de romantic cât un porc în cocină. O regulase pe Esmeralda şi la revedere şi n-am cuvinte. Iar ea se simţise de căcat. De asta voia să se culce şi Fabiana cu el. Aşa, cel puţin ar fi fost două dezvirginate şi trimise la plimbare.

Singura dată când Fabiana ieşise singură cu Tekken se duseseră la cinema, iar el o pipăise peste tot. Iar când se întorceau acasă se opriseră în parc şi el îşi scosese scula şi cât se poate de mândru de asta o obligase practic să-l masturbeze la douăzeci de metri de chioşcul de ziare. Dacă nu l-ar fi ameninţat că urlă, ar fi regulat-o acolo, în faţa tuturor.

Pârâitul asurzitor al unei ţevi de eşapament sparte o făcu să tresară. Fabiana îşi întoarse capul şi văzu pe banda de refugiu un bărbat, acoperit cu o pelerină galbenă şi o cască întreagă, pe un vechi Boxer.

Deci nu sunt singură pe lume. Am văzut deja scuterul ăsta…

Îi trebuiră câteva clipe până să înţeleagă că era individul ăla pe jumătate vagabond care atunci când mergea părea că face breakdance şi pe

care-l văzuse deseori cu tatăl lui Cristiano Zena.

Unde se ducea pe vremea aia mizerabilă?

Imposibil!

Nu putea fi adevărat.

Blondina identică cu Ramona!

Ăla era scuterul ei. Adezivul galben. Casca.

Ce căuta pe stradă sub potopul ăla?

Şi totuşi era ea, în carne şi oase şi udă leoarcă.

Brânzilă o văzu în faţa ochilor într-o noapte de vară în parc, când în picioare ţinea în mână…

Şi sus, jos. Şi…

Amintirea fetei care ţinea în mână mădularul motociclistului îl orbi şi îl făcu să scoată un geamăt gutural. Un fior de plăcere îi urcă de-a lungul coloanei sărind de la o vertebră la alta şi Brânzilă îşi simţi pe neaşteptate braţele şi picioarele moi că tentaculele unei meduze şi trebui să strângă tare ghidonul ca să nu cadă.

Ramona iese din casă şi-i zâmbeşte pădurarului: „Scoate buzduganul fericirii să ne jucăm”.

Şi sus, jos. Şi…

Brânzilă simţi cum începe să-i fiarbă sângele în urechi, în măruntaie, între picioare.

Începu să-şi tragă pumni în coapsă. Apoi îşi vârî mâna sub impermeabil şi-şi înfipse unghiile în şold.

„Curvă. Curvă nenorocită”, grohăi prin cască. „De ce? De ce îţi place să faci chestiile astea? De ce nu mă laşi în pace?”

Le făcea împotriva lui. Ca să-l facă să sufere.

(Hai! Opreşte-o.) Vocea lui Bob, pădurarul, deveni mai puternică şi mai hotărâtă. (Hai, ce naiba aştepţi?)

Nu pot.

(N-o să mai ai o asemenea ocazie. Îţi dai seama ce noroc ai avut? Va fi fericită să ţi-o tragă şi ţie.)

Nu-i adevărat.

(Ba-i adevărat.)

Nu pot. Nu reuşesc.

(Nu eşti decât un sărman idiot, tâmpit, ere…)

Brânzilă închise ochii încercând să nu-l asculte. Respira cu gura deschisă şi viziera căştii îi era aburită în întregime.

(O să aibă mâinile reci şi ude. Şi o să zâmbească.)

Nu. Nu pot… Şi dacă nu vrea?

(Ba vrea. Facem aşa. Dacă o ia pe variantă înseamnă că nu vrea. Dacă însă o ia pe drumul care trece prin pădure, atunci n-o să mai poţi spune nimic)

Corect. Drumul prin pădure era pustiu, dacă nu voia să fie oprită n-ar fi luat-o niciodată pe-acolo, deci dacă eventual o făcea însemna că…

(Bravo. În sfârşit ai înţeles.)

… ea o voia şi deci o va opri.

Nu ştia cum, dar o va opri.

Vagabondul înainta acum cu aceeaşi viteză ca şi ea, mergând în spatele ei, dar pe contrasens. La un moment dat Fabiana Ponticelli îl văzuse dându-şi pumni în coapsă.

Mai bine să accelerez.

Cu rabla aia de scuter nebunul avea prea puţine şanse să se ţină după ea.

Fabiana dădu gaz şi încetişor îl lăsă în urmă.

Trebuia să fie atentă, la viteza aia, dacă ar fi dat peste o groapă n-ar mai fi avut timp să frâneze. Se uită în oglinda retrovizoare.

Boxerul era tot în spatele ei. Dar mai departe.

Respiră adânc dându-şi seama că practic nu mai respirase de când individul apăruse lângă ea.

În cele din urmă familia Zena se lăsă doborâtă de somn.

Cristiano adormise după ce se luptase cu disperare să rămână treaz până la sosirea lui Danilo şi a lui Brânzilă, iar jos Rino sforăia în faţa televizorului aprins.

Şi Beppe Trecca, după ce dăduse pe gât trei Xanaxuri şi jumătate de sticlă de vodcă, sforăia cu fruntea sprijinită printre cutiile cu mâncare chinezească.

„Eu puteam să găsesc pe oricine pentru a da lovitura asta, dragul meu Rino Zena. Cine te crezi? Îţi face impresia că eşti numai tu pe lumea asta? Ce-ai spus? «Trebuie să vorbim»! Despre ce mama dracului trebuie să vorbim? Te-a pus cineva şef? Eu sunt şeful, până la proba contrară. Ştii câţi mai buni decât tine găseam dacă voiam?" Danilo Aprea vorbea cu voce tare şi gesticula ridicând din umeri. „Cine a gândit planul? Şi cine a făcut totul? Cine a petrecut o lună în faţa băncii studiind fiecare mişcare? Cine a găsit tractorul? Eu! Eu! Şi eu. Am făcut totul eu! Eu o să vă fac bogaţi. Eu…" Se adresa divanului ca şi cum Rino şi Brânzilă ar fi fost aşezaţi pe el. „Să spunem tot, dar chiar tot? Fără să ne ascundem după deget? Eu trebuia să am cincizeci la sută, iar voi douăzeci şi cinci. Aşa era corect. Dar pentru că sunt un domn, un mare domn…" Se uită la sticla de ţuică de pe masă. Mai avea nevoie de o duşcă. O ridică.

Goală.

După telefonul cu Rino îşi zisese că o picătură l-ar fi ajutat să-i treacă furia şi o băuse pe toată fără să-şi dea seama.

Mă simt bine. Sunt liniştit. N-am nici o problemă. Îşi scutură capul ca un cocker după baie. Îmi trece.

Făcu trei paşi nesiguri. În realitate era un pic ameţit, dar imediat ce ar fi venit Brânzilă ar fi ieşit, iar afară, în ploaie şi vânt, şi-ar fi revenit imediat.

(A întors capul. Nu vezi că te cheamă? Prostule.) îi explică Bob.

Şi-atunci de ce a accelerat?

Brânzilă încetini şi mai mult, rămânând însă la o distanţă suficientă ca să nu piardă din ochi motoretă.

{Stinge farul. O să creadă că ai luat-o pe alt drum)

Ar fi putut-o ajunge imediat, motorul Boxerului era modificat, avea ţeava de eşapament cu expansiune şi când lua o poziţie aerodinamică, la coborâre, putea să prindă chiar şi optzeci de kilometri pe oră.

Peste puţin blondina ajungea la răspântie.

Ea hotăra. Dacă ar fi luat-o pe drumul prin pădure o oprea.

Te rog ia-o pe variantă. Te rog.

(Idiotule.)

Fabiana Ponticelli se uită în oglinda retrovizoare.

Farul Boxerului nu se mai vedea. Vagabondul o luase pe alt drum.

Obişnuita paranoia provocată de iarbă.

Fir-ar să fie, ce spaimă.

În faţa ei, strada, biciuită de ploaie, se lărgea şi la o sută de metri se bifurca.

La stânga era străduţa care trecea prin pădurea San Rocco şi ajungea direct acasă, la dreaptă o luai pe variantă care ocolea tot dealul şi care era largă şi luminată, dar nu mai dădea Domnul să se termine.

Auzi vocea lui taică-său, care, ca mama Scufiţei Roşii, spunea:

{Fabiana, te rog, noaptea n-o lua pe strada prin pădure.)

Da, poate că-i mai bine s-o iau pe variantă. Oricum sunt udă până la piele.

Dar în ultima clipă se răzgândi — cu vremea asta lupul cel rău stă în vizuină -ş\coti brusc luând-o pe străduţa care trecea prin pădure.

Când Brânzilă văzuse că Ramona se îndrepta hotărâtă către variantă, sufletul i se umpluse de dezamăgire şi fericire.

Ai văzut că nu mă vrea. Aşa că lasă-mă-n pace.

Dar apoi, în ultimul moment, ca şi cum Dumnezeu însuşi îi comandase fetei s-o ia pe aleea din pădure, ea cotise.

(Nu mai ai nici o scuză)

Şi-acum cum o s-o oprească? Nu putea să se ducă şi să-i spună: „Scuză-mă, te poţi opri, te rog?”…

Mi-e ruşine.

(Dacă n-o opreşti, eşti un nenorocit. O să-ţi pară rău toată viaţa. Ea de-abia aşteaptă.)

Era adevărat, dar trebuia să se gândească. Trebuia să se forţeze să găsească un mod de-a o opri şi de-a i-o cere.

(Dacă nu dai bice, n-o mai prinzi niciodată.)

Brânzilă începu să accelereze.

Copacii se aplecau peste alee întinzându-şi ramurile ca şi cum ar fi vrut s-o prindă pe Fabiana Ponticelli.

Ploaia, sub acoperişul de frunze, era mai puţin insistentă şi se simţea miros de pământ ud şi de vegetaţie putredă.

Farul scuterului desena pe asfaltul acoperit de frunze şi noroi un con slab de lumină.

Fata conducea urmărind, concentrată, linia albă care marca mijlocul străzii. Jocul consta în a rămâne cu roată pe linie pentru că împrejur erau abisuri fără fund şi dacă ieşea de pe fâşia albă ar fi fost pierdută pentru tot restul vieţii sale.

Dar la un moment dat strada coti brusc urmând geografia colinei şi Fabiana nu reuşi să ţină cauciucul pe linia albă.

Ar trebui să fii moartă. Ei, prima oară nu se ia în considerare, cazi numai după ce greşeşti de trei ori.

Era atât de prinsă de joc, că nu-şi dădu seama că în spatele ei, la vreo cincizeci de metri, o urmărea un Boxer.

Acum ştia ce să facă.

Brânzilă îşi storsese creierii şi în cele din urmă Bob, păduij^rul, îl ajutase. Ca prin minune îi veni în minte o idee minunată.

Aprinse farul şi dădu gaz. Motorul începu să se vaite şi Boxerul luă încet viteză.

Punctişorul roşu de la lumina de poziţie a scuterului apărea la fiecare curbă tot mai aproape. După vreo două sute de metri, dacă-şi amintea bine strada, ar fi început coborârea şi în momentul acela ar fi depăşit-o.

Pe linia mediană, preocupată să nu ajungă într-o prăpastie fată fund, Fabiana Ponticelli aproape căzu de pe scuter în momentul în care din întuneric ţâşni, aplecat în faţă ca un uliu pe un stâlp, nebunul de pe Boxer. Îşi ţinea capul la înălţimea ghidonului cu coatele în afară şi braţele întinse ca nişte aripi.

Fata strânse ghidonul şi înţepeni.

Nu avu nici măcar timp să hotărască dacă să accelereze sau să încetinească, individul o depăşi aruncându-se în jos pe pantă cu o viteză nebună. Îl văzu luând curba aplecat într-o parte fără măcar să frâneze.

Fabiana închise ochii, convinsă că va auzi zgomot de tăblărie, dar când îi deschise nu văzu decât un nor de fum alb şi bârâitul eşapamentului aflat deja departe.

E chiar nebun de legat tipul.

Ce dracu făcea? Voia să se sinucidă? Cine se credea? Valentino Rossi?

Nu reuşea să înţeleagă dacă era furios pe ea sau pur şi simplu era un sărman idiot care se distra făcând curse în timpul furtunii.

Puţin lipsise ca Brânzilă, după ce o depăşise, să se izbească de parapet. Se descurcase bine, când era aproape la pământ îşi întinsese piciorul şi cu o lovitură reuşise să se redreseze, dar acum, după ce făcuse alte trei curbe riscând să-şi rupă gâtul, hotărî să încetinească. O altă curbă ca aia, pe asfaltul alunecos şi s-ar fi terminat rău.

Trase frâna încet, neavând încredere în tamburi, mai ales că acum erau plini de apă. Amortizorul din faţă începu să salte mai ceva ca un ciocan

pneumatic şi roata din spate fâlfâi ca un peşte prins în cârlig.

Se opri după cincizeci de metri într-un loc unde aleea din pădure se lărgea într-un refugiu pe care era construită o cabină din ciment a Societăţii de electricitate.

Brânzilă coborî rapid de pe scuter şi-l culcă exact în mijlocul străzii, pe asfalt, atent să nu stingă motorul. Îşi scoase mănuşile şi se zvârli la pământ. Cu burtă în jos şi mâinile şi picioarele desfăcute.

Fabiana Ponticelli depăşi ultima curbă şi intră pe lunga pantă care de pe deal ducea drept în câmpie. Nu mai avea mult. Trebuia să treacă pe lângă benzinărie şi s-o ia pe un drum care străbătea ogoarele pe o distanţă de circa un kilometru şi era acasă. Cu mintea era deja în pat, sub plapumă, după ce făcuse un duş fierbinte şi mâncase restul de ştrudel care rămăsese în cuptor. Ploaia şi vântul rece îi alungaseră ameţeala, aşa că, dacă din întâmplare i-ar fi întâlnit pe ai săi treji, n-ar fi izbucnit în râs ca o cretină.

Aş putea să spun că am întârziat pentru că mi s-a oprit scuterul. Celularul avea bateria descărcată. Aş pu…

Nu-şi termină gândul pentru că văzu în faţa ei, în mijlocul străzii, o lumină roşie. Înaintând îşi dădu seama că pe asfalt mai era şi o pată de lumină albă. Încetini şi auzi gâlgâitul metalic al tobei de la scuterul nebunului şi înţelese imediat că idiotul căzuse pe pantă.

{Stai.

Nemişcat.

Eşti o scorpenă care aşteaptă peştişorul

Uite-o. O văd.

(Stai. Nu te mişca.

Las-o.

Las-o să se apropie.

Dacă te mişti s-a terminat

Mort)

Bine, şefu. Foarte mort. Mai mort decât mine nici morţii.

La dracu', se răsturnase.

Se afla pe jos, cât era de lung, lângă scuter şi nu se mişca. Fabiana Ponticelli trecu pe lângă el şi nu se opri.

O fi murit. La viteza aia şi cu scuterul ăsta vechi…

Nu ştia ce să facă. Ba ştia foarte bine ce trebuia să facă, dar nu avea nici un chef. Era udă leoarcă, pe jumătate îngheţată şi aproape că ajunsese acasă.

{Calitatea unei persoane se recunoaşte atunci când ajută oamenii aflaţi în dificultate.)

Aşa ar fi spus tati.

Esmeralda în locul meu…

Pufni şi se întoarse.

Danilo Aprea îi telefona lui Brânzilă din treizeci în treizeci de secunde şi imediat ce răspundea odioasa voce a robotului care spune, Abonatul nu este…" închidea înjurând.

Era deja sigur că, idiot cum era, ăla uitase de lovitură.

„Tot ce se poate. Tot ce se poate. E în stare de orice", spuse Danilo ducând la gură o sticlă de Cynar pe care o găsise pe unul din rafturile din bucătărie.

Siguranţa aceea amară venea din mulţii ani de prietenie cu Brânzilă, dar mai ales de la faimoasă „chestiune Belladonna" pentru care nu mai voise să-l vadă trei luni de zile.

Cam în urmă cu un an, Danilo reuşise să-şi găsească ceva de lucru la vila avocatului Ettore Belladonna, dar, ca să facă ceea ce avea de făcut cum trebuie, avea nevoie de un ajutor. Între Rino şi Brânzilă îl alesese pe Brânzilă, pentru că Rino voia cincizeci la sută din plată. Un lucru absurd, după modesta părere a lui Danilo, dat fiind faptul că treaba o găsise el. Lui Brânzilă îi oferise treizeci şi cinci la sută şi el, fără să discute, acceptase. Treaba consta în repararea unei crăpături la fosa septică a vilei. Cisterna

fusese golită cu câteva zile în urmă de o firmă specializată, dar când Danilo coborâse înăuntru, aproape că leşinase din cauza putorii.

Ca să reuşească să lucreze îşi vărsase puţină colonie pe batistă, apoi şi-o legase pe faţă. Când terminase de umplut crăpătura cu cimentul cu uscare rapidă, trăsese de două ori de frânghie, conform înţelegerii, ca să-l atenţioneze pe Brânzilă, dar frânghia căzuse înăuntru. Danilo a început să-l cheme strigând cât îl ţineau bojocii. Nimic. Plecase. De jos vedea doar deschizătura rotundă a capacului şi cerul albastru pe care pluteau norii ca nişte oiţe.

Danilo nu se putea aşeza pentru că risca să-şi vâre bucile în mâzgă, înăuntru era mai cald decât în curul dracului şi puţea a brânză stricată.

La un moment dat se ivi chipul unui copil. De vreo zece, unşpe ani. Cu o claie de păr blond şi un zâmbet inocent. Era probabil Rene, băiatul avocatului Belladonna. Rene îl salutase cu mâna şi apoi, deşi Danilo îl implorase să n-o facă, trăsese capacul îngropându-l de viu.

Două ore mai târziu, Brânzilă îl deschisese şi scosese afară un individ isteric plin de excremente care de departe semăna cu colegul său Danilo Aprea.

Prostovanul se scuzase spunând: „Am lipsit o clipă”, o clipă, chiar aşa spusese, „să cumpăr o felie de pizza pentru că muream de foame. Ţi-am luat şi ţie una cu cartofi şi rozmarin, aşa cum îţi place”.

Danilo îi smulsese pizza din mână şi o călcase în picioare cu bocancii plini de rahat.

„Uite cu ce fel de oameni trebuie să lucrez!” zise şi trase o duşcă de Cynar strâmbându-se ca un copil obligat să bea untură de peşte.

Prin viziera căştii, Brânzilă vedea picioarele lungi ale peştişorului care se apropia.

Vino-ncoace, peştişorule.

Făcea un pas şi se oprea. Dar era un peştişor educat care n-ar fi lăsat niciodată un om rănit, mort poate, pe stradă.

„Domnule…? Domnule? Sunteţi rănit?”

CMort.)

„Domnule, mă auziţi?”

Alţi trei paşi. Se afla la mai puţin de trei metri.

Dacă sar…

(Aşteaptă!)

Nu fusese niciodată atât de aproape de fata aia. Îşi simţea tâmplele zvâcnind. Şi muşchii încărcaţi cu atâta energie, că ar fi putut săţndoaie o bară de fier. Şi, ca prin minune, zvâcniturile şi ticurile îi dispăruseră.

Peştişorul se aplecă şi îl privi nehotărât.

„Domnule, vreţi să chem o ambulanţă?”

Ascuns în spatele căştii, un zâmbet visător apăru pe buzele lui Brânzilă, descoperindu-i dinţii mari şi galbeni.

„Mă auziţi? Dacă nu puteţi vorbi încercaţi să mişcaţi ceva… un braţ…” îi ceru Fabiana Ponticelli.

La naiba, e chiar mort…

Scuterul pe jos, în mijlocul străzii, cu roata care se învârtea încă, lumina fumul alb care ieşea pe ţeavă şi figura bărbatului nemişcat.

Un gând rapid îi trecu prin minte: cum reuşise să cadă tocmai acolo unde strada era dreaptă? Poate că alunecase într-o baltă sau avusese o pană şi se lovise la cap.

Dar are casca…

Mai făcu un pas nesigur şi se opri. Ceva nu se potrivea. Nu ştia să spună exact ce anume, dar ceva îi urlă să nu se apropie mai mult. Să nu-l atingă. Ca şi cum acolo nu s-ar fi aflat un nenorocit care avusese un accident, ci un scorpion.

Chem o ambulanţă.

(Opreşte-o! Dă telefon.)

Fabiana Ponticelli nu avu nici măcar timp să apese pe tasta de deschidere a celularului că simţi pământul fugindu-i de sub picioare şi căzu jos lovindu-se de asfalt cu bărbia, cu şoldul şi un genunchi.

Nu reuşi să înţeleagă ce i se întâmplase şi se gândi că alunecase. Vru să se ridice în picioare, dar îşi dădu seama că ceva o împiedica.

Când văzu o mână neagră care-i strângea gleznă, inima îi explodă în piept ca un hidrant şi scoase un ţipăt gâtuit.

E o cursă! N-a păţit nimic!

Fabiana încercă să se elibereze, dar frica îi blocase respiraţia. Gâfâind încercă să se ridice în mâini, să se îndepărteze în vreun fel, dar singurul lucru pe care-l reuşi fu să-şi julească palmele şi coatele pe asfalt. Atunci începu să lovească cu piciorul liber. Lovi umerii şi casca bărbatului fără să obţină nimic, el rămânea întins pe jos agăţat de gleznă ei, încasa loviturile ca un sac de box şi nu-i dădea drumul, jigodia, nu-i dădea drumul.

Loveşte-l peste mână.

Aşa făcu.

O dată, de două, de trei ori şi în sfârşit simţi prinsoarea slăbind.

O altă lovitură peste degetele alea groase şi fu liberă.

Sări în picioare, dar bărbatul veni peste ea cu toată greutatea corpului, prinzând-o de şolduri ca un jucător de rugby şi făcând-o să cadă din nou.

Atunci Fabiana începu să se agite ca şi cum ar fi avut o criză epileptică, să ţipe, să dea pumni în dreapta şi-n stânga, dar cea mai mare parte din lovituri cădeau în gol sau pe cască fără să-i facă nimic. „Lasă-mă! Ticălosule, lasă-mă!”

„Nu, nu urlă! Nu urlă, te rog! Nu vreau să-ţi fac nimic!” I se părea că aude vocea sufocată a bărbatului în cască.

„Lasă-mă, nenorocitule!” Fabiana privi în jur. Dacă ar fi avut un băţ, o piatră, ceva, dar peste tot era numai asfalt şi nimic altceva, atunci se îndoi şi cu toate forţele pe care le mai avea întinse mâna spre Boxerul culcat în mijlocul străzii.

Târându-se pe coate cu toată forţa, reuşi să apuce oglinda retrovizoare şi începu să tragă ca să se elibereze din strânsoarea bărbatului, dar oglinda se rupse cu suport cu tot.

Fabiana se întoarse şi urlând i-o înfipse în umăr.

Chelălăind, bărbatul o lovi cu cotul prinzându-i nasul în plin. Cartilajul septului nazal se sparse cu un zgomot sec şi ea, în primul moment nu simţi nimic, îmbibată cum era de adrenalină, dar gâtul i se îndoi spre spate cu un CROC urât şi un lichid dens începu să-i curgă din nări amestecându-se cu lacrimile şi ploaia.

Deschise gura şi începu să scuipe sânge încercând să înghită aer.

{Ce-ai făcut?)

Jur că n-am vrut să-i fac nici un rău…

Brânzilă în genunchi îşi smulse din umăr oglinda retrovizoare şi o aruncă jos.

Durerea îi înceţoşase privirea, când începu din nou să vadă îşi dădu seama că Ramona horcăia cu gura deschisă şi că scuipa sânge cu o mască de teroare lipită pe chip.

Vru să-şi scoată casca, dar…

{Nu trebuie să te vadă)

… se răzgândi. Scoase din buzunar lanterna şi o aprinse. I-o vârî în ochi.

Se simte rău. Nu respiră.

„Stai… Stai să te ajut.

Ramona era îndoită în două, dar când încercă să o atingă se ridică şi începu să se clatine, încercând să respire. Pe gură îi ieşea un sunet oribil.

Brânzilă îşi vârî mâinile sub cască şi începu să-şi muşte degetele.

O învăluise întunericul şi murea.

Dacă plămânii ei nu se hotărau să funcţioneze ar fi murit sufocată, era sigură de asta.

Fabiana Ponticelli mai reuşea să gândească şi ştia că trebuie să se calmeze, pentru că cu cât se agita mai mult, cu atât mai mult oxigen consuma. Se opri cu gura căscată, aşteptând ca un miracol să-i pună în mişcare plămânii. Şi miracolul, care nu era un miracol, ci doar diafragma ei paralizată care se relaxa, se întâmplă, şi cutia toracică începu să se mărească şi să se micşoreze singură, fără ca ea să trebuiască să se mai ocupe de asta.

Un firicel de aer îngheţat fu tras în interiorul traheii şi de acolo prin bronhii în plămânii comprimaţi, ca atunci când se deschide o pungă de cafea vidată.

Începu să scuipe, să înghită aer şi să tuşească tremurând, fără să se preocupe de lumina care o orbea şi de bărbatul aflat în spatele luminii.

În jurul ei sunetele se amalgamaseră şi i se părea că are în cap reactorul unui avion care pulsa, dar cu tot vacarmul îl auzea pe bărbatul care repetă ca un disc stricat: „Scuză-mă, te rog! N-am vrut să-ţi fac rău! Scuză-mă, arată-mi”.

Se apropie.

Fabiana se ridică din nou şi încercă să fugă, dar imediat cum se mişcă fu doborâtă de durere, era ca şi cum i-ar fi vârât un cuţit între claviculă şi gât. Cu ochii închişi şchiopătă către mijlocul străzii, ridicând braţul şi sperând că va trece cineva.

Acum! Acum trebuia să sosească salvatorul ei. Acum era perfect. Trebuia să coboare dintr-o maşină şi să-l împuşte în stomac pe ticălosul ăla, şi atunci ea ar fi putut să leşine în pace.

Brânzilă se uita la Ramona cum făcea câţiva paşi, strâmbă toată şi cu un braţ ridicat ca şi cum ar fi vrut să cheme un taxi, apoi o văzu împiedicându-se de scuter şi căzând cu braţele şi picioarele desfăcute că Willy Coiotul.

Sărăcuţa, cu siguranţă s-a lovit.

Dar el nu mai reuşea să priceapă. Pe de o parte îi era milă de ea, îi părea rău, dar pe de alta simţea plăcere când o vedea cum suferă. Era o senzaţie plăcută. Se simţea ca un leu şi ar fi putut să se bată cu oricine. Mădularul i se sculă şi-l apăsa deja pe burtă.

Ţinându-şi mâna pe umărul rănit se apropie de fată care era tot la pământ şi-şi mişca picioarele şi capul ca un palid saurian.

Fabiana Ponticelli nu văzuse scuterul, se izbise de el şi căzuse.

Probabil că braţul îi ieşise din umăr. Acelaşi braţ luxat când făcuseră într-o iarnă un sejur de o săptămână la Andalo. De mii de ori îi spusese taică-său că trebuia să se opereze, „altfel ce rost are să plătesc asigurarea pentru accidente? E operaţie foarte simplă, în două zile eşti din nou bine. Dacă n-o faci poate să-ţi iasă din nou de la locul lui în situaţii neplăcute”.

Situ… a… neplă… cute, îi repetă creierul, în timp ce încerca să se ridice în picioare.

Era o durere care o întrecea cu mult pe cea de la nas. Un curent electric îi trecea prin muşchii braţului şi ai umărului răsucindu-i ca pe o funie.

De ce nu leşin?

(Pentru că trebuie să ţi-lpui la loc.)

Forţându-se să nu vomite îşi prinse cu mâna stângă braţul drept, chiar la subsuoară, şi trase.

Nu se întâmplă nimic.

Din nou.

Trase din nou de braţ, dar mai puternic şi în jos şi că prin miracol curentul electric se stinse şi, incredibil, pentru prima oară de când hotărâse să se oprească şi să-l ajute pe nemernicul ăla avu o senzaţie plăcută.

Bravo. Bravo. Acum te simţi bine. O să reuşeşti. Aşteaptă să se apropie.

Prin pleoapele închise percepea lumina.

Aşteaptă.

Brânzilă se apropie, o apucă de picior şi o trase către marginea străzii. Părea leşinată, dar din când în când deschidea puţin pleoapele, ca să vadă ce se întâmplă.

O târâi cu greu până la parapet şi se opri să-şi tragă sufletul când ea, pe neaşteptate, cu o mişcare bruscă îl lovi între picioare.

Brânzilă făcu un salt înapoi, ca şi cum o fiinţă invizibilă l-ar fi împins şi începu să-şi strângă burta, apoi un jet galben de bilă îi ieşi din cască şi în timp ce voma îşi dădu seama că japiţă se ridicase şi fugea.

Bărbatul cu cască o ajunse din urmă şi o lovi peste faţă cu dosul palmei, împingând-o într-o piruetă dezlânată, iar Fabiana Ponticelli zbură îndărăt ca un manechin şi se izbi cu şoldul stâng de parapet, ateriză pe obraz şi cu restul corpului pe un covor de pungi de plastic, hârtii şi frunze ude, iar cu gleznele se lovi de baza de ciment a barierei metalice.

Ştia că trebuia să se ridice imediat, urgent, şi că trebuia s-o ia la fugă şi să scape pentru că era clar că bărbatul cu cască se pregătea să-i facă ceva foarte rău, dar trupul ei refuza s-o asculte. Cu de la sine putere se rotise pe loc. Mâinile îi strânseseră genunchii şi capul căzuse încet pe umăr.

(Celpuţin deschide ochii, uită-te unde este.) Vocea tatălui ei.

Nu pot.

(Lasă-l să-ţi facă ce vrea! Mai bine violată, decât violată şi omorâtă în bătaie.) îi sugeră Esmeralda, care ca de obicei spunea lucrurile pe şleau.

Are dreptate Esme, tati. O să mă violeze şi o să mă lase aici.

Şi totuşi în ea exista o parte mai rezistentă şi încăpăţânată care îi spunea să nu cedeze. Pentru că nu era drept.

Începu să plângă în tăcere, scuturată de sughiţuri, blestemându-se că s-a oprit. Dacă ar fi ştiut cât era de ticălos, ar fi trecut peste el cu scuterul.

Un zgomot metalic o trezi la realitate.

Ce face?

Dar avea ochii închişi şi, chiar dacă i-ar fi deschis, în jurul ei era întuneric beznă şi nu vedea nimic, dar mai auzea încă şi ceea ce auzi îi dădu o fărâmă de speranţă.

Tipul umbla la scuterul ei.

Vrea doar să-mi ia scuterul.

O bătuse numai ca să-i fure un nenorocit de scuter.

Era suficient să i-l fi cerut.

Ia-l. E al tău. Numai să nu-mi faci râu.

Trebuia doar să aştepte. Noapte bună, şi totul ar fi trecut.

Brânzilă luă Scarabeul şi-l împinse spre cabina de electricitate.

Când o văzuse pe Ramona răsucindu-se, izbindu-se de parapet şi lovindu-se la cap se speriase teribil.

O omorâse cu o palmă? Se putea?

Se uitase la ea cu atenţie şi văzuse că mai respira, ghemuită în ploaie. Neajutorată şi udă ca un mormoloc când îl scoţi din apă.

(Acum e a ta. Poţi să-i faci ce vrei. Dar trebuie s-o duci în pădure, că dacă trece cineva…)

Ascunse cele două scutere în spatele cabinei societăţii de electricitate, apoi se duse să controleze dacă cineva, trecând cu maşina, ar fi putut să le vadă.

Ce ciudat, cu tot sângele care-i înfundase nările, Fabianei Ponticelli i se părea că simte miros de ciuperci.

Nu de ciuperci gătite. Ci proaspete, pe care Ie scoţi din pământ cu două degete, cu multă atenţie să nu le rupi.

Asta e locul cu ciupercile.

Îşi aduse aminte că atunci când era mică porneau în căutarea gălbiorilor tocmai de acolo, din piaţeta aceea. Lăsau vechea Saab cu capota peticită lângă cabina Enel şi intrau în pădure în căutarea gălbiorilor, ciupercuţele galbene care în pilaf…

Se revedea micuţă, cu fratele ei, Vincenzo, în cărucior, cu mama, cu părul ei lung strâns în coadă de cal, ca în fotografia atârnată în hol, cu tată care mai purta încă mustăţi, iar ea cu jacheta roşie şi căciuliţa de lână… Ieşeau cu toţii din maşină cu coşuleţele pentru ciuperci şi tata o prindea de subsuori şi, hopla, o ajuta să sară peste parapet, iar ea spunea: „Eu pot şi singură” şi se căţăra pe lunga bară de fier şi i se părea că-i vede pe toţi patru

cum trec pe lângă ea aproape fără s-o privească, cum se face cu hoitul unui câine lovit de o maşină, şi-apoi intră în pădure, iar tata îi opreşte: „Cine găseşte mai multe câştigă”.

În pilaf gălbiorii sunt mai buni decât hribii.

Acum câteva zile mama a făcut pilaf. Dar era cu hribi. Nu, era…

Un zgomot.

Deci n-a plecat.

Fabiana întredeschise un ochi tumefiat. O lumină. Bărbatul cu cască era în mijlocul străzii cu o lanternă în mână şi alerga dintr-o parte în alta.

{Fabi, trebuie să fugi.)

Trebuia doar să găsească puterea de a se ridica în picioare, dar nu credea că e în stare. Era ca şi cum durerea i-ar fi circulat dintr-o parte într-alta a corpului, prin oase, muşchi şi măruntaie şi din când în când se oprea şi-şi înfigea ghearele.

Pădurea e mare şi întunecată şi poţi să te ascunzi.

Dacă s-ar fi simţit bine, dacă nemernicul ăla ar fi fost cinstit şi nu i-ar fi întins o cursă, n-ar fi putut niciodată s-o prindă.

Trei ani la rândul am câştigat maratonul.

Fabiana, săgeata. Aşa îmi spuneau… Săgeata.

(Dacă acum te şcoli şi intri în pădure, devii invizibilă.) (RIDICĂ-TE!)

{RIDICĂ- TE!)

Strânse dinţii şi pumnii şi încet se ridică în genunchi. Braţul drept îi era amorţit. În osul gleznei simţea cioburi de sticlă. {RIDICĂ-TE!)

Cu ochii închişi se ridică în picioare, fără să se uite măcar unde era nemernicul şi o porni spre pădure, către întunericul care ar fi ascuns-o şi protejat-o. Între timp durerea se mutase în obraz, n-o slăbea nici o clipă şi…

Trebuie doar să strâng din dinţi.

… de câte ori inspira aerul rece era ca şi cum ar fi primit o altă palmă…

Arăt ca un monstru. Dar o să treacă. O să devin din nou normală. Am văzut la televizor una după o operaţie…

Nu vedea nimic, dar nu era nici un pericol pentru că Dumnezeu o va ajuta să găsească drumul şi să nu se împiedice şi să cadă şi să găsească gaura în care să dispară.

Era salvată, era în pădure. Ramurile îi biciuiau canadiana şi spinii încercau s-o oprească, dar era deja departe, singură, în întuneric, trecea peste un morman de pietre, de stânci, de trunchiuri de copac şi nu cădea şi ăsta era Dumnezeu.

Danilo Aprea dormea aşezat în faţa televizorului aprins. Semăna cu statuia faraonului Kefren. Cu sticlă goală de Cynar într-o mână şi celularul în cealaltă.

La circa opt kilometri de casa lui Danilo, Rino Zena se trezi în vechiul său sac de dormit de camuflaj. O bombă atomică îi explodase în cap. Întredeschise pleoapele, televizorul i se părea paleta unui pictor şi nişte capete idioate pălăvrăgeau despre pensii şi drepturile muncitorilor.

Era foarte târziu. Ăia doi n-o să mai vină.

Rino îţi trase sacul de dormit pe cap şi se gândi că bătrânul Brânzilă era grozav. Stinsese celularul şi n-avea treabă.

„Mulţumesc, Brî.” Căscă, se întoarse pe-o parte şi închise ochii.

Perfect. Acum scuterele nu se văd.

Brânzilă se întoarse mulţumit spre Ramona şi…

Unde-i?

… nu mai era.

Trebuia să fie doar o impresie, era prea întuneric. Începu să umble tot mai repede, să alerge până în locul în care căzuse.

„Unde eşti?” gemu disperat.

Alerga în sus şi-n jos prin piaţetă şi se tot întorcea neîncrezător la parapet, unde, până în urmă cu treizeci de secunde, se afla Ramona. Privi îndelung masă neagră a pădurii care ajungea până în stradă. Nu, nu putea să fi intrat în labirintul ăla de tufişuri.

(. Du-te să vezi. Ce aştepţi? Unde altundeva poate să se fi dus?)

Sări peste parapet şi intră în pădure luminându-şi drumul cu lanterna.

După nici zece metri o văzu. Se sprijini de un copac şi respiră uşurat.

Era acolo, înaintând cu braţele întinse şi ochii închişi ca şi cum s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea.

Brânzilă se apropie cu grijă, atent să nu facă zgomot, cu lanterna îndreptată spre pământ. Întinse mâna, vru s-o atingă pe umăr, dar se opri s-o privească.

Era curajoasă. Orice altă gâsculiţă n-ar fi intrat singură în pădure. Ar fi rămas la pământ plângând. Era una care nu se lăsa cu una cu două.

„Hai, să-l aruncăm în râu!”

Brânzilă avea doisprezece ani şi se târa de-a lungul râului pe malul cu pietricele ascuţite. Îl urmăreau. Îi stinseseră o ţigară pe gât, îl loviseră cu picioarele şi aruncaseră cu pietre în el. Apoi doi îl apucaseră de picioare şi îl târau către râu, dar el nu se lăsa şi se agăţa de pietre, de ramurile înălbite de apă, de trestii. În tăcere, strângând din dinţi, nu se lăsa. Şi el îşi ţinea ochii închişi şi nu se lăsa, dar cu ochii închişi fusese prins, aruncat în apă şi dus la vale de curent.

Suntem la fel.

Brânzilă o împinse la pământ.

Fabiana Ponticelli se izbi de o ramură care se îndoi sub greutatea trupului ei şi-apoi cu un zgomot sec se rupse sfâşiindu-i canadiana, puloverul şi zgâriind-o pe şold. Un junghi dureros îi înfipse tentaculele în coaste.

Deci nu sunt invizibilă. Iar Dumnezeu nu există sau, dacă există, stă şi se uită.

Simţea o greutate pe stomac. Avu nevoie de câteva clipe să înţeleagă că nemernicul se aşezase pe ea.

O prinse de încheietura mâinii şi ea nu opuse nici o rezistenţă.

Simţi ceva cald şi moale în palmă. Nu reuşea să înţeleagă ce era.

(Ei, ce să fie?) Vocea Esmeraldei. (Fă-i-o. Ce aştepţi?)

Plângând, Fabiana începu să-şi mişte mâna-n sus şi-n jos.

(Ai văzut? Ţi-o face imediat, prostule.)

Brânzilă se uita gâfâind la mâna mică a Ramonei, pe inelar avea un inel din argint cu cap de mort care se mişca în sus şi-n jos, încet. Îţi tăia respiraţia, nu alta.

Închise ochii şi se sprijini de un copac aşteptând să i se scoale.

Nu reuşea să înţeleagă. I se întâmpla lucrul cel mai frumos din lume, atunci de ce-i era aşa moale? Strânse tare fesele şi dinţii încercând să-l trezească, dar fără să obţină nici un rezultat.

Nu, era imposibil, acum când în sfârşit Ramona îi făcea…

„încet. Mai încet, te rog…” Brânzilă ridică în aer pumnul tremurând şi se lovi în piept.

Ştia că putea să ejaculeze într-o clipă, dar era ca şi cum chestia aia nu era a lui. Un apendice mort. Era contrariul a ceea ce se aşteptase. Mâna caldă şi corpul lui rece şi insensibil. De ce singur da şi aşa nu?

(E vina ei. Curva asta-i de vină)

O prinse de păr şi îi şopti disperat: „Mai încet. Mai încet. Te rog.

N-o să i se scoale niciodată.

Fabianei Ponticelli i se părea că trecuseră ore, dar ăla răfnânea fleşcăit ca un melc mort. I se părea că i se topeşte în mână, ca o bucată de unt.

„Mai încet. Mai încet. Te rog…”

Ar fi vrut, dar mai încet de-atât…

„Nu. Strânge. Tare. Şi mai tare. Trage.”

Nu înţelegea. Mai întâi încet, apoi… Dar îi dădu ascultare.

La un moment dat se opri dezamăgită, înspăimântată şi vinovată şi îşi dădu seama că nemernicul plângea.

„Linişteşte-te, fii calm, dacă nu reuşeşti…” îi ieşi pe gură, fără măcar să-şi dea seama. „O să vezi, aşteaptă…”

Dar bărbatul cu o izbucnire de furie îi smulse mâna şi începu să-i desfacă frenetic cureaua şi pantalonii. Îi trase chiloţii

Inima Fabianei începu să galopeze. Căscă larg gura şi-şi înfipse degetele în pământul umed.

(Ok, asta e. Fii calmă. Nu-i nimic. Rămâi nemişcată.) Era vocea mamei. Ca atunci când, după ce căzuse de pe bicicletă, îi puseseră nişte copci pe frunte şi la spital…

(Trebuie numai să-l laşi s-o facă şi după aia totul s-a terminat.)

Simţi că-i umbla între picioare şi-apoi o smucea de păr urlând.

Aşa. Gândeşte-te la ceva. La ceva frumos, îndepărtat. Aşa. Gândeşte-te la Milano. La când vei fi la Milano, la facultate. La apartamentul pe care l-ai închiriat. E mic. O cameră pentru mine. Alta pentru Esme. Da, şiEsme. Posterele. Cărţile pe masă. Computerul. Va fi obişnuita dezordine. Trebuie să ţii în ordine un apartament mic. În frigider, bineînţeles, nu va fi nimic. Cu mine şi Esme, îţi poţi imagina. Dar poţi ieşi pe un balcon plin de soare şi de fio…

Celularul, aşezat pe jos, se aprinse şi începu să vibreze, apoi porni versiunea polifonică a lui Va’pensiero de Giuseppe Verdi.

Rino Zena deschise ochii încet şi îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă că celularul suna pe podea.

Căscă şi cu un gest obosit luă aparatul, sigur că era din nou pisălogul ăla de Danilo, dar pe ecran era scris: BRÂ.

Răspunse căscând: „Ai rămas acasă?”

Dar drept răspuns auzi doar un hohot de plâns.

„Brânzilă?”

Îl auzi trăgându-şi nasul şi începând din nou să hohotească. Nu putea fi în casă pentru că se auzea zgomotul ploii.

„Ce este?”

De cealaltă parte a firului Brânzilă continua să plângă disperat.

„Vorbeşte. Ce se-ntâmplă?!”

După puţin îl auzi bolborosind, printre hohote, nişte cuvinte confuze. „O, Doamne… O, Doamne… Vino aici… Repede.”

Rino se ridică în picioare. „Unde?! Spune-mi unde!”

Brânzilă hohotea şi nu vorbea.

„Termină cu plânsul! Ascultă-mă. Spune-mi unde eşti.” Rino începea să-şi piardă răbdarea. „Fă un efort, pizda mă-sii, şi spune-mi unde puia mea eşti.”

Danilo Aprea se trezi atât de brusc, că zvârli celularul pe jos şi începu să strige.

Visa că ţinea în mână o rachetă de tenis care pe neaşteptate se transformase într-un şarpe cu clopoţei.

Celularul.

Se ridică brusc să răspundă, dar trebui să se aşeze din nou. Camera se învârtea cu el. Nu-i trecuse încă beţia.

Întinse braţul şi luă celularul de jos, strânse ochii încercând inutil să vadă display-ul, sigur că era handicapatul ăla de Brânzilă.

„Alo?! Unde eşti?”

„Sunt Rino.”

„Rino…?” În gură avea un gust de şoarece mort.

„Brânzilă a avut un accident. I s-a întâmplat ceva. Plângea ca un disperat. Mă duc la el.”

Danilo îşi masă tâmplele şi clătină din cap. Rino îi vindea gogoşi. „Ce i s-a-ntâmplat?”

„Nu ştiu.”

„De ce plângea? Nu-nţeleg. Nu reuşesc să înţeleg.”

Putea să inventeze altceva.

„Mă auzi când vorbesc?”

Danilo îşi masă burta. „Şi? Ce vrei să-mi spui? Că lovitura se amână?”

„Bravo.”

„Pe când?”

Acuma o să-mi spună că nu ştie.

„Ai înţeles că Brânzilă a avut un accident?”

O explozie de durere în măruntaie îi tăie forţa de a răspunde la insulta adusă inteligenţei sale. Avea senzaţia că un dop îi sărise în stomac. Exact ca atunci când agiţi vinul spumos. Numai că în loc de vin era furie spumoasă cu gust de Cynar.

Îi venea să spargă tot. Să lovească cu piciorul televizorul, să dea jos pereţii cu târnăcopul, să facă să explodeze blocul, să conducă o echipă de artificieri şi să radă de pe suprafaţa pământului Varrano şi toată câmpia aia a pulii, să arunce bomba H deasupra Italiei.

Nu reuşi să se abţină: „Am înţeles! Am înţeles, ce crezi? Nu-s tâmpit! Şi vrei să ştii ceva? Aşa-i trebuie! Chiar aşa-i trebuie, o merită. I-am spus să vină aici. L-am invitat chiar la cină. I-am spus să vină aici să mâncăm nişte spaghete cu sos şi apoi plecăm împreună. Nici prin cap nu i-a trecut. Dacă venea, nu i se întâmpla nici un accident. Voi doi nu mă ascultaţi niciodată. Eu sunt un idiot şi voi nişte inteligenţi cu I mare”. O vocişoară îi sugeră să termine, dar el n-o ascultă. Era aşa minunat să se descarce. Începu să-şi legene capul ca un porumbel. „Oricum, ştiam. Ştiam foarte bine.”

„Ce?”

„Am înţeles, nu-s tâmpit, ce crezi? Voi nu voiaţi s-o faceţi. Spuneţi. E-aşa de simplu. Până şi povestea asta cu accidentul… «Nu vrem s-o facem, ne căcăm pe noi», trebuie doar s-o spuneţi. Nici o problemă. Fiţi liniştiţi. E omenesc. O înţelesesem mai demult. Vă căcaţi pe voi nu numai din pricina

loviturii, dar şi pentru că vă e teamă să aveţi bani, să vă schimbaţi viaţa de căcat, să nu rămâneţi pentru totdeauna nişte rataţi.” în timp ce Danilo dădea afară furia şi amărăciunea pe care o simţea, luminiţa pericolului începu să-i semnalizeze în creier, dar nu-i dădu ascultare nici ei. Pentru prima dată în viaţa lui desfăcuse frânele calului care fremăta în el şi puţin îi păsa dacă nemernicul ăla mincinos de Rino Zena se înfuria. Ba, dacă tot începuse, mări doza: „în fond, vouă vă place aşa. Sunteţi nişte morţi de foame fericiţi să vă tăvăliţi în nefericirea voastră ca nişte porci… Sigur, îmi pare rău pentru săracul nevinovat de Cristiano… Eu…”

„Te-ai îmbătat, idiotul naibii!” îl întrerupse Rino.

Danilo înţepeni, îşi întinse gâtul şi-şi umflă pieptul şi cât se poate de ofensat, ca şi cum l-ar fi acuzat că se pişă în chiuvetă, răspunse pe un ton arţăgos: „Ai înnebunit? Ce tot spui?”

„Dacă noi suntem nişte porci care se tăvălesc în căcat, tu ce eşti? Un alcoolic nenorocit care trebuia să ne fie şef?”

„Da…” Danilo încercă să riposteze, să-l pună la punct, dar unde-i dispăruse furia? Poftă să spargă tot? Se topiseră împreună cu vorbele şi curajul.

Mărul lui Adam i se mişcă în gât.

. Adevărul, dragul meu Danilo, e că eşti doar un beţivan paranoic şi egoist pe care-l doare-n cur de toţi şi de toate. Dacă Brânzilă are un accident, ţie puţin îţi pasă. Ba crezi chiar că-i o minciună. Mi-e scârbă de tine. Nu faci altceva decât să te gândeşti la căcatul ăla de butic, la fanteziile tale de mare barosan. Nu eşti decât un nenorocit care îşi plânge de milă pentru că a fost părăsit de o femeie care nu mai rezista să înghită căcatul unui idiot care i-a.

Omorât fetiţa, hai, spune-o, gândi Danilo.

„… nenorocit viaţa. Nevastă-ta a făcut bine când te-a lăsat. Foarte bine. Şi-ţi dau un sfat. Încearcă încă o dată, o singură dată să-mi spui cum trebuie să-mi educ copilul, că… Las-o moartă. Lasă-mă în pace, Danilo. Stai departe de mine că altfel o păţeşti.”

„… Las-o moartă. Lasă-mă în pace, Danilo. Stai departe de mine că altfel o păţeşti.” Rino Zena terminase discuţia clătinând din cap, îşi aprinse o ţigară şi ieşi din casă. „Ce idiot…”

Îl mâncau mâinile. Dacă n-ar fi trebuit să fugă la Brânzilă, s-ar fi dus cu plăcere să-i facă o vizită bunului şi vechiului prieten Danilo Aprea ca să lămurească o dată pentru totdeauna povestea aia.

Care-o fi drumul cel mai scurt pentru a ajunge cât mai repede la pădurea San Rocco?

În cele din urmă Brânzilă reuşise printre hohote să bolborosească unde se afla: în pădurea San Rocco. Aproape de cabina Enel.

Da’ ce căuta acolo?

Rino tocmai se urca în camionetă când îi fugi pământul de sub picioare, simţi că-l lasă puterile, i se păru că leşină, ţigara îi căzu din gură, picioarele i se îndoiră şi căzu jos.

Ce dracu’ mi se-ntâmplă?

Vru să se ridice, dar ameţea. Rămase câtăva vreme aşa, în ploaie, încercând să-şi revină. Îi tremurau mâinile şi inima îi bătea cu putere.

Când se simţi mai bine urcă în Fiat şi ieşi pe poartă. Durerea din cap era atât de puternică, încât nu reuşea nici măcar să hotărască dacă s-o ia pe şosea şi-apoi pe drumul de pe marginea râului sau să treacă pe aleea din pădure de lângă şoseaua de centură.

Danilo Aprea rămăsese paralizat, cu celularul lipit de ureche.

Rino Zena îl ameninţase. Iar o ameninţare de la nazistul ăla nebun de legat nu era un lucru pe care să nu-l iei în seamă. Ăla îţi făcea felul fără să stea prea mult pe gânduri.

Şi mai ales nu uita.

Odată criminalul ăla îi rupsese trei coaste unui nenorocit care-i tăiase calea. Nu imediat însă, după trei luni. Tot timpul ăla îşi clocise furia şi când, într-o bună zi, s-a trezit faţă-n faţă cu el la o berărie l-a trântit întâi la pământ lovindu-l cu o halbă de bere şi după aia i-a dat un picior de i-a rupt trei coaste.

Brusc îşi simţi măruntaiele pulsând şi sfincterul anal strângându-se şi relaxându-se, dădu drumul telefonului şi fugi în baie. Dădu drumul unui jet diareic şi rămase aşezat pe closet cu coatele pe genunchi şi sprijinindu-şi în mâini fruntea fierbinte.

Situaţia lui era suficient de complicată ca să nu mai adauge şi ameninţările cu moartea ale lui Rino Zena.

„Ei, dacă vrei să mă omori, omoară-mă. Ce pot să fac…" murmură. „Eu am încercat doar să vă ajut să deveniţi bogaţi…"

Un alt coşmar îi veni în minte. A doua zi, pe la prânz vor veni cei de la teleshopping să-i aducă tabloul cu paiaţa căţărătoare.

„Şi eu ce le spun? «Scuzaţi-mă, n-am bani, nu mai vreau tabloul. Am greşit» „, spuse călare pe bideu.

Nu putea să piardă în felul ăsta o asemenea capodoperă.

„Oricum mie nu mi-e frică de tine, dragul meu Rino Zena. Mie mi se fâlfâie…" îşi ridică buza arătându-şi dinţii ca un lup turbat şi făcu gargară cu apă de gură. „Nu trebuie să mă calci pe bătătură, ai înţeles? Fii foarte atent să nu-l calci pe bătătură pe Danilo Aprea!"

Se întoarse în cameră în chiloţi şi pufoaică. Un zâmbet perfid îi apăruse sub mustăţi. Începu să râdă cât îl ţineau bojocii. „Cine-i beţivanul? Eu sunt beţivanul? Atunci tu, dragă Rino Zena, ce eşti? Un sărman nazist alcoolic? Un ratat? Un gunoi? Ce? Hotărăşte tu. Cum vrei să te cheme? Spune-mi, te rog." Apoi începu să dea din cap şi continuă: „Cu mine ai terminat. Nu mi-e frică de tine. Să te apropii numa' că te…" nu-i venea cuvântul „… fac praf. O să te căieşti amar de porcăria pe care ai făcut-o. Deci? Ai înţeles cu cine ai de-a face!" Se lăsă să cadă pe divan şi încheie ridicând degetul spre tavan: „Pe Danilo Aprea nu trebuie să-l calci pe bătătură! Trebuie să-mi fac un tricou cu inscripţia asta".

Beppe Trecca era sigur că Ida nu va mai veni.

Mai bine aşa.

Petrecuse o seară infernală închis în chestia aia puturoasă, cel puţin aşa va învăţa să n-o mai facă pe donjuanul cu soţia prietenului său.

Gata, trebuia să se întoarcă acasă, să se culce şi să termine cu pasiunea asta absurdă pentru Ida Lo Vino. Nu era decât o tentaţie care îi ardea sufletul şi care l-ar fi chinuit pentru toată viaţa.

Pur şi simplu am exagerat.

Trebuia să-i scrie un SMS şi să-i explice că povestea asta nu putea continua pentru binele tuturor.

Dar ce să-i scriu.

„Scuză-mă că te-am deranjat”?” Să renunţăm”?

Nu. Prea laş. O va întâlni a doua zi şi o va îndemna să fie rezonabilă. Aducându-i aminte că avea copii şi un soţ care o iubea şi că trebuiau să-şi spună adio.

Iată, asta era o probă de caracter care l-ar fi făcut să se simtă din nou în pace cu conştiinţa şi cu Dumnezeu.

Dar afară se auzi un claxon.

Beppe se repezi la ferestruică şi văzu în ploaie două faruri galbene.

Ea e! A sosit! Acum o să vorbesc cu ea.

Aranjează-te puţin însă…

Vru să intre în baie să se uite în oglindă când îşi aduse aminte ce era acolo.

Îşi aranjă cravata uitându-se în geamul dungat de ploaie şi îşi trecu degetele prin păr, apoi începu să salte şi să-şi aplece capul latstânga şi la dreapta, să-şi dezmorţească braţele, cum ar face un boxer urcat pe ring.

Trebuie să găsesc manieră potrivită să n-o rănesc. Dar nu credea că va putea vorbi, atât era de emoţionat. I se strângea stomacul şi nu mai avea salivă.

Cred că-mi miroase gura ca la un rinocer.

Cu mâinile tremurând scoase din buzunar cutiuţa cu bomboane de mentă, le aruncă pe toate în gură şi începu să le sfarme cu dinţii gândindu-se la o frază pronunţată cândva de Loris Reggiani, marele campion de

motociclism: „Am petrecut mare parte din viaţa mea pe şaua unei motociclete, conştient de faptul că aş fi putut avea rezultate mai bune, dacă aş fi fost în stare să-mi controlez mai bine emoţiile şi potenţialitatea”.

Deci, curaj! Fii calm. O să reuşeşti.

Deschise uşa camperului inspirând şi expirând.

Ida Lo Vino ţâşni înăuntru. „Da ce se-ntâmplă. A venit potopul peste noi?” zise scoţându-şi impermeabilul ud leoarcă.

Beppe ar fi vrut să-i răspundă, să-i spună ceva, orice, dar coardele vocale i se paralizaseră când o văzuse în faţa ochilor.

Fir-ar să fie, da’frumoasă-i!

Chiar şi învăluită de ceaţa beţişoarelor parfumate era o zeiţă. Era îmbrăcată cu o fustă până la genunchi, pantofi negri cu toc cui şi un impermeabil de culoarea piersicii.

Şi a venit pentru tine.

„Ce frig, îngheţi, nu altceva”, spuse ea masându-şi braţele.

Singurul lucru pe care Beppe reuşi să-l facă fu să ia sticla de vodcă cu gust de pepene galben şi să i-o dea.

Ea îl privi uimită. „Nu-mi dai nici măcar un pahar?”

„Scuză-mă… Ai…” dreptate. Luă un pahar cu picior de pe masă şi i-l dădu.

Ea îşi vărsă două degete de alcool privind în jur. „Mic. Dar bine organizat.” îşi trase nasul., Ai pus beţişoare parfumate. Se simte un miros ciudat…”

Parcă ar fi fost într-o tobă de tablă, atât de puternic era zgomotul pe care îl făcea ploaia pe acoperiş. El urlă: „Da, aşa este”.

Ar fi vrut să o întrebe cum reuşise să vină fără ca Mărio să devină bănuitor, dar n-o Seu.

Ida bău vodca dintr-o înghiţitură., A, puţină căldură. Chiar aveam nevoie.”

Părea mai emoţionată şi mai stânjenită decât el. „Fac pe mine. Este o baie, aici?”

El îi arătă uşa şi ar fi vrut s-o avertizeze să nu deschidă, pentru că înăuntru era un infern şi că poate era cazul… Dar paralizia corzilor sale vocale persista.

„Sunt gata într-o clipă.” Ida deschise uşa şi se închise înăuntru.

Asistentul social, copleşit, îşi duse mâna la frunte.

Râul se revărsase şi acoperise ogoarele şi în scurtă vreme şi fâşia de asfalt pe care gonea furgonetă lui Rino Zena ar fi fost acoperită de şuvoi. Farurile Fiatului alunecau pe ogoarele acoperite de apă.

Periile consumate ale ştergătorului ţineau cu greu parbrizul curat şi în interior geamul era aburit.

Rino îl ştergea cu mâna şi continua să se întrebe ce dracu’ căutase Brânzilă în pădure. Şi de ce plângea aşa? Trebuia într-adevăr să se îngrijoreze? Sau era doar o altă nebunie a creierului său putred?

Rino renunţase de multă vreme să intre în mecanismele contorsionate ale minţii lui Brânzilă. Electrocutarea de la dig nu-i făcuse cu siguranţă bine, dar nici înainte nu se simţea prea grozav. Nu avea toate ticurile alea şi nu şchiopăta, dar era deja nebun ca un cal sălbatic.

Şi-l amintea la internat, făcea lucruri absurde, ca de exemplu să joace ore întregi tenis fără minge şi rachetă cu un adversar imaginar numit Aurelio.

Trecu prin faţa benzinăriei Agip pustie. De acolo strada urca pe dealul acoperit de pădure.

Farurile făceau să strălucească ploaia care cădea deasă, dar nu reuşeau să pătrundă prin vegetaţia de la marginea străzii.

La telefon Brânzilă scâncise că era într-un loc unde se afla şi o cabină Enel.

Cu puţin înainte ca panta să cotească, Rino văzu la stânga un refugiu lung. În fund, în faţa parapetului, era un paralelipiped de ciment acoperit cu graffiti în culori.

Uite-o.

Rino se opri, stinse motorul, deschise cutia cu scule, luă lanterna cu elastic şi şi-o puse pe cap.

Nu era nimeni. Poate nu aceea era cabina. Vru să se întoarcă la furgonetă, când ceva străluci în spatele cabinei. Se apropie şi văzu Boxerul şi un Scarabeu sprijinite unul de altul.

Al cui e celălalt scuter?

Apoi înţelese.

Vreun nemernic, care nu avea ceva mai bun de făcut decât să facă mişto de semenii săi, dăduse probabil pe stradă peste Brânzilă.

Se întâmplase şi altă dată să-l înconjoare împingându-l şi se distraseră punându-l să danseze şi să cânte. Se agăţau de el pentru că nu riposta.

„Javrele dracului. Dacă i-aţi făcut ceva, vă omor.” Rino scoase pistolul din pantaloni. Se întoarse la furgonetă, luă cartuşele şi îl încărcă simţind cum furia îi încălzea sângele.

Îndreptă lanterna către pădure.

Danilo Aprea stătea întins în pat în chiloţi şi pufoaică şi privea tavanul horcăind.

Mă simt de căcat.

Avea subsuorile îngheţate. Picioarele fierbinţi. Măruntaiele înnodate. Iar în piept simţea o durere îngrijorătoare. Clasicul junghi care te prinde înainte de un infarct. Gheara ascuţită a unui şoim care pătrunde în ventricule.,

Acum m-apucă o criză. Şi s-a zis cu mine. Aşa o să fiţi cu toţii fericiţi”, şi dădu drumul unui râgâit cu damf de ţuică.

Voia să stingă televizorul care urla în salon, vocea lui Bruno Vespa şi a altor căcaţi care pălăvrăgeau de deficit, taxe şi inflaţie îi făcea o greaţă teribilă, dar îi era frică să nu adoarmă şi să dea ortu’ popii în somn.

Ce tâmpenie făcuse să dea pe gât Cynarul ăla.

Băuturile se pot stricai

Imediat ce închidea ochii i se părea că se prăbuşeşte într-un puţ fără fund care ducea direct în centrul de foc al Pământului.

Trebuia să mediteze. Chiar dacă în condiţiile alea neprielnice cu Bruno Vespa care clămpănea dincolo era într-adevăr greu.

Primul lucru de luat în considerare era că planul cu bancomatul, aşa cum fusese conceput, se dusese dracului. Al doilea că o terminase pentru totdeauna cu Rino şi Brânzilă.

„Dar, cum spune şi proverbul, mai bine singur decât în proastă companie" bolborosi ţinându-şi mâna pe piept.

Trebuia să pună din nou pe picioare spargerea. Fără ei. Era lucrul cel mai bun pe care mintea să îl produsese de când venise pe lume. Nu trebuia abandonat. Importanţa acelui plan consta în faptul că se putea face oricând. În orice noapte. Era suficient să aibă tovarăşii potriviţi, nu nişte laşi.

Va găsi nişte adevăraţi profesionişti cu care s-o ia de la început, în momentul acela nu ştia cine erau, nici unde să-i găsească, dar a doua zi, cu mintea clară, îi va veni cu siguranţă vreo idee.,

Albanezii. Bărbaţi cu coaie", zise gâfâind. „Dragă Rino, nu m-ai înţeles pur şi simplu. Ce păcat. Mare păcat. Nu ţi-e clar cu cine ai de-a face. Ca să-I opreşti pe Danilo Aprea trebuie să tragi în el cu bazooka."

Lumina albastră a televizorului care trecea prin uşă picta tavanul de deasupra patului. Era ciudat, dar printre petele albăstrui i se părea că apare una întunecată care avea o formă umană.

„Tu eşti, dragul meu?” întrebă adresându-se tavanului.

{Sigur că sunt eu.)

Paiaţa căţărătoare îl observa întinsă pe tavanul camerei ca Omul Păianjen.

„Am făcut bine că l-am trimis la dracu’ pe Rino, nu-i aşa? Pe mine nu trebuie să mă calce pe bătătură, dar nu vor să-nţeleagă. Singurul lucru de care-mi pare rău e că mâine ăia vin cu tabloul şi eu n-am banii. Îmi pare tare rău.” Bâjbâi pe jos după sticla de Cynar, dar n-o găsi. „Nu-ţi face griji… Ai încredere… Eu nu-mi arunc viaţa la gunoi” se adresa clovnului de deasupra capului. „Eu nu te las. Nu fac ca anumite cunoştinţe ale mele. Îţi jur, îţi jur pe capul…”

Laurei.

„… Teresei, lucrul cel mai important din viaţa mea, că vei sta aici, în casa asta. Mâine. Mai bine vând totul.”

Brusc un cheag de durere îi explodă ca o băşică sub stern. Îşi atinse ochii şi obrajii. Plângea şi nu-şi dăduse seama.

„Mă simt rău. Ce trebuie să fac? Spune-mi tu. Te rog, spune-mi tu.”

(Cheam-o. Ea e singura care te înţelege) Paiaţa îi zâmbi de peltavan.

„Nu-i adevărat… M-a lăsat… N-a fost vina mea că Laura a murit. Ştiu că ea aşa crede.”

(Spune-i că de mâine te laşi de băut)

Danilo ştia că pe tavan nu era nici o paiaţă. Că umbra aceea se datora televizorului din salon. Şi totuşi era ca şi cum i-ar fi vorbit.

„Să nu ne spunem gogoşi. N-o să reuşesc niciodată.” Un alt cheag de durere se sparse sub mărul lui Adam.

(O să reuşeşti. Dacă ea se va întoarce la tine şi te va ajuta, o să reuşeşti cu siguranţă… Spune-i despre butic. O să vezi cum se întoarce)

Danilo ridică puţin capul şi-şi strânse ochii:, Acum? S-o chem acum?”

(Da, acum)

„Şi dacă se supără?”

(Dar de ce ar trebui să se supere?)

„E prea târziu. I-am jurat că n-o sun noaptea.”

(Nu-i niciodată prea târziu ca să spui adevărul. Ca să spui că iubeşti. Spune-i ce faci pentru ea. Că vei sfida muntele cel mare numai pentru ea. Femeile vor să audă chestiile astea. Spune-i despre butic. O să vezi, o să vezi…)

Danilo îşi ridică de pe pernă capul şi totul începu să se învârtă. Respiră, căută pipăind întrerupătorul şi aprinse lampa. Lumina îi izbi retinele. Îşi puse o mână pe ochi şi cu cealaltă apucă telefonul de pe noptieră. „O chem pe celular.” Făcu numărul Teresei.

Abonatul nu era disponibil.

„Nu răspunde, ai văzut?”

(Sun-o acasă)

Aia chiar că era o tâmpenie în toată regula. Mai ales la o oră la care era acasă şi ticălosul ăla de fiu al vulcanizatorului. Şi totuşi trebuia s-o facă, trebuia să audă vocea Teresei, singurul lucru care i-ar fi făcut bine într-un asemenea moment.

(Sună. Dacă răspunde el, pui jos, nu?)

Aşa-i…

Şi-apoi de data asta era altceva. Era ca să-i spună că ar fi aranjat totul. Serios. Era la capătul tunelului şi, dacă nu se schimba, o sfeclea.

Şi ea ar fi înţeles. Teresa ar fi înţeles cât suferea şi s-ar fi întors acasă, iar el, a doua zi dimineaţa, s-ar fi trezit şi ar fi găsit-o alături, ghemuită şi cu masca împotriva luminii pe ochi.

(Ce aştepţiî)

Arătătorul alunecă pe tastatură şi, cu o viteză surprinzătoare pentru condiţia mintală în care se afla, făcu numărul.

Îl confundă la început cu un câine, apoi cu un mistreţ şi în sfârşit cu o gorilă.

Rino Zena făcu doi paşi îndărăt şi instinctiv îndreptă pistolul spre ea, dar imediat ce o lumină cu lanterna înţelese că era o fiinţă umană.

Stătea în patru labe în mijlocul pădurii, lângă cască. Ud leoarcă. Cu părul negru lipit de craniu… Pe umăr avea o gaură din care ieşea sânge. Cu mâinile înfundate în noroi.

„Brânzilă?! Ce s-a-ntâmplat?”

În primul moment părea că nici măcar nu aude, apoi ridică încet capul către lumină.

Rino îşi duse instinctiv mâna la gură.

Avea ochii căscaţi, două găuri săpate în orbite, iar maxilarul îi atârna ca la un sărman idiot.

„Ce ţi-au făcut?”

Chipul, traversat de umbre, părea cel al unui mort. Părea că ceva în mintea lui Brânzilă se scurtcircuitase ca la anumiţi bolnavi mintali după o operaţie de lobotomie. Nici nu mai semăna cu el.

„Unde-s? Unde puia mea îs?” Rino începu să îndrepte pistolul spre diferite puncte din jurul lui, convins că erau acolo, ascunşi undeva, în întuneric. „Ieşiţi afară, mama voastră de ticăloşi. Legaţi-vă de mine.” Apoi se aplecă şi continuând să ţină pistolul îndreptat înainte îl înşfăcă pe Brânzilă de braţ şi încercă să-l ridice, dar părea prins în pământ. „Hai! Ridică-te. Trebuie să plecăm de aici.” în sfârşit, cu un efort teribil, îl puse pe picioare. „Sunt cu tine. Nu-ţi face probleme.” Vru să-l tragă când îşi dădu seama că avea mădularul afară din pantaloni.

„Dar ce pu…”

„N-am vrut. N-am vrut. N-am făcut-o anume”, bolborosi Brânzilă şi începu să plângă. „Iartă-mă.”

Rino avu senzaţia că cineva îi deschisese burtă cu un cuţit şi că în acelaşi timp îi vârâse o şosetă pe trahee.

Îi dădu drumul lui Brânzilă, care căzu moale la pământ, făcu doi paşi înapoi şi înţelese că greşise. Greşise îngrozitor. *

Scarabeul este al fetei ăleia… Colega de şcoală a lui Cristiano… Abţibildul cu faţa.

Fu copleşit de conştiinţa înfiorătoare că Brânzilă în cele din urmă explodase. Şi făcuse ceva absolut oribil.

Pentru că Rino ştia că povestea care circulă, cum că Brânzilă nu era în stare să facă rău nici unei muşte, era o tâmpenie tot atât de mare ca şi aceea că urmează să fie micşorate taxele.

În fiecare zi se găsea cineva care-şi bătea joc de el, care-l imita, care-i dădea mai puţină supă la cantină, care-l făcea să se simtă un idiot, iar el nu se supăra, zâmbea, şi toţi continuau să spună că Brânzilă era superior.

Superior pe dracul

Zâmbetul ăla pe jumătate schiţat, după ce cineva îl imitase şi-i spusese handicapat, nu era semnul că Brânzilă era sfânt, ci că insulta nimerise în plin, atinsese o parte sensibilă şi că durerea ajungea să îngroaşe o parte din creierul lui unde pulsa ceva infectat, strâmb. Şi într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, partea aceea rea se va trezi.

Rino se gândise la asta de mii de ori şi îşi spusese că spera să n-aibă dreptate.

Fu nevoit să facă un efort ca să reuşească să-i vorbească. Era ca şi cum ar fi primit un pumn direct în stomac. „Ce-ai făcut? Ce, mama dracului, ai făcut?” Se întoarse pe cărarea acoperită de frunze, făcu câţiva paşi şi lumina galbenă a lanternei pe care o avea pe frunte alunecă peste cadavrul Fabianei întins în mijlocul cărării. Avea capul zdrobit cu o piatră.

„O fetiţă… Ai omorât o fetiţă.”

Telefonul continua să sune.

Pun jos…

(Nu. Aşteaptă cel puţin alte…)

„Alo?”

Danilo Aprea pufni şi respiră din nou. Avea gura uscată şi limba amorţită. „Teresa, eu sunt.”

O clipă infinită de tăcere.

„Danilo, ce vrei?” În tonul vocii nu era furie, ci ceva mai rău, care-l făcu imediat pe Danilo să blesteme clipa în care sunase. Era deprimare şi resemnare. Ca un ţăran care a acceptat soarta nenorocită ca din când în când o vulpe să intre în coteţ şi să-i devoreze găinile.

. Ascultă. Trebuie să-ţi vorbesc…”

„Eşti beat.”

Încercă să pară jignit, aproape ultragiat, de insinuarea aia josnică.

„De ce spui aşa?”

„E suficient să te aud.”

„Greşeşti. N-am băut nici o picătură. Nu-i corect ca de fiecare dată să gândeşti…”

„Mi-ai jurat că n-o să mă suni… Cât e ceasul?”

„E târziu, ştiu, dar e important, nu-s nebun, dacă n-ar fi fost important, nu te-aş fi sunat. E foarte important. Ascul…”

Teresa îl întrerupse: „Nu, Danilo, ascultă-mă tu. Eu nu pot să scot telefonul din priză, mama lui Piero este grav bolnavă la spital şi tu ştii asta”.

La naiba, uitasem.

„Ştii foarte bine, Danilo. De câte ori sună telefonul ne speriem. Piero este dincolo. Şi o fi înţeles deja că eşti tu. Trebuie să mă laşi în pace. Ce trebuie să fac ca să…”

Reuşi s-o întrerupă: „Scuză-mă, Teresa. Scuză-mă. Ai dreptate. Iartă-mă. Dar am o surpriză incredibilă pentru viitorul nostru. Un lucru pe care trebuie categoric să-l auzi…”

De data asta îl întrerupse ea: „De care viitor vorbeşti? Tu trebuie să mă asculţi. Şi ar fi mai bine să mă asculţi cu mare atenţie. Aşa că destupă-ţi urechile”. Femeia trase aer în piept: „Sunt însărcinată. Aştept un copil de la

Piero. De trei luni. Trebuie să te consolezi. Nu vreau să mă întorc la tine, nu te iubesc. Îl iubesc pe Piero. Laura e moartă, Danilo. Trebuie să ne consolăm. Eu vreau să fiu fericită şi Piero mă face fericită. Vreau să-mi fac din nou o familie. Iar tu continui să mă chinuieşti, să mă suni noaptea! Voi fi obligată să merg la poliţie. Şi dacă nu-i suficient, o să plec, o să dispar. Dacă mă iubeşti, cum spui tot timpul, trebuie să mă laşi în pace. Aşa că te rog, te implor să ne laşi în pace. Dacă nu vrei s-o faci pentru mine, fă-o pentru tine. Uită-mă. Începe să trăieşti din nou. Adio".

CLIC.

*

E moartă.

Trecuseră cel puţin cinci minute de când Ida se închisese în baie.

Se putea chiar să fi leşinat de duhoare.

Beppe Trecca, îngrijorat, apropie urechea de uşă. Nu se auzea nimic, din cauza zgomotului ploii şi al vuietului vântului care scutură camperul.

Îşi pregătise un discurs clar, simplu, ca s-o facă să înţeleagă că povestea aia era greşită.

Îşi drese voce. „Ida…? Ida, ce faci?"

Uşa se deschise şi Ida Lo Vino ieşi palidă ca o fantomă.

El înghiţi în sec. „Mirosea puţin urât?"

Ea dădu din cap şi adăugă: „Beppe, te iubesc. Te iubesc de mor". Şi-i vârî limba în gură.

„Ce mama dracului ai făcut? Jigodie nenorocită, psihopat asasin ce eşti!" Rino urla şi-l scutura pe Brânzilă de braţ. „Ai omorât o fetiţă! Ţi-ai ieşit din minţi, idiotul dracului…" Şi-i dădu o palmă atât de puternică, încât îşi simţi oasele de la mână îndoindu-se.

Brânzilă zbură la pământ şi începu să hohotească disperat.

„Nu plânge, nenorocitule. Nu plânge, că te omor." Rino, cu capul ridicat ca un coiot care urlă la lună, scrâşni din dinţi masându-şi mâna amorţită şi-i dădu un picior în coaste.

Brânzilă se rostogoli în noroi şi începu să tuşească.

„I-ai zdrobit capul cu o piatră.” O altă lovitură cu piciorul. „Ai înţeles, nemernicule?” Şi încă una.

„Nu… vo… iam. Îţi… jur că… nu voiam. Îmi pa… re rău” scâncea Brânzilă dând disperat din cap. „Nu ştiu… nici eu… de ce.”

„Aha, nu ştii? Nici eu nu ştiu. Porc de violator de căcat…” îl apucă de păr şi îi vârî ţeava pistolului într-un ochi. „Te omor.”

„Da, omoară-mă! Omoară-mă. Merit…” începu să bolborosească Brânzilă.

O furie roşie, impetuoasă, aprinsese creierul, umflase muşchii şi întinsese tendoanele degetului care apăsa pe trăgaciul pistolului şi Rino ştia că trebuia să se calmeze repede, imediat, altfel ajungea să-i zboare creierul idiotului ăluia care stătea în faţa lui.

Cu talpa bocancilor îl lovi în gură pe Brânzilă care scuipă sânge şi apoi se ghemui prinzându-şi capul cu mâinile.

Rino, bufnind, îşi vârî pistolul la curea şi prinse cu amândouă mâinile o ramură enormă pe care o izbi de un trunchi de copac.

Nu era suficient. Simţea încă prea multă furie clocotind în el.

Ridică un pietroi care cântărea cel puţin cincizeci de kilograme ca să-l arunce cine ştie unde, îl smulse din noroi urlând, dar amuţi imediat.

Pietroiul îi alunecă din mâini.

Lumea din jurul lui se descompuse în sute de fragmente colorate ca un geam care explodează şi un fel de masă de plumb incandescent îi apăsa cu putere creierul. Două pumnale i se înfipseră în tâmple şi toate extremităţile corpului începură să-i amorţească.

Rămase nemişcat, cu picioarele îndoite şi bustul aplecat înainte ca un luptător de sumo, holbându-şi ochii şi îşi dădu seama că până în momentul acela nu avusese habar ce înseamnă o durere de cap.

Îşi pierdu echilibrul şi căzu ţeapăn la pământ.

Trecuseră zece minute de când Teresa îi dăduse vestea că era însărcinată şi Danilo Aprea era încă acolo, stând pe marginea patului.

Ştia că trebuia cel puţin să plângă şi cel mult să se arunce pe fereastră şi s-o termine o dată pentru totdeauna cu viaţa asta.

Dac-aş avea curajul să mă sinucid. Gândeşte-te cum o să te simţi după aia ca un căcat, dragă Teresa… Ce bucurie! Pentru tot restul vieţii vei trăi plină de remuşcări.

Problema era că locuia la etajul al doilea. Şi cu norocul pe care-l avea rămânea paralizat.

Trebuia oricum să facă ceva. Poate era suficient să plece. Să fugă undeva departe. Să meargă să trăiască în India. Dar India îl scârbea. Era murdară. Şi plină de muşte.

Dar dacă va continua să se gândească la lucrurile astea toată noaptea până dimineaţa, până-n zori, până la lumină, noaptea aceea, noaptea cea mai scârboasă dintr-o viaţă scârboasă va trece. Pentru că Danilo ştia că dacă ar fi încetat să-şi ţină creierul ocupat ar fi putut face vreo tâmpenie pe care mai târziu ar fi regretat-o foarte tare.

Privi tavanul. Clovnul mai era acolo. Atârnat într-un coli, unde lumina televizorului nu ajungea.

{Sărăcuţa, cine ştie, în imaginaţia ei, ce crede… Poate că această minunată veste te va întoarce atât de tare pe dos, că te vei spânzura de lustră? Tu crezi că ea ar avea remuşcări? Dimpotrivă, va fi fericită. A scăpat de tine. Asta speră. Ei bine, greşeşte. Ca să scape cineva de tine trebuie să te împuşte cu o bazooka.)

Lui Danilo i-ar fi plăcut să zâmbească, dar buzele îi erau lipite. Atunci începu să clatine din cap.

Cât era de naivă Teresa. Nu înţelesese absolut nimic. El ştia foarte bine că mai devreme sau mai târziu s-ar fi întâmplat.

A uitat-o pe Laura. Crede că poate s-o înlocuiască cu un alt copil.

„Bravo.” începu să aplaude. „Bravo, eşti minunată!”

{Dar asta nu schimbă cu un centimetru planurile tale. Pentru că în realitate Teresei puţin îi pasă de papiţoiul ăla care vinde cauciucuri. Adevărul e că i-a fost de folos pentru că are bani şi a lăsat-o grea. Punct. Dar imediat ce vei apărea cu buticul şi cu banii adevăraţi se va întoarce la tine.)

„Da' cine-o mai vrea pe aia?" murmură trăgându-şi nasul.

{Dă lovitura singur. N-ai nevoie de nimeni. Fă-o acum. Acum)

Danilo privi paiaţa. „Ai dreptate. Sigur, pot s-o fac singur, cum de nu m-am gândit mai repede?"

Afară furtuna continua să se înverşuneze împotriva satului pustiu. Nici măcar nu avea nevoie de tractor. Era suficient să folosească o maşină.

Iar el mai avea maşina. Era în garaj, nemişcată din ziua înmormântării Laurei. Avusese mai multe ocazii s-o vândă, dar n-o făcuse niciodată. De ce oare? Nu pentru că într-o zi s-ar fi hotărât să conducă din nou şi nici pentru că din ea plecase în paradis îngerul vieţii sale. Nu. Nu de aia. Ci pentru că i-ar fi servit să dea lovitura singur.

„Totul se potriveşte."

Deci şi faptul că Rino şi Brânzilă îl părăsiseră făcea parte dintr-un plan mai mare pe care Dumnezeu îl organizase anume pentru el.

(Toţi banii vor fi ai tăi. Nu va trebui să-i împărţi cu nimeni.)

„îmi pare rău, Teresa. Ai uitat de Laura. Ai spus că-l iubeşti pe vulcanizator. Că ai vrut un copil cu el. N-ai decât să stai cu el", zise ridicând degetul ca şi cum ea ar fi fost acolo şi simţind primul fior de plăcere după multe ore în noaptea aceea.

Ştia ce are de făcut.

Se ridică şi, clătinându-se, merse la baie să-şi vâre două degete în gât.

Când Rino Zena îi vârâse pistolul în ochi, Brânzilă avusese certitudinea că iubeşte viaţa.

Repetase „Omoară-mă, omoară-mă" ca să-i dea de înţeles că se simţea vinovat, dar nu o voia cu adevărat, în sinea lui niciodată nu dorise atât de

mult ca în clipa aceea să trăiască.

Să trăiască. Să trăiască după ce omorâse. Să trăiască oricum. Să trăiască cu greutatea vinei. Să trăiască într-o închisoare pentru tot restul vieţii. Să trăiască bătut şi dispreţuit până la sfârşitul zilelor sale.

N-avea importanţă cum, doar să trăiască.

Şi chiar şi când simţise oţelul rece al pistolului pe nas, avusese certitudinea că Rino nu va trage în el şi că va pune totul la punct, ca întotdeauna.

Trebuia doar să-l lase să se calmeze.

Se adunase ca un arici şi-şi spuse că era drept, le merita, sigur că merita loviturile, chiar dacă era vina Ramonei dacă murise. Dacă ea n-ar fi luat-o pe drumul din pădure, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

De jos, cu capul ascuns între braţe, văzuse cum umbra lui Rino se agită, lua o ramură de pe jos şi o rupea de un trunchi de copac. Şi-apoi, ca un gigant, cu un ochi de lumină în mijlocul frunţii, ridica o piatră enormă şi în timp ce o ridica paraliza brusc. Pentru o clipă Brânzilă se gândise că îl durea spatele, dar apoi Rino căzuse la pământ înţepenit.

Şi rămăsese acolo, nemişcat. Fără să scoată o vorbă, fără un ţipăt.

Stătea aşa de cel puţin cinci minute.

Se apropiase de el gata s-o ia la fugă dacă s-ar fi sculat.

Rino avea ochii deschişi şi o expresie ciudată pe chip pe care nu reuşea s-o definească. Ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

„Rino, mă auzi?” îl întrebă scuturându-l.

Ţinea dinţii strânşi şi o spumă albă îi curgea la colţul gurii.

Brânzilă nu pricepea nimic din medicină, dar era sigur că i se întâmplase ceva foarte grav. Chestia aia care ţi se întâmplă în creier, pentru care practic eşti mort.

Coma. *

„Rino! Ce, eşti în comă?”

Nimic.

Îi dădu o palmă, dar Rino nu reacţionă, rămase în continuare cu aceeaşi expresie interogativă întipărită pe chip.

Îi mai dădu una, mai puternică.

Nimic.

Îi scoase pistolul de la curea, îl cântări şi i-l apropie de frunte imitându-i vocea: „Scârbos violator de căcat, te omor”. Apoi începu să-i vâre ţeava într-o nară, în gură şi să-i întindă balele pe bărbie.

Când se plictisi, rămase puţin aşa, cu un gol în minte, masându-şi coastele dureroase şi continuând să se lovească cu pistolul peste picior.

Licurici dansau în faţa ochilor lui Rino Zena. Vedea şi picăturile de ploaie grele ca mercurul căzându-i pe faţă.

Restul era amorţeală.

Picioarele. Braţele. Stomacul. Gura.

Ca un sac de piele umplut cu furnici.

Nu-şi aducea aminte unde era, dar dacă se concentra reuşea să audă gâfâitul propriei respiraţii şi furtuna printre copaci.

O specie de nor violet îl acoperea ascunzând licuricii.

Sigur, era în pădure. Iar acolo unde norul era mai clar trebuia să fie Brânzilă.,

RAjută-mă”, spuse. Dar gura nu i se mişcă, limba nici atât, iar cuvântul nu ieşi de pe buzele sale, deşi îi răsună în ureche ca un urlet disperat de spaimă.

Simţi ceva pe obraz. O palmă, poate. Sau o mângâiere. Dar era departe. Ca şi cum capul său ar fi fost căptuşit cu lână. Lână aspră. Lâna verde-închis a păturilor din internat.

Se miră că reuşea încă să gândească.

Mici gânduri. Unul după altul. Gânduri violete cufundate într-un întuneric fără sfârşit.

„Rino! Ce, eşti în comă?”

Inima începu să-i bată mai tare. Cuvintele lui Brânzilă ca nişte săgeţi ascuţite găureau violetul care se închidea după trecerea lor şi ajungeau până la el.

„Nu ştiu”, îi răspunse, conştient că nu vorbise.

„Scârbos violator de căcat, acum te omor.” Alte săgeţi găuriră capa de lână. Dar de data asta Rino nu înţelese ce voiau să spună.

Dacă ar fi reuşit cel puţin să mişte un deget…

Un deget plin de furnici.

Se forţă încercând să-şi mute mâna. Poate o mişcase, dar în starea aia nu putea şti.

„Eşti mort?” îl întrebă Brânzilă.

Degetul. Mişcă-ţi degetul ăla de căcat.

Trebuia să-l facă pe Brânzilă să înţeleagă că trebuie să-l ducă imediat la spital.

Mişcă degetul. Hai.

Le ordonă tuturor furnicilor să se îndrepte din toate părţile trupului spre deget şi să i-l ridice.

Dar ele nu ascultau şi brusc ceaţa deveni mai deasă şi corpul începu să-i tresară şi să tremure, târât în violetul care vira spre negru.

Un foc arzător îi explodă în mijlocul pieptului, sugându-i aerul din plămâni.

Rino îl imploră pe Dumnezeu să-l ajute, să-l scoată din gaura aia neagră şi, aşa cum veniseră, spasmele încetară şi se trezi singur într-o linişte fără lumină.

Brânzilă îl vedea pe Rino agitându-se şi luptând împotriva unei forţe invizibile care-l prinsese şi încerca să-l ducă cu ea. Rino dădea din mâini şi din picioare, holbă ochii, spinarea i se îndoia că un arc, strâmba gura, îşi

agita capul cu violenţă şi lumina pe care o avea pe frunte, înnebunită, tăia cu mii de lame aurite pădurea.

Impresionat şi înfricoşat, Brânzilă încercă să-l ajute, aruncându-se deasupra lui ca să-i blocheze braţele, dar se trezi cu o lovitură peste faţă şi un şut şi atunci se îndepărtă cu coada între picioare.

Trăgându-se de păr se rugă să se termine totul. Era ceva prea înspăimântător de privit.

Forţa invizibilă trăgea acum mai tare şi-i îndoia spatele ca şi cum ar fi vrut să i-l rupă în două, dar o clipă mai târziu îl abandonă şi Rino rămase prăbuşit în noroi. Se stinsese şi lanterna.

A plecat pentru că şi-a luat sufletul lui Rino.

Cel mai bun prieten al lui era mort. Singura persoană care ţinuse la el.

Venise până acolo ca să-l ajute şi Dumnezeu…

(care trebuia să te ia pe tine, un scârbos violator asasin)

… îi luase viaţa în timp ce ridica o stâncă.

Se ghemui lângă Rino.

Şi-acum? Ce trebuie să fac?

În mod normal la întrebările astea răspundea Rino. El ştia întotdeauna ce să facă.

Brânzilă se aşeză pe jos şi îi dădu o palmă peste umăr: „Amin”. Şi îşi făcu cruce.

A murit pentru mine, Dumnezeu voia pe cineva pentru moartea Ramonei şi Rino s-a sacrificat.

(O să-lgăsească şi o să creadă că el a omorât-o. Ţie n-o să ţi se întâmple nimic)

Brânzilă zâmbi uşurat. Apoi se ridică, îşi vârî ştoiul în chiloţi, recuperă lanterna şi casca, puse pistolul la curea şi se întoarse la Ramona.

Îi scoase inelul cu cap de mort de pe deget şi, şchiopătând, se îndreptă spre stradă.

Uşile de aluminiu ale liftului se deschiseră şi Danilo Aprea, bine înfofolit, îşi făcu apariţia în holul blocului.

Se sprijini de cadrul uşii liftului cu ochii pe jumătate închişi.

Holul era o încăpere lungă cu lambriuri închise la culoare şi cu marmură lucioasă pe jos. În stânga se afla cabina portarului cu un mic televizor şi un teanc de facturi. În dreapta, scările. Dincolo de uşa de sticlă de la intrare picăturile de ploaie săltau pe covoraşul de şters picioarele şi biciuiau muşcatele din ghivece.

Danilo vomase trei litri de alcool şi dăduse pe gât un ibric plin cu cafea, iar acum se simţea puţin mai bine, chiar dacă nu putea să spună că-i trecuse ameţeala. Dar cel puţin nu-i mai era greaţă.

Se îndreptă clătinându-se spre o uşă ascunsă în lambriurile de lemn, o deschise şi fără măcar să aprindă lumina coborî cele câteva trepte, găsi clanţa şi deschise larg uşa garajului comun. Inspiră.

Acelaşi miros de umezeală şi benzină.

Nu mai intrase înăuntru exact din 12 iulie 2001.

Îşi făcu curaj şi răsuci întrerupătorul.

Tuburile de neon pâlpâiră şi luminară demisolul cu un garaj lung care adăpostea două şiruri de maşini.

Danilo îl traversă auzind ecoul propriilor paşi ricoşând din pereţii de ciment.

Maşina lui, un Alfa Romeo, era acoperită cu o prelată gri.

Puse mâna pe capotă. Un fior îi trecu prin braţe şi-i zbârli pielea.

Nu te gândi.

Respiră adânc şi ridică prelata.

O clipă şi-o imagină pe fetiţa lui aşezată pe scăunelul verde şi râzând. Alungă imaginea din minte.

Scăunelul ăla fusese de vină că Laura Aprea murise.

„Blestemata aia de cataramă nu s-a deschis. S-a blocat”, le repetase tuturor până la epuizare. Teresei, poliţiştilor, lumii întregi.

În 9 iulie 2001 Danilo îşi luase liber de la serviciu şi o dusese pe fetiţa lui la un control medical. De obicei, de lucrurile astea se ocupa Teresa, dar în ziua aceea avea de rezolvat nişte probleme la notar cu mama ei.

„Totul e OK”, spusese medicul dându-i o pălmuţă afectuoasă peste funduleţ Laurei, care râdea şi se agita în pielea goală pe pat. „Bombonica asta e sănătoasă tun.”,

Asta nu-i o bombonică. Asta-i un cârnăcior, nu-i aşa?” îi spuse fetiţei Danilo, cu un zâmbet până la urechi. Şi în timp ce medicul se spăla pe mâini, îşi apropiase faţa de burtica micuţei plescăind. Laura începu să râdă în hohote. „Unde-s caltaboşii? Aha, uite-i aici!” Şi o muşcă uşor de picioruşele dolofane care-i plăceau la nebunie.

După consultaţie se opriră la supermarket.

Nu era prea uşor să faci cumpărături cu Laura, care, aşezată în cărucior, începea să cânte: „Vreau o păpică/bună, bunicică…”

Pe urmă se urcaseră din nou în maşină. Danilo aşezase pungile pe bancheta din spate şi o legase pe fetiţă în scăunel spunându-i: „Acum mergem la mămica”.

Plecaseră.

Pe vremea aceea, Danilo Aprea lucra la o firmă de transport ca paznic de noapte şi ştia că mai devreme sau mai târziu vor reduce personalul. Şi s-ar fi putut foarte bine să-l dea afară şi pe el.

Conducea pe şoseaua neobişnuit de goală la ora aceea şi st gândea să-şi caute imediat o altă slujbă, chiar şi pe timp scurt, de exemplu la Euroedil, o firmă de construcţii unde aveau deseori nevoie de muncitori necalificaţi.

La un moment îşi dădu seama că în maşină se simţea un miros de mere verzi. Nu de mere adevărate, ci mirosul sintetic de mere verzi al şamponului împotriva mătreţei.

„L-am confundat cu mirosul de Arbre Magique”, îi explicase după aceea soţiei sale.

„Cum ai putut? Deodorantul miroase a pin şi şamponul a măr verde. Nu-i acelaşi lucru!” uriaşe disperată soţia sa cu ochii umflaţi de plâns.,

Ai dreptate. Dar n-am înţeles imediat. Nu ştiu de ce…”

Danilo îşi întorsese capul şi văzuse că bluziţa roşie şi pantalonaşii bleumarin ai Laurei erau pătaţi peste tot cu un lichid verde.

„Laura, ce-ai meşterit?” Danilo văzuse punga cu cumpărături răsturnată şi sticla de şampon fără dop pe bancheta murdară de săpun.

Apoi, îşi aminteşte că şi cum ar fi astăzi, auzise un zgomot, un horcăit sufocat şi se uitase la fiica lui.

Fetiţa avea gura căscată, iar ochii albaştri ieşiţi din orbite erau roşii. Se agita disperată, dar centurile de siguranţă ale scăunelului îşi făceau datoria şi o ţineau lipită de banchetă ca un condamnat la moarte pe scaunul electric.

Nu respiră. Dopul! A înghiţit dopul!

Danilo strânsese volanul şi fără să se asigure întorsese maşina şi se aruncase, cu un scrâşnet de roţi, către marginea străzii, aproape atingând un camion care începuse să claxoneze înnebunit.

Maşina se oprise pe banda de refugiu a şoselei într-un nor de fum alb. Danilo sărise jos şi se împiedicase, apoi se ridicase şi, cu inima bătându-i nebuneşte, apucase cu amândouă mâinile clanţa uşii din spate.

„Sunt aici! Sunt aici! Tati e aici…” gâfâise el intrând în maşină şi se repezise la cataramă de siguranţă a scăunelului ca s-o elibereze pe fetiţă, care se zvârcolea dând din mâini şi din picioare şi lovindu-l peste faţă şi piept.

Lucrul incredibil era că blestemata aia de cataramă nu se deschidea, avea două butoane enorme, colorate în portocaliu, pe care era suficient să le apeşi, lucru pe care-l făcuse de sute de ori, deschizând-o întotdeauna perfect, o cataramă nemţească studiată de cei mai buni ingineri din lume — pentru că e ştiut că nemţii sunt cei mai buni ingineri din lume — care trecuse prin cele mai imposibile teste de siguranţă, care fusese omologată de o comisie internaţională şi care primise înregistrarea C €, şi totuşi blestemata aia de cataramă nu se deschidea.

Nu se deschidea în nici un fel

Danilo îşi spusese că trebuia să fie calm, că nu trebuia să se lase cuprins de panică, că se va deschide, dar privirea disperată a Laurei şi suspinele sufocate îl înnebuneau, ar fi vrut să smulgă curelele cu dinţii, dar trebuia să fie calm. Atunci închisese ochii ca să n-o vadă pe fetiţa lui pe care începea să o piardă şi continuase să apese, să tragă, să facă orice, în timp ce fiica lui se sufocă, dar nimic. Încercase s-o scoată din scăunel fără să reuşească şi apoi se agăţase de chestia aia blestemată urlând, dar curelele maşinii ţineau scheletul din plastic.

Trebuie să o trag de picioare. Trebuie să o prind de picioare şi să o scutur…

Cum de nu reuşea să facă nimic?

Atunci, inspirând mirosul de mere verzi, îşi vârâse degetele groase în gura fetiţei, care deja se zvârcolea mai puţin, tot mai slabă şi mai obosită, şi căutase dopul înţepenit în adâncimea traheii. Cu buricele degetelor atinsese limba mică, epiglota, amigdalele, dar nu şi dopul.

Laura nu se mai mişca. Căpşorul îi căzuse în piept şi braţele atârnau pe marginile scăunelului.

Da, ştia ce trebuia să facă. Cum de nu se gândise mai repede? Trebuia să-i facă o gaură în gât, ca aerul… Dar cu ce?

Uriaşe şi implorase: „Ajutor, ajutaţi-mă, o fetiţă, fetiţa mea, moare…” şi se vârâse printre scaunele din faţă. El, un malac de peste o sută de kile, prins între cele două scaune, cu schimbătorul de viteză sub stern şi braţele întinse către torpedou. Cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă reuşise să atingă butonul şi torpedoul vomase foi, carnete, mape şi un pix care se rostogolise sub scaun.

Pipăise gâfâind covoraşul şi în sfârşit găsise pixul şi, ţinându-l ca pe un stilet, se răsucise, ridicase braţul drept gata să…

A murit.

Pixul îi căzuse din mână.

Laura Aprea, fără suflare, se lăsase pe scăunel, cu ochii albaştri larg deschişi, mânuţele desfăcute şi gura căscată…

Un an mai târziu, când întreaga lui existenţă se dusese dracului într-o veselie, Danilo găsise într-un articol de ziar, următoarea scurgi notă: Cu ocazia testelor pe scăunelele de maşină din 2002 s-a constatat că firma Rausberg a produs între 2000 şi 2001 catarame folosite de unii producători de scăunele pentru maşină şi că aceste catarame nu se închid întotdeauna corect, în ciuda CLIC-ului bine accentuat. Dacă cele două limbi metalice sunt prinse oblic, centura ar putea să nu fie bine fixată într-o parte sau în cealaltă şi catarama ar putea să nu se deschidă punând în pericol siguranţa copilului. La următoarele scăunele a fost montată o cataramă defectuoasă: Boulgom, Chicco, Fair/Wavo, Kiddz şi Storchenmiihle. Sunteţi deci sfătuiţi să controlaţi data de fabricare a scăunelului aflat în posesia dvs. Şi în cazul în care a fost produs în 2000/01 să-l expediaţi producătorilor care şi-au luat angajamentul să-l înlocuiască imediat.

Furgonetă lui Rino era parcată în mijlocul refugiului. Brânzilă trecu peste parapet şi o privi scărpinându-şi barba şi ţinându-şi o mână pe umărul rănit.

Trebuia să facă în aşa fel încât cine trecea pe acolo s-o vadă. Putea să cheme poliţia şi să spună că descoperise un cadavru şi aşa ar fi devenit faimos. Ar fi ajuns la televizor. Nu, nu se poate.

Era prietenul lui Rino şi s-ar fi gândit imediat că era amestecat şi el.

Începu să-şi dea cu palma peste frunte repetând cu dinţii strânşi: „Gândeşte-te! Gândeşte-te! Gândeşte-te, creier stricat ce eşti”.

Dacă aprindea farurile, ceilalţi ar fi văzut Fiatul. Dar bateria ar fi murit în mai puţin de o oră.

Deschise maşina, dădu radioul la maximum şi lăsă portiera deschisă, astfel că beculeţul interior rămânea aprins.

În timp ce mergea să-şi ia scuterul, la radio începu So Lonely a grupului Police.

Începu să dea din cap, apoi, desfăcându-şi larg braţele spre ploaie, începu să se învârtească. Simţea o bucurie euforică umflându-i pieptul.

Viu! Viu! Sunt viu!

Omorâse şi era viu. Şi nimeni nu l-ar fi descoperit niciodată.

Scoase scuterul din ascunzătoare, urcă pe el şi îşi puse casca. Nu reuşea să-şi mişte braţul stâng şi făcu un oarecare efort să pornească. După câteva pârâituri motorul se puse în mişcare şi începu să producă un fum alb.

„Bravo, micuţule.” Mângâie farul şi cântând „So loneiy, so lonely…” o porni spre casă împins de vânt şi de ploaie.

În timp ce Beppe Trecca şi Ida Lo Vino erau închişi în camper, vijelia se abătea peste campingul Bahamas.

Deasupra porţii, marea firmă în formă de banană flutura ca un spinnaker. Una din cele patru toarte de oţel se rupse cu un CRAC şi se pierdu în furtună.

Danilo Aprea împături prelata şi o aşează pe jos. Se apropie de portieră şi instinctiv duse mâna la buzunar.

Unde sunt cheile?

Când îşi aduse aminte unde erau, trebui să se sprijine de uşă ca să nu cadă jos.

„Nu, nu se poate. Nu se poate.” Apoi îşi puse mâinile pe faţă. „Ce tâmpenie… Ce tâmpenie…”

Le aruncase în canal în ziua în care fusese înmormântată Laura, jurând că nu va mai conduce niciodată maşina aia.

Şi-acum?

Nu putea să renunţe din cauza unei mizerabile legături de chei. Nu o chestie atât de cretină ar fi putut să-l oprească.

„Ca să-l oprească pe Danilo Aprea trebuie să tragă în el cu o bazooka”, exclamă constatând cât de fermă şi neînduplecată îi era vocea. „Trebuie doar să urc şi să iau celelalte chei.”

Se întoarse sus şi începu să tragă toate sertarele, căutând în fiecare dulap, scotocind în fiecare cutie, în fiecare blestemat de colţ.

Dispăruseră. Se volatilizaseră. Se dezintegraseră.

El era un om ordonat. Nu pierdea niciodată nimic. „Fiecare lucru are locul său şi fiecare loc are lucrul său” era mottoul lui.

Deci cheile alea trebuiau să existe, ascunse pe undeva. Numai că nu mai ştia unde să le caute. T

Era obosit, încălzit şi avea o durere de cap teribilă. Se târâi prin apartamentul în care păreau că trecuseră turcii şi se trânti cu picioarele desfăcute pe fotoliu.

Doar dacă…

Sări în picioare ca şi cum perna ar fi luat foc.

Şi dacă japiţă aia de Teresa, sfătuită de vulcanizator, i le furase?

Da’ de ce?

Vulcanizatorul avea un Lexus, de ce naiba să-i trebuiască un vechi Alfa Romeo?

Aşa. Ca să-şi râdă de mine. Sau poate că Teresa le-a luat pentru că se temea că voi conduce din nou.

Dar putea foarte bine să i le fi luat şi Rino când venea să-şi spele hainele la el. Sau dracul ăla de Cristiano. Şi de ce să-l excludă pe idiotul de Brânzilă?

Toţi jinduiau la maşina lui. Şi ce-o să fie când va avea în salon tabloul cu paiaţa căţărătoare? Toţi ar fi încercat să-i fure un obiect de o asemenea valoare…

Primul lucru pe care trebuie să-l fac mâine este să montez o uşă blindată cu o mulţime de închizători.

Numai că deocamdată era fără chei.

Sunt foarte obosit. Poate e mai bine să renunţ în seara asta…

Dar se cunoştea prea bine, dacă renunţa acum, a doua zi n-ar mai fi avut curajul să dea lovitura singur. În plus ar fi fost constrâns să împartă prada cu cineva.

Nu. Nici vorbă.

Numai că se simţea vlăguit şi i se închideau ochii.

Trebuia să-şi facă din nou curaj. Şi pentru asta avea un singur mod. Se duse în bucătărie târându-şi picioarele şi căscând. Scosese totul din dulap şi printre alte lucruri era şi o sticlă de Caffe Sport Borghetti.

Trase o duşcă şi se simţi imediat mai bine.

(În loc să stai aici ca un cretin, du-te să vezi dacă în garaj n-a lăsat cineva cheile la bord)

Ideea asta genială nu putea să fie decât a paiaţei lipite pe tavanul dormitorului.

„Sigur! Eşti un geniu!”

Dacă exista un plan al destinului care voia ca în noaptea aceea cursul vieţii lui să se schimbe, va găsi cu siguranţă un automobil deschis.

Până una alta nu suferea.

Şi ăsta era un lucru bun.

Apoi credea că nu murise.

Şi ăsta era un alt lucru bun.

Existase o clipă imensă, când norul fluorescent fusese pe neaşteptate înghiţit de întuneric şi când Rino Zena fusese sigur că povestea vieţii sale ajunsese la cuvântul sfârşit.

Acum însă se întorcea violetul.

Nimeni nu-l asigură că nu este mort. Dar Rino crezuse întotdeauna în paradis şi în infern, iar locul acela nu era nici unul, nici celălalt. De asta era sigur. Era conştient că se afla încă în trupul său.

Putea să gândească. Iar a gândi înseamnă a trăi.

Şi chiar dacă nu suferea mult, simţea un foc îndepărtat, o durere distantă şi furnicile care-i alergau prin vene, dar i se părea că aude de la o mie de kilometri grupul Police care cânta şi ploaia care cădea pe frunze,

care picura argintată pe ramuri, care se scurgea pe scoarţa copacilor şi îmbiba pământul.

Era orb. Insensibil. Paralizat. Şi totuşi, în mod ciudat, auzea.

Când se trezise, întunericul era mai puţin întuneric şi o luă încet spre un violet fosforescent şi la un moment dat milioane de furnici erau acolo. Acopereau câmpia până la orizont. Mari, ca acelea care se găsesc pe mirişti în august. Cu cap lucitor şi antene.

Rino nu reuşea să înţeleagă dacă erau în afară sau înăuntrul său. Şi dacă puştiul ăla pe care se mişcau era el.

Percepea că imediat după norul violet care îl înconjura exista o altă realitate. Cea din care căzuse.

Pădurea. Ploaia.

Se revăzu pe el în pădure cu pietroiul în mână, pe Brânzilă, fata moartă.

Acolo trebuia să se întoarcă.

Se gândea că mai era încă acolo şi era sigur că Brânzilă mersese că caute ajutor.

Ţinând strâns în mână sticla de Caffe Sport Borghetti, controlase toate maşinile din garaj. Una câte una. (

Toate închise.

În blocul ăla de căcat toţi trăiau cu spaimă că li se va fura maşina. Şi sută la sută că aveau şi antifurt şi contramuie în funcţiune.

Se gândise să spargă un geam şi să lege firele de la aprindere, cum se vede în filme.

Dar nu erau de el chestiile astea. S-ar fi făcut zi tot încercând să desfacă bordul.

Dac-arfi aici Brânzilă…

Danilo scrâşni din dinţi ca un câine turbat şi urlă livid de furie: „Pastele şi dumnezeii mamii voastre! N-o să mă opriţi Aţi înţeles? N-o să

mă opriţi! Văd că încercaţi în toate felurile, dar n-o să reuşiţi. Nu! Nu! Şi iarăşi nu! Eu trebuie să dau lovitura”. Şi izbi cu piciorul portiera unui Mini Cooper lovindu-se îngrozitor.

Începu să sară-n sus înjurând şi, când durerea fu mai puţin puternică, ridică sticla de Caffe Sport Borghetti, bău o treime şi se îndreptă clătinându-se spre uşa garajului.

În buzunarul de la pantaloni avea celularul.

Când Rino Zena se gândea la celular, îl vedea apărând enorm ca şi cum ar fi fost proiectat pe bolta violet.

Nu era fotografia unui celular, ci desenul făcut cu un marker gros negru. Numerele scrise cu un scris infantil şi în locul ecranului un cerc cu un zâmbet şi ochi. Ar fi putut să-l contemple veşnic.

Dar acum trebuia să scoată celularul din buzunarul pantalonilor…

Trebuia să le vorbească furnicilor şi să le explice ce să facă.

Danilo Aprea stătea cu mâinile în şold pe parapetul canalului şi fixă năucit picăturile de ploaie.

Pe micul pod pietonal, în lumina slabă a becului de pe stâlp, picăturile păreau fire de argint care se topeau pe suprafaţa maronie a fluviului prins între marginile de pământ.

Malurile şi mare parte din pilaştrii podului fuseseră înghiţite de apă. Dacă ar fi continuat să plouă tot aşa, până dimineaţa apa s-ar fi revărsat.

Danilo era ud până la piele. Avea obrajii şi bărbia îngheţate, iar sticlele ochelarilor dungate de ploaie.

Fuseseră suficienţi cincizeci de metri, distanţa de acasă până acolo, sub ploaia aia torenţială, ca să-l facă ciuciulete.

O cutie de polistiren, din cele folosite pentru transportarea peştelui, trecu balansându-se printre şuvoaie ca o barcă de cauciuc pe torentele din Colorado şi dispăru sub pod.

Danilo, străduindu-se să nu dea importanţă unui şiroi de apă îngheţată care îi curgea pe spinare, închise ochii şi încercă să-şi amintească unde

anume, cu cinci ani în urmă aruncase cheile.

Cam pe aici.

Acum cinci ani, în 12 iulie… Era o căldură infernală şi ţânţarii nu mă lăsau în pace…

După înmormântarea Laurei o lăsase pe Teresa să se întoarcă acasă cu mama ei, iar el luase Fiatul şi se oprise la un bar unde dăduse pe gât primul pahar de ţuică din viaţa lui, iar pentru mai multă siguranţă îşi cumpărase o sticlă întreagă, apoi trecuse pe la un magazin de piese auto, cumpărase o prelată şi se întorsese acasă. Parcase maşina în garaj, o acoperise cu prelată şi se dusese la canal.

În ziua aceea cursul apei avea cu totul alt aspect. Pentru că nu ploua de o grămadă de vreme, se transformase într-un pârâiaş urât mirositor, plin de tot felul de insecte, care curgea lent printre carcase de motorete, schelete de aparate casnice şi cale înflorite.

Danilo privise apa verzuie. Apoi scosese din buzunar cheile de la maşină şi le zvârlise cu toată puterea în canal. Legătura trecuse peste firicelul de apă şi peste malul nisipos, acoperit de trestie, se izbise de pământ şi căzuse pe margine, dispărând între marile dale de ciment înfundate în mâlul uscat.

Îşi aducea bine aminte, pentru că o clipă se gândise că ar fi trebuit să coboare şi să arunce cheile în apă, altfel bătrânii, care uneori mergeau să pescuiască de pe pod, ar fi putut să le vadă şi să meargă să-i fure maşina. Dar n-o făcuse.

Oricine ar fi spus că era matematic imposibil ca ele să mai fie acolo, curentul le luase şi la ora asta se aflau în adâncul mării. Dar asta într-o situaţie obişnuită. Cea în care se găsea însă Danilo nu era o situaţie obişnuită, era însăşi viaţa lui, iar dacă destinul hotărâse că trebuia să le găsească, le va găsi.

Alergă de-a lungul canalului, traversă podeţul de cărămidă şi se întoarse îndărăt, în locul în care-şi amintea că aruncase cheile.

Se uită jos. Nu era prea înalt. Doi, trei metri. Dacă se ţinea cu mâinile, saltul nu era imposibil.

Ar fi fost o problemă atunci când trebuia să iasă.

La vreo douăzeci de metri mai încolo răsărea din apă trunchiul unui copac.

De acolo pot să ajung până la stradă.

Danilo îşi scoase ochelarii şi îi puse în buzunarul hainei.

Urcă pe parapet, scoase lănţişorul cu imaginea lui Padre Pio, o sărută şi se agăţă de margine.

Trebuia doar să-şi dea drumul.

Să găsesc curajul.

Dar chiar dacă n-ar fi găsit curajul, n-ar mai fi reuşit să se tragă sus doar cu forţa braţelor, aşa că…

Respiră adânc şi îşi dădu drumul.

Se trezi în apă până la brâu. Era atât de rece, că nu avu nici măcar puterea să urle. Un miliard de ace îi străpunseră pielea şi fu imediat prins de curentul vijelios. Fu nevoit să se agaţe cu amândouă mâinile de plantele care creşteau în spaţiile dintre dalele de pe mal ca să nu fie luat de apă.

Nu reuşea nici măcar să-şi sprijine picioarele pe fund, atât de mare era forţa curentului. Iar plantele, deşi robuste, nu l-ar fi susţinut pentru multă vreme.

Începu să caute cheile pe fundul apei. Se ţinu doar cu o mână şi râul îl împinse dedesubt.

Înghiţi o grămadă de apă care avea gust de pământ.

Îşi scoase capul şi începu să scuipe, apoi horcăind controlă din nou fundul apei. Simţi cu buricele degetelor marginea dalelor de ciment acoperite de alge, tulpiniţele alunecoase ale plantelor acvatice, îşi mişca cu greutate degetele amorţite de frig.

Nu-s aici. Cum ar putea să mai fie? Numai un idiot ca mine putea să creadă că după cinci ani…

Pe neaşteptate, ramură de care se prinsese se rupse. Danilo simţi cum îl lua curentul, începu să dea din mâini şi din picioare ca un câine care se îneacă, încercând să reziste, dar era imposibil, atunci, disperat, încercă să se agaţe de dalele de ciment, care erau însă alunecoase. Se lovi cu degetele de o armătură de fier care ieşea din noroi. Reuşi să se prindă de ea şi rămase agăţat, între vârtejuri şi bubuitul apei care îl asurzea, ca un peşte uriaş, prins în cârlig.

Ştia că n-ar fi rezistat mult, frigul era insuportabil şi curentul îl trăgea, dar dacă renunţa ar fi fost dus de apă şi ar fi ajuns drept în grătarul stăvilarului, la un kilometru mai jos.

Da ce fac?

Pe neaşteptate, asemeni unui somnambul care se trezeşte pe marginea acoperişului la etajul al cincilea al unei clădiri, se înspăimântă dându-şi seama de situaţia teribilă în care se vârâse. Numai o nebunie sinucigaşă putuse să-l ducă de la căldura sigură de acasă printre învolburarea unei ape revărsate.

Explodă într-o avalanşă de înjurături de nerepetat, care l-ar fi dus în iad pentru totdeauna, dacă n-ar fi fost sigur că fusese de mult condamnat la focul veşnic.

Era la capătul puterilor, încerca să reziste, să strângă cu putere armătura de fier, dar deja nu mai avea decât nasul, care, ca aripa unui rechin, îi ieşea afară din apă. Era pe punctul să abandoneze când simţi că în jurul armăturii se afla ceva, ca un inel metalic.

Îl atinse.

Nu! Nu era posibil!

Puţin lipsi ca de emoţie să-şi desprindă mâna.

Cheile!

Am găsit cheile!

Cheile mele!

Toate trei. De la maşină, de la uşa holului şi de la oblonul garajului.

Ce baftă!

Nu, era o blasfemie să numească astfel găsirea cheilor. Era un miracol. Un miracol în toată puterea cuvântului.

Când le aruncase, cheile se izbiseră de marginea parapetului şi, în cădere, inelul care le ţinea împreună intrase în armătura de metal.

Cam ca în jocul ăla de la Luna Park în care, dacă reuşeşti să arunci cercul fixându-l pe gâtul unei sticle, câştigi o jucărie de pluş. Dar el nu-şi luase nici o ţintă. Nici măcar nu văzuse armătura de fier.

Asta însemna că Dumnezeu, soarta, întâmplarea, oricine sau orice o fi fost, vrusese aşa. Câte posibilităţi erau ca un asemenea lucru să se întâmple? Una la zece miliarde.

Cheile rămăseseră acolo, în toţi anii aceia, acoperite de apă şi noroi, aşteptând ca el să se întoarcă să le ia.

Pe jumătate înecat şi îngheţat, Danilo Aprea simţi o căldură în mijlocul pieptului care-l încălzi şi alungă orice fel de îndoială sau frică legată de ceea ce făcea, exact la fel cum un cuptor aprins transformă într-o clipă o bucată de hârtie în cenuşă.

Acolo sus, în cer, exista cineva care-l ajuta.

Desprinse cheile de pe armătura de fier. Le strânse puternic vârându-şi-le în palmă. Şi apoi, sigur că va găsi modalitatea prin care să iasă din râu, trase aer în piept, închise gura, îşi astupă nasul şi-şi dădu drumul.

Cele trei prinzători ruginite care ţineau marea banană se întindeau asemeni cablurilor unui vas într-o furtună boreală.

La circa treizeci de metri de firmă, în camperul Rimor SuperDuca 688TC; Beppe Trecca şi Ida Lo Vino se aflau prinşi într-o îmbrăţişare furioasă.

Asistentul social era întins în mica mansardă de deasupra cabinei şi, în genunchi deasupra lui într-o poziţie riscantă, Ida se agită şi gâfâia frecându-şi sânii mici care se iţeau albi din sutienul de dantelă neagră.

Asurzit de zgomotul ploii, de tunete şi de loviturile cu capul pe care le dădea Ida în tavanul căptuşit al camperului, Beppe inspira şi expiră, cu soţia

celui mai bun prieten al lui prăbuşită peste scula lui, şi ducea o bătălie cu propriu-i sistem nervos simpatic care hotărâse să-i provoace un orgasm în câteva secunde. Îl simţea cum cobora, infamul, prin măduva spinării, cum îi prindea coapsele şi se îndrepta furios către bazin, contractându-i musculatura.

Trebuia s-o facă pe Ida să încetinească ritmul, să se oprească, îi trebuia doar o clipă, pentru că aşa n-ar mai fi rezistat multă vreme…

O prinse de talie încercând s-o ridice şi să-şi scoată instrumentul, dar ea interpretă greşit gestul, îl cuprinse în braţe şi continuând să pompeze îi şopti în urechea stângă: „Da… Da… Nici nu ştii cât mi-am imaginat momentul ăsta. Rupe-mă!”

OK, aşa nu funcţiona! Trebuia să reuşească singur să îndepărteze orgasmul, să-şi distragă atenţia, să se gândească la ceva dezgustător, abject, care l-ar fi calmat. Era suficientă o clipă şi i-ar fi trecut.

Îşi imagină că i-o trage lui Padre Marcello. Individul ăla oribil, cu pielea mâncată de vărsat şi devastată de psoriazis, care locuia în parohie. Îşi imagină că penetrează fesele flasce şi păroase ale preotului.

Asta, într-adevăr, îl ajută puţin. Dar imediat cum văzu, în penumbra lăsată de beculeţul pentru citit, chipul Idei transfigurat de plăcere, şi îşi dădu seama că, parcă în transă, ea îşi vâra degetul între buzele umede şi şi-l trecea peste limbă, nu rezistă, încercă să se gândească la ceva mai deprimant, îi veni în minte noche triste a lui Cortes şi oribilul masacru al poporului aztec, dar nu fu suficient şi juisă în tăcere.

Nu reuşi nici măcar să înţeleagă dacă era mai mult plăcere sau deziluzie. Îşi înăbuşi geamătul şi speră să-i mai rămână sculată doar timpul necesar s-o facă şi pe ea să juiseze.

Strânse din dinţi impasibil ca un cavaler prusian.

„Beppe… Beppe… O, Doamne, termin… Termin! Termin!” mieună Ida înfigându-şi unghiile în umerii lui.

În aceeaşi clipă, afară, o rafală de vânt dădu lovitura finală firmei, firele se rupseră şi banana se desprinse din prinzători şi-şi luă zborul, răsucindu-se ca un bumerang în curtea campingului, trecu pe lângă chioşcul

de răcoritoare, depăşi câteva rulote şi se înfipse în latura stângă a camperului.

Beppe urlă, se agăţă de Ida crezând că explodase o bombă. Mărio Lo Vino îi descoperise şi pusese un dispozitiv exploziv sub camper. Dar apoi îşi dădu seama că un perete era spart, deschis ca o conservă de peşte de o jumătate de banană galbenă cu codiţă maro care se ivea între locul de luat masa şi colţul bucătăriei.

Firma lovise probabil un punct nevralgic al structurii camperului, pentru că acoperişul se desprinse de perete cu un geamăt adânc şi vântul, urlând prin deschizătură, îl smulse şi-l luă cu el.

Sărmanii amanţi, goi şi uzi, se îmbrăţişară terorizaţi pe ceea ce mai rămânea din mica mansardă.

În drum spre casă, Brânzilă nu întâlni picior de om. Nu se miră pentru că era o noapte specială.

Noaptea lui.

Aproape cinci kilometri de străzi inundate, copaci căzuţi la pământ şi firme smulse de furtună. În piaţa Bologna, marele display luminos care arăta temperatura şi ora, aşezat pe edificiul societăţii Assilurazioni Generali, căzuse şi se bălăbănea atârnat de un fir electric; pe stradă nu era nici măcar o maşină a poliţiei sau un camion al pompierilor.

Brânzilă se opri în faţă la Mediastore, îşi legă scuterul cu lanţul de obişnuitul stâlp şi merse şchiopătând către treptele care coborau spre casă. Deschise uşa, o închise în urma lui, se sprijini de ea, căscând gura şi, în ciuda durerii din umăr unde Ramona îi implântase oglinda retrovizoare, începu să plângă de bucurie clătinând din cap.

Îşi privi mâinile.

Mâinile alea omorâseră.

Brânzilă înghiţi şi un fior neruşinat îi cuprinse coapsele şi îi strânse pubisul. Picioarele, vlăguite, nu-l mai ţinură şi trebui să se prindă de cadrul uşii ca să nu se prăbuşească.

Îşi scoase pantofii şi se dezbrăca de parcă hainele i-ar fi luat foc pe el.

Închise ochii şi văzu mâna fetei cum îi strângea mădularul, cu inelul cu cap de mort pe deget. Îl căută în buzunar şi când îl găsi îl strânse cu putere în mână şi apoi îl înghiţi.

Rino Zena, Marele General al Furnicilor, îşi dispusese armata de insecte într-un milion de batalioane.

Furnicile erau cumsecade şi ascultătoare şi ar fi făcut tot ce le comandă el.

Ascultaţi-mă!

Sub cerul violet, furnicile luaseră poziţia de drepţi şi miliarde de ochi negri îl priveau.

Vreau să mergeţi toate în braţul meu drept.

Braţul, cel puţin aşa cum îl vedea el, era un lung tunel negru care se lărgea într-un soi de piaţă din care plecau cinci mici tuneluri oarbe.

Furnicile se înghesuiră înăuntru şi îl umplură tot până în vârful degetelor.

Şi-acum, dacă vă mişcaţi toate împreună, aşa cum trebuie, braţul meu se va mişca şi mâna va lua celularul.

Bravo, furnicilor, sunteţi grozave.

Danilo Aprea se întorsese în garaj şi continua să clănţăne din dinţi şi să tremure. Gerul îi pătrunsese până-n măduva oaselor.

„Mor de frig!” repeta încercând să deschidă portiera maşinii.

În sfârşit cheia pe jumătate ruginită intră în broască.

Danilo îşi ţinu respiraţia, închise ochii, răsuci cheia şi, ca prin miracol, uşa se deschise.

„Da! Da! Da!” începu să facă piruete şi să-şi ridice braţele ca un dansator de flamenco, apoi intră în maşină şi-şi smulse de pe el hainele ude leoarcă, pantofii şi ciorapii şi rămase în pielea goală.

Avea nevoie imediat de ceva cu care să se acopere, altfel risca să îngheţe de frig.

Se uită pe bancheta din spate dacă nu exista ceva cald să pună pe el…

Pledul în carouri pe care-l folosea Teresa pentru picnic.

… dar nu-l văzu. În schimb, găsi sticla de ţuică pe care o cumpărase când se întorsese de la înmormântare. Rămăsese mai mult de jumătate.

„OK!” Bău cu atâta poftă, că aproape se înecă. Alcoolul îi traversa esofagul şi-i încălzea măruntaiele.

Mai bine. Mult mai bine.

Dar nu era suficient. Trebuia să pună ceva pe el, dar nu voia să intre în casă.

În cele din urmă scoase husele din blană artificială în carouri albe şi negre de pe scaunele din spate şi le luă pe el, una peste alta. Îşi scoase capul prin gaură pentru tetieră, iar printre şireturile laterale, braţele.

„Perfect.”

Dar nu era încă destul. Trebuia să dea drumul la motor şi să pună la maximum încălzirea.

Îşi aranjă ochelarii, vârî cheia în contact şi o răsuci.

Nici măcar un sughiţ, un suspin al demarorului.

Bateria era moartă.

După atâta timp, la ce te aşteptai?

Îşi aşeză mâinile pe volan şi privi fix deodorantul pentru maşină cu miros de pin.

Era destul de ciudat că maşina nu pornise.

Ceva nu era clar. Cum de Dumnezeu îl ajutase să găsească cheile şi nu-i reîncărcase bateria?

Mai trase o duşcă de ţuică şi, fricţionându-şi braţele, începu să se gândească la natura celor două miracole.

Într-adevăr, dacă te gândeai bine, erau fenomene foarte diferite.

Era cât se poate de improbabil ca inelul de la chei să se agaţe de armătura de fier, mai improbabil decât să câştigi premiul cel mare la loterie. Dar o probabilitate există totuşi. Oricât de îndepărtată, dar există.

Dacă bateria s-ar fi încărcat singură, ar fi fost un miracol exagerat, tip Fecioară din Civitavecchia care plânge cu lacrimi de sânge sau Isus Cristos care înmulţeşte pâinile şi peştii.

Un adevărat miracol care, dacă era descoperit de Biserică, ar fi transformat garajul ăla într-un loc de cult.

Danilo era sigur că Dumnezeu îl ajută, dar nu până la a face un adevărat miracol împotriva legilor fizicii. Găsirea cheilor era cu siguranţă un miracol, dar — cum să spunem — de clasa a doua, reîncărcarea bateriei era de prima clasă şi valora cât apariţia Fecioarei.

„Aşa e corect! Mi-a ajuns ce ai făcut, Doamne. Fii liniştit, de baterie mă ocup eu”, spuse Danilo, şi în acelaşi moment oblonul garajului se ridică. Două faruri cu tungsten iluminară a giorno încăperea.

Danilo încercă să se ascundă sub bord.

Cine dracu o fii

Un 4x4 argintiu cu ferestrele fumurii şi capacele de la roţi aurite îi trecu prin faţă şi parcă exact în locul de lângă el.

Epulalăul ăla umflat de bani de Niccolâ Donazzan. Părinţii i-au cumpărat o maşină de cincizeci de mii de euro. Se întoarce probabil ameţit bine de la discotecă.

Ce fel de părinţi avea?

Danilo se uită la ceas. Era plin de apă şi acele se opriseră. Trebuia să acţioneze, peste puţin timp primii navetişti vor ieşi din case.

Niccolo Donazzan coborî din maşina cu o bandă neagră pe cap, o scurtă de piele albă cu franjuri şi, legate de curea, fâşii de jeans.

În aceeaşi clipă cealaltă portieră se deschise şi sări afară o piticuţă cu părul prins în cozi â la Pippi Ciorapilungi. Ochelari negri enormi îi acopereau chipul. Era îmbrăcată cu un palton violet cu glugă de blană şi cu o pereche de pantaloni deformaţi cu turul la genunchi.

Îl văzu pe tânărul său vecin prinzând-o fără prea multe menajamente pe fată de mâini şi trântind-o pe capota maşinii sale.

„Da' ce pu…?" Danilo îşi puse mâna la gură.

Donazzan se căţără şi el pe capotă şi începu să o sărute cu atâta sârg că părea că vrea să-i smulgă limba din gură.

Danilo, ascuns sub bord, înjura.

Şi-acuma?

Porcii ăia aveau clar intenţia să şi-o tragă pe capota maşinii lui. Tânărul Donazzan se ocupa cu înverşunare de fermoarul de la pantalonii fetei. Ea îşi lovea capul de geam, se agită şi gemea fără ca băiatul să-i fi făcut chiar nimic. Sau era epileptică, sau era atât de drogată că se credea într-un film porno.

Donazzan încerca să o calmeze: „Păpuşico, dacă te agiţi aşa, nu reuşesc să-ţi deschei pantalonii…"

Danilo se ridică şi urlă: „Terminaţi, voi doi! Îi spun lui taică-tău!"

Când îi auzi vocea explodând în liniştea din garaj, băiatul sări în sus ca un dop de şampanie şi căzu de pe capotă. Păpuşica scoase un ţipăt jalnic şi se zvârli şi ea jos de pe maşină.

Se lipiră unul de altul, speriaţi şi vinovaţi, încercând să înţeleagă cine vorbise.

„Ai înţeles? Îi spun lui taică-tău. Şi spun şi la şedinţa de bloc."

În sfârşit cei doi văzură că pe geamul maşinii ieşea capul unui zdrahon îmbrăcat ca Fred Flintstone din Epoca de Piatră.

Lui Niccolo Donazzan îi trebui ceva timp până să înţeleagă că era Aprea, vecinul de la etajul doi. Era atât de terorizat de ameninţarea cu tatăl, că nici măcar nu se întreba ce naiba făcea Danilo Aprea la trei noaptea închis în maşină şi îmbrăcat în halul ăla.

„Mă scuzaţi… Nu ştiam că eraţi acolo. Altfel…" bâlbâi.,

Altfel ce făceai, băiete?",

Altfel n-o făceam. Jur! Vă cer mii de scuze.”

„Bine.” Danilo Aprea îşi luă o expresie satisfăcută. „Dă-mi geaca ta. Mâine ţi-o dau înapoi.”

„Geaca? Dar e o Avirex originală… Mi-a făcut-o cad…” Băiatul probabil ţinea la oribila lui geacă de motociclist.

„Ţi se pare că vorbesc chinezeşte? Geacă! Fără atâtea comentarii. Vrei să mă duc la taică-tău?”

„Dar…”

„Nici un dar. Dă-mi şi pantalonii şi cizmele.”

Donazzan ezita.

„Dă-i-le, ce mai aştepţi. Nu vezi în ce hal e? Nebun de legat, unul ca el e în stare să facă un masacru”, interveni fata, destul de calmă, îşi revenise din sperietură şi îşi aprinsese o ţigară.

„Are dreptate. Nu vezi în ce hal sunt? Ascult-o pe prittena ta că-i mai bine.”

Ea îl corectă aruncând pe nas un nor de fum: „Nu-s prietena lui.”

Între timp băiatul îşi scosese cizmele şi pantalonii.

„Dă-mi-le. Repede.” Danilo scoase braţul pe fereastră şi le luă. „Şi-acum trebuie să-mi împingeţi maşina. Mi s-a descărcat bateria.”

Niccolo Donazzan îi zise Păpuşicii: „Hai, ajută-mă. I s-a descărcat bateria”.

Fata se apropie fără chef de portbagaj: „E naşpa!”

Cei doi începură să împingă automobilul către ieşirea din garaj.

Danilo aşteptă să se mişte destul de repede, dădu drumul la ambreiaj şi vârî într-a doua. Motorul sughiţă de trei ori şi porni într-un nor de fum alb.

Şi ăia doi, îşi spuse Danilo ieşind din garaj, erau îngeri trimişi de Dumnezeu.

Furnicile îi mişcau braţul, dar din cauza efortului mureau cu miile şi erau duse afară din cavernă şi înlocuite de altele care proveneau din zonele îndepărtate ale trupului său.

Rino Zena nu reuşea să înţeleagă de ce îşi dădeau duhul ca să-l ajute.

Cele care erau în interiorul mâinii sale se mişcau împreună, la unison, în aşa fel încât să le permită degetelor să se îndoaie şi să prindă celularul în buzunarul pantalonilor.

Bravo… Bravo, micuţelor.

Acum chemaţi-l pe Cristiano. Vă rog…

Rino încercă să-şi imagineze cum deget… lui apăsa pe tasta verde de două ori.

În casa Zena telefonul nu suna prea des.

Iar după o anumită oră nu suna niciodată.

De vreo două ori, Danilo Aprea, în prada uneia din crizele lui de dor de Teresa, chemase după unsprezece noaptea căutând o voce prietenoasă. Rino îl ascultase şi apoi îi explicase că, dacă mai încerca să sune încă o dată la ora aia, îl făcea să-şi înghită dinţii.

Dar în noaptea aceea, după luni de tăcere, telefonul sună din nou.

Sunetul soneriei avu nevoie de trei minute bune ca să-l trezească pe Cristiano care dormea la etaj.

Visa ceva urât. Era încălzit şi udase cearşaful de transpiraţie, ca şi cum ar fi avut febră. Când îşi ridică de pe pernă capul, îşi dădu seama că uraganul nu se potolise încă. Oblonul rupt bătea în fereastră. Şi, afară, portiţa se tânguia bătută de vânt.

Murea de sete.

Şunca.

Întinse mâna, luă sticla de pe jos şi în timp ce bea îşi dădu seama că dedesubt suna telefonul.

De ce tati nu răspunde?

Ridică pătura să iasă o parte din căldura patului şi apoi, deoarece telefonul continua să sune, dădu doi pumni căscând în peretele subţire care despărţea camera lui de cea a tatălui şi cu o voce somnoroasă urlă:

„Tati! Tati! Telefonul! Nu-l auzi?”

Nimic.

Cu siguranţă era beat şi atunci când era beat putea să treacă prin camera lui o turmă de capre sălbatice că nu-şi dădea seama.

Cristiano îşi vârî capul sub pernă şi după mai puţin de un minut telefonul amuţi.

După ce banana transformase camperul într-o maşină decapotabilă, furtuna ridicase pernele, farfuriile, mâncarea chinezească şi tot restul şi le zburase în piaţetă.

Beppe Trecca şi Ida Lo Vino, goi şi tremurând, stăteau îmbrăţişaţi, ca şi cum ar fi fost o singură persoană, pe ceea ce mai rămăsese din mica mansardă. Deasupra capetelor lor cerul se răsucea mugind şi norii mari cât munţii se aprindeau în mii de sclipiri electrice.

Din magazie o bărcuţă de cauciuc se ridică în aer şi rotindu-se sfârşi în mijlocul râului revărsat.

„Beppe, ce se întâmplă?” urlă Ida încercând să acopere zgomotul furtunii.

„Nu ştiu. Trebuie să plecăm. Să coborâm de-aici” îi răspunse el, şi, ţinându-se de mână, reuşiră să se strecoare printre resturile camperului şi să-şi recupereze hainele risipite pe-afară.

Se adăpostiră în maşină.

Din fericire, Beppe ţinea acolo sacoşa cu care mergea la sala de sport. El îşi puse treningul, iar ea un tricou şi halatul de baie.

Ar fi vrut să-i spună că o iubea cum nu iubise niciodată pe nimeni, că se simţea renăscând şi că ar fi înfruntat orice numai să n-o piardă, dar o strânse numai cu putere şi rămaseră amândoi să privească furtuna care termina de distrus campingul.

Apoi ea îl mângâie pe gât. „Beppe, am avut nevoie de ceva timp ca să mă dumiresc, dar acum sunt sigură, te iubesc. Şi nu mă simt vinovată pentru ceea ce am făcut în noaptea asta.”

Lui Beppe îi scăpă: „Şi-acum ce facem? Soţul tău?”

Ea dădu din cap. „Nu ştiu… Sunt atât de confuză. Ştiu doar că te iubesc. Te iubesc de mor.”

„Şi eu, Ida.”

„Râul curge. Privesc mai departe. O maşină aleargă şi-n urma ei rămâne fumul cenuşiu şi eu. Şi lumea asta verde indiferentă pentru că…” cânta Danilo Aprea la volanul maşinii sale Alfa Romeo traversând furtuna.

Ce senzaţie fantastică să conducă din nou.

Şi ce plăcere să strângă între mâini volanul. Şi jetul de căldură pe picioare. Indicatorul de benzină era la jumătate. În casetofon se învârtea caseta cu marile succese ale lui Bruno Lauzi.

Dar de ce dracu n-oi mai fi condus?

Nu mai simţea frigul, mintea i se luminase parcă, iar tristeţea se risipise pe neaşteptate, înlocuită de o euforie alcoolică.

Danilo dădu mai tare casetofonul: „… de prea mult timp deja deschide braţele pentru un nimeni ca mine care am nevoie de ceva mai mult”.

Şoimul era dintotdeauna cântecul lui preferat.

Începu să se gândească la călătoria pe care o făcuse în 1995 cu Teresa. Cât ascultaseră discul ăla. Cântând împreună cu el.

Pe vremea aceea avea o Al 12 cu capota albă.

El şi Teresa se logodiseră de puţină vreme. Şi hotărâseră să meargă trei zile la Riccione. Cât de tânără era Teresa pe-atunci. Câţi ani putea să aibă?

Optşpe, nouăşpe.

Era slabă. Acum se îngrăşase puţin, dar avea încă un corp frumos.

Ce călătorie! Trei zile în care au făcut dragoste închişi în camera de la pensiune. Şi nu erau căsătoriţi. Se căsătoriseră imediat după aceea. Părinţii

Teresei nu veniseră la nuntă. Pentru că nu voiau ca fiica lor să se căsătorească atât de tânără şi în plus cu un şomer.

„Dar Teresei puţin i-a păsat. Voia să se mărite cu mine”, zise Danilo cu un zâmbet orgolios.

Fusese liniştită şi în ziua în care a adus-o pe lume pe Laura. Îi spusese doctorului: „Lăsaţi-l pe soţul meu să intre. Vreau să-l ţin de mână”.

„Soţul meu”, zice cu voce tare Danilo. Şi repetă: „Soţul meu”.

Cum de nu se gândise?

Furnicile nu puteau să vorbească în locul lui.

Fusese o greşeală să lase să moară atât de multe pentru telefonul acela inutil.

Rino Zena, prizonier în trupul său, nu ştia nici măcar dacă furnicile îi mişcaseră mâna şi apăsaseră pe tasta corectă cu adevărat. Iar acum nu mai simţea chiar nimic. Ploaia dispăruse. Brusc. Iar cerul violet se acoperea către orizont de nori albăstrui.

Eprea multă linişte. Poate m-au îngropat viu.

„Când moare, orice creatură a lui Dumnezeu e singura’, îi spunea mereu maică-sa.

Dar greşea: atunci când mori, furnicile îţi ţin companie.

Erau orânduite în şiruri precise, se uitau la el în tăcere. Îşi mişcau doar antenele. Simţea aţintiţi spre el miliarde de mici ochi.

Vă rog, furnicuţelor, încercaţi din nou. Un alt telefon şi gata. Vă rog!

În timp ce Cristiano Zena, cu capul sub pernă, se legăna mişcându-şi fundul şi încercând să adoarmă, din adâncul subconştientului ieşiră la suprafaţă fragmente de vis şi un nod de tristeţe i se puse-n gât.

Nu-şi aducea aminte de ce, dar în vis era disperat (poate pentru ceva ce nu ştia să facă) şi hotărâse să termine cu viaţa.

Era în baia sălii de sport a şcolii, care era însă altfel. În primul rând era de o mie de ori mai mare, avea o grămadă de dufuri şi pe toate ţâşneau apă

caldă şi vapori. În mijlocul încăperii era o vană, din acelea vechi pe picioare, iar Cristiano era acolo, înăuntru, cu apă care-i ajungea până la umeri.

Trebuia să se sinucidă şi s-o facă repede, dacă intră cineva şi-l găsea în pielea goală făcea o figură de căcat. În scurtă vreme trebuiau să sosească colegii lui de clasă. Îi auzea jucând baschet în sală. Voci care strigau. Mingea care se izbea de panou.

Strângea în mână un aparat de râs din acelea vechi cu mâner şi lama pătrată şi ruginită. Cu calm, fără frică, îşi tăiase venele de la încheietura mâinii, dar nu ieşise sânge.

Aşa se întâmplă întotdeauna când te tai, sângele începe să iasă numai după o clipă, dar de data asta trecuse cel puţin un minut.

Atunci Cristiano îşi inspectase rana, iar pe marginile ei ieşiseră furnici, fiecare cu o bucăţică de frunză verde în gură.

Apoi se trezise.

Speră că nu fuseseră unul din acele coşmaruri în episoade, care imediat cum adormi continuă.

Telefonul începu să sune din nou.

Înseamnă că n-au greşit numărul…

„Ce puia mea?!” Se sculă din pat bufnind şi în chiloţi şi maiou ieşi în coridorul întunecat. Era un frig bestial şi căldura pe care o acumulase dispăru imediat.

Deschise uşa de la camera tatălui său şi pipăind găsi întrerupătorul.

„Tati, nu au…”

Patul era gol.

Ejos.

Dacă nu auzea telefonul la jumătate de metru de ureche, era cu siguranţă mort de beat.

Danilo Aprea ar fi putut conduce maşina până la capătul lumii. Ce minunat să poţi lăsa în urmă furtuna şi pământul ăla cenuşiu populat de şerpi şi scorpioni şi să te îndrepţi spre sud.

Până jos în Calabria. Până în Sicilia. Şi tot mai jos. În Africa. Tot mai jos. Deserturile. Savanele. Nilul. Crocodilii. Negrii. Elefanţii. Africa de Sud. Până la… Cum se numea? Capul Horn? Acolo s-ar fi oprit. Pe vârful Africii să privească în linişte oceanul.

„… ceva în plus ce tu nu-mi poţi da, o maşină care merge mă poate face să mă-ntreb dacă trăiesc" cânta Bruno Lauzi. Danilo începu să bată ritmul pe bord cu mâna.

În Africa de Sud ar fi luat-o de la capăt. În ţările astea subdezvoltate e suficient să ai puţină iniţiativă şi în cinci minute ţi-ai deschis o firmă. Şi ar fi găsit o femeie tânără, mult mai tânără decât el şi ar fi făcut un copil.

Apoi ar fi sunat-o pe Teresa. „Ciao, sunt Danilo, sunt în Africa de Sud, voiam doar să te informez că n-am murit, dimpotrivă, mă simt foarte bine şi am făcut un copil cu o fată…" recită apăsând pe accelerator.

Acul de la kilometraj arăta o sută patruzeci. Stâlpii zburau pe margini într-o lungă dâră albă.

Intră pe scurtătura care ducea la bancă.

În timp ce telefonul continua să sune, Cristiano cobora la parter înjurându-l pe beţivanul ăla de taică-său.

Salonul era în întuneric, iar televizorul aprins împrăştia pe o porţiune din cameră o lumină albăstruie. Pe ecran, un tip cu breton gri şi mustăţi care desena nişte grafice.

Şezlongul era gol. Pătura strânsă. Soba stinsă.

Unde-i?

Alergând spre telefon trecu prin faţa ferestrei în clipa în care pe cerul livid se întipărea un vas sangvin electric care ilumină a giorno şoseaua şi curtea.

Furgonetă lipseşte.

Iată de ce nu răspundea.

Deci, până la urmă îl futuse la cap degeaba. „Eu nu particip la lovitură… Eu aşa, eu pe dincolo.” Dar se dusese. Şi asta era ciudat. Taică-său se răzgândea cu greu. Putea şi să fi ieşit să-şi caute o altă curvă.

Bufonul dintotdeauna! El o fi la telefon.

Cristiano trecu cu un salt nereuşit peste şezlong, îşi vârî un picior în cutia de la pizza şi cu celălalt lovi o sticlă de bere care se rostogoli pe podea. O felie de şuncă îi rămase lipită de călcâi. Smulse receptorul şi ţipă în microfon: „Alo, tati?!”

Zgomotul unui tunet care făcu să tremure ferestrele îl asurzi.

Cristiano îşi astupă urechea liberă., Alo?! Alo, tati?! Tu eşti?!”

Linişte.,

Al?! Alo?!”

Tekken!

Maţele i se răsuciră într-un spasm dureros şi cocoşelul i se zbârci între picioare în timp ce frică i se târa prin vene.

El era. Tekken. Cu siguranţă. Voia să se răzbune.

Aşteptase ca taică-său să plece, ca să i-o plătească.

Trase aer în piept şi mârâi: „Tekken, tu eşti? Ştiu că eşti tu! Vorbeşte, căcatule! Ce-i, n-ai curaj? Răspunde!”

Brusc, ca şi cum cerul ar fi fost sfârtecat, ploaia începu să bată în geamuri şi în aceeaşi clipă televizorul se stinse şi Cristiano rămase pe întuneric.

Fii calm. S-a luat lumina, nimic altceva.

„Tu eşti Tekken? Spune! Tu eşti!” repetă mai puţin convins decât înainte.

Îşi dezlipi cu degetul şunca de pe talpă, se ghemui înfrigurat pe divan şi rămase în tăcere cu receptorul lipit de ureche aşteptând CLIC-ul lui Tekken, care închidea telefonul.

Lui Rino Zena i se părea că aude vocea lui Cristiano.

Dar atât de departe, că poate era doar imaginaţia lui.

Dacă ar fi reuşit măcar să-i vorbească. Dacă furnicile reuşiseră să-i mişte braţul, reuşeau poate să-i mişte şi gură, maxilarele şi limba şi să-l facă să vorbească.

Prea greu pentru nişte insecte.

Acum problema erau norii aceia mari negri la orizont care începeau să acopere cerul violet şi care aduceau din nou întunericul peste el, peste deşertul de pietre şi peste furnici.

Da, trebuia să încerce.

Danilo Aprea ieşi de pe scurtătură şi intră pe Enrico Fermi cântând cât îl ţineau bojocii: „Deschide braţele unui nimeni ca mine care are nevoie de ceva în plus ce tu nu-mi poţi da…”

Banca era acolo. Exact în faţa botului maşinii.

Danilo sărută iconiţa cu Padre Pio, se lipi de spătarul scaunului şi se îndreptă ţintă spre Bancomat.

„… o maşină care merge e suficientă să mă facă să mă-ntreb dacă eu…” urlă împreună cu Bruno Lauzi.

Roata dreaptă lovi la o sută şaizeci pe oră trotuarul şi sări din osie, iar maşina se răsturnă şi începu să se învârtă, izbindu-se în cele din urmă de o enormă jardinieră de ciment aşezată acolo de noul consiliu comunal ca să împiedice maşinile să intre în ceea ce se numea centrul vechi.

Danilo ieşi cu capul prin parbriz şi zbură dincolo de jardinieră, oprindu-se într-un rastel pentru biciclete.

Rămase acolo cu braţele deschise, apoi încet, ca şi cum ar fi înviat, se ridică şi începu să se clatine în mijlocul zonei pietonale.

În locul feţei avea o mască de carne vie şi de sticlă. Cu unicul ochi pe care-l mai avea vedea o strălucire verzuie.

Banca.

Am lovit-o.

Vedea aparatul care scuipă bani ca un poker mecanic înnebunit. Dar în loc de monede erau bancnote verzi mari cât un covor.

Sunt bogat.

Îngenunche să le culeagă şi scuipă un cheag de sânge, muci şi dinţi.

Nu cred. Mor…

Dacă ar fi putut să râdă, ar fi făcut-o.

Ce absurdă e viaţa.

Dacă şi-ar fi adus aminte să-şi pună centura de siguranţă n-ar fi ieşit prin parbriz şi poate s-ar fi salvat. În schimb Laura… Laura mu…

Căzu şi moartea îl ajunse pe jos, în ploaie, în timp ce râdea şi-şi mişca degetele numărându-şi banii.

Beppe conducea maşina cu inima plină de emoţie. În faţă avea luminile roşii de la Opelul Idei care se întorcea acasă.

Continua să dea din cap nevenindu-i să creadă. În primul rând că făcuse dragoste cu Ida, apoi că furtuna distrusese camperul, iar ei, ca eroii unui film de aventuri, se salvaseră…

Acum era greu, foarte greu de acceptat să nu poată petredfe restul nopţii împreună, să nu vadă lumina zorilor îmbrăţişaţi.

În treizeci şi cinci de ani de viaţă nu avusese niciodată un raport sexual atât de intens şi…

Mistic?! Da, mistic.

Zâmbi fericit.

„Beppe… Beppe… O, Doamne, termin… Termin! Termin!” o auzise mieunând cu puţin înainte ca furtuna să distrugă camperul ca pe căsuţa Vrăjitorului din Oz.

„Excelent”, se felicită singur.

Iar îmbrăţişarea din mijlocul furiei elementelor naturii consolidase o uniune care nu se va rezolva aşa, cu un simplu futai. Înainte să se despartă, Ida îl strânsese în braţe, începuse să plângă şi-l întrebase: „Beppe, tu ţii la mine?”

„Sigur că da.”

„Şi la copii?”

„Sigur.”

„Atunci să mergem până la capăt. Să vorbim cu Mărio şi să-i spunem tot.”

Pentru prima dată în viaţa lui, Beppe Trecca nu ezitase. „Sigur. Vorbesc eu.”

Celularul începu să sune.

Ida.

Răspunse imediat.

„Beppe, iubitule, eu o iau la dreapta. Dormi pentru amândoi, pentru că eu n-o să pot dormi. O să mă gândesc la tine până când o să te revăd. Te mai simt încă în mine.”

Asistentul social înghiţi în sec. „Iar eu n-o să mă simt bine până când nu-mi voi lipi buzele de ale tale.”

„Să te sun mâine?”

„Sigur.”

„Te iubesc.”

„Eu şi mai mult.”

În timp ce maşina Idei semnaliza dreapta şi o lua pe varianta spre Varrano, Beppe Trecca recită pe un ton melodramatic: „Mărio, trebuie să-ţi spun ceva. M-am îndrăgostit de soţia ta. Şi ea mă iubeşte. Ştiu… E greu, dar sunt lucruri care se întâmplă în viaţă. Îmi pare foarte rău. Dar puterea dragostei este mai mare decât orice. Două suflete gemene s-au întâlnit, aşa că, te rog, lasă-ne să plecăm”.

Satisfăcut apăsă pe tasta CD-ului şi începu să cânte cu Bryan Ferry: „More than this…”

I se părea că-l vede pe blestematul ăla de Tekken cum se hlizea cu prietenii lui. Cristiano Zena nu înţelegea de ce i se părea ăluia atât de distractivă gluma aia idioată.

De mâine trebuie să fiu atent la ce fac. Se ghemui pe divan şi îşi prinse degetele de la picior cu o mână. Tekken n-o să mă lase-n pace.

Tunetul îi explodă chiar în cap şi, printr-un ciudat efect stereo, îl auzi bubuind în receptorul telefonului.

Cristiano deschise larg gura şi şi-o astupă ca să nu urle de spaimă.

E-aici! E-aici aproape! A chemat ca să vadă dacă sunt singur.

Lăsă telefonul şi alergă să controleze uşa. Răsuci cheia şi puse lanţul de siguranţă.

Ferestrele!

Trase toate jauzelele, chiar şi de la bucătărie şi din baie, şi se întoarse la telefon bâjbâind în întunericul total.

Apucă receptorul abandonat pe pernele divanului. Era încă la telefon. „Tekken, nenorocitule… Ştiu că eşti acolo… Nu sunt tâmpit. Te sfătuiesc să stai departe de casa asta…”

O fi văzut că furgonetă nu e în curte?

„… dacă nu vrei să-l scol pe tata. Ai înţeles, boule?” închise ochii şi se concentră să asculte. Câtva timp auzi doar propria-i respiraţie reţinută, dar apoi i se păru că mai era ceva. Apăsă receptorul pe ureche şi îşi ţinu respiraţia.

Ce era?

Vântul, ceva care fâşâia şi ploaia pe frunze, zgomotul pe care-l face ploaia când cade pe un copac…

E-aici afară.

I se uscase gura. Maţele i se strânseseră ca o cârpă uscată

Dar mai era ceva. Care de-abia se auzea. Un hârâit. Al cuiva care are astm. Al unui rănit. Al unuia care…

… face labă.

Cristiano se strâmbă scârbit şi explodă indignat: „Cine dracu eşti?! Un maniac?! Răspunde, animalule! Animalule!”

„M-ai speriat de fac pe mine”, ar fi vrut să adauge.

Închide, hai… Ce aştepţi’? Scoate telefonul din priză. Controlează ca uşa să fie bine închisă şi bagă-te-n pat.

Apoi se auzi vocea unui mort care-l chemă pe nume.

„Cris-ţi-a-no…” spuseră furnicile.

Limba lui Rino Zena era o masă neagră şi compactă de insecte forfotitoare. Şi buzele, dinţii, maxilarul, palatul său erau acoperite de furnici care se mişcau ca balerinii dintr-o imensă coregrafie, care mureau ca să-l facă pe el să vorbească cu fiul său.

„Tati!” ţipă Cristiano Zena şi în timp ce urla înţelese că lovitura dăduse greş şi îşi imagină tatăl, ciuruit de gloanţe, cum pierdea sânge, urmărit de două maşini ale poliţiei şi cum de pe marginea unei străzi bolborosea numele lui la celular. „Tati…”, dar nu reuşi să continue. Cineva absorbise probabil tot aerul din cameră, iar el se sufoca. Cu puţinul aer care-i mai rămânea în plămâni suspină: „Tati?! Tati, ce s-a întâmplat? Eşti rănit? Tati! Tati?!”

Televizorul se aprinse pe neaşteptate cu sonorul la maxim. Şi pe ecran apăru omul cu breton şi mustăţile de brac care desena o parabolă şi ţipa ca un dement: „Variabilele x, y, z…”

De ce nu mai auzea nimic?

Rino Zena nu era sigur că furnicile fuseseră în stare să pronunţe numele lui Cristiano şi nici măcar că reuşiseră să telefoneze.

Mai rămăseseră puţine vii.

Cine ştie dacă ele mai reuşeau ceva?

Cristiano Zena implora în receptor, în timp ce vijelia îmbrăţişa casă ca şi cum ar fi vrut să o sufoce: „Tati! Tati! Răspunde, te rog, te rog! Unde eşti?”

Aşteptă, dar nu primi nici un răspuns.

Îi venea să urle, să spargă tot.

Calm. Fii calm. Îşi lăsă capul pe spate şi respiră, apoi spuse: „Tati, ascultă-mă, te rog. Spune-mi unde eşti. Spune-mi doar unde eşti şi eu vin acolo.”

Nimic.

Tatăl său nu mai răspundea şi Cristiano simţi că piatră care-i închidea gâtul se topea şi ca o lavă caldă îi curgea pe gât şi…

Nu începe să plângi!

… îşi astupă gura cu mâna şi îşi înăbuşi lacrimile.

Boule, de ce nu răspunzi?

Aşteptă mult de tot, i se părură ore, şi din când în când nu reuşea să nu repete: „Tati, Tati…?”

(Ştii de ce nu răspunde?)

Nu, nu ştiu.

(Ştii de…)

Nu! Dracu’să te ia.

(Aşa e.)

Nu! Nu! (E…)

E MORT. OK. E MORT.

De asta nu mai răspundea.

Plecase. Pentru totdeauna.

Ştiuse dintotdeauna că se va întâmpla asta, pentru că Dumnezeu e un căcat şi mai devreme sau mai târziu îţi ia tot.

Şi dacă ăsta e infernul!

Rino Zena se afla printre furnici în caverna aceea enormă care era gura lui.

Îţi ia tot. Tot… suspină Cristiano Zena. Picioarele nu-l mai ţinură şi-şi dădu drumul jos şi în faţa televizorului deschise larg gura fi dădu drumul unui urlet mut şi repetă că momentul acela era un moment foarte important, un moment pe care şi-l va aminti pentru tot restul vieţii lui, momentul exact şi precis în care tatăl lui murise, iar el îl auzise murind prin telefon şi deci trebuia să-şi întipărească în minte fiecare lucru, fiecare detaliu, nu trebuia să piardă nimic din momentul acela, cel mai teribil din viaţa lui: ploaia, fulgerele, pizza cu şuncă sub picior, mustăciosul de la televizor şi casa aceea pe care o va părăsi. Şi întunericul. Îşi va aminti cu siguranţă întunericul care-l înconjura din toate părţile.

Îşi trase nasul şi spuse cu un firicel de voce: „Te rog, tati! Răspunde… Răspunde-mi… Unde trebuie să vin? Nu poţi să-mi faci asta… Nu-i drept". Se aşeză pe divan cu coatele pe genunchi, îţi şterse mucii cu dosul mâinii şi începu să-şi strângă capul şi să scâncească: „Dacă nu-mi spui unde eşti… Cum să fac… Cum să fac… Cum pot să fac… Te rog, Doamne… Te rog… Ajută-mă. Dumnezeul meu, ajută-mă tu. Nu ţi-am cerut niciodată nimic… Nimic".

„San Rocco… Agip… p…"

Cristiano ţâşni în picioare şi urlă: „Vin, tati! Vin! Vin imediat! Fii liniştit! Vin acuma! Am eu grijă". Ca să fie sigur mai aşteptă o clipă, apoi puse jos receptorul şi începu să sară în sus şi-n jos prin cameră fără să reuşească să înţeleagă ce avea de făcut.

Deci… Deci… Gândeşte-te, Cristiano. Gândeşte-te. Îţi ţinea capul în mâini. Deci… La benzinăria Agip. Unde dracu' e benzinăria Agip la San Rocco? Care benzinărie? Cea de pe ieşirea spre autostradă? Sau înainte de San Rocco? Dar aia nu e Esso? Ba da, e Esso.

Se opri şi începu să-şi dea palme. Aminteşte-ţi. Aminteşte-ţi. Aminteşte-ţi. Hai. Hai. Hai.

Nu, nu-şi amintea deloc, dar n-avea importanţă, cumva ar fi găsit-o.

Urcă scările sărind câte trei trepte deodată. Alergă în dormitor şi începu să se îmbrace şi să vorbească cu voce tare: „Aşteaptă… Aşteaptă… Nu este nici o benzinărie Agip la San Rocco… Singură e aia de după variantă, lângă pădure. Aia cu spălătoria auto. Perfect! Am înţeles foarte bine”. Îţi trase pantalonii. „Repede! Repede! Repede! Vin imediat, tati! Unde-s pantofii?”

Întoarse totul pe dos. Ridică patul şi îi văzu. În timp ce se încălţa, aşezat pe jos, se blocă şi începu să dea din cap.

Da cum naiba mă duc?

Era foarte departe.

Îţi aduse aminte că atunci când se ducea la culcare taică-său îi spusese că îi aştepta pe Danilo şi pe Brânzilă.

Şi ei cum au venit aici?

Cu scuterul.

Perfect.

Repezindu-se spre ieşire se împiedică în şireturi şi coborî a doua parte a scării zburând. Se ridică de jos şi…

N-am păţit nimic, n-am păţit nimic.

… îşi îmbrăcă pufoaica şi şchiopătând ieşi din casă.

Unde era scuterul?

Cristiano căutase în toată curtea şi se dusese până la stâlpul de pe şosea, unde Brânzilă avea obiceiul să-l lase, dar blestematul ăla de scuter nu era nicăieri.

Deci Brânzilă n-a venit. Poate s-a dus tati să-i ia. Nu înţeleg.

Cum să facă să ajungă la San Rocco. Fuseseră suficiente două minute sub ploaia aia torenţială ca să-l ude până la piele. Din cer se revărsau munţi de apă, iar când cădea câte-un fulger Cristiano vedea deasupra capului norii aprinzându-se.

Se îndreptă spre şosea hotărât să meargă pe jos, dar după douăzeci de metri se răzgândi şi se întoarse înapoi.

Unde merg.? Eprea departe.

Habar n-avea câţi kilometri puteau să fie până la benzinătia Agip.

Şi dacă aş face autostopul?

(Vezi-ţi de treabă. Nu-i nimeni pe stradă.)

Autobuzul?

(Nici un autobuz după ora 11.)

Îşi dădu o palmă peste frunte.

Trebuia să-l sune pe Brânzilă sau pe Danilo. Sigur! Cum de nu se gândise mai repede?

Alergă la uşă, apăsă pe clanţă, dar nu se întâmplă nimic. Cu senzaţia că stă să moară căută cheile în buzunar.

Nu erau.

Le uitase înăuntru.

Şi am tras toate jaluzelele.

Înşfăcă un ghiveci şi îl aruncă în uşă, şi-apoi, nu pe deplin mulţumit, începu să lovească treptele cu piciorul şi să salte în ploaie urlând şi blestemând faptul că nu împlinise paişpe ani şi nu avea un scuter.

Dacă aş fi avut un scuter la ora asta…

(Gata! Gândeşte-te!)

Ar fi vrut, dar nu reuşea. Imediat ce-i venea în minte un gând era dat la o parte de altul.

Dacă cel puţin ar fi reparat Renault-ul… L-aş fi putut conduce.

(Da, dar nu l-a reparat. Aşa că…)

Simţea că o ia razna. Reuşea doar să se vadă alergând pe un scuter spre taică-său.

Ar fi fost şi mai bine cu o motocicletă mai mare…

Cristiano închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi deschise gura.

Bicicleta!

Ce idiot! Era o bicicletă în garaj.

Alergă în spatele casei, ridică un ghiveci şi luă cheia. O vârî în broască şi, riscând să facă hernie, ridică uşa metalică, aprinse neonul şi bicicletă, o mountain bike verde cu gri, era acolo, agăţată cu o roată de un cârlig.

I-o făcuse cadou tatăl lui cu şase luni în urmă. O câştigase cu punctele de la benzină. Dar Cristiano ura bicicletele, lui îi plăceau motocicletele şi gata. Rămăsese atârnată acolo, cu şaua şi ghidonul învelite încă în plastic.

Cristiano se urcă pe un vechi radio şi o trase jos. Era plină de praf şi avea cauciucurile pe jumătate dezumflate. O clipă se gândi dacă să caute sau nu o pompă.

N-am timp.

Luă bicicletă în spate şi o duse pe stradă, îşi luă avânt, se urcă şi începu să pedaleze ca niciodată în viaţa lui.

În timp ce Puma ca o torpilă aluneca tăcută prin ploaie, Beppe Trecca cânta cât îl ţineau bojocii: „More than this… There is nothing…” şi urmărea cu capul ritmul ştergătoarelor de parbriz.

Nu prea se descurca cu engleza, dar reuşea să înţeleagă ceea ce spunea marele Bryan Ferry.

În afară de asta nu mai e nimic.

Foarte adevărat. Într-adevăr, ce-şi putea dori mai mult? Ida Lo Vino era nebună după el şi el după ea. Şi asta era tot atât de adevărat ca şi faptul că în noaptea aceea părea să fi sosit sfârşitul lumii.

În sufletul asistentului social era atâta bucurie şi iubire, încât a doua zi ar fi avut el grijă să lumineze cerul şi să facă să strălucească din nou soarele.

Mă simt ca un zeu.

Se gândi din nou la camper. Şi la banană.

Ernesto s-ar fi sinucis dacă ar fi văzut în ce hal era.

Greu de crezut că ăla, grijuliu cum e, nu are o asigurare pentru calamităţi naturale. Şi-apoi, ca să fim sinceri, cui îi pasă de chestii atât de materiale.

Avea chef să danseze. Pentru câtăva vreme urmase un curs de samba organizat de Primărie şi descoperise plăcerea dansului.

Şi Idei îi place să danseze.

Dar era nevoie de ceva mai ritmat. Luă cutia cu CD-uri din buzunarul portierei şi începu să caute un disc mai dance. În realitate, nu avea cine ştie ce. Supertramp, Eagles, Pino Daniele, Venditti, Rod Stewart. Apoi găsi în ultimul compartiment un disc cu Donna Summer şi îl puse.

Excelent.

Dădu la maxim volumul.

Cântăreaţa începu să ţipe: „Hot stuff. I need hot stufF. Şi Beppe după ea.

Hot stuff. Chestia caldă. Am nevoie de o chestie caldă. *

„Deci eşti o şmecheră ca Ida”, hohoti Beppe.

Cine şi-ar fi putut imagina că Ida era bestia aia avidă de sex? Nici în fanteziile lui cele mai exagerate nu-şi imaginase că femeia care coordona activităţile de voluntariat, tăcută şi rezervată, mama aceea iubitoare, putea să aibă atâta foc în ea.

Un fior de plăcere îi urcă în ceafă şi-i inflamă nervii spinali.

Iar eu? Eu am rezistat că fortăreaţa din Masada. N-am cedat nici o clipă. O adevărată stâncă.

Cele trei Xanaxuri şi vodca îl ajutaseră probabil să nu termine imediat.

Altă muzică. Era nevoie de altă muzică. O scoase pe Donna Summer, şi puse un CD cu Rod Stewart când, pe neaşteptate, simţi o lovitură în botul maşinii şi pentru o clipă ceva negru alunecă în partea dreaptă a parbrizului.

Beppe scoase un urlet şi, instinctiv, apăsă piciorul pe frână, maşina începu să se rotească pe asfaltul ud ca un surf înnebunit şi se opri pe marginea străzii, la jumătate de metru de trunchiul unui plop.

Beppe îngrozit, cu braţele rigide şi mâinile înţepenite pe volan pufni.

La dracul

Lipsise puţin să se izbească de copac.

Ce fusese?

Lovise ceva.

Un trunchi de copac. Un câine. Sau o pisică. Sau un pescăruş.

Era plin de bestiile alea care abandonaseră mările pentru gropile de gunoi de pe uscat. Fază lungă o orbise probabil.

Stinse casetofonul, îşi scoase centura de siguranţă şi coborî din maşină cu o pungă de la supermarket în cap. Ocoli maşina şi cu pumni strânşi exclamă: „La dracu'!"

De-abia am scos-o de la tinichigiu.

Partea dreaptă, deasupra roţii din spate era lovită şi erau semne şi pe capotă. Ştergătorul de parbriz din dreapta se îndoise.

Ce-am lovit? Un urs brun? Asigurarea o să plătească aşa ceva? Se întrebă intrând în grabă în maşină.

Închise portiera şi vârî într-a-ntâia, apoi se răzgândi, vârî în marşarier şi se întoarse înapoi.

Sunt curios ce-a fost…

Făcu mai puţin de cincizeci de metri şi frână. În lumină albă a farurilor se materializă o chestie maro ghemuită la marginea asfaltului.

Uite-l!

Un câine! Un blestemat de câine.

Mai făcu trei metri şi îşi dădu seama că animalul era încălţat cu o pereche de adidaşi pe talpa cărora era scris Nike.

Făcuse deja cel puţin zece kilometri şi încă nu dăduse de ieşirea spre autostradă de la San Rocco.

Poate l-au luat. Sau poate nu l-am văzut şi l-am depăşit.

Cristiano Zena pedala în mijlocul şoselei pustii. Luminiţa produsă de dinam de abia îi lumina stradă la doi metri în faţa roţii.

Tremura de frig, dar sub pufoaică ardea. Ploaia îi înţepa ochii, ceafă şi gleznele îi erau congelate şi nu-şi mai simţea deja bărbia şi urechile.

Făcuse o mare tâmpenie să nu umfle roţile. Făcea un efort de trei ori mai mare. Dacă nu găsea ieşirea spre autostradă cât mai repede, era sigur că nu şi-ar mai fi putut mişca picioarele.

Din când în când reflexul electric al câte unui fulger lumina a giorno câmpia bătută de furtună.

De când îl auzise pe taică-său la telefon trecuse probabil mai mult de o jumătate de oră.

Dacă aş fi avut o motocicletă… Aş fi ajuns deja.

Asta era, până la urmă mintea i se întorcea în mod obsesiv la motociclete.

Un camion cu remorcă şi număr de Germania îl ajunse din urmă, imens şi liniştit ca o balenă, şi dădu drumul unui răget şi unei lumini gălbui.

Cristiano se aruncă spre marginea străzii.

TIR-ul trecu foarte aproape de el şi îl udă definitiv.

În timp ce-şi revenea din spaimă văzu în faţa lui un indicator albastru pe care era scris: SAN ROCCO 1000 METRI.

Deci ieşirea spre autostradă exista şi era chiar aproape! Cu toate că mâinile i se lipiseră de ghidon, iar nasul îi era un ţurţur se ridică în şa, se aplecă în faţă, strânse din dinţi şi cu muşchii îmbibaţi de acid lactic apăsă pe pedalele dure ca nişte angrenaje oxidate şi urlă: „Hai, Pantani1! Hai!” în sfârşit coti cu toată viteza şi aplecat în faţă pe bicicletă se trezi într-o băltoacă aflată imediat după curbă! Roţile îşi pierdură aderenţa şi bicicleta alunecă de parcă ar fi fost pe gheaţă.

Când deschise ochii era întins la pământ. Se ridică şi controlă dacă păţise ceva. Îşi julise o palmă, jeanşii se rupseseră la un genunchi, iar talpa unui pantof era mâncată de asfalt, dar în rest n-avea nimic.

Îndreptă ghidonul şi porni din nou.

Am lovit un om.

Ţinându-şi capul întors, Beppe Trecca, continua să privească prin geamul din spate mogâldeaţa de pe stradă. Inima îi bătea cu putere şi îşi simţea subsuorile îngheţate.

(Du-te să vezi.)

N-a fost vina mea. Eu mergeam foarte încet.

(Du-te să vezi)

Nebunul ăla a trecut probabil strada jară să se asigure.

(Iar tu puneai CD-ul în stereo)

O secundă. Mi-a trebuit o secundă.

(Du-te să vezi.)

Dacă e…

(Du-te să vezi)

O fi rănit. Poate nu l-am lovit chiar atât de rău. (DU-TE!!!)

Îşi trecu limba peste dinţi în gura uscată şi zise: „Mă duc”.

Stradă care ducea la San Rocco era mai îngustă şi nu existau lumini reflectorizante pe margine.

Cristiano Zena pedala cu capul aplecat urmărind linia albă trasată pe asfalt. Vântul se potolise şi picăturile de ploaie care cădeau erau atât de drepte şi de subţiri, că, în lumina slabă a farului de la bicicletă, păreau firele argintii de păr ale unei vrăjitoare.

Nu voia să-şi ridice privirea. Ascunse în întunericul care-l învăluia puteau să existe castele locuite de schelete, nave cosmice străine plantate în deşert, uriaşi înlănţuiţi.

Când, în sfârşit îşi ridică privirea, văzu un punctişor luminos care se mări într-o pată galbenă şi apoi se transformă într-un indicator în centrul căruia se formă o pată neagră care deveni un câine sau ce dracu' era, cu şase labe şi o flacără care-i iese din gură. Agip.

Omul era întins pe marginea străzii, cu picioarele adunate, ca şi cum ar fi dormit în patul său.

Beppe Trecca se învârtea în jurul lui cu mâna stângă apăsată pe gură. Treningul îi era deja ud leoarcă, iar părul i se lipise de frunte ca nişte spaghete decolorate.

E un negru.

Unul din mulţii extracomunitari care lucrează în fabricile din zonă sau mai degrabă unul din cei foarte mulţi fără permis de şedere.

Bărbatul avea o scurtă bej şi dedesubt o tunică foarte colorată din care ieşeau picioarele lungi şi negre în nişte bascheţi enormi. Lângă ele se afla un rucsac mare roşu.

Trebuie să fie senegalez.

Nu reuşea să-i vadă faţa. Capul îi era vârât în piept. Avea părul scurt cu fire sure.

Respiră adânc, îşi spuse asistentul social. Şi uită-te cine este.

Îi venea să vomeze. Inspiră adânc de mai multe ori, apoi în sfârşit se hotărî să se aplece deasupra corpului. Întinse braţul şi rămase cu mâna la cinci centimetri de umărul bărbatului, apoi îl împinse uşor şi el se răsturnă pe asfalt.

Avea o faţă rotundă. Fruntea înaltă. Ochii închişi. Bine ras. Trebuia să aibă vreo patruzeci de ani.

Nu l-am văzut niciodată. Cel puţin aşa cred.

Datorită muncii pe care o făcea, lui Beppe i se întâmpla deseori să întâlnească africani. În fabrică. La centrul de primire şi orientare. Sau când mergea să-i viziteze în locuinţele-dormitor.

Şi-acum?

Încercă să-l scuture bolborosind: „Mă auzi? Mă auzi? Mă poţi auzi?”, dar omul nu răspunse şi nu se mişcă.

Şi-acum?

Singurul lucru pe care mintea sa reuşea să-l producă era întrebarea aceea stupidă.

Şi-acum?

Era buimăcit, confuz, atât de tare, că nu mai simţea nici ploaia şi nici vântul.

Dar dacă e…?

Nu reuşea nici măcar să termine propoziţia.

Nu! Nu se poate.

Îl trase de mânecă.

Dacă era… s-a zis cu viaţa lui Beppe Trecca.

Primul gând fu pentru Ida. Dacă ajungea la închisoare toate planurile lui cu Ida vor fi distruse. Avocaţi, procese, poliţie… Dar eu şi Ida trebuie… Nu mai reuşea să respire. N-am fost eu de vină. A fost un accident.

De ce am luat CD-ul ăla?

Două faruri galbene se iviră în întuneric orbindu-l.

Asta-i.

Beppe Trecca, aplecat lângă bărbat, îşi ridică braţul şi-şi acoperi ochii.

„Tati! Tati! Rino! Rino!” urla Cristiano Zena călare pe bicicletă.

Uriaşul acoperiş galben al benzinăriei răspândea o lumină rece peste pompe şi peste petele de motorină de culoarea curcubeului.

Taică-său nu era acolo. Şi nici furgonetă. Nu era nimeni.

Nici măcar o clipă, pe drum, nu-i trecuse prin minte că, o dată ajuns, tatăl său s-ar putea să nu fie acolo.

Panică, rămasă pitită în ansele intestinului său şi care se făcuse simţită doar ca să-i strecoare îndoiala că ieşirea spre San Rocco era închisă, acum îi invadă capul şi îl strânse de gât.,

Ai spus la Agip… Şi eu îs aici. Ştii… am făcut mult, dar era departe. Ai… spus… Agip. Unde eşti?" bolborosi trecându-şi mâinile prin părul ud.

Făcu din nou înconjurul spălătoriei auto şi al cabinei.

Du-te să vezi mai încolo.

Se urcă din nou pe bicicletă, dar după nici două sute de metri de benzinărie şoseaua începea să urce uşor şi intră în pădure.

Lumina farului se aşeza pe trunchiurile negre de pe margine.

Locul ăsta nu-mi place. Aici nu poate să fie.

Furgonetă putea foarte bine să fie parcată înainte de benzinărie şi trecând n-o văzuse.

Vru să întoarcă bicicletă, când ceva îi atrase atenţia. O muzică slabă, aproape imperceptibilă. Amestecată cu ploaia care şfichiuia strada şi vârfurile copacilor şi cu fâsâitul roţilor pe asfalt. Se opri cu stomacul strâns şi cu o amorţeală neplăcută la baza cefei.

Elisa.

Cântăreaţa. O ştia.

Elisa care cânta: „Ascultă-mă… Acum ştiu să plâng. Ştiu că am nevoie de tine… Suntem lumina care… Ca o stea şi-un soare.

I se păru că vede pe partea cealaltă a străzii ceva pătrat care prinse conturul unei furgonete. Ploaia bătea toba pe tablă. O lumină slabă colora geamul acoperit de picături.

Fiatul!

Muzica venea de la radio.

Cristiano nu reuşea nici măcar să se bucure, atât de înspăimântat era.

Şi dacă înăuntru nu era taică-său, ci altcineva?

Nu te căca pe tine.

Coborî de pe bicicletă şi o puse jos, încercând să nu facă zgomot, încercă să înghită, dar nu mai avea salivă.

La dracu', ce frică.

Picioarele congelate îi înotau în pantofi în timp ce se apropia. Se afla la mai puţin de un metru de furgonetă. Întinse mâna şi pipăi bară. Lovită. Semnalizatorul spart.

Era chiar maşina lor.

Faci doi paşi, apeşi pe clanţă şi… Nu pot.

Picioarele nu-l mai ţineau, iar braţele atât de obosite…

Dacă deschid portiera…

Tot ce venea după aceea mustea de sânge şi emana moarte.

Mă duc să chem pe cineva…

Cu un gest brusc puse mâna pe clanţa, deschise uşa de la şofer şi sări înapoi pregătit să se apere de atacul unui asasin.

Nimeni.

Display-ul roşu de la radio lumina locul şoferului. Îl stinse. Văzu cheia la bord. Sub scaunul de lângă şofer se afla trusa de scule. O deschise. Luă o lungă lanternă electrică. O aprinse. Apoi luă liocanul, coborî şi deschise uşa din spate.

Dar nici acolo nu se afla nimic, în afară de un sac cu ciment, două scânduri, o pungă cu resturile de la picnic şi roaba.

Îndreptând lanterna spre pământ controlă toată piaţeta. Două pubele de gunoi, un afiş cu avizul PERICOL DE INCENDIU, o cabină de electricitate.

Nu, nu mai exista nimic altceva.

Beppe Trecca stătea îngenuncheat lângă extracomunitarul întins la pământ aşteptând să i se împlinească soarta.

Automobilul negru cu jante din aliaj se opri în faţa lui cu farurile care luminau strada şi ploaia.

Beppe nu reuşea să vadă cine era înăuntru.

Maşina părea un Audi sau un Mercedes.

În sfârşit geamul se lumină şi coborî.

La volan se afla un tip de vreo cincizeci de ani. Era îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă şi un pulover pe gât albastru-deschis. Obrajii îi erau acoperiţi de o barbă neagră şi deasă, iar părul pieptănat spre spate cu gel. Îşi stinse ţigara în scrumieră, apoi se apropie de geamul de lângă pasager şi ridicând o sprânceană aruncă o privire. „E dus?”

Beppe ridică privirea, se uită la el fără să înţeleagă şi mormăi: „Cum?”

Tipul indică spre corp cu bărbia: „E mort?”

„Nu ştiu… Cred…”

„L-ai lovit?”

„… Da, cred că da.”

„E negru?”

Beppe dădu din cap aprobator.

„Şi ce aştepţi?” se informă individul ca şi cum ar fi întrebat când sosea următorul autobuz.

„Ce?”

„Ce aştepţi să pleci?”

Asistentul social nu reuşi să răspundă. Deschise gura şi o închise ca şi cum o fantomă i-ar fi aruncat pe gât o lingură de rahat.

Omul îşi masă barba., A trecut deja cineva?”

Beppe clătină din cap.

„Atunci mişcă-te, ce mai aştepţi?” Se uită la ceas. „OK, eu trebuie să plec. Te salut. Noroc.”

Geamul se ridică şi Mercedesul sau ce-o fi fost dispăru, aşa cum apăruse.

Cristiano Zena se aşeză în mijlocul străzii sperând pentru o clipă că va trece cineva.

Dar de ce ziua strada aia de căcat era plină de maşini, biciclişti şi alergători, iar noaptea se transforma într-o zonă pustie ca şi cum printre copaci s-ar fi ascuns nişte monştri?

„Tati! Tati! Unde eşti?" urlă în cele din urmă către pădure. „Răspunde!" Vocea i se stinse lovindu-se de vegetaţia deasă a locului.

Nu intru în pădure nici dacă…

Dar dacă se gândea bine, zgomotul de fond pe care-l auzise la telefon era cel al ploii care cădea pe copaci.

Şi dacă-i acolo înăuntru.?

Se apropie de parapet. Între fâşiile de tablă exista un spaţiu de la care pornea o cărare care îşi făcea loc printre buruieni şi tufişuri. Printre pietreie acoperite de muşchi se vedeau pungi de plastic, sticle, un prezervativ, un vechi scaun de maşină. Îndreptă lanterna înainte. Trunchiuri negre şi un păienjeniş de ramuri din care cădea apă.

Făcu un pas şi se opri, apoi începu să salte încercând să alunge frica ce-l năpădea.

„De ce-mi faci asta? Idiotule! Eram în pat… Dacă e cumva o glumă…" zise printre dinţi.

Rămase pe loc, înţepenit la începutul cărării, trecându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul. Apoi trase aer adânc în piept şi ridicând ciocanul făcu un pas şi noroiul îi înghiţi pantoful, mai făcu unul şi îi înfăşură gleznele. O porni pe cărare şi copacii păreau că-l aşteaptă lungindu-şi ramurile spre el {Vino! Vino!), pe întuneric ar fi putut fi oricine gata să ţâşnească din spatele unui copac şi să-l lovească pe neaşteptate.

Făcuse doar câţiva metri, dar i se părea deja că se află la mii de kilometri de stradă. Ploaia care cădea de pe frunze şi curgea pe copaci. Muşchiul îmbibat. Aerul saturat de apă, pământ şi lemn putred.

Îşi imagină că o haită de lupi, cu ochii roşii ca lavă, apare în îrffcuneric.

Ţinea ciocanul în sus cu mâna dreaptă, gata să lovească pe oricine i-ar fi apărut în faţă, iar cu stânga mişca frenetic lanterna.

Săbii de lumină zvâcneau pe pietroaiele ascuţite, pe copaci şi pe şiroaiele de apă care-şi făceau loc prin noroi şi pe sub o pereche de bocanci negri.

Cristiano urlă, făcu doi paşi îndărăt, se împiedică într-o ramură şi căzu pe spate. Se ridică, îndreptă cu mâna care continua să tremure lanterna spre bocanci, bocancii murdari de vopsea, pe jacheta impermeabilă gri cu dungă reflectorizantă pe care o folosea tatăl său când lucra, pe capul ras cufundat în mocirlă, pe mână şi pe celularul abandonat într-o baltă.

Beppe Trecca continua să stea îngenuncheat în ploaie lângă cadavru şi să se întrebe: Ce aşteptţp.

Tipul cu Mercedesul îi dăduse de înţeles că, dacă ar fi fost în locul lui, nu s-ar fi oprit.

Dar ăla nu era el. El nu era un pirat al străzii. El îi ajută pe ceilalţi, nu-i abandona.

(Trebuie să chemi poliţia şi o ambulanţă. Nimic mai simplu.)

De ce? Ca să-mi distrug viaţa? Dacă sărmanul ăsta ar fi fost rănit, pe punctul să moară, l-aş fi dus imediat la spital. Dar aşa?

Îşi şterse faţa cu mâna, tremura şi nu reuşea să nu mai clănţănească din dinţi. Îl scutură din nou pe african. Nimic.

E mort. Gata. Recunoaşte. E mort.

Deci… Deci nu mai era nimic de făcut.

De ce nu putea să se întoarcă îndărăt în timp? Puţin, numai o jumătate de oră, la clipa de dinainte de a lua CD-ul cu Rod Stewart?

Ideea îngrozitoare că nu exista nici o manieră de a aranja lucrurile, că nu exista o persoană în stare să-i împlinească această dorinţă simplă, îl teroriză.

{Gata! Asumă-ţi responsabilitatea pentru ce ai făcut)

Şi după-aceea ce se schimbă? Nimic. Oricum nu învie. Iar eu mă vâr în rahat până-n gât.

În felul ăsta o viaţă fără noroc se stinsese şi o alta va fi distrusă pentru totdeauna.

„N-are nici un sens. Nici unul", scânci ascunzându-şi faţa în mâini. „Nu e drept. Eu nu merit asta. Nu pot, tocmai acum…"

Termină. Mişcă-te. Urcă în maşină şi şterge-o înainte să treacă cineva. Tipul ţi-a spus: „Ce aştepţi?"

Beppe Trecca se ridică şi cu capul aplecat se întoarse la maşină.

Cristiano Zena îşi imaginase mii de feluri diferite în care tatăl său ar fi putut să moară (înjunghiat într-un scandal sau făcut sendviş în caroseria Fiatului sau căzut de pe schela unui bloc în construcţie).

Şi îşi imaginase întotdeauna că i s-ar fi spus la şcoală. Directorul îl chemă la el: „S-a întâmplat o nenorocire… Îmi pare foarte rău.

„Ţie puţin îţi pasă, ticălosule", ar fi răspuns el şi n-ar fi plâns. Apoi ar fi dat foc la casă şi s-ar fi îmbarcat pe o navă comercială şi nu s-ar mai fi întors niciodată în locul ăla de căcat.

Nu se gândise însă niciodată că va muri în noroi ca un animal.

Şi nu atât de repede.

Dar aşa era drept.

Totul se potrivea. Începuse prin a o lua pe maică-sa, iar acum îl lua şi pe taică-său.

Dar nu trebuie să plâng.

Ar fi vrut să-l scoată din noroi. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar era ca paralizat. Ca şi cum ar fi fost muşcat de un şarpe veninos. Deschise larg gura şi încercă să scuipe chestia aia care-l împiedica să respire.

Continua să-l privească, pentru că nu-i venea să creadă că mortul ăla era chiar Rino Zena, tatăl său.

În sfârşit, Cristiano făcu un pas înainte. Conul de lumină al lanternei ilumină un fragment din frunte scufundat în mocirla cenuşie, nasul, ochii stropiţi cu noroi. Balele de la colţul gurii.

Strânse lanterna cu dinţii şi cu amândouă mâinile îşi apucă tatăl de braţ încercând să-l ridice.

Trupul inert al lui Rino Zena alunecă încet într-o parte şi se sprijini de un pietroi acoperit cu muşchi. Capul îi căzu în piept şi braţele i se deschiseră ca aripile unui porumbel mort. Ploaia îi cădea pe frunte şi pe sprâncenele pline de pământ.

Cristiano îşi apropie urechea de pieptul tatălui. Nu reuşea să audă nimic. Sângele îi pulsa în timpane şi zgomotul ploii care cădeatpe copaci acoperea totul.

Rămase aşa îngenuncheat continuând să-şi şteargă faţa cu mâna, neştiind ce să facă. Apoi, după un moment de ezitare, îi ridică o pleoapă deschizând pe jumătate ochiul sticlos ca acela al unui animal împăiat.

Culese celularul din baltă. Încercă să-l deschidă. Futut. Îl vârî în buzunar.

Nu putea să-l lase pe taică-său să stea aşa strâmb.

Îl apucă de umeri şi încercă să-l pună în şezut. Dar nu voia să stea. Cristiano îl punea drept, dar imediat cum îl lăsa, încet-încet cădea din nou.

În cele din urmă înfipse un băţ în pământ şi i-l vârî subsuoară.

Da’ de ce a venit aici? De ce a lăsat furgonetă şi a intrat în pădure?

Poate că se simţise rău. Îl duruse capul toată ziua. Luase probabil furgonetă ca să se ducă la spital.

Dar ăsta e drumul spre spital’?

Habar n-avea.

Se simţise foarte rău şi nemaisuportând coborâse din furgonetă şi se dusese să moară în pădure.

Ca un lup.

Lupii, când sunt bolnavi, abandonează haita şi se duc să moară singuri.

„De ce nu m-ai trezit, idiotule?” îl întrebă şi dădu un picior băţului, iar tatăl căzu din nou în noroi.

Trebuia să-l ducă de acolo. Singura manieră era să-l prindă de picioare şi să-l tragă până la şosea.

Îl înşfăcă de glezne şi începu să-l tragă, dar îl lăsă brusc, ca şi cum s-ar fi curentat.

Pentru o clipă i se păruse că prin picioarele tatălui trecuse un fior.

Cristiano lăsă lanterna, se zvârli jos şi începu să-i pipăie nebuneşte coapsele, braţele şi pieptul, să-i scuture capul care se bălăbănea într-o parte şi-n alta.

A fost doar o închipuire?

Îi puse mâinile pe piept încercând să apese şi să repete „Unu, doi, trei” cum văzuse că făceau în filmele de la televizor.

Nu ştia cum trebuia făcut şi la ce folosea de fapt, dar continuă mult timp, fără să obţină nici un rezultat, în afară de faptul că-şi simţi muşchii braţelor devenind duri ca marmură.

Cristiano nu mai putea, era ud şi pe jumătate îngheţat de frig. Brusc toată oboseala şi spaima acumulate îl vlăguiră şi căzu grămadă peste pieptul tatălui său.

Trebuia să doarmă. Puţin. Îi erau suficiente cinci minute.

Şi apoi îl va duce până la furgonetă.

Se ghemui pe pământ lângă cadavru. Continua să simtă frigul, începu să se îmbrăţişeze, să-şi strângă braţele la piept ca să nu mai tremure, să-şi frece umerii încercând să se încălzească.

Scoase celularul din buzunar, dar nu funcţiona.

Poate pot să-l las aici.

Mai bine în pădure, decât într-un cimitir de căcat, alături de un grup de necunoscuţi…

S-ar fi transformat în îngrăşământ. Fără preoţi, biserici, înmormântări.

Pe jos lanterna desena un oval luminos pe un covor de frunze moarte şi de rămurele, pe o buturugă pe care creştea un mănunchi de ciuperci cu pălăria alungită şi pe mâna tatălui.

Cristiano îşi aduse aminte că odată, în mijlocul unui pod, Rino oprise maşina şi se urcase în picioare pe parapet. Dedesubt curgea râul, gâlgâind printre pietrele care îşi scoteau capul din valuri.

Apoi a început să meargă ţinând braţele ridicate cum fac acrobaţii la circ.

Cristiano coborâse din maşină şi începuse să-şi urmeze tatăl pe trotuar. Nu ştia ce să facă. Singurul lucru pe care reuşea să-l facă era să meargă alături de el.

Maşinile treceau pe stradă, dar nimeni nu se oprea.

Rino, fără să-l privească, îi spusese: „Dacă speri ca cineva să se oprească şi să mă facă să cobor te-nşeli. Numai în filme se-ntâmplă chestiile astea". Îl privise pe Cristiano. „Să nu-mi spui că ţi-e frică să nu cad."

Cristiano făcuse semn că da cu capul. Ar fi vrut să-l prindă de picior şi să-l tragă jos, dar dacă l-ar fi făcut să cadă în apă?

„Eu nu pot să cad."

„De ce?"

„Pentru că ştiu un secret să nu cad."

„Ce secret?"

„Ce crezi că-l spun unui mucos ca tine? Trebuie să-l defcoperi singur. Eu l-am descoperit singur."

„Hai, tati, te rog, spune-mi-l!" se tânguise Cristiano. Îl durea burta, ca şi cum ar fi mâncat prea multă îngheţată.

„Mai bine spune-mi ceva. Dacă o să cad şi o să mor vei veni la mormânt să te rogi pentru mine?"

„Da. În fiecare zi."

„Şi o să-mi aduci flori?”

„Sigur că da.”

„Şi cine-o să-ţi dea bani să le cumperi?”

Cristiano se gândi un pic. „Brânzilă.”

„Vezi-ţi de treabă… Ăla-i un coate-goale…”,

Atunci le iau de pe alte morminte.”

Rino izbucnise în râs şi sărise jos de pe parapet. Cristiano simţise că durerea din burtă îi dispăruse. Apoi taică-său îl luase în braţe şi-l aşezase pe umăr ca pe un sac.

„Să nu cumva să faci asta. Eu, din cer, te văd, de acolo de sus nu-mi scapă nimic.

Întorcându-se acasă, Cristiano începuse să întrebe mii de chestii despre viaţă şi despre moarte. Dintr-odată pentru el lucrul cel mai important devenise să descopere care era secretul să nu cazi de pe pod. Şi cu încăpăţânarea unui copil de opt ani continuase să-l bată pe taică-său la cap până când, într-o dimineaţă, în timp ce stăteau întinşi pe divan, Rino nu mai rezistase. „Vrei să ştii secretul? Ţi-l spun, dar tu nu trebuie să-l spui nimănui. Promiţi?”

„Promit.”

„Simplu: mie nu mi-e frică să mor. Numai cine se teme, moare făcând idioţenii ca aceea de a umbla pe un parapet. Dacă ţie nu-ţi pasă nici un pic, poţi fii liniştit că nu cazi. Moartea se ia de fricoşi. Oricum, eu nu pot muri. Cel puţin până când n-o să hotărască Tatăl din cer. Nu-ţi face griji, Dumnezeu nu vrea să te las singur. Noi doi suntem o singură fiinţă. Eu te am pe tine şi tu mă ai pe mine. Nu mai este nimeni altcineva. Aşa că Dumnezeu n-o să ne despartă niciodată.”

Cristiano, ghemuit în noroi, luă mâna tatălui şi suspină: „Atunci, de ce mi l-ai luat? Explică-mi, de ce?”

Beppe Trecca, aşezat în maşină, era încă oprit pe marginea drumului şi privea ştergătoarele cum curăţau cu greu parbrizul.

Nu reuşea să plece.

Se gândea la maică-sa.

„Nu-ţi face griji pentru mine, Giuseppe. Du-te. Du-te…” Aşa îi spusese Evelina Trecca din patul de la spitalul Gemelli din Roma.

El stătea alături şi n-o mai recunoştea, atât era de slăbită… Cancerul o devora.

„Mamă, ştii, dacă vrei nu mă duc. Nu-i nici o problemă. N-are importanţă”, îi spusese în şoaptă strângându-i mâna scheletică.

Evelina suspinase cu ochii închişi. „Da’ ce să faci aici? Cu toată otrava pe care mi-o vâră în vene, nu reuşesc să ţin ochii deschişi. Dorm toată ziua. Nu-ţi face griji pentru mine, Giuseppe. Du-te. Du-te… Distrează-te puţin, tu care poţi s-o faci.”

„Mamă, eşti sigură?”

„Du-te… Du-te…”

Iar el se dusese. Cinci zile. Atât cât să ajungă până la Sharm el-Sheikh, la Giulia Savaglia şi să se întoarcă.

O cunoscuse pe Giulia Savaglia la facultate şi-acum ea lucra ca animatoare într-o localitate turistică şi atât de mult îl invitase să-i facă o vizită, încât Beppe crezuse că…

În a treia zi de şedere la Coral Bay ea îi explicase ce credea despre el.

Cum spusese? „O persoană specială. O comoară de prieten.”

În aceeaşi zi mama lui murise. Murise fără ca fiul ei s-o ţină de mână. Şi probabil se întrebase unde era, după ce petrecuseră împreună douăzeci şi cinci de ani, fără să se despartă vreodată. Plecase singură ca un câine.

Beppe Trecca nu-şi iertase asta.

Deprimat şi îndurerat, se închisese în apartamentul mamei sale la Ariccia, fără să vrea să mai vadă pe nimeni. Planurile sale de a deveni sociolog, de a da concurs pentru postul de asistent universitar se duseseră pe apa sâmbetei. Îndopat cu antidepresive, vegetase un an întreg şi singurul lucru pe care reuşise să-l facă, în afară că se îngrăşase zece kile, fusese să

meargă la biserică să se roage pentru sufletul mamei sale şi să-şi ia o diplomă de asistent social fără să studieze nici măcar o pagină. *

Şi când, a douăzecea oară, verişoara lui îi spusese că era un concurs la Varrano pentru un post de asistent social, el, exasperat, se înscrisese.

„Nu-ţi face griji pentru mine, Giuseppe. Du-te. Du-te…”

Te-am lăsat să mori singură ca un câine. Iartă-mă. Am fugit. Şi nu era pentru Giulia Savaglia, era pentru că ştiam că vei pleca şi n-am avut puterea să stau lângă tine şi să te văd murind.

Brusc, ca un boxer năucit de lovituri, care primeşte o găleată de apă în faţă, Beppe Trecca îşi dădu seama de monstruozitatea gestului pe care se pregătea să-l comită.

Gemând sări jos din maşină, alergă la africanul care rămăsese acolo unde-l lăsase, îl apucă de umeri şi spuse: „Stai liniştit. Te duc la spital”, începu să-l tragă spre maşină, dar se opri gâfâind, lăsă jos corpul ca să-şi tragă sufletul. Se dădu doi paşi înapoi, apoi plin de furie îl apucă de reverul hainei şi începu să-l scuture. „De ce trebuie să-mi distrugi viaţa? De ce mi-ai trecut prin faţă? Ce vrei de la mine? Nu-i drept! Nu-i drept. Eu… Eu nu ţi-am făcut nimic.” Se opri ca şi cum n-ar mai fi avut putere în mâini. Faţa mortului era la câţiva centimetri de a sa.

Era senin. Ca şi cum ar fi visat ceva frumos.

Nu, nu pot s-o fac.

Aş vrea, dar nu pot.

Constatarea că nu avea curajul să-l ia pe bărbatul ăla şi să-l ducă la spital îl făcu să izbucnească într-un plâns disperat. Căscă gura şi scuturat de hohote se adresă Tatălui ceresc. „Te rog, ajută-mă Tu. Ce trebuie să fac? Spune-mi Tu! Eu nu pot. Dă-mi putere. N-am făcut-o anume. Nu mi-am dat seama… Te rog, Doamne, ajută-mă.” începu să se învârtă în jurul cadavrului, apoi îşi acoperi ochii cu mâinile şi imploră: „Tu care poţi totul, fă-o. Fă un miracol. Fă-l să trăiască din nou. Eu n-am vrut să-l omor. A fost o nenorocire. Şi îţi jur că dacă îi salvezi viaţa, renunţ la tot… O să renunţ la singurul lucru frumos din viaţa mea… Dacă-l salvezi, îţi promit că…” Ezită o clipă. „… O să renunţ la Ida. N-am s-o mai văd niciodată. Îţi jur.”

Îngenunche şi rămase aşa, nemişcat, cu capul plecat, fără să mai plângă.

Cristiano Zena deschise din nou ochii.

Probabil că adormise.

Trebuie să-l duc pe tata acasă.

Îi trebuiră câteva secunde că să realizeze că lucrul acela întunecat care se mişca încet în faţa naşului său era arătătorul de la mâna tatălui său.

Aşteaptă. Nu te mişca.

Era probabil o altă halucinaţie, ca şi freamătul pe care-l simţise mai înainte cuprinzându-i picioarele.

Cristiano îşi ridică încet capul.

Nu, nu se înşela. Se mişca. Puţin, dar se mişca.

Nu rezistă, scoase un urlet ascuţit şi apucă mâna tatălui.

Degetul mare, arătătorul, inelarul… se îndoiau că şi cum ar fi încercat să strângă o biluţă invizibilă.

Rino Zena începu să-şi strâmbe gura şi să-şi strângă ochii şi un firicel de spumă albă îi ieşi la colţul gurii.

Cristiano îl scutură de umeri. „Tati! Tati! Tati! Sunt eu!”

Taică-său începu să tuşească şi deschise ochii.

Era prea mult. Cristiano, în întuneric, nu mai rezistă, lanterna îi alunecă din mână, îl îmbrăţişă şi hohotind începu să-l lovească cu pumnul în piept. „Ticălosule, idiotule. Ştiam că nu poţi muri. Tu nu poţi să mori… Nu mă poţi lăsa… Te omor eu… Te omor eu, jur…”

Înşfăcă lanterna şi o îndreptă spre faţa tatălui. „Tati, mă auzi? Fă-mi un semn dacă mă auzi… Strânge-mă de mână dacă nu reuşeşti să vorbeşti…”

Pe neaşteptate prin trupul tatălui trecu parcă o descărcare electrică de zece mii de waţi şi Rino deschise din nou ochii, îi ridică în sus şi începu să tremure, să scrâşnească din dinţi şi să-şi agite picioarele, mâinile, capul ca şi cum ar fi fost posedat de diavol.

Totul dură mai puţin de douăzeci de secunde şi apoi, brusc, convulsiile încetară.

Cristiano îl pălmui încercând să-l trezească, dar fu inutil.

Însă nu era mort. Pieptul i se ridica şi cobora.

Trebuia să fugă imediat la spital, să cheme o ambulanţă, medici…

Fugi! Ce mai stai?

Cristiano se ridică şi alergă spre stradă, dar de-abia făcu câţiva paşi că se împiedică, scăpă lanterna din mână şi se trezi pe întuneric întins peste ceva…

Întinse braţul pipăind ca să înţeleagă ce era. Ceva moali, ud şi acoperit cu lână şi stofă şi avea…

Păr!

Sări în picioare ca şi cum ar fi fost tras de o mână invizibilă şi făcând un pas înapoi îşi duse mâna la gură şi strigă: „Doamne! Doamne! Doamne!”

Luă lanterna de jos şi cu o mână tremurândă o îndreptă la pământ spre…

Fabiana!

Cu ochii deschişi. Gura deschisă. Braţele deschise. Picioarele deschise. Haina deschisă. Bluza deschisă. Capul deschis.

O tăietură adâncă pornea de la rădăcina părului, îi traversa fruntea acoperită de picături de ploaie şi tăia în două o sprânceană. Piercingul îi atârna de o fâşie de carne roz. Părul îi era încleiat cu sânge şi noroi. Privirea fixă. Sutienul smuls. Sânul, sternul şi stomacul acoperite cu ceva roşiatic. Pantalonii traşi în jos până la genunchi. Picioarele zgâriate. Slipul violet rupt.

Lui Cristiano i se întorcea stomacul pe dos. Făcu un pas înapoi, deschise gura încercând să înghită aer, dar simţi un val cald care-i urca în gât, dădu afară un jet acru şi apoi fugi din pădure, dar după câţiva zeci de metri căzu în genunchi şi luând în braţe trunchiul unui copac încercă să vomeze din nou fără să reuşească.

Îşi şterse gura cu dosul mâinii şi îşi spuse că nu văzuse nimic, că era doar un coşmar şi că-i era suficient, că trebuia să plece, departe de-acolo, şi totul ar fi fost ca înainte.,

Ajunge. Acum pleci liniştit, liniştit.”

Trebuia să iasă în stradă, să ia bicicletă, să se întoarcă acasă şi să se culce.

Pot s-o fac.

Şi-atunci de ce nu reuşea să se ridice, de ce continua să vadă sprânceana Fabianei despicată în două şi bucata aceea de carne din care atârna inelul şi ochii aceia albaştri spălaţi de ploaie?

Secretul consta în a nu se gândi şi a face lucruri simple unul câte unul.

Acum te scoli.

Respiră adânc şi ţinându-se de copac se ridică.

Acum te duci în şosea.

Stătea în picioare chiar dacă i se părea că ele erau ale altcuiva începu să înainteze prin vegetaţia întunecată. Şi în sfârşit ieşi în şosea. Trecu peste parapet şi începu să coboare panta uitând de bicicletă. La un moment dat pădurea fu luminată de o rază.

Opreşte-o.

Se aşeză în mijlocul străzii, ridică braţele, dar în ultima clipă, când farurile maşinii se îndreptau spre el, un impuls îl făcu să se dea la o parte şi să sară în spatele parapetului înainte ca cineva să-l poată vedea.

Întins în pârâiaşul care curgea la marginea şoselei, se întrebă de ce nu oprise maşina.

Beppe Trecca urcă din nou în maşină trăgându-şi nasul.

Dumnezeu nu făcuse miracolul şi nu-i dăduse nici măcar curajul să-l ducă pe om la spital.

Asistentul social dădu la maxim încălzirea, apăsă pe ambreiaj, băgă în viteză, aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi puţin lipsi să nu facă

infarct.

Africanul era în picioare şi îl privea prin geamul din spate.

Gata. Nu mă mai gândesc.

Trebuia să-l ia pe taică-său şi să-l ducă de acolo fără să se mai întrebe ce mama dracului se întâmplase în pădurea aia. Cristiano Zena se întoarse la furgonetă alungând din minte imaginea Fabianei moartă. Urcă în partea din spate şi cu o cârpă începu să-şi fricţioneze corpul ca să alunge frigul care-i intrase în oase.

Scoase roaba şi intră în pădure.

„Ce s-a-ntâmplat? Nu-mi amintesc nimic." Africanul stătea lângă Beppe care conducea cu douăzeci de kilometri pe oră cu o expresie de teroare întipărită pe chip.

Nu reuşea nici măcar să-l privească, atât era de terorizat. Individul ăla, aşezat lângă el, se întorsese ca Lazăr din morţi.

Beppe era atât de şocat că nu reuşea nici măcar să fie fericit.

(Ai cerut un miracol şi miracolul a avut loc.) t

Dar cum e posibil? Un miracol? Mie? Ce sens are? De ce să-l ajute Dumnezeu pe un nenorocit ca mine?

(Voia Domnului este de nepătruns.)

De câte ori spusese banalitatea asta ca să poată ieşi din situaţii neplăcute. Acum îi înţelegea pe deplin sensul.

Asistentul social îşi făcu curaj şi, fără să se întoarcă, reuşi să bolborosească: „Cum te simţi?"

Bărbatul îşi masă gâtul. „Mă doare puţin capul şi aici, la şold. Cred că am căzut. Nu ştiu, nu-mi aduc aminte nimic…" Era confuz. „Voiam să traversez strada în fugă şi după aceea nimic. M-am trezit la pământ şi am văzut maşina ta. Mulţumesc, prietene."

Beppe căscă ochii. „Pentru ce?"

„Pentru că te-ai oprit să mă ajuţi."

N-a înţeles absolut deloc că l-am lovit cu maşina.

O senzaţie de bine îi relaxa muşchii abdominali şi asistentul social ştiu că Dumnezeu era aproape de el şi că poate fusese prea sever cu el însuşi.

Se uită la african. Nu părea să se simtă prea rău. „Vrei să te duc la spital?”

Africanul spuse nu cu capul şi se agită că şi cum Beppe i-ar fi propus să facă o vizită la o secţie a partidului Lega Nord. „Nu! Nu! Mă simt bine. Nu-i nimic. Te rog, mă poţi lăsa la următoarea intersecţie?”

N-are permis de şedere.

„Poate ar trebui să te vadă un medic.”

„Nu-i nimic, prietene.”

„Pot cel puţin să te întreb cum te cheamă?”

Negrul păru să fie o clipă în dubiu dacă să-i spună sau nu, apoi zise: „Antoine. Mă cheamă Antoine”. Indică strada. „Uite, lasă-mă aici, te rog. Aici e bine. Am ajuns.”

Beppe opri maşina şi privi în jur. Era o intersecţie cu un semafor cu lumină galbenă intermitentă, iar în jur era pustiu.

La capătul câmpiei, dincolo de hale şi firele de electricitate, o lumină firavă îi furase nopţii un petec de cer.

„Aici? Eşti sigur?”

„Da, da. OK, prietene. Opreşte aici. Mii de mulţumiri.” Antoine deschise portiera maşinii şi era pe punctul să coboare când se opri şi îl privi fix. În ochii aceia enormi castanii Beppe văzu strălucind misterul Sfintei Treimi. „Pot să te rog ceva?”

Beppe Trecca înghiţi. „Da, sigur.”

Africanul scoase din rucsac un set de şosete de bumbac albe şi i le întinse. „Prietene, le vrei? Sunt de bumbac sută la sută. Îţi fac un preţ bun. Cinci euro. Numai cinci euro.”

Cristiano Zena, cu pieptul lipit de volan, conducea furgonetă în jos pe serpentine.

Motorul Fiatului, în viteza a doua, urla. Cristiano ştia că trebuia să schimbe viteza, dar până când nu se terminau curbele nu risca.

Zorile se iviseră în sfârşit şi acum ploua mai puţin. Farurile proiectau două ovale pe strada acoperită de noroi, bălţi şi ramuri, care foşneau sub roţile furgonetei.

Cristiano aruncă o privire îndărăt. Întinşi pe podea, unul lângă celălalt se aflau Rino Zena şi cadavrul Fabianei Ponticelli.

Pe trupul Fabianei existau o grămadă de probe. El era expert în chestiile astea, pentru că văzuse foarte multe filme poliţiste şi se ştie că sub unghiile victimei rămâne pielea asas…

În mintea lui Cristiano avu loc un fel de CLIC, un blackout de o clipă.

… şi existau cu siguranţă alte mii de indicii, iar poliţia ar fi avut nevoie de cinci minute să înţeleagă…

(Ce?)

Nimic.

Cu trei pachete de şosete în mână, Beppe Trecca intră în apartamentul lui de două camere. Se dezbrăcă în tăcere şi făcu un duş fierbinte, fără să se gândească la nimic. Îmbrăcă pijamaua şi coborî jaluzelele. Afară nu mai ploua, iar ziua pusese deja stăpânire pe lume.

Vrăbiile din chiparoşi începeau timid să ciripească, ca şi cum ar fi spus: „Aţi văzut ce noapte? A trecut şi începem să trăim din nou”.

Beppe îşi puse dopurile în urechi şi se vârî în pat

«

Cristiano Zena ieşi de pe stradă care trecea prin pădure şi se trezi la intrarea în Varrano.

Aproape că reuşise. Trebuia să traverseze satul şi s-o ia pe şosea. Intră pe un bulevard mărginit de copaci şi hotărî că era timpul să schimbe viteza. Văzu măciulia schimbătorului de viteze consumată. Puse mâna pe ea şi se

pregătea să vâre într-a treia când auzi vocea supărată a tatălui care îi spunea:

(Ambreiajul.'. Apeşi sau nu pe afurisitul ăla de ambreiaj?!)

Apăsă pe pedală şi vârî într-a treia din prima încercare.

Când privi din nou afară îşi dădu seama că la capătul bulevardului ceva strălucitor lumina în albastru şi portocaliu vârfurile platanilor.

Poliţia!

Aproape leşină şi instinctiv apăsă piciorul pe frână. Furgonetă se opri brusc cu un scârţâit de osii şi apoi înaintă pe o distanţă de vreo zece metri săltând şi rămase în mijlocul străzii.

Cristiano rămase agăţat de volan fără să respire. Apoi închise ochii şi strânse din dinţi.

Şi-acum?

Deschise din nou ochii şi văzu nişte bărbaţi în uniforme galbene fosforescente care întindeau nişte benzi lungi dintr-o parte într-alta a bulevardului. Foarte aproape se afla o maşină a poliţiei şi un camion cu girofaruri portocalii.

Un poliţist se îndrepta spre el agitând paleta.

Cristiano încercă să înghită, dar nu reuşi. Ţinea capul aplecat pentru că nu voia ca poliţistul să-i vadă faţa de mucos.

Repede!

Răsuci cheia şi Fiatul începu să sughiţă împins înainte de către demaror.

Poliţistul se oprise la cincizeci de metri şi îi spunea să întoarcă înapoi.

Deci…

(Apasă pe afurisitul ăla de ambreiaj!)

Bufni, se întinse şi cu vârful piciorului apăsă pe pedală.

Bine.

(Şi-acuma scoate din viteză. E în mijloc.)

După câteva încercări, hotărî că scosese din viteză. Răsuci din nou cheia şi de data asta motorul porni. Vârî într-a-ntâia şi lăsă încet ambreiajul. Furgonetă se puse în mişcare, iar el răsuci volanul şi se întoarse înapoi.

Pe şosea întâlni lungi tiruri cu numere străine care înaintau unul în spatele celuilalt, ca o caravană de elefanţi. Cerul prinsese o culoare cenuşiu-închis şi la răsărit o lumină subţire începea să învioreze pământul. Din bruma care acoperea ogoarele şi strada, silueta casei părea să iasă la suprafaţă ca un bunker întunecat.

Parcă furgonetă, stinse motorul şi coborî. Deschise uşa din spate.

Taică-său ajunsese peste cadavrul Fabianei şi sub bicicletă. Capul îi era printre resturile de la barbecue şi pe obraz i se lipise o etichetă de la berea Peroni.

Cristiano urcă în furgonetă şi controlă dacă inima îi mai bătea încă. Era viu. Îl prinse de picioare şi îl târî afară atent să nu-l lovească la cap. Îl lăsă să alunece din nou în roabă. Apoi închise uşile şi îl împinse spre casă, dar în faţa uşii îşi aduse aminte că nu avea cheile. Le găsi într-unui din buzunarele de la pantalonii lui Rino. Deschise uşa.

După mai multe încercări reuşi să-l ia în spate şi încet, aplecat în două sub greutatea celor şaptezeci şi opt de kilograme, urcă treptele până la etaj. Distrus, lipsit complet de forţe, îşi aşeză tatăl pe pat.

Acum trebuia să-l dezbrace, dar ştia cum s-o facă. De câte sute de ori i se întâmplase să trebuiască să-l culce atunci când era mort de beat?

Dacă există o mâncare după care doctorul Furlan era înnebunit, asta era pastele alia genovese.

Se pun trei kile de ceapă într-o cratiţă mare, se adaugă puţină ţelină, morcovi, o bucată de carne de viţel slabă şi se lasă să fiarbă la foc mic o zi întreagă.

Încet-încet ceapa se transformă într-o cremă închisă la culoare şi parfumată care se pune peste paste împreună cu un pumn bun de parmezan ras şi câteva frunzuliţe de busuioc.

O nebunie.

Soţia doctorului Furlan le făcea excepţional, pentru că punea înăuntru şi o bucată de slănină. Şi tot învârtea până când din carnea de viţel nu mai rămânea decât amintirea. Problema era că Andrea Furlan, după ce pierduse finală de volei de la club, se întorsfese acasă, către miezul nopţii, urlând de foame, deschisese frigiderul şi dăduse pe gât jumătate de castron fără măcar să le încălzească, şi apoi mai adăugase trei felii de tartă umplută cu brânză, măsline şi capere şi doi cârnaţi.

În starea asta se dusese la culcare. Se trezise trei ore mai târziu pentru gardă pe ambulanţă.

Acum, aşezat între Paolo Ristori, şoferul, şi asistenta Sperti, simţea cum ceapă şi carnatul îi veneau înapoi. Îi era nemaipomenit de greaţă şi avea stomacul tare ca o minge de baschet.

Ar fi fost extraordinar dacă ar fi putut să meargă în spate şi să tragă un pui de somn întins pe targă în timp ce ăia doi se ciondăneau.

Cu o expresie de dezgust, Furlan se uită la Ristori.

Mesteca gumă şi continua obsesiv să atenţioneze cu fază lungă un camion plin de porci care nu se dădea la o parte de pe banda din mijloc. Se credea Schumacher. Cu scuza că trebuia să ajungă repede alerga ca un nebun.

„în cele din urmă s-a căcat pe el…” zise Michela Sperti, o tânără blondă strânsă în uniforma portocalie. Sub salopetă (Paolo o văzuse odată în bikini la ştrand şi se speriase) avea o masă musculară atât de bine definită şi de precisă, că părea o grămadă de peşti puşi unul peste altul. Din cauza culturismului rămăsese fără ţâţe şi fără menstruaţie.

Ristori îi aruncă o privire rapidă. „Vrei să spui că logodnicul tău s-a căcat pe el în timpul concursului pentru Mister Olimpia?”

„Da. În timp ce era pe scenă şi-şi arăta muşchii.”

„Nuu… nu pot să…” bolborosi Andrea şi punându-şi mâna la gură dădu drumul unui râgâit cu iz de ceapă care aproape îl ameţi.

„Ei, când te îndopi cu Gutalax cu trei ore înainte de competiţie. Michela începu să-şi roadă unghiile.

„Dar de ce a făcut-o?” întrebă Ristori.

„Pentru că îşi depăşise cu trei sute de grame greutatea. Trecea în altă categorie. Idiotul ăla băuse dimineaţa o jumătate de sticlă de apă minerală. S-a dus la saună, a transpirat ca un cal, şi nici un rezultat, n-a pierdut nici o jumătate de gram. S-a gândit că probabil avea intestinul plin. Aşa că a luat un purgativ, dar s-a deblocat în timp ce arăta un dublu biceps frontal.”

Furlan văzu casa şi o indică: „încetineşte! Încetineşte! Am ajuns. Opreşte”.

„OK, şefu’.” Ristori semnalizã şi virã brusc, intrând cu toată viteza în curtea casei familiei Zena. Roţile scrâşniră pe pietriş până ce se opriră la o jumătate de metru de o furgonetă Ducato.

Michela se ridică furioasă. „Idiotule! Data viitoare, jur, te pocnesc peste nas cu fişa, dacă mai virezi brusc în halul ăsta.”

„Nu mai pot de frică! Cine te crezi? Shanna, prinţesa spiriduşilor?”

Furlan înşfacă geanta de prim ajutor şi coborî din ambulanţă. Aerul proaspăt îl făcu să se simtă imediat mai bine. Se îndreptă spre intrarea locuinţei. Uşa era larg deschisă.

Ristori cu targa şi asistentă cu tubul de oxigen îl urmară în casă împingându-se unul pe altul ca doi adolescenţi.

Doctorul se trezi într-o cameră mare. Cu o masă acoperită cu cutii de bere. Şi scaune albe de plastic.

Ce porcărie.

În penumbră reuşi să întrezărească pe cineva aşezat pe un şezlong.

Furlan se apropie şi văzu că era un băiat înalt şi slab ca o barză care îi privea fără nici o expresie. Era îmbrăcat cu un halat de baie lung de culoare portocalie şi o pereche de chiloţi lăbărţaţi. Era foarte palid şi avea nişte cearcăne negre sub ochii umflaţi şi roşii. Când îi văzu intrând nu făcu nimic altceva decât să deschidă larg gura.

Sau e drogat, sau traumatizat.

„Tu ai chemat 118?” îl întrebă Ristori pe copil.

El dădu din cap şi arătă spre scări.,

Arăţi cam ciudat. Te simţi bine?” îl întrebă asistenta.

„Da”, se limită să răspundă cu întârziere copilul.

Furlan privi în jur. „Unde este?”

„Sus”, zise copilul.

Furlan urcă grăbit la etaj şi în prima cameră găsi, întins pe o saltea, un bărbat ras în cap şi acoperit de tatuaje. Era îmbrăcat cu o pijama de flanelă bleumarin cu dungi albe care pocnea pe el.

În timp ce deschidea geanta, Furlan aruncă o privire prin cameră. Stive de haine mototolite. Pantofi. Cutii de carton. Pe un perete atârna un steag mare cu o svastică neagră.

Furlan se stăpâni să nu se înfurie. Nu era primul şi nu va fi nici ultimul blestemat de naziskin pe care-l îngrijea de când făcea meseria asta. Cât îi urăsc pe ticăloşii ăştia…

Se aplecă şi luă pulsul bărbatului. „Domnule?! Domnule?! Domnule, mă auziţi?!” Nimic.

Furlan luă stetoscopul. Inima bătea. Regulat. Scoase din bulunarul hainei pixul şi cu vârful înţepă braţul individului. Bărbatul nu avu nici o reacţie.

Se întoarse spre copil? Care, sprijinit de uşă se uita la el cu o privire de peşte fiert.

„Cine-i? Tatăl tău?” Băiatul făcu semn că da. „De când e aşa?”

Băiatul ridică din umeri. „Nu ştiu. M-am trezit şi l-am găsit aşa.”

„Ce a făcut aseară?”

„Nimic. S-a culcat.”

„A băut? E plin de cutii de bere aici.”

„Nu.”

„Se droghează?” „Nu.”

„Te rog spune-mi adevărul. Se droghează?” „Nu.”

„A luat medicamente?” „Nu, nu cred.” „Suferă de ceva? Boli?”

„Nu…” ezită Cristiano, apoi adăugă: „De dureri de cap”.

„Ia vreun medicament?”

„Nu.”

Furlan nu reuşi să înţeleagă dacă băiatul minte. Nu te priveşte, îşi spuse, aşa cum îşi spunea întotdeauna în astfel de cazuri.

Medicul i se adresă şoferului arătându-i-l pe băiat: „Du-l afară, te rog”.

Îşi descheie haina. Apoi ridică pleoapele bărbatului şi cu lanterna îi observă pupilele. Una era dilatată, alta contractată. Aproape sută la sută o splendidă hemoragie cerebrală. Nazistul, în tot ghinionul lui, avea totuşi noroc: spitalul Sacro Cuore din San Rocco deschisese de mai puţin de un an o secţie de terapie intensivă şi riscă chiar să se salveze.

„Să-l ventilăm, să-l împachetăm şi să-ljdescărcăm”, îi ordonă asistentei, care imediat îi vârî tubul endotraheal în gât. Între timp el îi înţepă vena.

Îl puseră pe targă.

Şi îl luară cu ei.

În continuare, Cristiano Zena îşi aminti de momentul în care îl duseră pe tatăl său pe o targă ca de un moment care-i schimbă existenţa.

Mai mult decât acela în care pedalase prin ploaie, sigur că nu mai exista ieşirea spre San Rocco, mai mult decât acela în care îl găsise pe tatăl lui mort în noroi, mai mult decât acela în care văzuse cadavrul Fabianei Ponticelli.

Lumea se schimbă şi existenţa lui deveni importantă, demnă de a fi povestită, atunci când văzu capul râs al tatălui dispărând în ambulanţă.

DUPĂ ACEEA

Te-au înscris într-un joc mare.

EDOARDO BENNATO, Când veiji mare

IV

Luni

În primele ore ale dimineţii, furtuna care se înverşunase toată noaptea asupra câmpiei se mută pe mare unde îşi răcori furia înecând două vase de pescuit şi apoi, vlăguită, se stinse deasupra Balcanilor.

Telejurnalul de la ora opt aminti doar în treacăt vijelia şi revărsarea râului Forgese, pentru că în noaptea aceea fusese răpit la periferia oraşului Torino un foarte cunoscut prezentator de televiziune.

Un soare bolnav îşi întinse razele peste ogoarele cenuşii şi mustind de apă, iar locuitorii de la şes, asemeni crabilor care, după ce se retrage marea, îşi scot capetele din găurile în care s-au ascuns, începură, ca nişte mici contabili, să evalueze pierderile.

Copaci şi bannere publicitare aruncate la pământ. Câteva case vechi cu acoperişul zburat. Alunecări de teren. Străzi inundate.

Frecventatorii cafenelei Rouge et Noir se înghesuiră în faţa vitrinei în care erau expuse faimoasele cornuleţe umplute cu ciocolată albă. Erau acolo. Iar dacă existau cornuleţele însemna că viaţa continuă.

Prima pagină a cotidianului local era ocupată de o fotografie făcută din elicopter cu câmpia acoperită de apă. Râul Forgese ieşise din matcă la câţiva kilometri mai sus de Murelle şi se revărsase inundând hale şi case izolate. Într-o fermă vinicolă, un grup de albanezi, care dormeau într-o pivniţă, riscaseră să moară înecaţi. Un băiat cu o barcă salvase o întreagă familie.

Din fericire nu fuseseră victime, în afara unui oarecare Danilo Aprea de patruzeci şi cinci de ani, care, sau pentru că era beat sau pentru că se simţise dintr-odată rău, pierduse controlul maşinii şi se izbise cu toată viteza de un zid la Varrano, în strada Enrico Fermi, şi decedase.

Profesorul Brolli, aplecat deasupra măsuţei de la barul spitalului Sacro Cuore, bea tăcut un cappuccino, privind soarele stins care se topea ca o

bucată de unt în mijlocul cerului cenuşiu.

Era un bărbat cu bustul scurt, un gât disproporţionat şi nişte mâini lungi cu care părea că nu ştie prea bine ce să facă.

Ciudata lui conformaţie fizică îi atrăsese o serie de porecle: flamingo, grisină, tragempinge, uliu (cu siguranţă cea mai potrivită, din cauza celor două fire de păr pe care le avea pe cap şi pentru că deseori opera oameni pe jumătate morţi). Dar singura poreclă pe care o iubea era „Caria". De la Caria Fracci1. Îi spuneau aşa din cauza graţiei şi preciziei aproape coregrafice pe care o avea atunci când ţinea un bisturiu în mână.

Enrico Brolli se născuse la Siracusa în 1950, şi acum, la cincizeci şi şase de ani, era şeful secţiei de neurochirurgie la spitalul Sacro Cuore.

Era obosit. Îşi ţinuse vreme de patru ore mâinile în craniul unui nenorocit care sosise cu o hemoragie cerebrală. Îl prinsese în ultimul moment. O jumătate de oră mai târziu şi adio şi n-am cuvinte.

În timp ce-şi termina băutura, se gândi la soţia lui, care probabil îl aştepta deja în faţa spitalului.

Îi rămânea tot restul zilei liber şi-şi dăduseră întâlnire ca să meargă să cumpere un frigider nou pentru casa de la munte.

Brolli era distrus, dar ideea de a se plimba prin centrul comercial cu soţia lui şi de a merge apoi să mănânce un sendviş în aer liber nu-i displăcea deloc.

El şi Marilena aveau aceleaşi mici plăceri. Să se plimbe cu Toto şi Camilla, cei doi câini labrador, să doarmă după-masa, să mănânce devreme şi să rămână în casă privind un film la televizor. Cu anii, Enrico îşi şlefuise colţurile ca să se poată potrivi cu Marilena ca un pinion pe-o roată.

La centrul comercial voia şi să cumpere şi nişte ossobuco să-l facă împreună cu pilaful cu şofran şi apoi să treacă pe la magazinul video să împrumute Taxi Driver.

Înainte de operaţie, uitându-se la faţa osoasă a pacientului, la capul ras şi la toate tatuajele alea, îi venise în minte Robert De Niro în Taxi Driver, şi ar fi băgat mâna în foc că individul ajunsese în halul ăla bătându-se cu cineva. Apoi, deschizându-i craniul descoperise că avea o hemoragie

subarahnoidiană, urmare a rupturii unui anevrism, probabil de origine congenitală.

Se aşeză la coadă la casa aglomerată de asistenţi căutând în buzunar banii mărunţi. În buzunarul halatului celularul începu să vibreze.

Marilena.

Îl scoase şi se uită la display.

Nu, erau de la spital.

„Da?! Alo! Ce-i?” pufni.

„Domnule profesor, sunt Antonietta…”

Era asistenta de la etajul doi.

„Spuneţi.”

„E aici fiul pacientului operat…”

„Da?”

„Vrea să ştie cum se simte tatăl.”

„Să vorbească cu Cammarano. Eu plec. Soţia mea.

Note:

1 Considerată cea mai mare balerină italiană a tuturor timpurilor. (N. Tr.)

Asistenta tăcu o clipă. „Are treisprezece ani. Şi din câte citesc aici nu are rude.”

„Trebuie să vorbesc eu cu el?”

„E în sala de aşteptare de la etajul al doilea.”

„I-aţi spus ceva?”

„Nu.”

„N-are pe nimeni, ce ştiu eu, nişte prieteni cu care să vorbesc?”,

A spus că are doar doi prieteni ai tatălui. Am încercat să-i sun, dar nu răspunde nici unul.”

„Vin imediat. Între timp căutaţi-i. Şi dacă nu-i găsiţi, chemaţi carabinierii.” închise telefonul şi plăti consumaţia.

Brânzilă se trezi cufundat într-un lac de durere.

Deschise încet o pleoapă şi o rază de lumină îl orbi. O închise. Şi auzi vrăbiile care ciripeau prea tare în curte. Îşi astupă urechile, dar mişcarea îi produse o durere care îi tăie respiraţia. Fu copleşit de durere. Când în sfârşit reuşi să-şi deschidă un ochi, recunoscu tapetul jerpelit din dormitorul său. I se părea că adormise în faţa ieslei sfinte, deci în timpul nopţii ajunsese probabil în pat, lucru pe care nu şi-l amintea. Respira cu greutate. Ca şi cum ar fi fost înfundat din cauza răcelii. Îşi pipăi nasul şi îşi dădu seama că nu erau muci, ei sânge închegat. Barba şi mustăţile îi erau şi ele încleiate cu sânge.

În afara durerii mai simţea şi o sete teribilă. Limba îi era atât de umflată, că nu-i încăpea în gură. Dar ca să bea trebuia să se scoale.

Se ridică brusc şi aproape leşină din cauza durerii.

În cele din urmă, târându-se în genunchi se îndreptă spre baie. „Fir-ar să fie… Fir-ar să fie… Rino… Rino… M-ai bătut… M-ai bătut foarte rău.

Se prinse de marginea chiuvetei, se ridică şi se privi în oglindă. Pentru o clipă nu se recunoscu. Nu putea fi el monstrul ăla.

Bustul îi era acoperit cu vânătăi mari cât ouăle, dar Brânzilă fu pur şi simplu fascinat de umărul tumefiat şi sângerând ca o fleică la grătar.

Nu Rino îi făcuse asta. Era opera Ramonei. Apăsă rana cu degetul şi lacrimi de durere îi curseră pe obraji.

Deci totul era adevărat. Nu era un vis. Trupul său spunea adevărul.

Fetiţa. Pădurea. Sula în mână. Piatra în cap. Bătaia. Totul adevărat.

Îşi apropie faţa de oglindă cu vârful nasului sprijinit de sticlă şi începu să scuipe muci şi sânge.

Cristiano Zena era aşezat în sala de aşteptare a secţiei de terapie intensivă. Îşi sprijinea capul de aparatul cu băuturi şi încerca cu disperare să-şi ţină ochii deschişi.

Sosise cu primul autobuz, şi o asistentă, după ce-i pusese o serie de întrebări, îi spusese să aştepte. Profesorul Brolli va veni să vorbească cu el. Avea frisoane şi era atât de obosit… pleoapele i se închideau şi capul i se bălăbănea, dar nu trebuia să adoarmă.

Asistenta nu-l recunoscuse, dar el şi-o amintea cât se poate de bine. Era cea care trecea din când în când noaptea.

Cristiano fusese în spitalul ăla în urmă cu doi ani, când îl operaseră de apendicită. Operaţia reuşise, dar îşi petrecuse trei zile într-un salon lângă un bătrân cu o mulţime de tuburi care-i ieşeau din piept.

Nu se putea dormi pentru că ăla din zece în zece minute avea un atac de tuse, părea să aibă pietre în plămâni. Ochii îi ieşeau din orbite şi începea să lovească salteaua ca şi cum ar fi explodat. Bătrânul nu vorbea niciodată, nici măcar atunci când fiul său venea în vizită cu soţia şi doi nepoţi. Ei îi puneau o mulţime de întrebări, dar el nu răspundea. Nici măcar cu capul.

Aşteptând, aşezat pe scaunul ăla, ca să afle dacă tatăl său era viu, Cristiano îşi aminti că în a doua noapte, în timp ce moţăia învăluit de penumbra gălbuie a camerei, bătrânul, pe neaşteptate, vorbise cu o voce moale: „Copile?”

„Da?”

„Ascultă-mă. Să nu fumezi. E o moarte prea scârboasă.” Vorbea uitându-se în tavan.

„Eu nu fumez”, s-a apărat Cristiano.

„Să nu te apuci niciodată. Ai înţeles?”

„Da.”

„Bravo.”

A doua zi, când Cristiano se trezise, nu mai era acolo. Murise şi lucrul cel mai ciudat era că nu făcuse nici un fel de zgomot.

Acum, în timp ce auzea aparatul cu băuturi vibrându-i lângă tâmplă, Cristiano îşi spuse că, în ciuda bătrânului, ar fi fumat totuşi o ţigară. Scoase însă din buzunar celularul lui taică-său. Îl uscase la jetul de aer cald din baie şi îşi revenise. Făcu pentru a nu ştiu câta oară numărul lui Danilo. Abonatul nu era disponibil. Încercă la Brânzilă. Şi telefonul lui era închis.

În timp ce înainta pe coridorul de la etajul doi, profesorul Brolli se gândi din nou la bărbatul acela tânăr, ras în cap şi plin de tatuaje pe care îl operase. Când îi deschisese craniul şi aspirase sângele, descoperise că hemoragia cerebrală, din fericire, nu afectase zonele în care se găseau centrii respiraţiei şi deci pacientul inspira şi expiră singur, dar în rest creierul nu-i funcţiona şi nu se putea prevedea când şi cum va reîncepe să funcţioneze.

În dificila situaţie economică în care se găsea spitalul, cazuri ca acela erau o adevărată pacoste. Pacienţii în comă aveau nevoie de o prezenţă continuă a personalului medical şi ţineau blocate aparatele necesare pentru menţinerea funcţiunilor vitale. În plus, în starea în care se afla, pacientul suferea întotdeauna de o slăbire generală a sistemului imunitar, cu complicaţii infecţioase secundare. Dar asta făcea parte din munca lui.

Enrico Brolli alesese meseria aceea şi specializarea aceea ştiind bine ce îl aştepta. Tatăl său era şi el medic. Singurul lucru la care^Brolli nu se gândise prea mult în cei şase ani de facultate era că după trebuia să vorbeşti cu aparţinătorii bolnavului.

Acum avea aproape şaizeci de ani şi trei copii mari (Francesco, fiul cel mic, hotărâse să se înscrie la medicină) şi încă nu reuşise să devină atât de insensibil, încât să trântească adevărul în faţă, dar nu era în stare nici să îndulcească pilula. Când încerca, începea să se bâlbâie, se încurca şi era mult mai rău.

După mai bine de treizeci de ani de carieră nu se schimbase absolut deloc. De câte ori trebuia să dea veşti proaste aparţinătorilor bolnavului, îi venea să moară, întotdeauna exact la fel. Dar în dimineaţa aia avea o sarcină şi mai ingrată. Să-i explice unui copil de treisprezece ani, singur pe lume, că tatăl lui era în comă.

Se uită pe furiş în sala de aşteptare pustie.

Băiatul, pe jumătate adormit, stătea pe un scaun de plastic. Cu capul sprijinit de aparatul cu băuturi. Şi privirea fixă pe podea.

Nu! Nu pot… Brolli se întoarse pe călcâie şi se îndreptă cu paşi iuţi spre ascensor. Îi spune Cammarano. Cammarano e tânăr şi hotărât.

Dar se opri şi privi afară pe fereastră. Sute de păsări desenau o pâlnie neagră care se lungea pe norii albi.

Îşi găsi curajul şi intră în sala de aşteptare.

Beppe Trecca se trezi urlând: „Jurământul!" începu să gâfâie ca şi cum cineva i-ar fi ţinut capul sub apă. Cu ochii înroşiţi de febră privi în jurul lui pierdut. Avu nevoie de o secundă să înţeleagă că se afla acasă, în patul său.

Revăzu chipul unui african foarte urât care îl privea prin geamul din spate al maşinii, arătându-i un pachet de şosete albe de bumbac.

Ce coşmar am avut!

Asistentul social îşi înălţă capul de pe pernă. Lumina zilei pătrundea printre jaluzele. Era ud leoarcă de transpiraţie şi plapuma din puf era atât de grea pe el de parcă ar fi fost îngropat sub un chintal de pământ. Simţea încă în gură gustul scârbos al vodcii cu pepene galben.

Întinse mâna şi aprinse veioza de pe noptieră. Strânse ochii şi simţi că-l ustură.

Am febră.

Se ridică. Camera începu să se învârtă cu el. Îi fugeau prin faţă, prinse într-un vârtej, comoda Ikea, televizorul Mivar, posterul cu o plajă tropicală, biblioteca burduşită cu ediţii economice Garzanti şi din Biblioteca cunoaşterii, masa, un set de şosete albe de bumbac, rama de argint cu fotografia mamei…

Un set de şosete?!

Trecca dădu drumul unui râgâit acru şi fixă şosetele, cu trupul înţepenit sub plapumă. Revăzu întreaga noapte ca într-un film. Camperul, Ida, partida de sex, banana, Rod Stewart, el în ploaie lângă cadavrul africanului mort şi…

Beppe Trecca îşi dădu o palmă peste fruntea fierbinte.

… Jurământul!

Doamne, te rog… Îţi jur că dacă îi salvezi viaţa voi renunţa la tot… Voi renunţa la singurul lucru frumos din viaţa mea… Dacă tu îl salvezi, îţi promit că voi renunţa la Ida. N-am s-o mai revăd, n-o să mai vorbesc niciodată cu ea. Îţi jur.

Îi ceruse lui Dumnezeu şi Dumnezeu îi dăduse.

Africanul se întorsese de pe lumea cealaltă graţie rugăciunii sale. În noaptea aceea Beppe Trecca fusese martorul unei minuni.

Luă Biblia pe care o ţinea pe noptieră şi începu să o răsfoiască repede. Şi citi reuşind cu greu să vadă clar cuvintele:

… Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Şi Isus a ridicat ochii şi a zis: „Tată, îţi mulţumesc că M-ai ascultat. Ştiam că întotdeauna mă asculţi, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis”. După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” Şi mortul a ieşit, cu mâinile şi picioarele legate cu fâşii de pânză, şi cu faţa înfăşurată cu un ştergar. Isus le-a zis: „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă!”

Identic!

Dar cu ce preţ?

Voi renunţa la Ida.

Aşa spusese. Deci…

Deci n-o s-o mai revăd. Am făcut un jurământ.

Capul îi căzu greu şi i se păru că este înghiţit din nou de prăpastia neagră.

Voi renunţa la singurul lucru frumos din viaţa mea…

Cu o expresie de groază întipărită pe faţă strânse cearîaful în pumni, în timp ce panica îl dobora, aşa cum face valul cu un castel de nisip.

Din uşa sălii de aşteptare îl privea un medic înalt şi uscat.

C u cine semăna.?

Lui Cristiano Zena îi trebuiră câteva secunde, apoi găsi. Era identic cu Bernard, uliul din Popey marinarul.

După ce-şi drese vocea, medicul se hotărî: „Tu eşti Cristiano, fiul lui Rino Zena?”

Îi făcu semn că da.

Profesorul, îndoit de spate, se aşeză în faţa lui pe un scaun de plastic.

Avea picioarele mai lungi decât cele ale lui Brânzilă, şi Cristiano observă că avea două şosete de două feluri. Erau amândouă bleumarin, dar una era netedă, iar altă cu dungi în relief.

Simţi pentru individul ăla un instinctiv sentiment de simpatie pe care îl înăbuşi imediat.

„Sunt Enrico Brolli, chirurgul care l-a operat pe tatăl tău şi…” Lăsă fraza aşa şi începu să citească o foaie pe care o avea în mână scărpinându-şi ceafa.

Cristiano se ridică în picioare: „A murit. Nu-ţi mai căuta atâta cuvintele”.

Medicul îl privi cu capul său mic puţin aplecat într-o parte, cum fac uneori câinii. „Cine ţi-a spus că a murit?”

„N-o să încep să plâng. Spune-mi şi gata, ca să pot pleca.”

Brolli se ridică brusc şi-i puse o mână pe umăr. „Vino. Mergem la el.”

Sub duş, Brânzilă ridică braţele în sus, apoi le coborî şi îşi privi mâinile.

Mâinile alea luaseră o piatră şi zdrobiseră capul unei femei. 272

Apă fierbinte a duşului deveni ploaie îngheţată şi simţi pe degete suprafaţa aspră a pietrei, consistenţa de burete a muşchiului şi vibraţia la contactul cu fruntea…

Avu un vertij, se izbi de faianţă şi se lăsă să alunece jos ca o cârpă udă.

Rino Zena era întins în pat cu un turban din bandaje albe înfăşurat pe cap. Un bec deasupra patului forma un uşor oval luminos şi chipul senin părea suspendat pe pernă ca acela al unei fantome. Restul trupului era ascuns sub un cearşaf verzui. În jurul lui era un adevărat amfiteatru de monitoare şi aparate electronice care emiteau lumini şi bipuri.

Cristiano Zena şi Enrico Brolli stăteau în picioare la doi metri de pat.

„Doarme?”

Medicul dădu din cap: „Nu. Este în comă”.

„Dar sforăie?!”

Lui Brolli îi scăpă un zâmbet: „Uneori se întâmplă ca persoanele aflate în comă să sforăie”.

„Este în comă?” Cristiano se întoarse să-l privească o clipă, ca şi cum n-ar fi înţeles.,

Apropie-te, dacă vrei.”

Îl văzu cum face doi paşi înainte, nesigur, ca şi cum acolo s-ar fi aflat un leu anesteziat. Şi apoi cum strânge căpătâiul patului. „Şi când o să se trezească?”

„Nu ştiu. Dar de obicei trec cel puţin două săptămâni.”

Tăcură.

Părea că băiatul nu auzise. Ţeapăn, prins de căpătâiul patului, ca şi cum s-ar fi temut să nu cadă. Brolli nu ştia cum să-i explice situaţia. „Tatăl tău avea un anevrism. Probabil de când s-a născut.

„Ce este un… ane…?” întrebă Cristiano fără să se întoarcă.

„Anevrismul este o mică dilatare a unei artere. Un soi de mic vas plin cu sânge care nu este elastic ca alte vase şi cu timpul se poate rupe. Tatălui tău i s-a rupt azi-noapte în zona sub… între creier şi cutia craniană, şi a pătruns în creier.”

„Şi atunci ce se-ntâmplă?”

„Sângele comprimă creierul şi creează un dezechilibru chimic.

„Şi ce i-aţi făcut?”

„Am scos sângele şi am închis artera.”

„Şi-acum?”

„Este în comă.”

„În comă…” repetă Cristiano.

Brolli vru să întindă mâna şi să i-o pună pe umăr. Dar se răzgândi. Băiatul nu părea să vrea să fie consolat. Avea ochii uscaţi şi părea istovit. „Tatăl tău nu se poate trezi. Pare că doarme, dar nu e aşa. Din fericire reuşeşte să respire singur şi nu trebuie să fie ajutat de un aparat. Sticla aceea atârnată cu gura în jos” îi arătă perfuzia de lângă pat „serveşte pentru a-l alimenta, apoi o să-i punem un tubuleţ care-i va duce hrană direct în stomac. Creierul său a suferit o traumă foarte serioasă şi acum este angajat cu toate resursele pe care le are să se repare. Toate celelalte funcţiuni, cum ar fi să mănânce, să bea, să vorbească au fost suspendate. Deocamdată…”

„Dar venă i s-a rupt pentru că a făcut ceva anormal?” Vocea lui Cristiano ieşi ascuţită.

Medicul ridică o sprânceană. „În ce sens ceva anormal?”

„Nu ştiu…” Băiatul tăcu o clipă, apoi adăugă: „Eu l-am găsit aşa…

Cine ştie, poate în seara aia îl supărase pe tată şi acum se simţea responsabil. Brolli încercă să-l liniştească. „Putea chiar să doarmă, când a avut loc hemoragia. Avea un anevrism destul de extins. A fost vreodată la medic? I-au făcut vreodată o tomografie?”

Băiatul dădu din cap: „Nu. Îi ura pe medici”.

Brolli ridică tonul vocii: „Nu vorbi la trecut. N-a murit. Trăieşte. Inima îi bate încă, sângele îi circulă în vene”.

„Dacă vorbesc cu el mă aude?”

Medicul suspină. „Nu cred. Până când nu va da un semn că s-a recuperat, ca de exemplu să deschidă ochii… sincer, nu cred că te poate auzi. Dar poate nu e aşa… Ştii, e un mister şi pentru noi. Oricum, dacă vrei să-i vorbeşti, fă-o.”

Băiatul ridică din umeri. „Acum nu vreau să-i vorbesc.”

Brolli se duse la fereastră. Văzu maşina soţiei sale oprită în stradă. Ştia de ce Cristiano nu voia să vorbească cu tatăl său. Se simţea părăsit.

Doctorul Davide Brolli, tatăl lui Enrico Brolli, se trezise toată viaţa lui la ora şapte. Punctual, o jumătate de oră mai târziu cobora la cafea. La ora opt fix ieşea din casă, cobora nişte trepte şi se ducea la cabinet unde primea bolnavii până la ora unu fără cinci. La unu era acasă pentru telejurnal. Mânca singur în faţa televizorului. De la unu şi jumătate la două şi zece se odihnea. La două şi zece mergea din nou la cabinet. Se întorcea acasă la opt. Mânca şi controla temele copiilor. La nouă mergea la culcare.

Asta se întâmpla în fiecare zi a anului, în afară de duminică. Duminica se ducea la biserică, cumpăra prăjituri şi asculta meciurile la radio.

Uneori, când avea vreun dubiu la un exerciţiu sau la o traducere din latină, micul Enrico ieşea din casă cu caietul în mână şi mergea jos în cabinetul tatălui.

Ca să ajungă la el era obligat să-şi facă loc pe coridorul plin de copii smiorcăiţi, de cărucioare şi de mame. Îi ura pe toţi plozii ăia pentru că tatăl său îi considera copiii lui. Deseori îl auzea spunând: „E ca şi cum ar fi copilul meu”.

Iar Enrico nu reuşea să înţeleagă dacă tatăl său se purta cu el ca şi cu copiii ăia sau dacă se purta cu copiii că şi cu el.

Când Enrico împlini treisprezece ani, Davide Brolli începu să-l ia cu el la vizitele nocturne. Îl trăgea jos din pat la orice oră şi îl ducea cu el pe o Giulietta bleumarin prin locuri întunecate în căutarea unei case de ţară în care se afla un copil cu febră. El rămânea pe bancheta din spate învelit într-o pătură şi dormea.

Când ajungeau la destinaţie, tatăl său cobora cu valijoara neagră, iar el rămânea în maşină. Dacă terminau după ora cinci, se opreau la o brutărie şi mâncau o brioşă caldă, de-abia scoasă din cuptor.

Şi în timp ce noaptea se topea în zi, se aşezau pe o bancă de lemn chiar lângă uşa brutăriei. Înăuntru era plin de bărbaţi murdari de făină care transportau tăvi enorme cu pâine şi prăjituri.

„Cum e?" îl întreba tatăl.

„Bună."

„Aici le fac speciale." Şi îl mângâia pe creştet.

Chiar şi acum Enrico Brolli continua să se întrebe de ce tatăl său îl lua cu el noaptea. Ani de zile dorise să-l întrebe, dar n-a avut niciodată curaj. Iar acum când se simţea pregătit să-l întrebe, tatăl său nu mai era.

Poate pentru brioşe. Ceilalţi fii ai lui nu le mâncau.

Tatăl său murise de aproape zece ani. Intestinul îi fusese devorat de cancer. În ultimele zile de viaţă aproape că nu mai reuşea să vorbească şi era înfundat cu morfină. Cu un pix continua să scf ie reţete pe cearşaf. Reţete de farmacie împotriva gripei, scarlatinei, diareii.

Cu două zile înainte de a pleca, într-un scurt moment de luciditate, pediatrul îşi privise fiul, îl strânsese tare de încheietura mâinii şi şoptise: „Dumnezeu se îndârjeşte împotriva celor slabi. Tu eşti medic şi trebuie să ştii asta. E important, Enrico. Cei mai săraci şi cei mai slabi atrag răul. Când Dumnezeu loveşte pe cineva, îl loveşte pe cel mai sîab".

Enrico Brolli îl privi pe copilul care stătea lângă tatăl său, dădu din cap şi ieşi din salon.

Beppe Trecca, aşezat la masa din sufragerie, cu termometrul subsuoară, luă o înghiţitură de Vicks MediNait care însă nu-i şterse gustul vodcii de pepene galben. Se strâmbă dezgustat şi se uită încruntându-se la celularul Nokia aşezat în faţa lui. Pe display era un pliculeţ, iar lângă el era scris: IDA.

Pot să-l citesc?

Îi promisese Tatălui ceresc să nu vorbească cu ea şi să n-o întâlnească, deci, teoretic, dacă citea un SMS nu şi-ar fi călcat jurământul. Dar era mai bine să n-o facă. Trebuia să-şi vâre în cap că Ida Lo Vino era un capitol închis din existenţa lui, s-o uite şi să se dezintoxice de iubirea aceea.

Ca un drogat.

O abstinenţă bruscă. Şi poate i-ar fi trecut.

Va suferi că un câine. Dar suferinţa aceea era monedă cu care trebuia să-şi plătească datoria faţă de Dumnezeu.

Şi suferinţa asta mă va face să devin un om mai bun.

Îşi imagină că era un fel de erou dintr-un film care comitea un delict şi printr-un jurământ făcut lui Dumnezeu devenea un om paşnic, o fiinţă superioară care se dedica săracilor şi celor chinuiţi.

Era un film cu Robert De Niro…

Nu-şi aducea aminte titlul, dar era povestea unui cavaler care omora un om nevinovat. După aceea regreta şi drept pedeapsă îşi târâia armele şi harnaşamentul, legate de o sfoară, prin pădurile Braziliei şi în sus pe un munte foarte înalt şi-apoi devenea un preot care îi ajută pe indieni.

Şi el trebuia să facă aşa.

Luă celularul, întoarse capul, întinse mâna ca şi cum ar fi trebuit să i-o amputeze şi strângând din dinţi o şterse pe Ida Lo Vino din viaţa lui.

„Sunt eu, Cristiano. Tati, ascultă-mă! Sunt lângă tine. Te ţin de mână. Eşti în spital. Ai avut un accident. Doctorul mi-a spus că eşti în comă, dar că peste câteva săptămâni te trezeşti. Acum îţi repari creierul pentru că ai avut un… O hemoragie. Nu trebuie să-ţi faci griji. La restul m-am gândit eu. Nimeni n-o să descopere nimic. Eu sunt grozav în chestiile astea, ştii

doar. Deci tu stai liniştit să te repari, că de restul am eu grijă. Tu fii cuminte. Am încercat să-i sun pe Brânzilă şi pe Danilo, dar nu răspund." Cristiano observa chipul tatălui căutând o mişcare, o bătaie de gene, un gest minuscul care să-i dea de înţeles că îl asculta. Privi în jur ca să controleze încă o dată dacă nu era nimeni, întinse mâna şi cu degetul arătător apăsă pe ochiul stâng al tatălui, mai întâi uşor, apoi mai tare. Nimic. Nu reacţiona. „Ascultă-mă. Eu pot veni aici, numai pentru puţin timp. Aşa că acum mă duc acasă şi mă întorc mâine." Dădu să se scoale apoi se răzgândi. Se apropie de urechea tatălui şi îi spuse în şoaptă: „Ştiu că nu mă poţi auzi, dar ţi-o spun oricum. Le-am spus tuturor că ai intrat în comă acasă, în timp ce dormeai, aşa că…" Nimeni nu se va gândi că ai fost tu.

Cristiano îşi acoperi gura cu mâna. I se strânsese stomacul ca o pungă de plastic sub vid. Îşi trase nasul şi îşi frecă ochii ca să nu plângă. Se ridică şi ieşi din camera de reanimare.

Brânzilă era aşezat în faţa ieslei sfinte.

Se spălase bine, îşi luase pe el halatul de baie şi apoi îşi vârâse în gură toate medicamentele pe care le avea în casă: trei aspirine, două comprimate pentru dureri de cap, un analgezic, un purgativ şi o

Alka-Seltzer efervescentă. Se unsese cu un tub întreg de Proctosedyl pe piept şi pe umăr.

Se simţea mai bine, dar cu cât se uita mai mult la ieslea sfântă care se întindea dintr-o parte în cealaltă a camerei, cu atât îfi dădea seama că era în întregime greşită. Nu ştia exact de ce, dar aşa era. Şi nu din cauza soldăţeilor, a bibelourilor şi păpuşilor, a maşinuţelor sau a pruncului Isus lipit de ieslea cu fân. Greşise lumea. Munţii. Râurile. Lacurile. Toate puse rău, Iară nici o ordine şi fără sens.

Închise ochii şi avu senzaţia că se înălţa de pe scaun. Văzu o imensă vale cu pământ roşu care atingea pereţii camerei şi munţi cu stânci foarte înalte care ajungeau până în tavan. Şi râuri. Torente. Cascade.

Iar în centrul văii văzu trupul gol al Ramonei.

Un uriaş mort. Cadavrul fetei înconjurat de soldăţei, păstori, maşinuţe. Pe sânii mici, păianjeni, iguane şi oi. Pe sfârcurile închise la culoare, mici

crocodili verzi. În părul fofoloancei, dinozauri, soldăţei şi păstori şi înăuntru, în cavernă, pruncul Isus.

I se păru că se prăvale, căscă ochii şi se agăţă de scaun cu un gest haotic. Îşi îndoi braţul rănit şi avu senzaţia că o lamă rotitoare îl tăia în două. Scoase un urlet de durere.

Aşteptă să-i treacă durerea înainte de se ridica în picioare.

Acum ştia ce avea de făcut.

Trebuia să se întoarcă în pădure, să ia trupul blondinei şi să-l pună în ieslea sfântă.

Pentru asta o omorâse.

Iar Dumnezeu îl va ajuta.

Beppe Trecca ţinea în mână termometrul.

Treizeci şi şapte şi jumătate. Poate am gripă. Chestiile astea nu trebuie tratate cu indiferenţă, dacă nu le tratezi din prima zi, îţi dau de furcă luni întregi.

Mai bine să-şi ia o zi de concediu. Aşa ar fi putut organiza şi un plan strategic ca să-şi poată ţine jurământul. Trebuia să închidă celularul şi imediat cum scăpa de gripă îşi va schimba numărul. Apoi va trebui să înceteze să mai coordoneze întrunirile din parohie. Iar la serviciu, să-l evite pe cât posibil pe Mărio Lo Vino. Bineînţeles că Ida ştia unde locuieşte şi deci trebuia să-şi schimbe şi locuinţa. Chiar dacă într-o localitate ca aia cât un scuipat poţi da nas în nas oriunde. Poate era mai înţelept să închirieze o locuinţă într-un sătuc din împrejurimi şi să evite centrul din Varrano.

Practic trebuia să trăiască baricadat într-un bunker, fără serviciu, fără prieteni. Un coşmar.

N-ar fi reuşit. Singura soluţie era să plece din locul ăla.

Câtăva vreme.

Timpul necesar pentru ca Ida să înţeleagă că Beppe Trecca de dinainte, cel care îi spusese că o va lua chiar şi cu copii, nu mai exista. Fusese mirajul unei nopţi.

Departe până când nu mă va urî.

Lucrul acela era cel mai rău dintre toate. Mai rău decât suferinţa de a nu o vedea.

Ida se va gândi că el este un om de nimic, o fiinţă dezgustătoare. Un individ scârbos care o dezonora într-un camper, făcea mii de promisiuni şi apoi fugea ca ultimul dintre laşi.

Dacă cel puţin aş putea să-i spun adevărul.

Poate trebuia să-i mărturisească totul Luisei, verişoara lui, şi să o roage să-i spună Idei. Aşa cel puţin ar mai fi alinat puţin durerea. Iar Ida, care era o femeie sensibilă şi credincioasă, ar fi înţeles cu siguranţă şi, în tăcere, l-ar fi iubit şi stimat pentru tot restul zilelor ei.

Nu, nu putea. Valoarea jurământului ăluia de căcat consta tocmai în această suferinţă. Să fie considerat un monstru şi să nu poată face nimic să se disculpe. Eliminând suferinţa şi-ar fi încălcat promisiunea.

Iar dacă se ducea să-i spună Luisei de miracol, trebuia să-i vorbească despre camper.

Nu, nici vorbă. Soţul ei mă omoară.

Celularul începu să sune.

Asistentul social terorizat privi spre aparatul care vibra pe masă.

Nu l-am închis.

Ea e.

Inima începu să-i bată în piept ca un canar care a văzut o pisică. Deschise gura şi încercă să înghită aer. Fu străbătut de un val de căldură. Şi nu era febră, ci pasiunea care îl ardea. Doar gândul că ar fi putut să audă vocea aceea blândă îi provoca ameţeli şi tot restul nu mai avea sens.

Ida, te iubesc.

Ar fi vrut să deschidă larg fereastra şi s-o urle lumii întregi. Dar nu putea.

African blestemat.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi prin spaţiul dintre degete privi display-ul celularului. Nu era numărul Idei. Nici cel de acasă. Dar dacă îl sună de la un alt telefon?

Rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse: „Da?! Cine-i?”

„Bună ziua. Sunt caporalul Mastrocola, sun de la postul de carabinieri din Varrano. Aş vrea să vorbesc cu Trecca Giuseppe.”

Au găsit camperul.

Beppe înghiţi şi bolborosi: „Spuneţi”.

„Dumneavoastră vă ocupaţi de…” Linişte. „… Zena Cristiano?”

Pentru o clipă numele acela nu-i spuse nimic. Apoi îşi aminti. „Da. Sigur. Eu mă ocup.”

„Am avea nevoie de dumneavoastră. Tatăl a avut un accident grav şi acum este internat la spitalul Sacro Cuore din San Rocco. Fiul este acolo, aţi putea să mergeţi la el?”

„Dar ce s-a întâmplat?”

„Nu ştiu. Am fost anunţaţi de la spital, iar noi v-am sunat pe dumneavoastră. Dar puteţi merge până acolo? Se pare că minorul nu are alte rude în afară de tată.”

„Numai că… eu am puţină febră.” Apoi spuse: „Nu-i nimic. Merg imediat”.

„Bine. Treceţi pe la noi pentru actele care privesc cazul.”

„Sigur. La revedere. Şi mulţumesc…” Beppe termină conversaţia şi rămase nemişcat rumegând vestea.

Nu putea să-l lase singur pe nenorocitul ăla.

Luă două aspirine şi începu să se îmbrace.

Dacă Fabiana Ponticelli nu ar fi hotărât să treacă prin pădurea de la San Rocco ar fi trebuit s-o ia pe un drum lung şi întortocheat ca să se întoarcă în Giardino Fiorito, zona în care trăise vreme de paisprezece ani împreună cu familia.

Se afla la aproape şase kilometri de Varrano. Trebuia să o iei pe variantă, apoi pe şoseaua spre Marzio şi după doi kilometri să virezi la stânga în direcţia autostrăzii. După alţi doi kilometri printre fabrici, hale şi angrouri de materiale de construcţie, la un moment dat îţi apărea în faţă, înconjurată de un zid ca o cetate medievală, comunitatea exclusivă din Giardino Fiorito.

Două sute de vilişoare (ranchos) construite la începutul anilor nouăzeci într-un ciudat stil mexicano-mediteraneean de cunoscutul arhitect Massimiliano Malerba. Ferestre albastre, forme rotunjite şi zugrăveli de culoarea pământului care aminteau vag casele mexicane de cărămidă. Jumătate de hectar de grădină pentru fiecare lot. În plus un magazin şi un club cu trei terenuri de tenis şi piscină olimpică. Trei intrări supravegheate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de paznici în uniformă bleumarin. Şi becuri halogene de-a lungul zidurilor împrejmuitoare.

Trufaşii locuitori ai zonei nu erau prea iubiţi de cei care locuiau lângă ei. Giardino Fiorito fusese rebotezată „fuga din New York” făcând referire la filmul lui John Carpenter în care Big Apple, despărţit de lume de enorme bastioane de ciment, devenise o închisoare de maximă siguranţă în care erau aruncaţi toţi criminalii Americii.

Până cu o zi înainte, exact lângă rancho 36 aflat în proprietatea familiei Ponticelli, îşi întindea ramurile către cer un stejar uriaş înalt de peste douăzeci de metri. Coroana sa verde acoperea mare parte din stradă Ciclamenelor. Trunchiul era atât de gros, încât trei persoane de abia îl puteau cuprinde.

Copacul se afla acolo de pe vremea când pe locul acela erau doar nişte mlaştini locuite de şerpi şi ţânţari. Trecuse cu bine peste defrişări şi asanări, supravieţuise cimentului care muşca din localitate, dar nu şi phytophotei ramorum, o ciupercă parazită de origine canadiană, care îi colonizase trunchiul ca o carie, transformând lemnul compact în ceva spongios şi inconsistent.

În noaptea aceea furtuna dăduse lovitura de graţie arborelui secular, care se prăbuşise cu toată greutatea sa peste garajul familiei Ponticelli.

Probabil că dacă micoza nu i-ar fi infestat fibrele, stejarul ar fi rezistat vijeliei, cum făcuse întotdeauna, şi nu ar fi transformat garajul într-un

morman de moloz, iar Alessio Ponticelli ar fi descoperit imediat că fiica sa, Fabiana, nu se întorsese acasă în noaptea aceea.

Tatăl Fabianei era un perfect reprezentant al comunităţii din Giardino Fiorito. Antreprenor arătos. Un metru optzeci înălţime. Patruzeci şi doi de ani. Părul cărunt şi dinţii albi. Căsătorit cu Paoletta Nardelli, ex Miss Eleganţa Trentino ’87. Un bun cap de familie.

Frecvenţa clubul şi detesta politica. Şi, lucrul cel mai important, banii săi erau curaţi şi miroseau a transpiraţie. Îi făcuse pornind de la zero şi punând pe picioare Goldgarden, o firmă de materiale pentru grădină, cu un catalog în care se găseau de toate, de la chioşcuri din altiminiu până la fântâni arteziene din ciment armat.

În noaptea morţii fiicei sale, Alessio Ponticelli rămăsese blocat la Brindisi. Cursa aeriană care trebuia să-l ducă acasă fusese suspendată din cauza proastelor condiţii atmosferice.

O avertizase pe soţia sa, mâncase o pizză prea sărată şi dormise la Western Hotel. Cu primul avion de dimineaţă se întorsese acasă.

Ca să ajungă la Giardino Fiorito făcuse aproape două ore. Deviaseră drumul până la Centuri. Podul Sarea suferise din cauza revărsării apei care ieşise pe şosea.

Când Alessio Ponticelli opri BMV-ul SUV în faţa casei crezu că greşise locuinţa. În faţa vilei lor crescuse o junglă verde. Îi trebui câtva timp ca să înţeleagă că acelea erau ramurile uriaşului stejar.

Coborî din maşină cu senzaţia că tălpile pantofilor i se lipiseră de pământ, îşi făcu drum printre frunze şi ramuri şi văzu cu groază că din garaj nu mai rămăsese decât nişte moloz. Scăpă din mână catalogul de la Bottega Veneta şi se uită la Jaguarul care părea o plăcintă, la rămăşiţele mesei de ping-pong şi la micul tractor John Deere, pe care nici măcar nu începuse să-l plătească şi din care nu mai rămăsese decât nişte tablă contorsionată.

Rămase pe loc, încremenit. În jur era o linişte anormală. Apoi se întoarse şi văzu că Renato Barretta, proprietarul ranchului 35, venea spre el. Ţinea în mână o greblă ca pe o halebardă şi era îmbrăcat în trening şi o pufoaică gri. Se apropie clătinând din cap: „Ce lovitură! Când am văzut azi-

dimineaţă, era să fac infarct”. Şi apoi mândru de el: „Am chemat deja administraţia şi pompierii, fii liniştit. Noroc că nu era nimeni în casă.

Alessio privi spre vilă. Cel puţin ea scăpase. Obloanele de la dormitorul lui erau închise.

Doarme.

Cu siguranţă soţia lui dormea încă cu dopurile în urechi şi îndopată cu somnifere. Nu-şi dăduse seama de nimic.

Dar cel puţin Fabiana trebuie să fi auzit.

Brânzilă, călare pe scuter, urca din nou serpentinele din pădurea de la San Rocco.

Simţea un foc arzându-i umărul. Şi fiecare groapă în care nimerea era o nenorocire. Dar şi ăla era un semn că Dumnezeu era cu el.

Exact ca stigmatele de pe mâinile lui Padre Pio.

Prin cască auzea păsărelele care ciripeau înnebunite.

Soarele, care îşi făcuse loc printre nori, îşi strecura razele printre copaci umplând pământul de pete luminoase. Sus, pe ramuri, frunzele ude străluceau ca diamantele. În timpul nopţii ploaia săpase în pământ pârâiaşe care continuau să aducă noroi pe stradă.

Brânzilă nu avea nici un plan cum să ducă acasă trupul fetei. Nu putea să ia cadavrul şi să-l pună pe scuter. Dar Dumnezeu îi va spune cum să facă.

Era agitat. În curând o va vedea pe Ramona şi va putea s-o atingă. Se temea că lovitura pe care i-o dăduse cu piatra ar fi putut s-o desfigureze. Dar va găsi un remediu şi pentru asta.

Se opri în refugiu şi coborî de pe scuter. Îşi scoase casca. Şi îşi umplu plămânii cu aerul acela proaspăt şi umed.

Trecu o maşină…

Atenţie!

… şi el se întoarse cu spatele ca să nu fie recunoscut.

Dacă poliţia l-ar fi prins, ar fi ajuns la închisoare pentru tot restul zilelor sale. Gândul îl teroriza. Acolo erau oameni răi. Ajunse la marginea şoselei, era gata să pună piciorul pe pământ, dar rămase cu el suspendat în aer.

Ceva se schimbase.

Furgonetă… Unde era furgonetă?

Se întoarse înapoi pierdut şi privi în jur. Locul era ăla… Era absolut sigur.

Simţi cum i se răcea pielea şi cum o mână îngheţată îi prindea scrotul.

O luă la fugă spre pădure. Făcu vreo zece metri şi începu să-şi dea pumni în picior şi să se învârtă neîncrezător pe loc.

Cadavrul lui Rino nu era nicăieri, şi nici cel al Ramonei.

Unde-s?

Cuprins de panică se întoarse, apoi alergă înainte…

Poate puţin mai încolo.

Făcându-şi loc printre tufişuri începu să se mişte în cerc, să sară peste trunchiurile putrede căzute la pământ, să se urce pe bolovani, să rătăcească înnebunit prin pădure în timp ce totul se topea în pete de lumină şi umbră.

Nu… Nu puteţi să-mi faceţi asta… Nu puteţi.

La volanul automobilului său, Beppe Trecca observa şoseaua care se întindea printre ogoarele inundate ca o fâşie de lemn dulce. Rămase în spatele unui tir care transporta nişte conducte imense de ciment. Îşi întoarse privirea spre Cristiano Zena, care dormea lângă el cu gluga trasă peste ochi.

Sărăcuţul.

Trecca îl găsise la spital, dezorientat şi apatic, ca şi cum taică-său ar fi fost deja mort. Aproape nu reuşea să umble drept şi trebuise să-l sprijine când au coborât treptele. Imediat cum se urcase în maşină adormise.

Doctorul îi explicase asistentului social că Rino Zena era în prognostic rezervat şi că nu se puteau face previziuni despre cum şi când va ieşi din

comă. Dar şi dacă s-ar fi trezit în scurt timp, fără nici o vătămare, ar fi trebuit oricum să treacă printr-o lungă perioadă de reabilitare pentru a se restabili complet.

Vor trece cel puţin şase luni. Şi cine se va ocupa de nenorocitul ăsta?

Semnaliză şi depăşi camionul.

Cristiano nu avea mamă, iar smintiţii ăia doi, prietenii lui Rino, nu erau în stare să se ocupe de el.

Beppe ştia că trebuia să-l cheme pe judecătorul care se ocupa de minori ca să-l informeze despre situaţie. Dar ăla, evident, l-ar fi expediat imediat pe Cristiano într-o familie adoptivă sau la casa de copii.

Pot aştepta două zile. Atât cât să văd ce se întâmplă cu Rino. În felul ăsta Cristiano va putea sta lângă tatăl lui.

Beppe putea să se mute la ei acasă.

I se aprinse o luminiţă-n priviri.

Sunt un geniu! Acolo Ida n-o să mă găsească niciodată.

Radioul transmitea în surdină o melodie pe care o cunoştea. Dădu puţin mai tare. O voce răguşită cânta: „Maybe tomorrow I'll find my way home…"

Poate că mâine voi găsi drumul spre casă.

Da, poate îl va găsi.

Dar dacă visase totul? Dacă Ramona nu existase niciodată? Sau există doar în film?

Atunci durerile, vânătăile, rana de la umăr ce erau?

De ce nu mai existau corpul Ramonei şi cel al lui Rino?

Cineva le-a Jurat.

„Ce faceţi cu ele, nenorociţilor? Spuneţi-mi. Ce faceţi cu ele?" Brânzilă, în genunchi, plângea şi izbea cu pumnii în pământ. Apoi, ca o actriţă dintr-o telenovelă de mâna a doua, îşi ridică privirea către ramurile negre şi dese care ţineau prizonier cerul şi se adresă direct Tatălui ceresc:

„Unde i-ai pus? Spune-mi. Te rog… Spune-mi cel puţin dacă era adevărat. Nu poţi să-mi faci aşa ceva… Tu m-ai ajutat”. Capul îi căzu în faţă şi începu să hohotească. „Nu-i drept… Nu-i drept.

(Ai inelul

Se văzu în timp ce scotea de pe mâna Ramonei inelul de argint cu capul de mort, şi apoi…

L-am înghiţit. Am intrat în casă şi l-am înghiţit.

Îşi puse mâinile pe burtă. Era acolo înăuntru. Îl simţea cum îl arde ca un tăciune aprins.

CDu-te acasă)

Fugi din pădure şchiopătând, luă scuterul şi plecă într-un nor de fum.

Dacă ar fi fost doar puţin mai calm, dacă s-ar fi oprit să se gândească, şi-ar fi adus aminte că scuterul Fabianei Ponticelli era abandonat în spatele cabinei Enel.

La comisariat, un poliţist îi explică lui Alessio Ponticelli că, înainte de a declara dispariţia, trebuia să se aştepte cel puţin douăzeci şi patru de ore. Mai ales când era vorba de un adolescent.

În fiecare an sunt deschise circa trei mii de dosare care se ocupă de minori dispăruţi, dar optzeci la sută sunt închise după câteva ore, odată cu întoarcerea acasă a copilului.

Poliţistul îi puse o serie de întrebări: dacă existau probleme în familie, dacă fata avea un prieten, dacă avea un anturaj ciudat, dacă-şi exprimase vreodată dorinţa de a face o călătorie, dacă era rebelă, dacă fugise vreodată de-acasă.

La toate întrebările Alessio Ponticelli răspunse nu, nu şi iar nu.

De câtăva vreme poliţia avea şi o psiholoagă care, în cazuri ca acesta, era cu adevărat utilă şi dacă el voia…

Alessio Ponticelli ieşi în fugă din comisariat şi începu să bată drumul care de la casa Esmeraldei Guerra ducea până la Giardino Fiorito.

Parcurse mai întâi varianta lungă luând-o pe şoseaua de centură, înainta cu douăzeci de kilometri pe oră continuând să înjure şi să repete: „Blestemată ziua în care i-am cumpărat scuterul. E numai vina mea. Mai ales că rămăsese corigentă!” Apoi, ca şi cum ar fi vorbit cu soţia sa: „Numai tu eşti de vină că ai insistat să i-l cumpăr.

Nu-i venea să creadă că tâmpită aia se îndopase cu somnifere şi se dusese la culcare fără să aştepte ca Fabiana să se întoarcă acasă. Tocmai acum, când la fiecare colţ de stradă erau numai marocani şi albanezi care violau fetiţe. Mai erau şi răpirile de persoane.

„Asta mi-o plăteşti, pe Dumnezeul meu că mi-o plăteşti…” O lăsase pe nevastă-sa acasă să aştepte un eventual telefon.

Hotărî să facă o încercare pe stradă care trecea prin pădurea din San Rocco. Chiar dacă era imposibil ca fiica lui s-o fi luat pe-acolo. Îi spusese de mii de ori s-o evite.

Urcă pe serpentine. Traversă pădurea şi ajunse în partea cealaltă. Dar hotărî să se întoarcă. Parcă BMW-ul într-un refugiu unde era şi o cabină Enel şi coborî din maşină.

Pentru tot restul zilelor vieţii sale Alessio Ponticelli se întrebă ce anume îl făcuse să se oprească tocmai acolo, fără să reuşească să-şi dea un răspuns. Conform unor studii americane există animale care sunt în stare să simtă mirosul durerii. Durerea are un miros propriu, puternic şi pătrunzător, ca feromonii insectelor. O putoare care rămâne lipită de lucruri foarte multă vreme. Şi poate că, într-un fel, el simţise suferinţa fiicei sale înainte de a pleca din lumea asta.

Fapt este că, atunci când Alessio Ponticelli văzu scuterul fiicei sale aruncat în spatele cabinei Enel, ceva se rupse în el pentru totdeauna. Şi avu certitudinea că Fabiana nu mai făcea parte din lumea asta.

Ascultă gâfâitul sacadat al propriei respiraţii. Universul se reduse la o serie de gânduri dezordonate peste care coborî durerea ce avea să-l însoţească, ca un câine credincios, pentru tot restul vieţii sale.

Brânzilă se aşeză pe closet şi dădu drumul, cu o serie de tunete şi fâsâituri, unui jet de diaree împuţită. Apoi, cu durere şi fericire, simţi ceva dur ca o piatră traversându-i rectul.

Uite-l!

Începu să se forţeze şi să pufnească de parcă ar fi născut şi în cele din urmă dădu afară ceva care căzu cu un PLICI în closet.

Se ridică şi se uită înăuntru.

Pereţii erau acoperiţi de o crustă de calcar şi de un mâl întunecat. Dedesubt, lichidul negru ca smoala îi reflecta chipul palid.

Becul care atârna din tavan, în spatele lui, îi crea în jurul capului un halo luminos ca acela al unui sfânt dintr-o icoană.

Îşi vârî mâna în propriu-i rahat şi o scoase strângând pumnul. O puse sub robinet şi în sfârşit deschise degetele.

În palmă ţinea un inel masiv argintat cu un cap de mort. Satisfăcut, începu să-l spele. „Uite-l aici. Vezi? Vezi că nu m-am înşelat? Am omorât-o şi asta e dovada."

Zâmbi, deschise gura şi-l înghiţi din nou.

Acum trebuia să descopere ce se întâmplase cu trupurile blondinei şi al lui Rino.

„Să ştii că pot să-l întreb eu pe taică-tău. Crezi că mi-e frică? O fac cât ai zice peşte." Aşa spusese Fabiana la centrul comercial.

Era sâmbătă. În noaptea aceea, el şi Rino merseseră să-l caute pe Tekken şi apoi se întorseseră acasă. Duminica fuseseră toată ziua împreună.

N-au avut timp să se cunoască.

… „O fac cât ai zice peşte."

Dacă nu-i trebuia prea mult timp era pentru că se cunoşteau, se gândi Cristiano.

Se duseseră să şi-o tragă în pădure pentru că nu voiau să fie descoperiţi.

Pe ploaie? La ora aia?

După aceea el avusese hemoragia şi intrase în comă. Iar ea…

Cristiano îşi frecă picioarele unul de altul. Cu tot duşul fierbinte şi pădurile sub care se vârâse, nu reuşea să-şi alunge frigul din oase.

Trecca se postase jos şi se uita la televizorul dat la maxim. Oblonul rupt bătea în fereastră la fiecare adiere de vânt şi ceasul deşteptător electric continua să pulseze. Totul era schimbat, iar idiotul de ceas continua să arate ora şi oblonul ăla să bată ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cristiano îşi ascunse capul sub pernă.

Iar tata a lovit-o cu o piatră în cap.

Nu reuşea deloc să înţeleagă de ce.

Pentru că ea a spus că va povesti tuturor că el i-o trăgea. Ea e minoră. S-au certat şi el s-a înfuriat şi a omorât-o.

Era o tâmpenie. Nu era posibil.

Trebuie să existe un alt motiv.

Ce se putuse întâmpla pentru că tatăl lui să facă un lucru atât de teribil?

„Gata”, gândi adunându-se covrig. „Acum trebuie să dorm. Nu mai trebuie să mă gândesc la asta.”

Închise ochii şi îşi aminti o carte pe care o găsise când avea zece ani, lăsată pe banca din staţia de autobuz. Era uzată şi cu paginile îngălbenite ca şi cum ar fi fost citită şi recitită de mii de ori. Pe mijlocul unei banale coperţi cenuşii apărea titlul scris cu roşu: Maria se revoltă.

Pe prima pagină se afla o ilustraţie în alb-negru. În centru era o fetiţă cu nişte ochelari mari şi rotunzi, codiţe şi un şorţuleţ de sub care apăreau picioarele ca nişte beţigaşe. În dreapta, un grăsan de preot cu părul pieptănat pe spate, bărbie dublă şi un liniar tăios în mână, în stânga o femeie mare şi grasă cu părul legat la spate şi un nas cârn antipatic. Povestea spunea că Maria, fetiţa cu ochelari, era orfană (părinţii bogaţi îi muriseră într-un accident de tren) şi trăia într-o vilă englezească enormă (ca să meargă din bucătărie în dormitor trebuia să folosească bicicleta) cu femeia aceea foarte rea şi cu preotul grăsan, care era şi învăţătorul ei şi o bătea imediat cum greşea un răspuns. Cei doi îi furau toţi banii din

moştenire şi erau deja stăpânii vilei care se dărâma peste ei şi în care ploua. Maria era singură, fără să aibă nici măcar un câine prieten. Când cei doi îi lăsau puţin timp, mergea să exploreze grădina care se transformase într-o junglă.

Într-o zi se juca într-un pavilion înconjurat de trandafiri sălbatici şi de iederă, care se afla pe o insuliţă în mijlocul unui lac întunecat. Văzuse ceva mişcându-se. Un şobolan, se gândise. Se apropiase şi văzuse doi omuleţi şi o femeie micuţă-micuţă care duceau la păscut o văcuţă de doi centimetri.

Erau liliputani aduşi în Anglia de un oarecare Gulliver la întoarcerea din una dintre călătoriile sale pe meleaguri necunoscute. Reuşiseră să fugă şi trăiau în pavilionul acela în mijlocul lacului.

Maria prinsese unul şi îl pusese într-o cutie de pantofi. Şi cu timpul se împrieteniseră.

Era o carte minunată. Cristiano o ţinea ascunsă într-un dulap. În momentul acela ar fi dorit să aibă şi el un liliputan cu care să vorbească, l-ar fi purtat cu el în buzunarul de la geacă…

Celularul lui Rino începu să sune.

Cristiano, care aproape adormise, sări în sus.

Cine era?

(Sunt doctorul Brolli. Voiam să-ţi spun că tatăl tău a murit.)

Se sculă din pat, luă celularul din buzunarul pantalonilor. „Cine-i?” Linişte. „Cine-i?”

„Rino…”

„Brânzilă?! Unde eşti? N-ai răspuns la telefon! Ce ţi s-a-ntâmplat?! Am fost îngrijorai.”

„Cristiano?”

„De ce n-ai răspuns? Te-am chemat de un milion de ori. Ce-ai făcut?”

„N-am făcut nimic.”

„Dar aseară? Ce s-a-ntâmplat?”

„Am fost bolnav.”

Cristiano coborî vocea: „Şi lovitura? Aţi dat-o?”

„Eu nu. Eu am rămas acasă… Rino?”

Trebuia să-i spună cu băgare de seamă. Rino era singurul lui prieten adevărat. „Tată nu se simte bine. A avut o hemoragie la cap.”

„E grav?”

„Destul de grav. Dar în curând ar trebui să se simtă mai bine.”

„Şi cum i s-a-ntâmplat?”

Cristiano voia să-i povestească tot, când îşi aduse aminte că nu trebuia să vorbească la telefon. Putea să fie controlat. „Azi-noapte. Dormea când i s-a-ntâmplat chestia aia şi a intrat în comă. ®Acum este la spitalul din San Rocco.”

Brânzilă tăcu.

„Hei, eşti pe fir?”

„Da.” Avea vocea spartă. „Cum se simte acum?”

Îi repetă. „Este în comă. E ca şi cum ar dormi, dar nu se poate trezi.”

„Şi când se termină?”

„Medicul spune că nu ştie. Poate peste o săptămână, poate peste doi ani… Poate moare.”

„Şi tu ce faci acum?”

„Deocamdată stau aici.” Cristiano coborî vocea până la şoaptă:, A venit Trecca! Stă aici”.

„Trecca, asistentul social?”

„Da. A fost amabil. A spus că rămâne aici o săptămână. Dar noi putem să ne vedem oricum.”

„Ascultă, Rino poate fi vizitat?”

„Da. Dar numai între anumite ore. De ce nu vii şi tu aici? Am putea merge împreună la tata.”

„Nu pot…”

„Hai, vino.” Ar fi vrut să-i spună că avea nevoie de el, dar ca de obicei ţinu totul în el.

„Nu mă simt bine, Cri. Mâine?”

„Bine. Oricum nu mă duc la şcoală zilele astea.”

„Da’ cum… cum ţi-ai dat seama aseară de Rino?”

„Aşa. Am intrat în camera lui şi l-am găsit în comă.”

Pauză, apoi:, Am înţeles. De acord. Atunci te salut”.

„Pe mâine?”

„Pe mâine.”

Cristiano vru să pună jos telefonul, dar pur şi simplu nu reuşea. „Brî? Brânzilă?”

„Da, spune-mi.”,

Ascultă, am înţeles că dacă tata nu se trezeşte imediat mă trimit la casa de copii. N-o să mă lase niciodată singur aici. Eventual…” Ezită. „… aş putea veni să stau la tine? Ştiu că nu vrei să intre nimeni…

Dar eu o să fiu cuminte, îmi dai un colţişor şi eu stau acolo. Ştii că sunt liniştit, doar până când tata…”

„Nu cred. Ştii ce gândeşte lumea despre mine.”

O spirală de durere se răsuci în jurul traheii lui Cristiano. „Da, ştiu. Îs nişte căcaţi. Tu nu eşti nebun. Tu eşti cel mai bun om din lume. Atunci aş putea să merg la Danilo?”

„Da. Poate.”,

Am încercat de foarte multe ori să-l sun, dar nu răspunde nici la celular, nici acasă. Tu ai vorbit cu el?”

„Nu.”

„OK. Atunci ne vedem mâine.”

Trebuie să-ţi spun o grămadă de lucruri.

„Pe mâine.”

Giovanni Păgâni, un tânăr înalt şi nu prea bogat în materie cenuşie stătea aşezat pe un parapet în faţa spitalului Sacro Cuore. Îşi cumpărase de curând aceeaşi geacă pe care o folosise exploratorul canadian Jan Roche Bobois ca să traverseze Anzii în deltaplan şi era pe deplin satisfăcut de perfectă ţinută a hainei la agenţii atmosferici. În afara acestei consideraţii de ordin practic, reflecta la ce argumente să folosească pentru a o convinge pe prietena lui să avorteze. Marta era înăuntru ca să ia rezultatul testului de sarcină şi el era sută la sută convins că va fi pozitiv dată fiind intima legătură pe care existenţa lui o avea cu ghinionul în ultimele luni.

Deci în creierul lui Giovanni Păgâni sălăşluiau două gânduri foarte diferite între ele. Stăteau strâns unite ca doi luptători de sumo într-o cabină telefonică, şi totuşi un alt gând reuşi să-şi mai găsească un locşor.

Individul care coborâse de pe un Boxer hodorogit părea că fugise în clipa aia de la casa de nebuni, aruncat cât era de mare într-un camion de gunoi şi, colac peste pupăză, bătut de o bandă de huligani.

Giovanni îl văzu scoţând din portbagaj un ceas mare de perete, dar apoi îşi dădu seama că Maria ieşea din spital fluturând foarte mulţumită o foaie de hârtie şi, aşa cum apăruse, gândul dispăru, alungat de acela că este tată.

În holul de la Sacro Cuore se afla un grup de bătrâni internaţi aşezaţi pe nişte fotolii uzate, de culoarea savanei. Unii în halat, alţii în pijama, prindeau, ca şopârliţele primăvara, ultimele raze călduţe de soare filtrate de geamul mare care dădea spre parcare. Toţi spuneau că era cu adevărat ciudat că după o noapte ca aceea, acum era o zi cu soare şi că nu se mai înţelegea deloc ce se întâmpla cu tinîpul.

Michele Cavoli, şaizeci şi patru de ani, internat cu ciroză hepatică, susţinea că era vina ticăloşilor de arabi care trimiteau în atmosferă o grămadă de otrăvuri chimice ca să ne omoare. Dacă el ar fi fost preşedintele Statelor Unite n-ar fi stat pe gânduri nici cinci secunde. Două frumuşele bombe atomice pe Orientul Mijlociu şi adio şi n-am cuvinte. Voia să adauge

o observaţie istorică, dacă japonezilor ălora de căcat nu li s-ar fi aruncat… Dar se opri gândindu-se că exista un alt ticălos care ar fi meritat să moară strivit ca un păduche. Franco Basaglia1. Infamul ăla cu legea lui de căcat ruinase Italia, lăsând liberă pe străzile şi în spitalele de stat o întreagă armată de psihopaţi duşi cu pluta. De exemplu, individul ăla cu ceasul de perete sub braţ, de ce naiba nu stătea închis într-o minunată celulă capitonată? Continuă ca un idiot să fixeze lampadarul şi să gesticuleze ca şi cum acolo sus ar fi fost atârnat cineva. Dar cu cine vorbea, cu Tatăl ceresc?

Michele Cavoli ghicise.

În picioare, în mijlocul holului, Brânzilă, cu nasul în sus îl întreba pe Dumnezeu ce să facă, dar Dumnezeu nu-i mai răspundea.

Eşti supărat. Am jacut ceva greşit… Dar ce? Ce am greşit?

Nu mai înţelegea nimic. Cristiano îi spuse că Rino era acasă când i se întâmplase ce i se întâmplase. Cum era posibil? El îl văzuse cu ochii lui murind în pădure.

Se simţea atât de pierdut… Dacă n-ar fi avut inelul cu cap de mort în stomac ar fi început să creadă că visase totul.

Dumnezeu îl ajutase şi îl dusese de mână în timpul furtunii, i-o scosese în cale pe Ramona, îl fulgerase pe Rino, îi revelase la ce servea moartea fetei şi apoi, aşa, fără nici un motiv, îl părăsise.

Nu-i mai rămânea decât Rino. Singurul cu care putea vorbi.

Privi în jur. Holul era plin de lume. Nimeni nu-i avea grijă. Se îmbrăcase bine anume. Avea pe el costumul bleumarin pe care i-l făcuse cadou Danilo, pentru că îi era strâmt. Cu o cravată maro. Iar

Note:

1 Inspiratorul Legii 180/78, lege care prevedea printre altele închiderea spitalelor psihiatrice şi trimiterea bolnavilor acasă. (N. Tr.)

Sub braţ strângea ceasul-barometru în formă de vioară pe care-l găsise cu câteva luni în urmă într-o pubelă.

Darul pentru Rino.

Problema era că ura locul ăla. Petrecuse acolo înăuntru trei luni, după ce aproape că dăduse ortu' popii când atinsese cu undiţa firele de înaltă tensiune. Trei luni de care îşi amintea că de un puţ negru, iluminat ici şi colo de câteva episoade neplăcute. Un puţ negru din care ieşise plin de ticuri şi cu capul care nu-i mai funcţiona ca înainte.

Se apropie de scara care ducea la etajele superioare. Chiar lângă ea era o uşă de lemn închis la culoare, prin care se vedea o fâşie de lumină aurită. Deasupra uşii o plăcuţă albastră pe care era scris cu auriu: CAPELĂ.

Brânzilă privi în jur, apoi intră.

Era o cameră îngustă şi lungă. În fund, exact în mijloc, se afla statuia Fecioarei Maria iluminată de un bec şi înconjurată de vaze de aramă cu flori în ele. O pereche de bănci goale. Două difuzoare răspândeau în surdină muzică gregoriană.

Brânzilă căzu în genunchi şi începu să se roage.

Beppe Trecca stătea lungit pe şezlongul pe care Rino Zena îşi petrecuse mare parte din ultimele seri. Pe jos se afla o pereche de Geox din piele de căprioară.

Îşi masă picioarele îngheţate. Aprinsese focul în sobă şi cameră, din fericire, începea să se încălzească. Ultimele raze ale soarelui, care murea la orizont, se strecurau printre jaluzele strălucind pe o sticlă de bere goală.

Beppe se uita la televizor fără să-l vadă. Se simţea obosit şi începea să-i fie foame. Ultimul lucru care-i ajunsese în stomac fusese puiul cu migdale pe care-l mâncase în camper. Ar fi devorat un minunat chebap de la Sahid.

Ce bun era sendvişul ăla exotic! Cu sos picant, iaurt, roşii şi pâinea aia moale. În frigider nu se afla altceva decât un borcan de murături şi o coajă de parmezan. În cămară un pumn de orez şi două cubuleţe de vegeta.

Dar dacă aş da o fugă până la Sahid?

Cât ar fi făcut până acolo? Cel mult o jumătate de oră.

Cristiano era atât de obosit, că nu s-ar fi trezit până a doua zi. Beppe urcase să controleze şi îl găsise dormind înfăşurat în două pături, exact ca un chebap… Era pentru prima oară că urca la etaj. Văzuse camera lui Rino.

Un grajd respingător cu o svastică agăţată pe plrete. WC-ul jegos avea uşa ruptă. Iar camera lui Cristiano era un cub gol, fără calorifer şi plină de cutii.

Băiatul nu mai putea trăi în halul ăla de degradare. Trebuia să caute cât mai curând posibil o altă soluţie pentru el. Va găsi o familie normală care să-l ia în grijă până la majorat.

Numai că… Numai că nu era chiar atât de sigur că ar fi fost cel mai bun lucru de făcut. Tatăl şi fiul trăiau unul pentru altul şi ceva îi spunea că dacă i-ar fi despărţit ar fi făcut rău. Durerea i-ar fi omorât sau i-ar fi transformat în doi monştri feroce.

Stomacul gol îl făcu pe asistentul social să se întoarcă la probleme mai concrete. Realiză că furgonetă arabului se găsea nu departe de casa Idei, deci în zonă interzisă.

Şi dacă mi-aş face nişte orez?

În fond putea să fiarbă orezul şi să pună deasupra puţină vegeta dizolvată în apa de la fiert.

Se întinse privind în jur şi îşi puse aceeaşi întrebare pe care şi-o punea ori de câte ori se ducea în vizită la familia Zena.

Cum reuşeau cei doi să trăiască într-un asemenea loc? Fără maşină de spălat? Fără un fier de călcat? Fără nici cea mai mică ordine?

Şi el se născuse într-o casă modestă. Tatăl său era controlor pe trenurile locale, iar mamă casnică. Şi lor le ajungeau cu greu banii până la sfârşitul lunii, dar părinţii săi erau nişte persoane ordonate şi responsabile. Când intrai trebuia să-ţi scoţi întotdeauna pantofii, să te speli şi să te îmbraci în pijama şi papuci de casă. Hainele murdare se puneau într-o debara şi toţi, inclusiv tatăl, stăteau în casă în pijama, îşi aduse aminte cu nostalgie de cinele în familie. Se aşezau la masă în vestimentaţia lor de noapte cu pielea frăgezită de duşul fierbinte.

Ăsta e un mod civilizat de a trăi.

Chiar şi locuinţa familiei Zena, cu puţină fantezie şi câteva mobile de la Ikea, ar fi putut fi foarte mult îmbunătăţită. Zugrăvită şi cu o curăţenie generală ar fi complet schimbată.

Pentru că trebuia să petreacă acolo o săptămână întreagă, ar fi putut începe să facă o curăţenie serioasă.

Dacă săracul Rino moare, aş putea să-l înfiez pe Cristiano şi să locuiesc aici, se gândi Beppe Trecca ridicându-se, plin de entuziasm, de pe şezlong.

Se înduioşa la imaginea lui împreună cu Cristiano, Ida şi copiii ei în casa aceea devenită ca nouă. Toţi în pijama. Şi-apoi plimbările la munte cu rucsacurile în spinare. El şi Ida în canadiană făcând dragoste…

„O, Doamne, Beppe… Termin."

Simţi o lamă care-i sfârteca măruntaiele. Visul acela nu s-ar fi realizat niciodată. N-o va mai putea săruta pe femeia aceea. Nu-i va mai putea da plăcere.

Pradă suferinţei, se prăbuşi pe divan şi începu să se lamenteze ca şi cum i s-ar fi făcut o rectoscopie.

Trebuie să rezişti. Iar dacă nu rezişti, pleci.

Da, poate că era singurul mod pentru a începe să trăiască din nou. Să plece. Pentru totdeauna. Putea să se întoarcă la Ariccia şi să încerce să intre la facultate.

Atenţia îi fu atrasă de imaginile transmise de jurnalul televiziunii locale.

Lângă un zid se afla o maşină turtită ca o cutie de bere.

„Danilo Aprea a pierdut probabil controlul maşinii, care s-a izbit de zidul unei clădiri din stradă Enrico Fermi. Când a sosit ambulanţa nu mai era nimic de făcut. Aprea avea…"

Asistentul social rămase cu gura căscată.

Colegul lui Rino. Cristiano îi spusese la spital că va merge să stea la el.

Iată de ce nu reuşea să vorbească cu el.

Dar ce mama dracului se întâmpla? În aceeaşi noapte ajunge în comă tatăl tău, iar cel mai bun prieten al lui, singura persoană care te poate ajuta,

are un accident înfiorător şi se duce pe lumea ailaltă? De ce soarta se înverşuna atât de mult împotriva nenorocitului ăluia? Ce rău făcuse?

Cum să-i spun?

Celularul, aşezat pe jos, făcu de două ori BIP şi se lumină, iar inima lui Beppe Trecca, drept răspuns, făcu două salturi.

Un alt SMS.

Era al treilea din dimineaţa aia.

Termină, te rog, termină.

Simţea că se sufocă. Îşi desfăcu nodul de la cravată cu degetele amorţite, apoi înşfăcă micul telefon şi îl strânse tare în mână. Printre degete se vedea lumină albăstruie a display-ului ca aceea a unui element radioactiv.
’

Se abţinu cu greu să nu-l izbească de perete. Cu ochii închişi trase aer în piept. Îl deschise.

MESAJ MULTIMEDIA.

VREI SĂ-L PRIMEŞTI?

În ciuda instinctului, a raţiunii, a logicii, a stomacului, a gâtului, a sângelui care-i clocotea în vene, a părului care i se ridica în vârful captilui, a mâinilor care îi tremurau şi până şi a genunchilor care i se îndoiau, în ciuda tuturor lucrurilor care îi ordonau nu, nu şi iarăşi nu, asistentul văzu cum degetul lui, anarhic şi distructiv, apăsa pe tasta verde.

Încetişor, pe micul ecran al celularului începu să se formeze o imagine, şi sufletul lui Beppe Trecca începu să ardă ca hârtia de ziar.

Ida îi zâmbea puţin bosumflată, ca o fetiţă căreia i s-a interzis să mănânce bomboane.

Dedesubt era scris:

IUBITULE, MĂ SUNI?

„Te rogi pentru o persoană dragă, nu-i aşa?”

Brânzilă, în genunchi, se întoarse spre vocea din spatele său.

Ascunsă de obscuritatea din capelă zări o figură întunecată.

Silueta făcu un pas înainte.

Era un omuleţ. Avea cam un metru şi jumătate. Un pitic mare. Cu un cap rotund vârât între umerii căzuţi. Ochii albaştri păreau două semnalizatoare luminoase. O meşă blondă trasă dintr-o parte într-alta a capului. Urechile mici şi pleoştite. Era îmbrăcat într-un costum gri din stofă de lână. Pantalonii prea scurţi erau ţinuţi cu o curea de piele cu o cataramă masivă din argint. O cămaşă în romburi îi înfăşură ca un balon stomacul dilatat. Sub braţ strângea o mapă din piele neagră.

„Te rogi pentru cineva care suferă?”

Avea o voce răguşită şi graseia. Nici un accent deosebit.

Omuleţul îngenunche lângă el. Brânzilă îi simţi parfumul. Ceva tip săpun din WC-urile publice de te apuca durerea de cap.

„Pot să mă rog împreună cu tine?”

Îi făcu semn că da continuând să fixeze statuia Fecioarei. Vru să se ridice şi să plece, dar individul îl prinse de mână şi privindu-l în ochi îi spuse: „Ştii, nu-i aşa, că Domnul Dumnezeul nostru îi ia pe cei mai buni pentru a-i duce în împărăţia lui? Şi că voia Lui este pentru noi, sărmani păcătoşi, de nepătruns ca o întunecată, cea mai întunecată, noapte de iarnă?”

Brânzilă rămase cu gura căscată. Ochii albaştri ai omuleţului îl sfredeleau ca nişte burghie.

Dar dacă ăla fusese trimis de Dumnezeu? Dacă era el mesagerul care urma să-i spună tot şi să-i descâlcească încurcătura pe care o avea în cap.

„Ştii asta, nu-i aşa?”

„Da. Ştiu”, se trezi răspunzând Brânzilă. Vocea îi tremura şi i se părea că lumea în jurul său se înceţoşa şi-apoi prindea din nou contur, ca şi cum cineva s-ar fi jucat cu obiectivul unui aparat de fotografiat. Durerea din umăr deveni mai acută şi în acelaşi moment i se păru că zgomotele care se auzeau din holul spitalului se stinseseră. Acum difuzoarele transmiteau sunetele unui pian de-abia atins.

„Credinţa este cea care ne susţine şi ne ajută să suportăm durerea.”

Omuleţul îl privea cu o expresie înţeleaptă şi amabilă şi Brânzilă nu putu să nu zâmbească.

„Dar uneori simpla credinţă poate să nu fie suficientă. E nevoie de ceva în plus. Ceva care ne poate pune în legătură cu Dumnezeu. Faţă-n faţă. Ca şi cu un prieten. Pot să te întreb cum te cheamă?”

Brânzilă îşi dădu seama că avea gura uscată. Înghiţi. „Mă cheamă… Corrado Rumitz…” îşi făcu curaj. „Chiar dacă toţi îmi spun Brânzilă. M-am săturat de numele ăsta.”

„Brânzilă”, repetă celălalt serios.

Era prima oară în viaţa lui că cineva nu râdea când îi spunea porecla pe care o avea.,

Atunci, îmi pare bine Corrado, eu mă numesc Riccardo, dar şi eu am o poreclă. Riky.”

Brânzilă avu senzaţia că ochii lui Riky deveniseră atât de mari, încât îi acopereau toată faţa.

„Putem să schimbăm un gest de pace?”

„Un gest de pace?”

Omuleţul îl îmbrăţişă cu putere şi rămase aşa o grămadă de vreme strângându-i coastele lovite. Brânzilă făcu un efort să nu urle dt durere.

Când îi dădu drumul, Riky părea emoţionat. „Mulţumesc. Uneori e suficientă simpla îmbrăţişare a unui necunoscut pentru a înţelege că Dumnezeu ne iubeşte. Uneori nu ajunge doar credinţa pentru a intra în graţiile Domnului nostru. Deseori e nevoie de mai mult. Deseori avem nevoie de…” Inspirat îşi privi mâna. „Avem nevoie de o antenă pentru a comunica cu Tatăl ceresc. Vreau să-ţi arăt ceva.” Riky luă de jos mapa şi cu degete scurte şi grăsune o deschise cu iuţeală., Ai noroc că m-ai întâlnit chiar azi. Instinctul, sau poate însăşi voia Domnului, mă poartă întotdeauna către persoanele care au nevoie de ajutor.” Tonul vocii coborâse, dacă era posibil, şi mai jos şi-acum cu greu puteai desluşi ce voia să spună.

Scoase o cutiuţă învelită în catifea bleumarin şi o deschise sub nasul lui Brânzilă. Înăuntru, aşezată pe o mătase albă, se afla o cruciuliţă oxidată agăţată de un lănţişor de aur. „Corrado, ai auzit de Lourdes, nu-i aşa?”

Brânzilă ştia că din piaţa Bologna pleca o dată pe lună spre Lourdes un enorm autocar argintiu şi o mulţime de oameni, mai ales bătrâni, mergeau acolo, iar călătoria costa două sute de euro şi după optsprezece ore te întorceai. În timpul călătoriei te duceau să cumperi cratiţe şi obiecte din ceramică, apoi te rugai într-o peşteră şi era o apă binecuvântată în care dacă intrai se putea întâmpla un miracol. Se gândise să se ducă şi el pentru ticurile sale. „Da”, răspunse scărpinându-şi nervos barba. Între timp piciorul drept începuse să se mişte pe cont propriu.

„N-ai fost niciodată?” Ochii albaştri ai omuleţului îl fixau cu o asemenea intensitate, că Brânzilă, alarmat, începu să-şi strâmbe gura. Nu mai reuşea să vorbească, avea senzaţia că un tentacul negru şi subţire i se înfăşură în jurul gâtului.

Dădu din cap că nu.

„Dar ştii că există apă miraculoasă a Fecioarei din Lourdes…?”

Dădu din cap că da.

„Şi că apa aia a vindecat infirmi, paralitici, bolnavi consideraţi pe moarte de către medicina oficială?” Vocea lui Riky îi alunecă în urechi ca uleiul călduţ. „Vezi cruciuliţa asta? Când o vezi, n-ai da doi bani pe ea. Oxidată. Urâtă. Există sute de cruciuliţe în orice magazin de bijuterii care valorează de o sută de ori mai mult. De platină, cu diamante sau alte pietre preţioase. Dar nici una, repet: nici una nu este că asta. Asta este specială.” O prinse cu două degete şi o ridică încetişor, de parcă ar fi fost o bucăţică din Arca lui Noe. „Presupun că nu ştii că la Lourdes există pentru călugăriţele de acolo un bazin secret cu apă miraculoasă.

De ce continua să-l întrebe dacă ştie ba una, ba alta? El nu ştia nimic.

„Nu”, răspunse Brânzilă.

Riky zâmbi arătându-şi un şir de dinţi prea albi şi prea perfecţi ca să nu fie falşi. „În realitate nu ştie nimeni. În afară de cei care contează cu adevărat, ca întotdeauna. În bazinul ăla plin ochi cu apă miraculoasă se

scufundă de mii de ani papii care au o tumoare, regii muribunzi, politicieni bolnavi. Acum câţiva ani, primul-ministru era grav bolnav. Cancerul îl mânca, exact aşa cum un şarpe mănâncă un ou. Ştii cum mănâncă şarpele un ou? Aşa…" Cu ochii strânşi, deveniţi două fisuri negre, căscă gura şi înghiţi un ou invizibil.

Brânzilă rămase fără grai. Ar fi vrut să-i spună că lui nu-i păsa absolut deloc de bazinul sfânt. Că el avea doar nevoie să ştie unde dispăruse cadavrul Ramonei. Dar nu avea curajul, iar buzele, dinţii şi limba îi amorţiseră ca atunci când i-au scos un molar complet cariat.

„În sfârşit, primul-ministru a fost dus la bazinul secret şi a făcut baie. Zece minute doar. Nu mai mult. Două bazine bras. Şi cancerul a dispărut. Topit. Medicii nu puteau crede. Lat acum se simte excelent." Piticul îi clătină în faţă cruciuliţa ca un vraci. „Acum priveşte-o! N-o să-ţi vină să crezi ceea ce urmează să-ţi spun, dar e tot atât de adevărat pe cât de adevărat este că noi doi ne aflăm acum aici. Ştii cât a stat în bazinul ăla? Zece ani. Nu glumesc. Zeci ani de zile. În timp ce lumea se schimba, izbucneau războaie, se prăbuşeau turnurile gemene, eram invadaţi de extracomunitari, această cruciuliţă a stat scufundată în apa aceea miraculoasă." Părea că recită publicitatea de la un whisky scoţian de pur malţ., A fost o călugăriţă… Sora Maria. A ascuns-o într-un filtru din bazin şi apoi mi-a dat-o în mare taină. O vezi? De aceea e atât de opacă şi de deteriorată. Eu nu spun poveşti. Acum gândeşte-te cât este de puternic efectul curativ al acestui obiect. Din bazin a ajuns direct în această cutiuţă. Nimeni n-a atârnat-o niciodată la gât. Şi ştii de ce? Pentru ca să n-o facă să-şi piardă puterea…" Pentru prima oară Riky nu-şi găsea cuvintele. Dar imediat îşi reveni: „… vindecătoare… Care vindecă, adică. Dar important este să n-o scoţi niciodată. Să n-o schimbi cu nimeni. Şi să nu vorbeşti despre ea". Îl fixă pe Brânzilă şi-apoi îl întrebă brusc: „Tu de ce eşti aici? Pentru tine, Corrado? Sau pentru altcineva?"

Brânzilă, care se aşezase încet pe un scaun, îşi aplecă privirea şi spuse: „Nu, nu pentru mine. Rino e în comă". Fu nevoit să se întrerupă ca să-şi dreagă vocea, apoi continuă: „Trebuie să-i vorbesc. Trebuie să ştiu…"

„E în comă." Riky îşi masă obrajii meditând. „Atunci, cu cruciuliţa asta ar putea să se trezească chiar şi după o zi. Fără-ndoială. Ştii ce înseamnă să se descarce asupra ta o cantitate atât de uriaşă de energie

divină? Se poate chiar ca ăla să se ridice din pat, să-şi ia lucrurile şi să se întoarcă acasă vesel şi fericit.”,

Adevărat?”

„Nu pot să te asigur. S-ar putea să aibă nevoie de mai mult timp. Dar eu aş încerca. Ai o şansă foarte mare, n-o lăsa să-ţi scape. Este însă o problemă.

„Care?”

„Că trebuie să faci o donaţie.”

„Ce donaţie?”

„Bani pentru călugăriţele din Lourdes. Sunt…”

„Cât?” îl întrerupse Brânzilă.

„Câţi bani ai?”

„Nu ştiu…” Vârî mâna în buzunarul din spate al pantalonilor şi scoase portofelul care stătea să plesnească, umflat cum era cu orice fel de hârtii în afară de bani. Începu să scotocească şi în cele din urmă scoase o bancnotă de douăzeci de euro şi una de cinci.

„Numai atâta ai?” Riky nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

„Da. Îmi pare rău. Aşteaptă, însă. Poate…” Brânzilă scoase din portofel un plic îndoit în două. Banii pentru ultima muncă pe care o făcuse împreună cu Rino şi cu Danilo. Patru sute de euro. Nici măcar nu se atinsese de ei… „îi am şi pe ăştia. Ia-i.” I-i întinse şi omuleţul, impasibil, îi luă cu viteza unei nevăstuici şi-i dădu cutiuţa.

„Nu uita, în contact cu pielea. Şi nu vorbi cu nimeni despre asta. Dacă nu, adio miracol.”

O clipă mai târziu, Brânzilă era din nou singur.

NU MAI POT SĂ TE SUN ŞI SĂ TE VĂD.

IARTĂ-MĂ.

Aşa scrisese, în lacrimi, Beppe Trecca pe celular.

Acum trebuia doar să apese pe tastă şi Ida se va linişti. Va crede că este un laş.

„Beppe, tu mă vrei cu adevărat?”

„Sigur că da.”

„Chiar şi cu copiii?”

„Sigur.”,

. Atunci să mergem până la capăt. Să vorbim cu Mărio şi să-i spunem tot. Mie nu mi-efrică.”

„Nici mie. Vorbesc eu cu el.”

Prefera de o mie de ori să fie considerat un căcăcios, decât un ticălos care dispare fără un cuvânt măcar.

Dar nu putea s-o facă. Ar fi rupt înţelegerea.

Poate trebuia să vorbească cu cineva expert în promisiuni şi jurăminte faţă de Dumnezeu. Cu cineva care făcuse un jurământ ca el.

Padre Marcello.

Trebuia să se mărturisească şi să-i povestească tot. Chiar dacă se îndoia că preotul i-ar fi dat răspunsul pe care-l dorea.

Îşi lăsă capul pe spătarul divanului înghiţind aer şi toate hohotele de plâns. Fixă printre lacrimi celularul. Apoi, distrus de colită, şterse mesajul.

Brânzilă deschise cutiuţa bleumarin, dar nu atinse cruciuliţa.

Mesagerul îi spusese că, dacă ar fi atins-o, şi-ar fi pierdut puterea.

Trebuia s-o aşeze pe Rino, aşa ar fi ieşit din comă şi i-ar fi spus unde e ascunsă Ramona.

Dar Rino era foarte supărat. O făcuse pe nebunul când văzuse cadavrul.

Aproape m-a omorât în bătaie.

Dar dacă Rino îl denunţa la poliţie?

În cele din urmă, cei mai răi se dovedesc a fi prietenii. Cei în care ai încredere.

O perioadă de timp Brânzilă lucrase într-o pescărie. Curăţa peştii şi făcea transport la domiciliu. În fiecare zi descărca cutii din polistiren pline cu midii mari. Soseau vii, trebuia să le pună în bazin şi după zece minute scoteau un tub lung alb cu care sugeau apa şi oxigenul. Dar era suficient să apropie vârful cuţitului de cochilie ca să se închidă din nou pentru cel puţin o oră. Apoi, când se redeschideau, dacă le atingeai, rămâneau închise numai o jumătate de oră. Tot bâzâindu-le se obişnuiau şi nu se mai închideau.

În clipa aia se termina cu ele. Vârai vârful cuţitului şi idioatele de midii se închideau brusc cu lama înăuntru. Atunci răsuceai lama, rupeai cochilia şi în apă ieşea un nor maro de carne şi excremente.

La ce-ţi serveşte cochilia, dacă te obişnuieşti să n-o foloseşti?

E mai bine să n-o ai, să stai gol puşcă, dacă e nevoie doar de un cuţit ca să fii ucis. Rino era ca lama aia de cuţit. Brânzilă se obişnuise cu el, şi tocmai de asta putea să-i facă cel mai mare rău.

Iar Cristiano era ca tatăl lui, îi ascundea adevărul ca să-l păcălească.

Ăia doi îmi mângâie inima ca să mi-o scoată.

Rino va redeschide ochii, îşi va smulge acul din braţ, mă va arăta cu degetul şi va începe să urle: „El a fost, el a omorât-o pe fetiţă, zvârliţi-l în închisoare!”

Ar fi făcut-o. Îl cunoştea bine. N-ar fi înţeles că el o omorâse pentru că…

Revăzu mâna albă şi degetele subţiri strângându-i ştoiul dur ca marmură.

Un fior îngheţat îi prinse ceafa. Închise ochii şi i se păru că se prăbuşeşte de pe un zgârie-nori.

Se trezi pe jos, întins printre bănci cu cruciuliţa în mână şi respirând greu.

Îşi descheie cămaşa şi îşi puse lănţişorul la gât. Cruciuliţa ajunse printre părul negru de pe piept. Putea să-i simtă puterea benefică, trimiţând

raze că un curent călduţ în trupul său plin de durere, în coastele fisurate, în rană, în carnea chinuită şi suferindă.

O atinse uşor cu buricele degetelor şi avu senzaţia că mângâie pielea fină a Ramonei. Şi-l văzu pe pruncul Isus ascuns în trupul umed al femeii.

„Voia Domnului pentru noi, sărmani păcătoşi, întunecată ca cea mai neagră dintre nopţile de iarnă. Avem nevoie de o antenă ca să comunicăm cu Atotputernicul", îi spusese Riky.

Acum avea antena să comunice.

Se sculă şi ieşi şchiopătând din capelă.

Acum ştia ce avea de făcut. Trebuia să-l ucidă pe Rino.

Dacă se trezea, l-ar fi acuzat.

Era el cel care se opunea voinţei lui Dumnezeu.

Dumnezeu aproape că-l omorâse, iar el avea să-l termine.

În realitate el şi Dumnezeu erau acelaşi lucru.

Traversă holul gâfâind, cu ceasul în formă de vioară sub braţ, şi intră în ascensorul plin de doctori şi aparţinători.

Brânzilă coborî la etajul al doilea.

Îşi amintea că acolo erau bolnavii în stare gravă. Şi el, după accidentul cu undiţa, fusese ţinut acolo şi apoi transferat la etajul trei.

Încercând să se strecoare neobservat, depăşi zona maternităţii. Fereastra uriaşă în spatele căreia se aflau leagănele cu nou-născuţi. O uşă de sticlă. Un coridor lung şi şiruri de uşi închise. Ajunse până la secţia de terapie intensivă. Pe uşă se afla orarul vizitelor.

Era în afara orelor de vizită.

Apăsă pe clanţă. Uşa se deschise. Scărpinându-se pe obraz scrută coridorul.

Lumina din secţia asta era mai difuză, iar tavanul mai jos. De-a lungul peretelui se aflau un şir de scaune de plastic portocalii. De la fereastră se vedea o fâşie violetă care despărţea cerul întunecat de pământ.

Şi în timp ce aştepta să sosească vreo infirmieră începu să se lovească cu pumnul în piciorul stâng.

Părea pustiu.

Se hotărî şi intră. Închise uşa, încercând să nu facă zgomot, şi o porni de-abia respirând. În dreapta lui era un salon mare întunecat, în fund, o lumină sepulcrală cădea pe un pat în care stătea întins un bărbat nemişcat.

În jurul lui avertizoare luminoase şi un monitor verzui. Se apropie de pat în timp ce simţea cum i se întoarce stomacul pe dos.

Rino era pe spate, cu ochii închişi. Părea că doarme.

Brânzilă se opri să-l privească sucindu-şi gâtul. În cele din urmă îl prinse de încheietura mâinii şi trase cum se face cu un copil care nu vrea să se ridice. „Rino…” Îngenunche lângă pat şi continuând să-l ţină de mână îi şopti la ureche: „Sunt eu, Brânzilă. Ba nu… Sunt Corrado. Corrado Rumitz. Asta-i numele meu”. Începu să-l mângâie pe obraz. „Rino, îmi spui, te rog, unde-i Ramona? E important. Trebuie să fac ceva cu ea. E ceva foarte important. Îmi spui, te rog? Am nevoie de corp. Dacă-mi spui, Dumnezeu o să te ajute. Ştii de ce eşti în comă? Dumnezeu a fost. Te-a pedepsit pentru ce mi-ai făcut. Dar eu nu sunt supărat pe tine. Te-am iertat. M-ai bătut, dar n-are importanţă… Eu sunt bun. Acuma, te rog, îmi spui unde-i Ramona? E mai bine să-mi spui.” îl privi câteva clipe trăgându-şi nasul şi scărpinându-se pe obraz, apoi pufni nerăbdător: „Am înţeles, ce crezi… Nu vrei să-mi spui. Nu-i nimic. Ţi-am adus un cadou”. Îi arătă ceasul şi-apoi îl ridică, gata să-i dea cu el în cap. „Numai pentru tine…”

„Dumneavoastră ce faceţi aici?”

Brânzilă sări în sus ca un dop de şampanie. Lăsă jos ceasul şi se întoarse brusc.

În uşă, ascuns în penumbră, se afla cineva. „Nu este oră de vizită. Cum aţi intrat?”

Bărbatul, înalt şi slab, în halat, se apropie.

Nu m-a văzut. Nu m-a văzut. Era întuneric.

Inima-i bătea cu putere în piept. „Uşa era deschisă…”,

Aţi citit afişul cu orele de vizită?”

„Nu. Am găsit uşa deschisă şi m-am gândit…”

„îmi pare rău, dar trebuie să ieşiţi. Întoarceţi-vă mâine.”

„Am venit să-l văd pe prietenul meu. Acum plec, nu vă faceţi probleme.”

Medicul se apropie. Era aproape chel, cu un cap mic. Părea un uliu. Sau mai exact un porumbel de-abia ieşit din găoace.

„Ce făceaţi cu ceasul ăla?”

„Eu? Nimic. Căutam…”

Răspunde. Hai…

„… un loc unde să-l agăţ. Cristiano mi-a spus că Rino e în comă şi m-am gândit să-i aduc ceasul lui. Poate să-l ajute să se trezească. Nu?”

Medicul aruncă o privire la monitor şi-apoi reglă butonul unui aparat. „Nu cred. Prietenul dumneavoastră are acum nevoie numai de odihnă.”

„Bine. Mulţumesc, domnule doctor. Mulţumesc.” Brânzilă făcu gestul de a-i da mâna, dar medicul nu o acceptă şi îl conduse la uşă.

„Aici e secţia de terapie intensivă. Deci e absolut necesar să se respecte orele de vizită.”

„Mă scuzaţi…”

Medicul îi închise uşa în nas.

Marţi

La patru fix ceasul deşteptător începu să sune.

Cristiano Zena îl opri cu o lovitură. Dormise fără întreruperi un somn lung, fără vise. Nu se sculase nici măcar să facă pipi. Vezica îi exploda. Dar se simţea mai bine.

Aprinse lanterna şi se întinse.

Afară cerul era întunecat şi spuzit de stele.

Cristiano făcu pipi, se spălă pe faţă cu apă rece şi se îmbrăcă gros. Coborî treptele încercând să nu facă zgomot. Temperatura la parter era mai ridicată.

Beppe Trecca dormea pe divan cu faţa lipită de spătar. Era ghemuit într-o pătură prea scurtă şi îi ieşea afară un picior.

Cristiano intră în bucătărie în vârful picioarelor, închise încet uşa, luă un pachet cu felii de pâine uscată şi le mâncă, una după alta, în tăcere. Apoi bău două pahare ca să-i meargă-n jos.

Acum că dormise şi mâncase era pregătit.

De acum înainte, orice mişcare trebuia să fie gândită cel puţin de trei ori.

Pe masa din bucătărie era un pachet de ţigări al lui Rino.

Să fumăm mai întâi o ţigăruşă.

Taică-său spunea întotdeauna aşa, când se pregătea să înceapă o treabă.

Cristiano se întrebă dacă acum, când era în comă, Rino simţea nevoia să fumeze. Poate când o să se trezească n-o să mai aibă viciul ăsta.

Luă cutia cu chibrituri şi scoase unul. Îl sprijini de banda maro.

Dacă reuşesc să-l aprind din prima, totul va fi bine.

Îl frecă şi pentru o clipă chibritul rămase aşa, aproape nehotărât să se aprindă, dar apoi, ca prin miracol, ţâşni o flăcăruie albastră.

Va fi totul bine…

Îşi aprinse ţigara şi trase de două ori adânc în piept, dar siifiţi că ameţeşte.

O stinse imediat sub robinet.

„Sunt pregătit”, şopti.

În timp ce Cristiano îşi fuma ţigara, Brânzilă, în chiloţi şi halat de casă, se uita la televizor şi bea Fanta dintr-o sticlă de doi litri.

La televizor era un bucătar mustăcios care pregătea o ruladă din carne de porc şi couscous pentru un picnic la ţară. Urmă publicitatea şi după aceea expertul în bune maniere, un tip mic de statură şi cu părul vopsit, începu să explice cum se aşază tacâmurile pe masă şi cum se sărută mâna unei doamne.

Brânzilă apăsă cu piciorul pe PLAY-ul de la video şi apăru Ramona cu cătuşe, în camera şerifului.

„Deci ce trebuie să fac să nu ajung la închisoare?”

Henry, un poliţist negru şi muşchiulos, învârtea bulanul în mână şi o măsura pe Ramona. „Trebuie să plăteşti cauţiunea. Care e piperată rău de tot. Şi mi se pare că tu n-ai bani.”

Împingându-şi în faţă ţâţele mari, Ramona spuse maliţioasă: „E-adevărat. Dar există o altă posibilitate. Mai simplă”.

Henry îi scoase cătuşele. „Ei, singura posibilitate e să găsim cadavrul blondei cât mai repede. Trebuie să-l găseşti şi să-l pui în ieslea sfântă.”

„De-acord, şefule. Ies şi-l găsesc.”

Brânzilă mai bău o înghiţitură de Fantă şi cu privirea stinsă murmură: „Bravo, Henry”. Apoi se întoarse spre bucătărie. Se auzea un zumzet ciudat. Poate era frigiderul. Dar putea să fie şi viespea uriaşă care rămăsese înţepenită undeva. O viespe cu o deschidere de doi metri între aripi şi un ac lung cât braţul.

Poate că insecta îl împunsese în spate atunci când dormea, pentru că îşi simţea măruntaiele putrezind şi pe piele avea senzaţia că-i fuseseră înfipte un milion de ace incandescente. Iar durerea de cap nu-l mai lăsa. Un foc îi urcă pe gât şi îi fierbea creierul. Dacă îşi atingea tâmplele, simţea că-i amorţesc fruntea, arcadele sprâncenelor şi ochii.

Cruciuliţa nu funcţiona.

N-o scosese niciodată, cum spusese Riky, dar durerea, în loc să se potolească, era tot mai mare.

Dumnezeu e supărat pe mine. Am pierdut-o pe Ramona. Nu merit nimic. Asta-i adevărul.

Era frig, dar geaca groasă, cămaşa de flanel şi puloverul flauşat îl apărau bine pe Cristiano. Aerul îngheţat îi cobora pe gâtul iritat încă de la ţigară. Ridică oblonul garajului. Aprinse tuburile lungi de neon care, pocnind, împrăştiară o lumină gălbuie în încăperea mare de la demisol. Lângă tejgheaua cu scule găsi o pereche de mănuşi de gumă portocalii din acelea care se folosesc la spălatul vaselor. Şi le puse.

Se duse la furgonetă, scoase din buzunarul pantalonilor cheile şi deschise uşile din spate sperând, nu se ştie bine din ce motiv nedesluşit, că trupul Fabianei nu mai era acolo.

Aprinse lanterna şi o îndreptă spre interiorul furgonetei.

Cadavrul era acolo. Aruncat într-o parte. Ca un lucru vechi.

Ca un lucru mort.

Înăuntru, chiar dacă nu foarte puternic, se simţea un miros dulceag.

După douăzeci şi patru de ore un cadavru începe să pută.

Una din puţinele certitudini pe care le avea Cristiano Zena era că, dacă făcea lucrurile cum trebuie, s-ar fi descotorosit de trupul acela şi nimeni nu s-ar fi gândit că tatăl său era amestecat în treaba asta.

Iar certitudinea asta se baza pe faptul că el văzuse toate cele trei serii ale CS11.

CSI este un serial american în care o echipă de doctori, specialişti în medicină legală, foarte inteligenţi, studiază şi examinează cadavrele cu instrumente tehnologice, în timp ce detectivi geniali culeg informaţii până şi din cele mai mici şi aparent nesemnificative indicii.

De exemplu: găsesc un pantof. Analizează talpa. Există pe ea rahat de câine. Studiind ADN-ul reconstituie rasa. Dalmaţian. Dalmaţienii unde-şi fac nevoile? Trimit o serie de agenţi în toate parcurile publice să studieze concentraţia de dalmaţieni şi în cele din urmă găsesc cu o precizie matematică locul în care trăieşte asasinul. Chestii din astea.

Deseori, în existenţa lui precedentă, Cristiano meditase în faţa telejurnalului la greşelile comise de asasinii italieni. Făceau lucrurile cât se poate de prost, lăsând o mulţime de urme şi erau întotdeauna prinşi.

El însă ar fi făcut totul bine şi pentru ca totul să funcţioneze trebuia să-şi vâre în cap ideea că acel cadavru era pur şi simplu la fel cu un pui scos afară din celofan.

Deci la treabă!

Îl prinse de picioare şi-l târî până la capătul furgonetei. Reuşi să-l facă să alunece în roabă fără prea mare dificultate. Închise la loc uşile.

Va avea grijă mai târziu să cureţe furgonetă.

Clătinându-se împinse roabă în garaj şi trase oblonul.

Studiase bine planul. Trebuia să şteargă toate urmele de pe corp, apoi să-l împacheteze şi să-l arunce în râu.

Luă de deasupra pianului o folie de plastic transparent care-l apăra de praf, apoi eliberă masa de ping-pong de cutiile de carton, de piesele pentru motor şi de huse, şi o întinse deasupra. Găsi o scândură pătată cu vopsea de ulei care era aruncată într-un colţ împreună cu nişte tuburi de metal şi o sprijini oblic pe masă. Puse deasupra cadavrul Fabianei şi apoi, folosind scândura ca pe o pârghie, îl ridică la nivelul mesei pe care îl rostogoli. Îl aşeză în centru ca şi cum s-ar fi aflat pe o masă de disecţie într-o morgă.

Fabiana i se părea mai grea ca atunci când, cu o noapte înainte, o pusese în furgonetă.

În timpul întregii operaţiuni evitase să se uite la capul ei, dar acum nu mai rezistă. Masca aceea mânjită de sânge închegat, înconjurată de o masă de păr blond şi creţ fusese chipul celei mai drăguţe fete din şcoală, cea după care le curgeau balele la toţi.

Note:

1 Crime Scene Investigation. (N. Tr.)

De ce a omorât-o?

Nu reuşea să nu se mai gândească. Încerca cu disperare să găsească un răspuns, dar îi era imposibil. Cu ce curaj îi crăpase capul unei feţe atât de frumoase? Şi ce lucru atât de grav făcuse Fabiana ca să fie ucisă?

Taică-său…

Încetează.

… în genunchi peste trupul Fabianei întins în ploaie…

Încetează.

… ridică piatra…

ÎNCETEAZĂ SĂ TE GÂNDEŞTI!!!

… şi lovea.

Cristiano trase aer în piept şi simţi din nou mirosul acela dulceag de stârv care-i intra în gură şi în nas şi-i cobora în jos pe gât, ca un gaz sulfuros. Stomacul şi tot restul corpului începură să-i tremure şi fu nevoit să facă trei paşi înapoi ca să nu vomeze feliile de pâine uscată pe care tocmai le mâncase.

Luă o pungă de plastic de la supermarket şi i-o trase pe cap încercând să-şi alunge scârba.

Când simţi că-i trecuse greaţa, privi din nou trupul fetei întins cu mâinile şi picioarele desfăcute pe masă verde. Cu punga pe cap era mai bine.

O observă. Pielea era gălbuie. Venele albăstrui în care nu mai curgea nimic ieşiseră la suprafaţă ca mii de ramificaţii ale unui fulger. Hainele erau impregnate de noroi şi sânge. Fermoarul de la jeans desfăcut. Geacă deschisă. Puloverul şi maioul smulse, ca şi cum un lup ar fi încercat s-o sfâşie de vie. Din sutienul de dantelă albă răsărea mica areolă a unui sfârc. Din chiloţi se vedeau câteva fire de păr blond.

Îşi imaginase de mii de ori că o vede goală, dar niciodată aşa.

Trebuia să-i cureţe unghiile.

Acolo te prindeau întotdeauna. Acolo rămâne un fir de lână, nişte piele a asasinului şi e suficient să facă testul ADN, că eşti futut. Apoi trebuia…

Am găsit urme de lichid seminal în vagin. L-am prins.” Aşa ziceau întotdeauna în filmele de la televizor.

Deci?

Deci, trebuia să-i tragă în jos chiloţii şi să o spele. Înăuntru şi afară.

Nu, asta nu.

N-o să reuşească niciodată. Era prea mult. De fapt, pantalonii erau deschişi, dar chiloţii erau la locul lor.

Nu i-a tras-o.

Nu, nu i-a tras-o. Tata nu i-arface niciodată aşa ceva unei fetiţe de paişpe ani.

Luă furtunul de apă.

Dar de ce a omorât-07.

Şi detergentul pentru scos grăsimea de pe mâini.

Pentru că Rino Zena e un asasin maniac.

Atunci trebuia să meargă la poliţie.

„Tatăl meu a ucis-o pe Fabiana Ponticelli. Se află acasă la noi, în garaj.”

Nu. Trebuia să existe o altă explicaţie. Sigur că trebuia. Când tatăl lui va ieşi din comă i-o va spune, iar el va înţelege tot.

Pentru că tatăl lui era un om violent, era un beţivan, dar nu un asasin. F

Însă alaltăieri seară a bătut-o pe blonda aia care a intrat în camera mea. Dar i-a dat doar picioare în fund. E altceva. Tata e bun.

Observă încruntându-se mâna dreaptă a fetei. Era ceva ciudat, care-l punea pe gânduri, dar nu ştia ce anume. Îi privi mâna stângă. Le confruntă. Lipsea inelul. Inelul cu cap de mort.

Fabiana îl purta întotdeauna pe deget.

Unde-i, ?

Beppe Trecca se trezi brusc, se întoarse şi aproape căzu de pe divan. Câteva secunde nu reuşi să înţeleagă nici măcar unde se afla. Privi în jur buimac.

Vechiul televizor deschis. Un şezlong.

Era locuinţa lui Cristiano Zena.

Se aşeză în fund şi căscă scărpinându-se în cap. Îl durea spatele şi îl mânca pielea peste tot.

Or fi pureci?

În grajdul ăla putea fi orice. Chiar şi gândaci sau păduchi.

Trebuia să meargă să urineze şi să bea apă. I se părea că are jumătate de kil de sare în gură. Din cauza orezului cu vegeta.

Privi Swatch-ul.

Patru şi cincizeci şi cinci de minute.

Se ridică şi căscă din nou. Îşi masă spatele jos, unde probabil i se fisurase o vertebră.

Nu putea să mai petreacă o altă noapte pe divanul ăla. Medicul îi recomandase să doarmă fără pernă pe o saltea ortopedică, de preferat de buret.

Dacă ajunsese aşa, era numai din cauza imbecilului ăla de Padre Italo. Cu circa trei ani în urmă, într-un sat din Burkina Faso, Padre Italo, un misionar dominican, originar din Caianello, îl lovise cu o lopată şi îi fisurase a treia vertebră lombară.

Beppe Trecca era acolo cu un grup de voluntari să sape fântâni pentru proiectul internaţional „Un zâmbet pentru Africa”. Sub un soare care-ţi prăjea neuronii, printre vaci scheletice, lucra acolo pentru o cauză umanitară, dar şi pentru că pe atunci avea un soi de legătură cu Donatella Grasso, una dintre coordonatoare.

Era o muncă istovitoare şi Beppe, din motive necunoscute lui, trecuse de la supervizare la munca de jos.

În ziua accidentului, atacat de muşte, descărcase toată dimineaţa cărămizi sub privirile tiranice ale lui Padre Italo. În sfârşit sosise ora prânzului. Dăduse pe gât o farfurie mare de supă în care pluteau bucăţi de carne care semănau cu talaşul. Mai târziu, ca să scape de gustul usturoiului, se gândise să sugă o bomboană răcoritoare de mentă.

Căutase pacheţelul în buzunarul de la pantaloni şi îşi dăduse seama că avea o gaură şi bomboanele ajunseseră în tivul pantalonilor. Se sprijinise cu mâna de malaxorul pentru var şi începuse să-şi scuture piciorul ca să-l facă să cadă.

Un urlet inuman spărsese liniştea savanei. Beppe mai avusese timp să întoarcă doar capul şi să-l vadă pe Padre Italo, care sărind îl lovea cu o lopată peste rinichi. Asistentul social căzuse la pământ ca un popic în timp ce dominicanul urlă: „Tăiaţi curentul! S-a electrocutat! S-a electrocutat! Tăiaţi!”

Durerea îngrozitoare şi surpriză îl împiedicaseră pe Beppe să se exprime. Încercase să se ridice, dar preotul, ca un apucat, împreună cu trei negri, îl aruncase din nou la pământ, îl prinsese de faţă şi-i deschisese gura. „Limba! Limba! Îşi muşcă limba! Blocaţi-o, fir-ar să fie!”

Două zile mai târziu, îndopat cu calmante, asistentul social fusese urcat într-un avion şi trimis acasă cu o vertebră fisurată şi mandibula luxată.

Ţinându-şi mâna pe şold Beppe se duse să urineze. I se păru că aude zgomote provenind de dedesubt. Ciuli urechile, dar auzi doar şiroitul urinei în closet.

Se târî până la divan şi se trânti pe el căscând: „Cât de amară e viaţa”.

La capătul câmpiei noaptea începea să dea primele semne că voia să plece. O fâşie de ceaţă densă ca vata se insinuase între şirurile de plopi care urmăreau cursul râului. Vârfurile întunecate ale copacilor se iveau ca vergile unor nave fantasmă.

Cristiano Zena gâfâia împingând roaba pe care era aşezat cadavrul Fabianei Ponticelli de-a lungul unei străduţe care traversa ogoarele pătate de bălţi.

Se orientă după memorie pentru că nu putea aprinde lanterna.

Pierduse o grămadă de vreme în garaj şi în curând se va crăpa de ziuă şi existau destule posibilităţi să se întâlnească cu cineva.

Ţărani. Muncitori care se duceau la carierele de pietriş şi treceau pe acolo ca să ajungă mai repede. Tineri pe motociclete de cros.

Trebuia să fii complet idiot ca să nu înţelegi că sub pătura aia era un corp uman.

Deci…

Deci nimic, dacă mă prinde, destinul care vrea aşa. O să spun că am fost eu. Şi aşa, când tata o să se trezească, o să înţeleagă cât de mult îl iubesc.

Începură să-i tremure braţele, iar până la râu mai avea un kilometru. Tricoul îi era ud leoarcă la subsuori şi pe spate.

Făcuse drumul ăla de mii de ori. Atunci când hotărâse să-şi facă o plută din canistre goale ca să facă rafting, când se ducea la pescuit cu Brânzilă, când pur şi simplu nu avea nimic de făcut.

Cine şi-ar fi putut imagina vreodată că îl va face împingând cadavrul Fabianei Ponticelli?

Dacă cel puţin Brânzilă ar fi fost acolo. Poate el ştia dacă taică-său şi Fabiana avuseseră o poveste secretă. Sau putea să-l întrebe pe Danilo. Dar dispăruse. Îl sunase de sute de ori pe celular. Era tot timpul închis. Iar acasă nu răspundea nimeni.

Se gândi din nou la convorbirea telefonică cu Brânzilă. Nu părea prea surprins de faptul că Rino era în comă.

Ştii cum e el, îşi spuse trecându-şi mâna pe fruntea brobonită de sudoare.

De-abia aştepta să-l vadă şi să-l îmbrăţişeze.

Aproape ajunsese. Vuietul apei reuşea să acopere zgomotul camioanelor care treceau cu viteză pe şosea.

Îşi scoase geacă, o înnodă în jurul taliei şi începu din nou să împingă. Cărarea, apropiindu-se de râu, se transformase încetul cu încetul într-o mocirlă şi mica roată a roabei aluneca şi se înfunda în mâl. Şi sub talpa adidaşilor se formaseră două grămăjoare de noroi foarte greu. În faţa lui, la câţiva zeci de metri se întindea o baltă care strălucea de la luminile centralei electrice. Copacii apăreau ca nişte piloni în mijlocul mării.

Cristiano nu-şi amintea că vreodată în viaţa lui să fi văzut râul ajuns până acolo.

Brânzilă stătea încă pe scaun. Avea frisoane şi durerea din umăr îi iradia în piept în valuri incandescente.

Strângea în mână cruciuliţa.

Reuşise să aţipească un moment, dar un coşmar oribil îl învăluise ca o pătură fetidă şi din fericire se trezise.

Televizorul dat la maxim îi huruia în cap, dar nu voia să-l dea mai încet. Prefera de o mie de ori vocile croncănitoare de la televizor decât pe cele din capul său.

Iar dacă închidea ochii, îi apărea Ramona goală, întinsă printre munţi, şi ciobanii şi soldăţeii urcându-se pe ea ca oile. O dorea cu atâta intensitate, că şi-ar fi dat o mână s-o aibă.

Şi mai era şi coşmarul teribil pe care-l avusese.

Era acoperit de o blană respingătoare şi făcea parte dintr-o haită de fiinţe întunecate care alergau într-un tunel negru. Bestii cu dinţii ascuţiţi, ochii roşii şi cozi lungi fără păr care se împingeau, ţipau şi se muşcau ca să ajungă primele la capătul tunelului.

Apoi intrau cu toţii într-o carcasă acoperită de larve oarbe, de miriapode, gândaci şi lipitori pe punctul de a exploda. Începeau să devoreze carnea putredă şi insectele. Mânca şi el fără să se sature vreodată.

„Câinii din Apocalipsă nu mănâncă şi nu lasă pe alţii să mănânce’, îi spunea la orfelinat sora Evelina.

Dar la un moment dat o lumină rece îl orbea şi în centrul razei luminoase figura filiformă a unei femei îi spunea: „Tu eşti Omul Hoit”.

„Cine? Eu?”

„Da, tu!” şi-l indica în timp ce toate fiinţele fugeau înspăimântate. „Tu eşti Omul Hoit.”

Şi apoi se trezise.

Dădu brusc un picior televizorului, care căzu de pe măsuţă, dar continuă să urle.

De ce dracu hotărâse Ramona să treacă prin pădure?

A greşit. Eu i-am spus-o. Nu-i vina mea dacă a trecut prin pădure.

Dacă ar fi luat-o pe centură, nu s-ar fi întâmplat nimic, el s-ar fi simţit acum bine şi Rino n-ar fi intrat în comă. Şi totul ar fi ca înainte.

„… Ca înainte", murmură Omul Hoit şi începu să-şi dea pumni în coapsă. *

Apa devenise prea înaltă. Cristiano Zena lăsase roaba şi, în timp ce târa cadavrul către râu, coborâseră zorii peste câmpie.

Nu întâlnise ţipenie de om. Avusese noroc, din cauza inundaţiei nimeni nu trecea pe acolo.

La ora asta, Beppe era probabil treaz şi cu siguranţă îl căuta.

În faţa lui, un gard lung de sârmă ruginită ieşea din apă. Deasupra stăteau cocoţaţi nişte corbi mari negri. În spate, albia râului era complet acoperită de apă. Cristiano puse un picior pe firul ruginit care dispăru complet în apă şi împinse cadavrul învelit în celofan dincolo de barieră.

Apa îi ajungea până la genunchi şi curentul începea să-l tragă.

La început se gândise să lege de corp nişte bolovani şi să-l scufunde, dar acum se convinsese că era mai bine să-l lase să fie dus de curent. Când îl vor găsi va fi departe şi nimeni nu va mai putea face legătura cu ei. Dacă era norocos, ar fi ajuns până la mare şi acolo ar fi fost rândul peştilor să termine treaba.

O privi pentru ultima oară pe Fabiana învelită în plasticul transparent.

Suspină. Nu-i era deloc milă de ea. Se simţea obosit, golit, redus la stadiul de animal. Singur.

Ca un asasin.

Simţea un dor sfâşietor pentru zilele în care se ducea să se joace la râu.

Închise ochii.

Lăsă să cadă corpul cum făcuse de atâtea ori cu ramuri de copac, imaginându-şi că erau nave sau galioane.

Când îi deschise, cadavrul era o insuliţă îndepărtată.

Până şi podul Sarea, lung de trei sute douăzeci şi trei de metri, proiectat de faimosul arhitect Hiro Itoya şi inaugurat în urmă cu câteva luni cu baloane, fanfare şi focuri de artificii, ieşise cam şifonat din furia furtunii.

Malul dinspre sud nu rezistase potopului şi pe sute de metri şoseaua fusese inundată de apele noroioase ale râului Forgese.

Echipe de muncitori se puseseră imediat pe treabă ca să reconstruiască malul în timp ce hidrofoarele sugeau apa şi o scuipau în râu, care părea să fiarbă ca şi cum o flacără ar fi ars pe fundul lui.

Traficul, împrăştiat pe toate drumurile câmpiei, încetinise până la a se împotmoli într-un blocaj imobil şi asurzitor.

Acum, la mai puţin de treizeci şi şase de ore de la furtună, o bandă fusese redeschisă şi coloana formată din tiruri care se îndreptau spre său veneau de la frontieră şi din maşini pline de navetişti înainta icnind, controlată de semafoare mobile şi de agenţi de la Poliţia stradală.

Exact în mijlocul podului, într-un Mercedes clasa S negru că penele unui condor se aflau soţii Baldi.

Rita Baldi, de treizeci şi unu de ani, era o femeiuşcă palidă şi slabă, îmbrăcată cu o pereche de jeans şi un tricou scurt care-i descoperea ombilicul semănând cu un tortellino şi o fâşie de burtă umflată de un prunc de şapte luni. În momentul acela îşi dădea cu ojă pe unghii şi din când în când privea, fără să-l vadă, cerul întunecat.

Vremea rea îşi făcuse din nou apariţia.

Vincenzo Baldi, de treizeci şi cinci de ani, părea o încrucişare între Brad Pitt şi o urechioaie brună, un mic liliac care trăieşte în Insula Crinului dotat cu enorme pavilioane auriculare. Barba nerasă se întindea până la ochelarii negri. Fuma aruncând norii de nicotină prin crăpătura geamului.

Erau în coadă de aproape două ore.

În faţa lor era un tir german care transporta îngrăşământ organic (bălegar de vacă) cine ştie unde. Sticluţa fosforescentă a deodorantului prinsă de gura de aer făcea ce putea, dar mirosul de excremente proaspete stagna în interiorul limuzinei.

Întâlnirea cu inginerul Bartolini era deja pierdută.

Bartolini studiase o soluţie, definitivă, zicea el, pentru a elimina umezeala care atacase, ca un blestem misterios, vila lor. Apa urca prin pereţii care se acopereau de mucegaiuri de diferite culori. Tencuiala crăpa şi cădea bucăţi, bucăţi. Mobilele se răsuceau şi hainele din sertare putrezeau. Soluţia, după părerea lui Bartolini, era aceea de a tăia orizontal toţi pereţii exteriori ai casei şi a introduce înăuntru o membrană impermeabilă, un brevet scandinav, în aşa fel încât să împiedice infiltrarea mortală a umezelii.

Coada făcuse să crească nervozitatea în maşină. De când se urcaseră, cei doi nu schimbaseră nici un cuvânt. *

De fapt, nu mai aveau un dialog mai lung de patru replici de o săptămână (se certaseră, dar nici unul dintre ei nu-şi mai aducea aminte exact pentru ce anume), aşa că Rita rămase uimită când Vincenzo spuse: „Am cumpărat o maşină nouă”.

Femeia avu nevoie de o clipă ca să-şi revină din surpriză, o clipă să-şi umezească gura şi să răspundă: „Ce? N-am înţeles”. Chiar dacă înţelesese foarte bine.

El îşi drese vocea şi repetă: „Am cumpărat o maşină nouă”.

Ea, cu pensula suspendată în aer: „Ce maşină?”

„Tot clasa S. Dar un model superior ăstuia. Tot pe benzină. Cu câţiva cai în plus. Cu ceva accesorii în plus.”

Rita Baldi trase aer în piept.

Prietena ei din copilărie Arianna Ronchi, care devenise parlamentar, îi povestea cum, graţie meseriei ăsteia, învăţase că, înainte de a răspunde impulsiv şi de a-i părea rău după aceea, era necesar să atingă un obiect şi să-şi descarce furia cum se face cu o baterie încărcată. Dar era în firea Ritei Baldi să răspundă instinctiv, aceeaşi fire care face ca porcul spinos să-şi

ridice acele când se apropie de el un animal de pradă. Aşa că nu se putu abţine: „De ce nu mi-ai spus?”

„Ce?”

Multe persoane au avut parte de neplăcuta experienţă că, după ce semnaseră pactul conjugal, să-şi dea seama că, omul de lângă ei — bărbat sau femeie — pe care până atunci îl consideraseră o fiinţă rafinată şi intuitivă, să se dovedească a fi un perfect idiot.

Ce-i de făcut în cazul ăsta?

În treizeci şi şase la sută din cazuri, conform unui recent sondaj, este chemat avocatul şi urmează despărţirea. Rita Baldi făcea parte din cei şaizeci şi patru la sută. Se adaptase, dar continua să se mire de idioţenia soţului ei.

„Că voiai să schimbi maşina! Asta când ai luat-o? Nici măcar de şase luni! De ce nu mi-ai spus?”

„De ce trebuie să-ţi spun orice lucru?”

Lucrul care o înnebunea de furie şi o făcea să-i vină un chef irezistibil de a sparge tot era că Vincenzo răspundea la o întrebare cu altă întrebare.

Rita respiră adânc şi cu o voce aparent placidă încercă din nou: „OK. Acum îţi explic de ce. Deci…” Altă respiraţie adâncă. „Pentru că de-abia ai cumpărat o motocicletă BMW. Apoi ai cumpărat un frigider danez pentru…” nu voia, dar nu putu să se abţină „vinurile tale de căcat. Apoi ai cumpărat ăla… Cum îi zice? Tractor pentru gazon. Apoi…”

El o întrerupse: „Şi? Care-i problema? Cine le plăteşte?”

„Nu tu. Dat fiind faptul că avem de plătit rate până în 2070. O să le plătească fiul tău şi poate fiul fiului tău…” Era prea furioasă ca să reuşească să exprime acest concept de microeconomie. „Spune-mi un lucru. Maşina asta nu merge bine? Ce-i lipseşte? E o porcărie? Atunci dacă-i o porcărie…” Dădu o lovitură cu tocul ascuţit al pantofilor Prada în instalaţia de aer condiţionat. Apoi alta în display-ul navigatorului.

Braţul stâng al lui Vincenzo Baldi ţâşni cu viteza ucigătoare a cozii scorpionului şi Rita fu lipită de spetează de o mână strânsă în jurul

carotidei. Doar în momentul ăla soţul ei întoarse capul şi zâmbi. Ochelarii de soare ascundeau două fisuri injectate de ură. „Dacă mai încerci o dată, te omor! Fii atentă că te omor.”

Iar ea, în clipa aia, ca un ied, un Bambi sau ce dracu’ o mai fi, începu să se agite, să urle, să se zbată, să bolborosească: „Bravo! Bravo! Omoară-mă! Omoară-mă! Omoară-mă pe mine şi pe fiul tău, nenor…” şi era pe punctul să-l insulte când un sănătos instinct de supravieţuire îi interzise să continue.

El îşi retrase mâna, iar ea, gâfâind, înşfăcă poşeta şi ieşi din maşină.

Vincenzo Baldi coborî geamul: „Vino-napoi. Unde te duci?”

Încă o întrebare.

Rita nu răspunse. Trecu printre maşinile aflate în coadă, depăşi un şir de conuri separatoare şi, sprijinindu-se de parapet, se aplecă peste pod.

Ştia că nu s-ar fi aruncat dedesubt. Chiar dacă îi făcea bine să-şi imagineze asta.

Micuţule, dacă m-aş arunca dedesubt, te-aş salva de un tată de căcat… Dar nu-ţi face griji, mai devreme sau mai târziu îl las, îi spuse fiului pe care-l purta în pântec.

Închise ochii şi-i deschise. Simţi un miros plăcut, de apă şi mâl, urcând din râul care părea să explodeze între malurile de ciment.

Privirea îi căzu pe resturile unor copaci care se opriseră în piciorul podului. Ramurile erau acoperite, ca pomul de Crăciun făcut dlfe un cerşetor, de pungi de plastic colorate. Alături se odihneau două răţuşte. Un mascul cu capul de un verde strălucitor şi o femelă în livreaua ei maronie. Cu siguranţă cele două păsări se împăcau bine. Stăteau pe o pungă mare, una lângă cealaltă, curăţându-şi senine penele…

„Ce-i?” izbucni.

Rita Baldi strânse ochii, protejându-i cu mâna de reflexul apei.

Nu reuşea să înţeleagă. Părea…

Scoase din poşetă o pereche de ochelari de vedere Dolce&Gabana (şi şi-i puse.

Cu un gest instinctiv îşi atinse locul în care creştea pruncul apoi începu să urle.

Omul Hoit putrezea.

În viaţa lui nu se simţise atât de rău. Nici măcar după ce se curentase. Atunci fusese străbătut de un foc, după care urmase întunericul.

Acum era altfel. Acum putrezea încet.

Stătea întins pe pat şi continua să-şi maseze burta tare şi întinsă ca o tobă.

Le simţea. Larvele de muscă se mişcau, se hrăneau cu carnea lui şi îi rodeau intestinele. Răul pleca de acolo şi iradia în tot corpul, până la firele de păr din cap şi la unghiile de la picioare.

Poate că trebuie să merg la spital.

Dar acolo i-ar fi pus o mulţime de întrebări, l-ar fi întrebat cum ajunsese în halul ăla, apoi l-ar fi obligat să rămână.

El cunoştea lumea. Lumea care vrea să ştie. Lumea care întreabă.

Ba chiar l-ar fi pus lângă Rino. Iar Rino ar fi deschis ochii, s-ar fi ridicat şi arătând cu degetul ar fi urlat: „EI a fost! El a fost! El a omorât-o pe fetiţă”.

Şi ajungi la închisoare unde noaptea te prind şi te…

La gândul că ar putea ajunge la închisoare o lamă de durere fierbinte îi străpunse umărul şi dădu drumul la mii de scântei în sus pe gât şi în cap. Simţi cum durerea ţâşnea din carnea să infectată, traversa salteaua udă leoarcă de sudoare, intra în picioarele patului, se răspândea pe podea şi pe pereţi, printre cărămizi, în fundaţie, prin ţevi, în pământul negru şi de acolo în rădăcinile copacilor care se uscau şi-şi pierdeau frunzele şi se zbârceau în tăcere.

Omul Hoit îşi puse pe burtă cruciuliţa pe care i-o dăduse Riky, trimisul lui Dumnezeu, şi i se păru că simte puţină alinare.

Se ridică, se târî în baie şi se uită în oglindă.

Capul morţii transpărea sub pielea feţei. Ridică gluga halatului de baie şi chipul său osos dispăru învăluit de umbre. Doar ochii lucitori şi striaţi de sânge şi dinţii gălbejiţi se iveau că suspendaţi în gol.

Ăla era chipul morţii. Şi când va ieşi afară din cadavrul său va zâmbi cum făcea în momentul ăsta.

Când era mic avusese meningită şi febra urcase la peste patruzeci de grade.

„E un miracol că n-ai murit. Trebuie să-i mulţumeşti lui Dumnezeu”, îi spuneau călugăriţele.

A avut o febră atât de mare, că l-au cufundat în fântâna arteziană din faţa orfelinatului. Îşi amintea că în bazin erau nişte ţipari şi că apa fierbea şi ţiparii fierseseră şi deveniseră albi.

Dar poate că nu era adevărat.

Îşi amintea şi de aspirină care se topeşte în apă. Asta era adevărat.

O văzu în faţa lui. Un enorm disc alb care pluteşte în pahar şi se consumă transformându-se în bule, în stropi, în fâsâit.

Voia aspirina care se topeşte. Ar fi dat tot ce avea ca să-i simtă gustul sărat pe limba uscată.

Se duse în bucătărie. Pe dulap era un borcan de marmeladă plin cu cenţi şi jumătăţi de euro. Avea bani să-şi cumpere aspirina.

Problema era ieşitul din casă. Doar la gândul că se va întâlni cu lumea, avea senzaţia că se îneacă, că este apucat de mii de mâini şi tras pe fundul oceanului.

(. Dacă nu iei aspirină, mori)

În primul moment nu recunoscu vocea. Apoi zâmbi.

Cristiano.

Era vocea lui Cristiano.

De cât timp nu se mai gândea la el? Cum de-l uitase? Era cel mai bun prieten al lui, singurul prieten adevărat.

Un junghi, mai dureros decât răul pe care-l simţea în corp, îi prinse inima şi ceva dur şi ascuţit i se înfipse în gât.

Fusese de ajuns o noapte şi totul se schimbase.

{Ce-ai făcut!) *

(Ce-ai pus la cale?)

N-am fost eu. A fost Dumnezeu. Eu chiar nu voiam. Vă jur, eu nu voiam. Dumnezeu m-a pus să fac lucrurile alea. Eu n-am nici un amestec.

„Totul s-a schimbat”, zise şi simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

Se gândi la turele pe care le făcea cu Cristiano în centrul comercial, la plimbările pe malul râului, la serile în care mâncau pizza uitându-se la televizor cu Rino şi Danilo.

N-o să mai fie nimic din toate astea. *

El nu mai era Brânzilă. El era acum Omul Hoit.

Gemând, luă pe el o pereche de pantaloni, un pulover cu gâtul înalt, pelerina de ploaie, fularul şi-şi trase pe cap o căciulă cu pompon.

(Trebuie să mergi drept la farmacie, să cumperi aspirină şi să te întorci foarte repede acasă. Dacă faci aşa, n-o să ţi se întâmple nimic)

Înşfacă un pumn de monede din borcan, îşi făcu cruce, se apropie de ieşire şi deschise uşa infernului.

„Dar ce-i cu traficul ăsta? Nu înţeleg”, pufnea Beppe Trecca la volanul maşinii sale. Cristiano, cu gluga de la bluză de trening trasă pe frunte şi braţele încrucişate, de-abia îl auzea pe asistentul social.

Somnoros, privea pe geam fabricile, curţile şi gardurile lungi pe marginea străzii.

Făceau cinci metri şi se opreau. Teribil. Erau pe şosea şi într-o jumătate de oră reuşiseră să facă vreo jumătate de kilometru.

Trecca lovi iritat volanul cu pumnul. „S-o fi întâmplat ceva! Un accident. Nu-i normal aşa un trafic.”

Cristiano îl observă cu coada ochiului. Nu-l văzuse niciodată aşa de nervos.

Închise pleoapele şi îşi sprijini capul de geam.

Cine ştie de ce nu m-a trimis încă la judecător?

Se simţea prea obosit ca să-şi răspundă. Ar fi vrut să doarmă alte douăsprezece ore. Când se gândea că se întoarce la taică-său şi o să-l vadă în patul ăla îi venea să moară.

La gândul că soarele răsărea şi apunea, că lumea stătea în coadă cu maşina, că cineva putea arunca o bombă atomică, că Isus Cristos se putea întoarce pe pământ şi că infirmierii puteau să-şi bată joc de tatăl lui, puteau să râdă de el, în timp ce era acolo, întins ca o marionetă, i se făcea rău şi simţea o asemenea furie, că începeau să-l mănânce palmele.

Dacă descopăr că cineva îşi bate joc de el, îl omor, jur pe Dumnezeu că îl omor.

„învaţă să dormi iepureşte, Cristiano. În somn eşti mai uşor de ţepuit…” îi spusese taică-său în noaptea în care-l trimisese să omoare câinele lui Castardin. I se părea că trecuse un secol de atunci.

Nu, nu putea să meargă să-l vadă.

Voia să se întoarcă acasă şi să înceapă să caute inelul cu cap de mort. După ce aruncase cadavrul în râu, Cristiano se întorsese acasă şi, în timp ce Trecca dormea, începuse să-l caute.

Răscolise tot garajul şi nu-l găsise nici măcar atunci când curăţise furgonetă.

Nu era.

Căutase în geaca şi în pantalonii cu care tatăl său fusese îmbrăcat.

Nici acolo.

Poate că mai era în pădure!

Amprentele tatălui său pe blestematul ăla de inel erau singurul indiciu care putea să-I lege de moartea Fabianei.,

Ascultă, şi dacă am lua-o pe strada Borromeo? Poate…”

Cristiano se prefăcu că doarme. Cât timp stăteau în coadă nu erau la spital.

„Vine Trecca, repede, scoateMonopoly.”

Imaginea tatălui său, care aranja în grabă căsuţele şi banii pe cartonul de joc în timp ce Trecca îşi parcă maşina, îi rămase imprimată pe ecranul pleoapelor şi un zâmbet uşor îi încreţi buzele.

Un lucru pe care Cristiano nu reuşea deloc să-l înţeleagă era de ce ăla se agita atâta pentru el.

Eu pentru el n-aş face nimic.

Îl luase de la spital, îl dusese acasă, îşi nenorocise spatele dormind pe divan şi acum îl însoţea din nou la tatăl său.

„Nimeni nu face nimic pentru nimeni. Priveşte în spatele gesturilor, Cristiano.” Asta îl învăţase Rino.

Şi totuşi avea senzaţia că Beppe Trecca n-ar fi primit un premiu la sfârşitul lunii pentru că se ocupase de el.

Poate că-i sunt simpatic.

În orice caz, în câteva zile, dacă taică-său nu se trezea, judecătorul l-ar fi aruncat într-o casă de copii sau la vreo cretină de asistentă maternală.

Trebuia să-l găsească cât mai repede pe Danilo. Putea să-l adopte el, cel puţin până când tatăl ieşea din comă.

Numai să reuşesc să-l găsesc.

Şi dacă nu-l lăsau să se ducă la Danilo, o să fugă de-acasă.

Beppe Trecca avea o nevoie disperată de o cafea.

„Dar ce-i cu traficul ăsta? Nu înţeleg”, spuse fără să aştepte nici un răspuns de la Cristiano.

La circa un kilometru se afla un bar, dar cu coada aia… Nu reuşea nici măcar să înţeleagă cât ar fi făcut până acolo.

Asistentul social dădu un pumn supărat în volan. „Trebuie să se fi întâmplat ceva! Un accident. Nu-i normal traficul ăsta.”

În afară de cafea ar fi fot perfect un masaj. Arcurile divanului desfundat îi distruseseră spatele.

Ce noapte infernală petrecuse. Mult prea frig. În plus, huruitul camioanelor pe şosea. Când închideai ochii aveai senzaţia că te aflai în mijlocul unuia din refugiile de pe autostradă.

Îl observă pe Cristiano cu coada ochiului.

Se ascunsese în glugă şi părea că doarme.

Acum ar fi fost momentul perfect să-i spună tot.

„Ascultă, Cristiano, trebuie să-ţi spun ceva. Danilo a murit într-un accident de maşină.” Ei bine, ştii ce fac? Îi spun mai încolo.

În ziua aia trebuia să-l sune şi pe judecătorul pentru minori. Poate reuşea să-l convingă să mai aştepte puţin. Vreo două zile.

Până când Ida ar fi uitat de el.

Dar lui cât timp îi trebuia s-o uite?

Trecuse o zi fără s-o vadă şi s-o audă, dar i se părea un an. Înainte se vedeau tot timpul. O dată pe săptămână mergeau la cumpărături la supermarket. Şi Ida nu-l lăsa să-şi cumpere porcăriile alea congelate.

Apoi el o însoţea să ia copiii de la piscină. Iar dacă se întâmpla să nu se vadă două zile la rând, îşi telefonau. Era cea mai bună prietenă a lui.

Femeie vieţii mele.

Continua să se gândească obsesiv la ei doi făcând dragoste în camper. La mirosul plăcut al pielii ei. La părul ei moale. La cât de tare o simţise tremurând în braţele lui. Fusese cel mai frumos moment din viaţa sa. Pentru prima oară se comportase ca un bărbat. Luase în mână vieţile lor şi fusese gata să-şi asume întreaga responsabilitate.

Brusc, înţelesese ce însemna să trăieşti cu-adevărat.

Dar acum, în starea disperată în care se afla, ar fi şters noaptea aceea şi s-ar fi întors la timpul în care erau doar prieteni. Pe vremea în care se minţea pe sine însuşi.

Privi în jur.

În dreapta se aflaTruffarelli, un mare magazin de obiecte sanitare.

Acolo fusese cu ea să aleagă gresia pentru WC-ul din casă de vacanţă cumpărată de Mărio.

Fiecare lucru din zona aia blestemat îi amintea de ea.

Gata!

Trebuia să plece. Departe. În Burkina Faso să sape fântâni arteziene. Era singurul lucru de făcut. Odată rezolvată situaţia lui Cristiano, şi-ar fi dat demisia şi ar fi plecat.

Ajunsese uşor până la farmacie.

Nimeni nu se uitase la el. Sau, dacă o făcuseră, Omul Hoit nu băgase de seamă, pentru că îşi ţinuse privirea în pământ.

Vechea farmacie Molinari, cu crucea de neon care se aprindea şi se stingea, cu bustul omului maro acoperit de bandaje şi afişele publicitare pentru creme antirid era acolo în faţa lui.

Acum trebuia doar să intre, să ceară aspirină, să plătească şi să fugă.

Omul Hoit se scărpina pe faţă, îşi strângea gura şi-şi dădea pumni în picior.

Nu se hotăra dacă să intre sau nu. Farmacistul ăla era nebun, complet dus cu pluta. Era convins, cine ştie de ce, că el era un microbist pătimaş al echipei Juventus.

Omul Hoit detesta nebunii, tipii ciudaţi, anormalii. Iar de fotbal îi era scârbă.

Nu i se întâmpla prea des să meargă la farmacie, dar de fiecare dată individul ăla, un tip slăbuţ cu câteva fire de păr pe cap şi bărbiţă, se apuca

să-i vorbească despre jucători pe care el nu-i cunoştea şi despre clasament şi odată îl invitase să meargă la Torino să vadă<tan meci din Champions.

„Haide, haide, vino, suntem un grup de sturlubatici. Ne distrăm. Se merge cu autocarul.”

Problema Omului Hoit era că, dacă cineva îi spunea ceva despre el care nu era adevărat, nu reuşea să-l contrazică. Îi era ruşine.

Şi atunci când acceptase să urmeze un curs de yoga o făcuse pentru că un coleg de la firma de construcţii unde lucra spusese că era sigur că îi va plăcea.

Deci se trezise într-un autocar ticsit de microbişti alb-negri care se îndreptau spre stadion. Când coborâseră din autocar, Omul Hoit se prefăcuse că merge la toaletă, se ascunsese în spatele unui furgon al poliţiei şi se urcase din nou în autocar doar la sfârşitul meciului.

Dar dacă acum intra în farmacie şi ăla îl obliga iarăşi să meargă la stadion?

Omul Hoit se aşeză pe o bancă fără să ştie ce să facă. Avea nevoie de aspirină aia.

Putea să meargă la farmacia de la gară. Era departe şi trebuia să ia scuterul, dar oricum era mai bine decât să trebuiască să-nfrunte lumea.

Voia să se întoarcă acasă când din Buricul Cărnii, de pe cealaltă parte a străzii, ieşiră două femei care se opriră în faţa farmaciei.

Aveau vreo şaizeci de ani. Una era înaltă şi slabă ca o călugăriţă, Mantis religiosa., cealaltă era mică şi verde ca o broască. Broasca trăgea după ea un patruped care semăna cu diavolul tasmanian.

Omul Hoit le vedea discutând animat în faţa vitrinei farmaciei. Dacă se hotărau să intre, farmacistul va fi prea ocupat ca să mai vorbească cu el.

În sfârşit, călugăriţa împinse uşa de sticlă şi cele două femei dispărură în farmacie.

Omul Hoit se ridică şi intră şi el şchiopătând. Se ascunse în spatele unui raft rotitor de produse pentru picioare.

În afară de nebun mai servea o doamnă în vârstă cu halat alb care citea reţetele şi le ştampila violent. Ei trebuia să-i ceară aspirina.

La coadă, în afara celor două femei, mai stătea un bătrân cu şapcă şi un copil.

Omul Hoit, ţinând strâns monedele în mână, începu să repete în şoaptă ceea ce voia să spună: „Salut. Bună ziua. Îmi daţi, vă rog, aspirina care se topeşte-n apă? Mulţumesc. Cât face?”

În timpul ăsta cele două femei, la mai puţin de jumătate de metru, vorbeau în şoaptă ca două conspiratoare.

„Deci m-a sunat acum cinci minute…”, zicea broasca şi-i arăta celularul prietenei sale ca pentru a dovedi că nu spunea gogoşi.

Cea înaltă şi pe jumătate cheală se încruntă o clipă: „Dar n-am înţeles, unde-i bărbatu-tău acum?”

„Pe pod! E-acolo de două ore. Circulaţia e complet blocată.”

„Şi ce ţi-a spus exact?”

„Matilde, de ce trebuie să-ţi repet fiecare lucru de o sută de ori? Iei sau nu medicamentul pentru cap pe care ţi l-a prescris medicul?”

„Sigur că-l iau”, tăie scurt prăjina, nerăbdătoare. „îmi spui ce ţi-a spus? Ţi-a spus chiar aşa, că este un cadavru sub pod?”

„Exact. Chiar aşa. Ascultă, Matilde dragă, de ce nu faci ceva? De ce nu iei un taxi şi te duci să vezi? Aşa înţelegi mai bine totul.”

„De fapt, cu tine nu se poate discuta!” ar fi vrut să-i răspundă călugăriţa, dar reuşi să spună doar „De fă…” pentru că un bărbat cu o pelerină de ploaie pe el, agăţat de raftul rotitor cu produse de la doctor Scholl’s i se prăbuşi peste degetul mare de la picior şi femeia începu să urle în parte de spaimă, în parte de durere. Omul cu pelerina încerca să se ridice de jos, dar ca un elan pe un covor de bile reuşea doar să alunece şi să calce pe produse pentru bătături şi tălpi antitranspiraţie cu mentol şi când în sfârşit reuşi să stea în picioare, şchiopătând, hohotind, răgind ca un măgar într-un abator, se lansă către uşa de sticlă a farmaciei şi dispăru.

„Nu vă supăraţi, ce s-a întâmplat?” îl întrebă Beppe Trecca pe un camionagiu care coborâse dintr-un tir lung şi galben şi fumă o ţigară.

Omul dădu afară fumul şi spuse cu o voce plictisită, ca şi cum i s-ar fi întâmplat deja de mii de ori: „Se pare că au găsit un mort în râu”.

Cristiano, care mai încerca încă să aţipească, tresări ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Simţi un fior în ceafă, subsuorile i se răciră şi obrajii îi luară foc.

Închise şi deschise ochii. Căscă gura. Încercă să asculte 5e-şi spuneau Beppe şi camionagiul, dar un huruit în urechi îl împiedica să audă.

Reuşi doar să prindă o frază a camionagiului: „în asemenea cazuri blochează totul până la sosirea magistratului”.

Deci găsiseră trupul Fabianei.

Imediat.

Conform previziunilor sale trebuia să ajungă la mare şi acolo să fie mâncat de peşti, dar după nici patru ore, fusese găsit la un scuipat de casa lui.

Încercă să înghită fără să reuşească. Trebuia să vomeze. Ieşi din maşină, îşi sprijini mâinile de capota caldă şi îşi lăsă capul în jos.

(Credeai într-adevăr că, prin miracol, corpul va dispărea.?)

Trebuia să-l îngrop.

(’Credeai într-adevăr că Dumnezeu sau zâna cea bună te-arfi ajutat pentru că îţi salvai tatăl?)

Trebuia să-l arunc în ciment.

(De când ai intrat în pădure şi ai hotărât…)

Trebuia să-l topesc în acid. Trebuia să-l carbonizez.

(Ai devenit…)

Cunoştea cuvântul COMPLICE.

Trebuia s-o tai în mii de bucăţi şi s-o dau de mâncare la porci, la câini.

(Tu eşti mai vinovat decât el).

„Cristiano?” Beppe Trecca îl striga.

(Tu eşti mai rău decât el.)

„Cristiano?”

(O să te prindă. Într-o clipă o să te prindă. S-a terminat cu tine)

„Cristiano, răspunde-mi? Ce-ai păţit?”

Îşi ridică buza superioară şi mârâi: „Ce, dracu’, vrei, hî?” Strânse pumnii simţind dintr-odată o nevoie irezistibilă de a zdrobi mutra căcatului ăla.

Speriat, asistentul social făcu un pas înapoi şi-şi trase capul între umeri. „Nimic. Eşti alb la faţa ca un cearşaf. Ţi s-a întâmplat ceva? Te simţi rău?”

Din adâncul pieptului îi ieşi un gâlgâit şi-apoi, scuipând, reuşi să spună: „Nu mă fute la cap! Ce dracu-ţi pasă ţie de cum mă simt? Cine dracu’ eşti tu? Şi ce puia mea vrei de la mine?” În timp ce spunea toate astea îşi dădu seama că în jurul lor se formase un grup de automobilişti curioşi, care coborâseră din maşinile încolonate, convinşi că asistă la clasica scenă a unui tată care se ceartă cu fiul adolescent. Cine ştie, poate sperau să se ia la bătaie.

Cât ar fi vrut să aibă o rangă ca să le spargă la toţi capetele lor de căcat. Aşa cel puţin, înainte de a ajunge pentru tot restul vieţii în închisoare, făcea un măcel.

Pe ăştia i-am omorât eu. Cu mâinile mele. Când o să te trezeşti — dacă te mai trezeşti vreodată, ticălosule — o să vedem cine a omorât mai mulţi, javră nenorocită ce eşti.

Trecca se apropie. „Cristiano! Ascultă…”

Dar Cristiano Zena nu asculta. Se uita la cer, la norii maronii care pluteau atât de jos că ar fi putut să-i atingă cu vârful degetelor, la norii aceia care în curând ar fi revărsat altă apă peste lumea asta de căcat, şi simţi că pluteşte, ca şi cum brusc extratereştrii l-ar fi absorbit în spaţiu. Se clătină ameţit, ridică braţele spre nori, îşi lăsă capul pe spate şi îşi imagină că dă

afară tot, toată întunecimea aia pe care o avea în el, furia aceea întunecată, frica, senzaţia că nu conta nici cât negru sub unghie, că este cel mai ghinionist om de pe planetă, cea mai singură şi mai disperată fiinţă de pe lume. Afară. Da, afară. Trebuia să scuipe toate gândurile, toate spaimele, totul. Şi să se transforme într-un câine negru. Un câine negru, un câine fără creier, care alerga întinzându-şi labele, încovoindu-şi spinarea, ridicându-şi coadă. Atingea uşor pământul şi imediat se destindea perfect ca un înger.

„Ca un înger…" îi scăpă, apoi îi privi cu un zâmbet ciudat pe Beppe, pe camionagiul cu vesta de piele, pe automobiliştii care păreau nişte manechine şi în spatele lor, dincolo de şosea, o fâşie verde de buruieni care împărţea două terenuri arate şi pe care ar fi putut alerga mereu până când ar fi ajuns acolo unde va fi liber. Liber.

Îl privi din nou pe Trecca şi apoi începu să alerge spre câmpie şi, cu un salt incredibil, sări peste bară de protecţie şi pentru o clipă infinită i se păru că zboară.

Ploaia şiroia pe umbrelele a sute de curioşi care se strânseseră pe pod şi pe maluri, şiroia pe farurile argintate care trimiteau raze (de lumină aseptică pe undele negre ale râului şi pe celofanul care ascundea cadavrul, şiroia pe impermeabilele agenţilor de la poliţia stradală, şiroia pe un cort, ridicat la repezeală, exact acolo unde Rita Baldi văzuse prima cadavrul, şiroia pe maşinile poliţiei şi camioanele pompierilor, şiroia pe jeepul scafandrilor şi pe microbuzele televiziunilor locale şi pe pelerină galbenă a Omului Hoit.

Era acolo, înghesuit în mulţimea care se urcase pe pod.

Cincizeci de metri mai jos, o ambarcaţiune roşie se lupta cu vârtejurile apei încercând să ajungă la trupul învelit în plastic.

Privirea Omului Hoit se mută de la râul întunecat, la malurile pe care stăteau înghesuite o mulţime de umbrele, de acolo alunecă pe şoseaua complet acoperită de maşinile oprite şi pe poliţiştii uzi leoarcă, se ridică spre cer unde un elicopter bâzâia şi în sfârşit se aşeză pe mâinile lui tremurânde.

Mâinile care produseseră toate astea…

Atunci când o furnică găseşte cadavrul unui şoarece nu ţine descoperirea pentru ea. Primul lucru pe care-l face este să alerge ca o nebună la muşuroi şi să-i avertizeze pe toţi: „Veniţi! Veniţi! Nici nu ştiţi ce am găsit!”

O jumătate de oră mai târziu, carcasa este complet acoperită defurnici.

Exact acelaşi lucru se întâmplă şi la oameni.

Dacă el n-ar fi ucis-o pe fată, acum toate persoanele alea ar fi fost acasă la ele. Şi nu căţărate pe pod, îngheţând în ploaie ca să vadă ce făcuse el.

Şi coada aia de maşini de zece kilometri o făcuse el. Farurile le adusese el. Şi pe carabinieri îi făcuse să vină el. El va face nişte persoane să se aşeze la o masă să scrie despre el.

Dar lucrul cel mai incredibil era că nimeni nu putea să-şi imagineze că în mijlocul lor se afla cel căruia Dumnezeu îi comandase să o facă.

Îl vedeţi pe ăla? Sărmanul ăla şchiop pe care voi îl consideraţi un căcat? Doamnelor şi domnilor, el a fost. Lui i-a încredinţat Dumnezeu misiunea.

Şi toţi aplaudă.

„Bravo! Bravo! Ferice de tine!”

Chestia asta era foarte frumoasă. Foarte frumoasă într-adevăr.

Omul Hoit îşi aduse aminte că odată Duccio Pinelli, un sudor care lucra la Euroedil în echipa lor, îi povestise lui Rino că la optşpe ani, după ce se îmbătase criţă la pub, lovise un biciclist pe stradă care ducea la Borgognano. La locul accidentului veniseră ambulanţele şi poliţia, iar strada, exact ca acum, rămăsese blocată o grămadă de timp şi se formase o coadă lungă de zece kilometri.

„Ăla a fost lucrul cel mai important pe care l-am făcut în viaţa mea”, explicase. „Ştii câtă lume se află într-o coadă de maşini de zece kilometri? Mii de persoane. Vă daţi seama că mii de persoane au pierdut patru ore din viaţă din cauza mea? Au pierdut întâlniri, au ajuns târziu la muncă şi cine ştie câte posibilităţi incredibile au pierdut. Eu le-am schimbat destinul.

Începând cu biciclistul şi familia sa. Nu, «important» nu e cuvântul potrivit. «Important» pare să fie un lucru frumos. Există un alt cuvânt mai potrivit, dar nu-mi vine. Îl am pe limbă…”

„Relevant?” îi sugerase Rino, pe jumătate beat.

„Bravo! Relevant! Eu în toată viaţa mea oi fi schimbat destinul la două-trei persoane cel mult. Dar în ziua accidentului l-am schimbat la mii de persoane.” Rămăsese în tăcere multă vreme cu privirea aţintită în gol. Şi apoi pe neaşteptate adăugase: „Poate cuiva chiar în bine, cine poate ştii. Poate pentru cele patru ore de întârziere două persoane au avut posibilitatea să se întâlnească, să se cunoască şi să se iubească.” Apoi se întinsese şi încheiase discuţia spunând: „Da, acela a fost momentul cel mai relevant din viaţa mea”.

Iar acum şi Omul Hoit făcuse un lucru important. De o mie de ori mai important decât cel al lui Duccio Pinelli.

Lucrul acesta va ajunge pe prima pagină a ziarelor, poate chiar la televizor.

Cristiano Zena şedea pe carcasa unui Fiat 127 ars şi privea în ploaie sute de pescăruşi, cu aripile întinse, învârtindu-se în lungi spirale deasupra unui crater plin ochi cu gunoaie.

Mii de tone de gunoaie aburinde pe care benchetuiau ciori şi pescăruşi şi pe care se căţărau screpere şi camioane.

Se trezise în faţa lor. Brusc.

După ce sărise de pe şosea, alergase ca un nebun printre ogoare, trecuse pe lângă hale şi garduri şi-l lătraseră câini în lanţ, la un moment dat privise cerul şi văzuse pescăruşii rotindu-se ca nişte ulii care descoperiseră un animal mort. Mersese înainte, apăsându-şi spliîia cu mâna, cu capul aplecat, urmărind terenul acoperit de buruieni şi pietre până când i se ivi în faţă craterul acela circular mare de aproape un kilometru.

Tot rahatul ajunge aici.

Îşi aprinse ultima ţigară din pachetul pe care-l ţinea în buzunar deja de o săptămână şi trase adânc în piept fără să simtă nici o plăcere.

Se întoarse. Prin ferestrele fără sticlă văzu că din soare mai rămăsese doar un cerc violet.

La ora asta poliţia a început deja să-l caute pe asasin.

La gândul că sute de persoane încercau să înţeleagă cine o putuse omorî pe Fabiana simţea că se sufocă.

De fapt se simţea aşa de când telefonul tatălui său îl trezise în plină noapte. Nu mai reuşea să respire cu toţi plămânii şi chiar dacă îşi deschidea pieptul şi inspiră puternic nu şi-i umplea niciodată complet cu aer.

Brusc îşi aminti de o piranha pe care o văzuse la magazinul de animale de la centrul comercial.

Era un animal frumos cu burta roşie. Mare cât un păstrăv de două porţii. Trei, patru sute de grame.

Lui Cristian nu-i plăceau absolut deloc piranha. Stau imobili în centrul acvariului şi nu fac nimic. Nu există peşte mai plictisitor.

Iar ăla era de-a dreptul cretin, cu mutra aia inexpresivă, dinţişorii strâmbi care-i ieşeau din gură şi ochii negri ca smoala. Îl puseseră într-un vas prea strâmt, împreună cu o mare broască-ţestoasă acvatică, din alea verzi cu pete portocalii pe cap. Din alea pe care lumea le ţine în covăţele cu un mic palmier de plastic până când se plictiseşte de ele şi le aruncă-n budă.

Ei bine, pe broscuţele acvatice trebuie să le laşi în pace. Sunt animale încăpăţânate. Cu sânge rece. Nu mor niciodată. Animale tropicale obişnuite să trăiască în apă caldă, dar stau foarte bine şi în apă rece, unde devin mari cât nişte tigăi. Iar în natură există puţine animale mai vorace şi mai agresive decât broaştele-ţestoase acvatice. Mai ceva decât crocodilii, care sunt voraci şi ei, dar după ce s-au săturat se retrag pe mal şi poţi să-i loveşti cu piciorul că nici nu te bagă în seamă. În schimb, ţestoaselor le este tot timpul foame.

Ei bine, piranha şi broasca-ţestoasă stăteau într-un mic acvariu în magazinul de animale de la centrul comercial. Ţestoasa dădea din labe, ca şi cum n-ar fi ştiut să înoate, îşi întindea gâtul şi, ŢAC, muşca cu gura ei ascuţită aripile piranhei. Îi mâncase deja jumătate din coadă, iar din aripile laterale mai rămăseseră două cioate.

Văzând ce făcea monstrul ăla, Cristiano alergase la proprietara magazinului să-i spună. Dar ea îl privi cu aceeaşi atenţie cu care se uita la borcanele de hrană pentru peştişorii roşii.

Cristiano s-a întors la acvariu unde ţestoasa continua să masacreze pirahna, care acceptă tortura cu o răbdare şi o resemnare ce-ţi întorcea stomacul pe dos.

Dar la un moment dat, ţestoasa, după ce atacase aripa, luase în vizor operculul branhial. O lovitură. Încă una. Şi în sfârşit îşi înfundase fălcile în branhia plină de sânge. Bazinul se umpluse de un nor roşu care amestecându-se cu apa devenise trandafiriu. Şi sângele ajunsese în contact cu nasul piranhei. Ochii i se aprinseseră ca ecranul unui computer şi peştele începuse să freamăte, să se excite, exact cum ar face un rechin pentru sângele prăzii, dar nu era sângele prăzii, ci propriul său sânge şi, pe neaşteptate, piranha ţâşnise descoperind un şir de dinţi ascuţiţi şi sfâşiase gâtul ţestoasei cu aceeaşi uşurinţă cu care se deşiră un ciorap.

Cristiano reuşise să scoată, cu o mică plasă (n-ar fi vârât mâna înăuntru pentru nimic în lume), reptila din vas înainte ca piranha să o omoare şi o aruncase într-altul plin cu mici peşti neon. Ţestoasa, aproape moartă, se repezise la peştişori şi îi înghiţea întregi, dar cei vii încă ieşeau afară prin gaura din gât.

Cristiano Zena se simţea în clipa aceea exact ca pirahna de la centrul comercial, atacat din toate părţile. Şi când în sfârşit ar fi simţit mirosul sângelui, al propriului sânge, ar fi ţâşnit şi ar fi făcut un măcel.

Aruncă pe jos chiştocul şi îl strivi cu talpa pantofului.

Şi dacă m-a văzut cineva?

Pe neaşteptate i se păru că nu mai este chiar atât de sigur că nu-l văzuse nimeni când aruncase cadavrul în râu. Era suficient un pescar, o persoană oarecare, chiar şi la sute de metri, şi era gata cu el.

Cristiano îşi şterse fruntea cu mâna. Era transpirat şi se simţea rău.

O să mă găsească. O să mă găsească cu siguranţă.

Aşteaptă!

Aşteaptă! Aşteaptă o clipă, la dracu'! N-ai omorât-o tu! Ce te-a apucat.? N-ai omorât-o tu! N-ai fost tu! Tu n-ai făcut nimic. Tu ai făcut ce ar fi făcut orice fiu. (

„Orice fiu ar face ca mine", mormăi Cristiano cu mâna la gură. „O să înţeleagă."

Da' ce să înţeleagă… Eu o să ajung la închisoare pentru totdeauna.

„De ce…? La naiba!" Se ridică brusc şi în timp ce lovea cu piciorul în portiera desfundată a Fiatului 127, celularul începu să sune. Îl scoase din buzunar sperând că era Danilo. Dar era Trecca…

Îl lăsă să sune şi după vreo zece sunete încetă şi atunci el îl sună din nou pe Danilo. Celularul, ca de obicei, era închis. Încercă acasă.

Era liber. Sună, suna şi nu răspundea nimeni.

Tocmai voia să închidă când pe neaşteptate se auzi o voce de femeie: „Da, alo?"

„Alo…" răspunse Cristiano uimit.

„Cine-i?"

„Sunt Cristiano…"

O clipă de tăcere, apoi: „Eşti fiul lui Rino?"

Cristiano recunoscu vocea. Era a Teresei, soţia lui Danilo. „Da… Pot să vorbesc cu Danilo?"

Din nou tăcere, apoi Teresa, cu o voce stinsă, spuse: „Nu ştii nimic?"

„Ce?"

„Nu ţi-a spus nimeni?"

„Nu. Ce?"

„Danilo… Danilo a plecat."

„Cum a plecat? Unde a plecat?"

„A avut un teribil accident de maşină. A derapat şi s-a izbit de un zid şi…"

Nu, nu putea fi… „A murit? N-am înţeles, a murit?”

„Da. A murit. Îmi pare rău…”

„Dar de ce a murit?”

„Se pare că era beat. A derapat…” Vocea Teresei părea că iese dintr-un tunel.

Cristiano îşi luă celularul de la ureche şi coborî braţul. Termină conversaţia fixând pescăruşii în cer, gunoaiele, coloanele de fum negru.

Danilo murise.

Că inima lui Cristiano.

Care nu mai simţea nimic. Absolut nimic.

Nu-i păsa chiar deloc că Danilo, unchiul său adoptiv, grăsanul de Danilo, murise izbindu-se de un zid.

Singurul lucru la care reuşea să se gândească era că acum se afla cu adevărat în căcat.

Trebuie să jug. Trebuie să-l găsesc pe Brânzilă şi trebuie să fugim.

Dar mai întâi trebuie să-i explic lui tata.

Pe râu, la câţiva kilometri distanţă, ambarcaţiunea carabinierilor reuşise să se apropie de cadavru.

Mulţimea tăcuse brusc şi se auzea doar ropotul ploii care cădea pe umbrele, zumzetul becurilor incandescente din care se ridicau spirale de vapori şi vuietul râului.

Un scafandru, cu un costum de cauciuc aderent şi un colac de salvare se aruncă în apă legat de ambarcaţiune. O clipă păru că un vârtej îl prinde şi trage la fund, dar apoi fu scuipat afară şi reuşi să se lase dus de curent până la copacul în care se prinsese cadavrul. Luă în braţe balotul şi fu tras cu greutate în barcă.

De pe maluri şi de pe pod porni un ropot de aplauze care se pierdu în zgomotul râului.

Omul Hoit, aplecat peste parapet, se scărpina până la sânge pe gât.

Ramona.

Cine fusese? Cine o învelise în folia de plastic şi o aruncase în râu?

Nu poate fi Dumnezeu. El nu-şi murdăreşte mâinile.

Dumnezeu îi pune totdeauna pe alţii să facă lucrurile, el comandă şi cineva se străduieşte să execute.

De ce nu m-ai pus pe mine s-o fac? Aş fi înţeles. Aş fi renunţat să termin ieslea sfântă. Am jacut totul pentru tine.

Privi în jurul lui. Erau acolo sute de persoane murate de ploaie. Printre ele, poate, era şi aceea care aruncase cadavrul.

Cine eşti? Unde eşti? Vreau să-ţi vorbesc. Poate tu mă poţi ajuta să înţeleg.

Îşi prinse capul în mâini şi-şi apăsă tâmplele.

Prea multe gânduri îi treceau prin minte. Prea multe voci îi vorbeau toate deodată şi îl năuceau. Chiar dacă simţea că în curând toate gândurile alea care îi infectau creierul se vor potoli şi va fi în sfârşit linişte.

Celularul, în buzunar, începu să sune. Îl scoase. „Alo?”

„Alo, Brânzilă?”,

YAjunge! H Nu mă cheamă aşa, vreţi să înţelegeţi, o dată pentru totdeauna?!!! Cine-i?” f

„Sunt eu, Cristiano. Ascultă-mă. E important. Unde eşti?”

„în oraş.”

„Vrei să ne vedem la spital? Trebuie să vorbesc cu tine.”

„Când?”

„Imediat. Mi-a venit o idee. Vino repede.”

Omul Hoit simţi în spatele său sunetul unei sirene. Se întoarse şi văzu una din maşinile poliţiei înaintând încet printre cele două şiruri de oameni. În spatele geamului din spate, dungat de ploaie, se vedea un bărbat.

El e. El a aruncat cadavrul.

Se clătină, picioarele nu-l mai ţineau, se prinse de parapet.

„Brânzilă, mai eşti la telefon?”

„Scuză-mă.” Stinse celularul. Începu să urmărească maşina poliţiei, să se clatine printre oameni, să înainteze cu greu, gâfâind, în delirul ăla, cu capul aplecat, făcându-şi loc cu coatele, aproape leşinând din cauza durerii din şold şi umăr. Totul se topise într-un întuneric împânzit de monştri care se înfuriau, care-l insultau, care-l observau, care-şi întipăreau chipul Iui în memorie, dar n-avea importanţă: trebuia să-l urmărească pe bărbatul acela.

În sfârşit, maşina se opri şi sirena se stinse.

Omul Hoit ar fi vrut să se apropie mai mult, dar un cordon de poliţişti îl împiedica să o facă.

O femeie, cu umbrelă şi o lanternă în mână, deschise portiera maşinii. Bărbatul ieşi protejându-şi capul cu un ziar. Cei doi dispărură pe o scară de metal care ducea la albia râului.

Omul Hoit îşi făcu loc prin mulţime şi se apropie să-i poată urmări cu privirea.

Îi văzu coborând lunga scară metalică şi ajungând pe malul unde fusese adusă Ramona. Îl văzu pe bărbat lăsându-se pe vine lângă cadavru şi apoi punându-şi mâinile pe faţă.

Dar ăla-i tatăl…

Căscă gura şi pentru o clipă o rază de lumină îi lumină sufletul. Rămase fără suflare, copleşit de durerea bărbatului căruia îi omorâse fiica.

Ce-am făcut?

Dar dură o clipă. Întunericul îi cuprinse din nou sufletul şi îşi dădu seama că nu va termina niciodată ieslea sfântă. Acum o s-o pună pe Ramona într-un sicriu şi apoi o s-o acopere cu pământ.

Tot ce făcuse nu servise la nimic. Nimeni nu înţelegea că murise pentru ceva măreţ, ceva important. Pentru că asta-i voia Domnului.

Lumea începea să se întoarcă la maşini. Spectacolul se terminase.

O fetiţă cu un impermeabil bleumarin şi părul negru tăiat scurt, care-şi ţinea mama de mână, avea ochii plini de lacrimi şi continua să-şi tragă nasul. Omul Hoit se opri, o privi şi dori să plângă şi el. Ridică mână şi hohotind o salută. Fetiţa îşi acoperi faţa, ca şi cum s-ar fi intimidat în faţa bărbatului acela foarte slab care plângea ascuns sub o glugă galbenă, dar apoi îl salută.

Cei doi îşi zâmbiră.

Dar dacă Rino a aruncat-o pe Ramona în râu? Un fulger ilumină întunericul din mintea Omului Hoit.

Dar dacă Rino, în pădure, nu era mort cum părea? Dacă se prefăcea?

Beppe Trecca, închis în maşină, era prins în continuare în trafic. Dacă până cu o jumătate de oră mai devreme maşinile se mişcaseră bară la bară, acum coada se oprise. Vedea racordul la circa o sută de metri ca un miraj.

Închise cu o mişcare nervoasă celularul.

Banditul ăla mic nu răspundea.

Exagera deja. Ce comportament mai era şi asta? El încercase să-l ajute, iar ăla o lua la fugă ca un nebun. Şi dacă i se întâmplă ceva?

Cine are probleme după aia? Subsemnatul!

Imediat ce-l va găsi îi va zice vreo două.

S-o fi dus la taică-său. Unde altundeva putea merge? Şi dacă nu-l găsesc la spital? Dacă nătărăul ăla a fugit cu adevărat?

Avu senzaţia că un şarpe boa îl strânge de gât. Îşi slăbi nodul de la cravată, îşi desfăcu gulerul cămăşii şi începu să-şi facă vânt încercând să alunge anxietatea.

Am terminat şi Xanaxul.

În blestemata aia de maşină nu era aer. Deschise geamul, dar situaţia nu se îmbunătăţi. Coada aia infinită îl făcea să se simtă rău. Simţea că ia foc.

Trase maşina pe banda de refugiu, puse avaria, luă umbrela*de pe banchetă şi ieşi.

E doar un atac de panică. E suficient să-ţi iei picăturile şi trece.

Îşi sprijini mâna de capotă ca şi cum ar fi fost terminat după un maraton şi privi în jur. Cerul de culoarea plumbului. Maşinile claxonând. Ploaia care nu se mai termina.

Dar ce mai caut aici?

Trebuie să mă duc în Burkina Faso.

Pentru Cristiano era mai bine să meargă la o casă de copii. El făcuse tot ce putuse. Acum însă, s-a terminat.

La urma urmei… Eu sunt un om liber.

El nu depindea de nimeni. Şi nimeni nu depindea de el. Putea să facă ce dorea cu propria-i viaţă. El hotărâse să rămână necăsătorit, să poată călători, să cunoască locuri noi, civilizaţii noi.

Şi-atunci de ce naiba m-am lăsat prins în această regiune de căcat? Să ajut oameni care nu vor să fie ajutaţi. Dacă are cineva nevoie de ajutor, ăla sunt eu. Nu există nici măcar un câine care să întrebe cum se simte nefericitul ăsta. Nici măcar verişoara mea, un telefon…

Aruncă o privire la coada nemişcată. La vreo zece metri era oprit un microbuz. La volan un călugăr. Înăuntru se zăreau doi câini mari Saint Bernard care aburiseră geamurile cu răsuflarea lor.

Năucit, Beppe continua să-l privească pe călugăr.

Trebuie să vorbesc cu el. Imediat.

Se apropie şi bătu în geam. Surprins, bărbatul tresări puternic.

„Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă. Nu voiam să vă sperii.”

Geamul coborî.

Fratele avea o faţă uscată şi părul drept şi alb. Tenul măsliniu. O pereche de ochelari înguşti se sprijineau pe un nas lung., Aveţi nevoie de ajutor?”

„Da.”

„Probleme cu maşina?” Boturile câinilor se întinseră spre el ca şi cum ar fi vrut să vadă cine era individul ăla şi apoi, mulţumiţi, începură să îmbăloşeze scaunul şoferului.

„Isolda! Tristan! Gata! Culcat!” urlă fratele şi apoi i se adresă din nou lui Trecca. „De ore întregi stau închişi aici înăuntru…”

„Pot să urc? Trebuie să mă spovedesc.”

Călugărul încruntă sprâncenele. „Mă scuzaţi, n-am înţeles.”

„Trebuie să mă spovedesc.”

„Aici? Acum?”

„Da, acum. Vă rog…” imploră asistentul social. Şi fără să mai aştepte răspuns urcă în maşină.

Lumina lăptoasă a becurilor scălda scară largă a spitalului Sacro Cuore. Omul Hoit îşi parcă scuterul. Fularul înfăşurat în jurul feţei şi pălăria îi lăsau la vedere doar ochii. Adus de spate şi şchiopătând intră în holul aproape pustiu al spitalului. Îl văzu pe Cristiano nemişcat în faţa ascensorului.

Se apropie de el. „Iată-mă.”

În primul moment băiatul păru să nu-l recunoască. Apoi îl prinse de braţ: „Ce ţi s-a întâmplat?”

Omul Hoit voia să-i spună minciuna idioată pe care şi-o pregătise („Am căzut de pe scuter”) când avu o sclipire de geniu neaşteptată.

Îşi coborî privirea. „M-au bătut.”

Cristiano făcu un pas îndărăt şi strânse pumnii ca şi cum ar fi fost pe ring. „Cine a fost?”

„Nişte băieţi pe motocicletă mi-au tăiat calea şi au început să mă lovească cu pumnii şi cu picioarele.”

„Dar când s-a întâmplat?”

„Duminică seara. Mă duceam spre Danilo…”

„Cine erau?” O expresie de ură deformă trăsăturile lui Cristiano. „Spune-mi adevărul. Era Tekken? A fost Tekken?”

L-am păcălit.

Aici, Omul Hoit, ca un actor de mare clasă, făcu semn că da.

„De ce nu m-ai chemat?”

„Nu ştiu… Când au plecat am luat scuterul şi m-am dus acasă. Şi după aia nu reuşeam să mă scol din pat.”

„De ce nu mi-ai spus nimic când am vorbit la telefon?”

Brânzilă ridică din umeri.

„Tu trebuia să-mi spui, Brî. Tekken te-a bătut pentru că eşti prietenul meu. E furios pe mine şi s-a răzbunat pe tine. Jigodia aia o s-o plătească. Jur pe Dumnezeul meu c-o s-o plătească.” Cristiano se uită la obrazul acoperit de pată violetă a unui hematom: „Aitfost la doctor?”

Omul Hoit încercă să tăie scurt. „Nu-i nimic… Mă simt bine.”

Cristiano îi puse mâna pe frunte. „Arzi. Probabil că ai febră. De-abia stai pe picioare… Aici e Urgenţa…”

„Nu! Ţi-am spus că nu. O să mă închidă cine ştie unde. De-abia aşteaptă.

Cristiano trase aer pe nas., Ai dreptate, Brânzilă. Şi pe mine vor să mă azvârle într-o casă de copii. Ascultă-mă, mi-a venit o idee. Una grozavă…”

Omul Hoit nu asculta. Se albise la faţă şi clănţănea din dinţi ca şi cum ar fi vrut să-i facă bucăţi bucăţele şi îşi umfla şi dezumfla obrajii. Era a treia oară când Cristiano îi spunea Brânzilă şi asta nu-i convenea. Nimeni nu trebuia să-i mai spună aşa niciodată. Niciodată.

Îi venea să-I înşface şi să-l azvârle pe unul din geamurile din hol urlându-i: „Nimeni! Nimeni nu trebuie să-mi spună aşa. Ai înţeles? Nimeni!” Dar se abţinu.

Îşi dădu în schimb două palme peste frunte şi cu un suspin neliniştit reuşi să bolborosească: „Nu trebuie să-mi spui aşa”.

„Cum?” Cristiano vorbea şi nu auzise. „Ce-ai spus?”

„Nu trebuie să-mi spui aşa.”

Cristiano ridică o sprânceană. „Scuză-mă, cum adică?”

Omul Hoit îşi dădu doi pumni în picior şi-şi plecă privirea ca un copil care a făcut o năzbâtie. „Cum ai zis înainte. Nu-mi mai spune aşa.”,

Aşa cum? Nu vrei să-ţi mai spun Brânzilă?”

„Da. Mă deranjează. Te rog nu-mi mai spune aşa.”

„Deci tu eşti Brânzilă?”

Lui Cristiano i se păru că-l aude pe Tekken şi pe ceilalţi în timp ce-l loveau cu picioarele.

„E grozavă brânzulica noastră.”

Iată de ce nu mai voia să i se spună aşa.

Tekken, javră afurisită, o să mi-o plăteşti.

Se apropie de Brânzilă şi îl îmbrăţişă cu putere. Simţi sub pelerină că era pur şi simplu un schelet tremurător. Şi că puţea.

Rămăsese toate zilele alea singur. Suferind ca un câine. Fără să mănânce. Fără ca cineva să-l poată ajuta.

Şi-l imagină întins pe pat în chilia aia în care locuia. I se strânse gâtul ca şi cum ar fi înghiţit un arici de mare.

Cu vocea sfâşiată zise: „Promit. N-o să-ţi mai spun niciodată aşa. Fii liniştit”.

Şi îl auzi murmurând: „Eu sunt Omul Hoit”.

Cristiano se dădu un pas înapoi şi îl privi în ochi. „Cum?”

„Omul Hoit. De astăzi ăsta e noul meu nume.”

Gata. A luat-o razna.

Rino era în comă. Danilo murise. Şi Brânzilă îşi pierduse complet minţile.

Poate că din cauza loviturilor pe care le primise înnebunise de tot.

„Ascultă-mă…” Cristiano făcu un efort să vorbească clar şi răspicat. „… Ascultă-mă bine. Noi doi trebuie să plecăm de aici… Dacă n-o ştergem, ajungem rău. Ştiu asta.”

„Şi unde să mergem?”

Cristiano îl îmbrăţişă din nou pe Brânzilă ca să-i vorbească la ureche. În spatele ferestrelor de la bar se vedea un grup de medici, aşezaţi la o măsuţă, râzând cu barmanul care-şi punea o monedă pe cot şi după aceea o prindea în zbor.

„La Milano. Mergem la Milano. Ascultă-mă. Am auzit că în canalele din Milano trăiesc o mulţime de oameni. Oameni care nu vor să trăiască cu ăia de deasupra. Există un rege şi un soi de armată care trăieşte în tunelurile metroului şi hotărăşte dacă poţi sau nu să intri. Cred că te supun la nişte probe. Dar noi doi putem să le trecem. Şi după aia găsim o gaură ascunsă unde putem să ne facem casa. Ştii, un loc cu o intrare secretă pe care s-o ştim numai eu şi cu tine. Şi înăuntru ne aranjăm paturile şi o zonă unde să gătim. Şi noaptea ieşim afară şi, în timp ce toţi dorm, găsim tot ce ne trebuie. Ce zici? Îţi place ideea mea? E grozavă, nu-i aşa?”

Cristiano închise ochii având certitudinea că Brânzilă nu va merge niciodată cu el. Nu şi-ar fi lăsat niciodată oraşul şi casa.

În schimb îl auzi murmurând: „Bine. Să mergem”.

Omul Hoit plângea în braţele lui Cristiano.

În sfârşit cineva îi spusese ce să facă. Cristiano, prietenul lui, f ra acolo cu el şi n-o să-l părăsească niciodată…

Da, trebuiau să meargă la Milano să trăiască sub pământ. Şi să nu se mai întoarcă niciodată. Niciodată. Şi să uite totul. Ramona. Ploaia. Pădurea.

Oroarea pentru ceea ce făcuse îi provocă ameţeală şi i se păru că i se cască pământul sub picioare. Se prinse de Cristiano. Îşi şterse lacrimile şi mormăi: „Şi Rino? Cum facem cu Rino? Îl lăsăm aici?”

„Să mergem la el.” Cristiano îi întinse mâna. „Haide, te ajut.”

Omul Hoit i-o strânse.

„… Dar după părerea dumneavoastră, părinte, dacă îi trimit un SMS rup legământul? În fond n-o văd…”

Beppe Trecca şi călugărul erau opriţi în zona de refugiu, în timp ce pe lângă ei maşinile începuseră în sfârşit să se pună în mişcare. Ploaia bătea pe tabla microbuzului.

Îi povestise totul. Noaptea. Ida. Mărio. Accidentul. Extracomunitarul. Jurământul. Miracolul. Fusese o eliberare.

Călugărul rămăsese tăcut, ascultându-l.

Îşi desfăcu braţele. „Fiule, ce să-ţi spun… Jurământul e un angajament solemn luat în faţa lui Dumnezeu. E foarte grav să-l rupi.” îl privi drept în ochi. „Foarte grav. Orice alt lucru trebuie să treacă pe planul doi, indiferent cât te costă…”

Trecca, îndurerat, împinse un Saint Bernard care-l confundase cu o acadea. „Deci nici măcar un SMS?”

Călugărul dădu din cap. „Dumnezeu te-a luminat. Ţi-a dat posibilitatea să nu o iei pe o cale greşită. Ai fi distrus o familie. L-ai fi rănit pe prietenul tău. Dumnezeu te-a pus pe drumul cel drept. Ai fost foarte norocos. De câte ori eşti tentat să rupi legământul, trebuie să te rogi şi vei găsi forţa de a rezista.”

Asistentul social pufni., Am făcut-o. M-am rugat. Dar nu reuşesc. Ea face parte din mine. Singură viaţă posibilă pe care o văd e alături de ea.”

Călugărul îl apucă de mână şi-l strânse puternic. „Băiete, termină! Ascultă-mă. Tu ai fost ales de Tatăl Ceresc. Rugăciunea ta a fost ascultată. Tu ai fost martor la ceva imens. Crezi că Dumnezeu face miracole în fiecare zi? Uit-o pe femeia aia. Tu acum ai o misiune. Să-ţi spui povestea altora aşa cum ai făcut acum cu mine.” Apoi, cuprins de o frenezie neaşteptată, începu să-l scuture de braţ. „Tu vii cu mine acuma.”

Beppe se făcu mic şi speriat întrebă: „Unde, părinte?”

„În Elveţia. La Saint-Oyen, în Casa Ospitalieră din trecătoarea Saint Bernard. Trebuie să-i întâlneşti pe superiorii mei. Îţi dai seama cât de utilă poate să le fie povestea ta tinerilor? În societatea asta care şi-a pierdut

credinţa, tu eşti un far care străluceşte în întuneric. La asta servesc miracolele: la redarea speranţei.”

Trecca se eliberă din strânsoare. „Minunată idee. Lăsaţi-mă să-mi închid maşina. Vin imediat.”

Cristiano Zena şi Omul Hoit se aşezară în genunchi lângă patul lui Rino. Ploaia bătea în geamurile termopan fără să facă zgomot. Din când în când intră o infirmieră şi traversă camera în penumbră fără să facă zgomot.

Rino, întins în aceeaşi poziţie în care îl lăsase Cristiano, părea că prinsese puţină culoare în obraji, iar cele două hematoame vinete din jurul ochilor se transformau într-un roşu-stacojiu.

Brânzilă (Cristiano nu reuşea să se gândească la el cu celălalt nume idiot) îi strângea mâna lui Rino. „După părerea ta, ne poate auzi?”

Cristiano ridică din umeri: „Nu cred… Nu ştiu… Nu…” Trebuia să-i povestească Iui Brânzilă despre pădure. Despre Rino şi Fabiana. Era singurul căruia putea să-i spună. Singurul care ar fi înţeles. Prinse curaj., Ascultă… Trebuie să-ţi spun ceva…” Dar se opri. Brânzilă îl privea pe Rino cu intensitate, ca şi cum ar fi comunicat cu el, apoi fără să se întoarcă spuse: „Taică-tău e un tip grozav”.

„De ce?”

Brânzilă îşi strânse buzele. „Pentru că m-a salvat.”

„Când?”

Începu să se scarpine pe obraz. „întotdeauna. Şi prima dată când ne-am cunoscut la casa de copii. Mă vârâseră într-un butoi şi mă rostogoleau. Iar el a venit şi m-a salvat. Nici măcar nu mă cunoştea.”

În realitate, Cristiano ştia foarte puţin despre anii de la caşi de copii când cei doi se cunoscuseră. Rino îi povestise că pe vremea aia Brânzilă nu avea nici un tic şi nici nu şchiopăta, era doar puţin ciudat.

„M-a ajutat şi după ce m-am curentat la râu… Când am ieşit din spital umblam în cârje. Şi el mă scotea la plimbare. Într-o zi a mers cu maşina până la un teren abandonat, unde acum este magazinul de piese de schimb Opel, mi-a luat cârjele şi mi-a spus că dacă voiam să mă întorc acasă trebuia

să merg fără cârje. Şi că dacă nu reuşeam n-aveam decât să mă târâi, pentru că se săturase să mă ajute, că puteam să umblu foarte bine şi că problemele erau doar în scăfârlia mea ţâcnită."

„Şi după aia?"

„După aia s-a urcat în maşină şi a plecat lăsându-mă acolo."

„Şi ce s-a întâmplat?"

„Am rămas întins în mijlocul câmpului o grămadă de vreme. Sus, deasupra mea, treceau firele de înaltă tensiune şi auzeam sunetul curentului electric care se scurgea cu repeziciune. Iar firele alea, dacă le priveai de jos, de pe pământ, unul lângă altul, păreau coardele unei chitare. Noroc că aveam cu mine două pachete de napolitane. Le-am mâncat. Apoi, în timp ce stăteam acolo, pe jos, am văzut o figură neagră, cocoşată, care răsărea dintre spicele de grâu. Era un monstru. Stătea nemişcat. Acolo. Şi mă privea. Avea pe el un soi de haină neagră lungă-lungă şi o faţă ca de cioară. Cu un cioc negru şi pene aici", şi arătă umerii. „Nu-mi făcea nimic. Dar mă privea cu ochi răi. Şi avea braţele cu nişte mâneci foarte lungi care ajungeau până la pământ. Apoi s-a apropiat şi din mâneci ieşea bucata aia de cârjă care are un dop de plastic ca să nu alunece." Făcu o pauză şi-şi trase sufletul. „Era moartea."

Cristiano tăcuse pe tot timpul povestirii, dar nu se putu abţine să nu întrebe: „Era tată care-ţi făcea o glumă?"

„Nu. Era moartea. Aştepta să mor. Dar eu am închis ochii şi când i-am deschis nu mai era acolo. Şi-atunci m-am ridicat în picioare şi am început să umblu. Le spuneam picioarelor: Umblaţi! Umblaţi! Şi ele umblau. Şi în faţa mea era taică-tău care fumă o ţigară aşezat pe capota maşinii. Am întors capul şi moartea dispăruse."

„Tu ai făcut-o să fugă atunci când ai început să umbli."

„Nu. A fost taică-tău. Taică-tău a făcut-o să fugă."

Cristiano apucă mâinile lui Rino şi ale lui Brânzilă, îşi lăsă capul pe cearşaf şi începu să plângă.

Omul Hoit mângâia capul lui Cristiano care zvâcnea scuturat de hohote şi privea terorizat într-un colţ întunecat al încăperii.

Nu spusese toată povestea. Dar nu putea. Moartea era acolo cu ei. O vedea. Era în camera aceea. Ascunsă în colţul din dreapta. În spatele măsuţelor pe care se aflau monitoarele. Părea o umbră, dar era ea. Era identică, avea aceeaşi formă cu moartea de pe câmp, acelaşi cioc, aceleaşi pene pe umeri, aceleaşi braţe foarte lungi care se terminau cu cârjele de aluminiu.

Omul Hoit era terorizat. Nu mai avea salivă în gură.

Ştiu, ai venit pentru Rino. Ai venit să-l iei.

„Toate mi se-ntâmplă numai mie? Saint-Oyen, Casa Ospitalieră, câinii Saint Bernard!" Beppe Trecca conducea maşina şi vorbea cu voce tare. „Da, sigur, după părerea ăluia trebuia să merg şi în Elveţia, la munte, să fâc o figură de căcat povestind despre Ida şi despre camper. Să nu exagerăm!"

Se urcase în maşină, trecuse că săgeta prin faţa călugărului care scosese câinii să urineze şi se îndepărtase.

Ca să fie sigur, controlă în oglinda retrovizoare dacă nu cumva monahul îl urmărea. Nimeni.

Călugărul fusese însă clar, jurământul nu se putea rupe. Era foarte grav. Îl privise cu o expresie care nu lăsa loc la interpretări, aceeaşi expresie pe care ar fi avut-o Dumnezeu când Beppe ar fi ajuns să bată la poarta Raiului. Deci nici un contact cu Ida, nici un SMS, MMS, nici o scrisoare sau ceva asemănător.

Adevărul era că nimeni nu putea să-l ajute. Era problema Iui. Pe care trebuia s-o rezolve conform conştiinţei sale de om şi de credincios.

Şi exista un singur mod de a o rezolva. S-o şteargă.

Îl va duce a doua zi pe Cristiano la judecător şi apoi, după ce-şi făcea bagajele, se va întoarce la Ariccia şi de acolo va zbura în Africa.

Se opri în faţa spitalului în momentul în care Cristiano şi Brânzilă ieşeau. I

Acuma-i zic vreo două. Claxonă.

Şi regretă amarnic. Uitase că acolo erau oameni bolnavi.

Cristiano se apropie. Avea ochii roşii.

Probabil a plâns.

Îi trecuse cheful să-l certe.

Deschise portiera şi aşteptă să se urce.

VI

Miercuri

La şase dimineaţa, Cristiano Zena fu trezit de uşa de la camera tatălui său care se izbea încet la intervale regulate.

S-a întors.

Tati s-a întors acasă.

Nu era posibil. Ştia că tatăl său, chiar dacă s-ar fi trezit, n-ar fi fost în stare să se mişte din pat. Şi totuşi se ridică, sperând, cum speră să nu moară cine cade de pe un zgârie-nori, că era el.

Camera lui Rino era goală.

Uşa zbătea pentru că fereastra de la baie era deschisă şi se făcea curent. O închise. Se întoarse în camera lui, bău puţină apă, se aşeză la măsuţă şi scrise.

Ciao tati, dacă citeşti scrisoarea asta sunt fericit pentru că înseamnă că te-ai trezit. Eu nu sunt aici, am plecat la Milano. Am fugit pentru că vroiau să mă azvârle într-o casă de copii. Au găsit cum să ne despartă. Mi-ai spus mereu că aveau nevoie doar de un pretext oarecare şi l-au găsit. Vino la Milano la mine. Eu trăiesc în galeriile de la metrou cu Brânzilă.

Brânzilă e foarte bolnav şi mi se pare că nici cu capul nu stă prea bine. Şi lui i-e frică să nu-l trimită la casa de nebuni.

Danilo a murit. A avut un accident de maşină mortal.

Nu te supăra dacă nu mă găseşti, eu sunt bine. Tu vino după mine la Milano. Sau ne vedem unde vrei tu.

În ceea ce priveşte cealaltă chestie nu-ţi face griji m-am gândit eu la tot dar nu vorbi cu nimeni este important nimeni nu suspectează nimic.

Eu nu te-am părăsit. Te aştept.

Te iubesc

Cri

O reciti şi se strâmbă. Era oribilă, ar fi vrut să spună milioar^ de lucruri, dar în clipa aia nu-i veneau. Şi-apoi scrisoarea putea să servească poliţiei că dovadă şi asistenţilor sociali ca să-l găsească.

Se ridică şi o aruncă la coş, apoi începu să-şi facă valiza.

O să găsească un alt mod de a-i da de ştire tatălui său că el şi Brânzilă erau la Milano.

În timp ce Cristiano îşi făcea valiza, Omul Hoit stătea întins în faţa televizorului.

Febra îl devora. Era cufundat într-un linţoliu de sudoare, i se părea că fierbe. Cu cinci minute înainte îi clănţăneau dinţii de frig.

Avea gura uscată şi limba plină de crăpături şi afte.

Trebuie să-l chem pe Cristiano şi să-i spun că azi nu pot să merg la Milano. Dacă putem să amânăm pe mâine…

„Nu pot să-l chem! Ar veni aici… Ar descoperi ieslea sfântă”, suspină.

În timpul nopţii începuse să delireze. Vedea cearşafurile şi pereţii camerei umplându-se cu margarete. Enorme margarete de fier. Încerca să le culeagă, dar erau prea grele ca să le ţină în mână.

Ar fi vrut să stingă televizorul care-i frigea creierul. Dar ca s-o facă trebuia să se scoale.

„Experienţa laboratoarelor Garnier a dat naştere noilor creme pentru păr care împreună cu şamponul şi balsamul Fructis ajută la protejarea şi întărirea firelor de păr”, urla cineva în televizor.

Omul Hoit începu să-şi pipăie părul. Îl durea şi pulsa ca nişte fire electrice.

Apoi, încet, începu să-şi întindă crema aceea invizibilă pe cap. Simţi o alinare, îi făcea foarte bine şi în curând ar fi redus la tăcere vocile care îi

huruiau în cap.

Cristiano Zena umpluse rucsacul cu câteva haine, un borcan cu murături, lanterna ca să vadă în galerii şi toate medicamentele pe care le găsise că să i le dea lui Brânzilă.

Avea o problemă. Banii. Avea în total douăzeci şi cinci de euro economisiţi ca să-şi cumpere cine ştie când un PlayStation. Cu ăia nu ajungea la Milano. Scotocise peste tot în lucrurile tatălui său, în toate buzunarele şi sertarele, şi mai făcuse rost de alţi trei euro.

Douăzeci şi opt.

Iar Brânzilă cu siguranţă n-avea un sfanţ.

Unde putea găsi alţii?

Beppe Trecca.

Coborî treptele încet, având grijă să nu facă prea mult zgomot.

Asistentul social dormea lungit pe micul divan în faţa televizorului aprins. O blondină arăta cum se poate face un abajur din nişte simple şireturi pentru pantofi şi din nasturi.

Apoi începu publicitatea.

Beppe îşi aranjase pantalonii şi cămaşa pe spătarul unui scaun. Iar pe jos, lângă pat, pusese celularul, cheile de la maşină şi portofelul.

Ţinându-şi respiraţia, Cristiano se aplecă şi-l luă.

Vru să-l deschidă, când la televizor porniră sigla şi sumarul telejurnalului.

„Tânăra Fabiana Ponticelli, găsită ieri în apele râului Forgese, va primi astăzi ultimul salut în biserica din Varrano. Magistratul a autorizat înmormântarea după ce a examinat rezultatele autopsiei efectuate ieri seară de doctorul Viotti…”

Imaginea Fabianei ocupa întregul ecran.

Cristiano, cu portofelul în mână, îngheţă.

Era o fotografie mai veche, ea avea încă părul scurt şi râdea.

„Ce faci?”

Cristiano făcu un salt şi de spaimă aproape că aruncă portofelul în aer.

Trecca îl privea căscând. „Ce faci cu portofelul meu în mână?”

Rămase fără grai căutând o scuză. Bâigui ceva de tipul: „Nimic… Mă uitam dacă ai nişte bani. Voiam să merg să cumpăr ceva pentru micul dejun… Ţi-i dau înapoi. Fii liniştit”. Şi aşează portofelul pe scaun.

Trecca îl privi o clipă perplex. Apoi păru să-l creadă. Se întinse şi începu să se uite la televizor. „Din cauza ei am rămas blocaţi în traficul ăla infernal. Săraca fată.”

Între timp pornise reportajul despre Fabiana. Se vedeau părinţii urmăriţi de jurnalişti. Apoi procurorul, o femeie între două vârste îmbrăcată într-un taior, care spunea că începuse deja căutarea asasinilor în toată zona şi că vor ţine cont de orice urmă. Apoi se vorbea despre funeralii care urmau să aibă loc în dimineaţa aceea, în prezenţa autorităţilor şi vor fi oficiate de cardinalul Bonanni.

Cristiano, abia ţinându-se pe picioare, se sprijinea de spătarifl divanului şi simţea că leşină. Era ca şi cum ar fi fost tras în jos într-un puţ cu apă rece ca gheaţa, în timp ce muşchii şi tendoanele i se topeau.

Beppe luă cămaşa de pe scaun şi o îmbrăcă. „Era la şcoala ta. O cunoşteai?”

Cristiano făcu un efort supraomenesc să iasă la suprafaţă şi să răspundă. „Da…” Ar fi vrut să spună că o cunoştea puţin. Dar nu avea puterea.

„Îţi dai seama? Au violat-o şi apoi au omorât-o crăpându-i capul. Ce fel de om poate face aşa ceva? O fetiţă de paisprezece ani!”

Cristiano se simţi obligat să răspundă, dar nu-i veni nimic.

Îmi vine să vomez.

„Oricum asasinul nu are scăpare. O să-l prindă imediat.”

„A… da?” se trezi spunând Cristiano.

Beppe se ridică în picioare continuând să privească ecranul. „Când omori pe cineva, te prind. Mai devreme sau mai târziu te prind. Poţi fi sigur de asta. E suficientă o prostie, o nimica toată, şi te-ai ars. Trebuie să fii complet idiot sau nebun ca să crezi că poţi să comiţi o crimă şi să scapi neprins. Unica posibilitate pentru a înfăptui o crimă perfectă este să nu-i pese nimănui de prinderea vinovatului. Aici n-a fost omorât un imigrant clandestin, ci o fetiţă de paisprezece ani, violată şi omorâtă în halul ăla. Toţi vor să-l prindă pe asasin. Familia, poliţia care nu vrea să facă o figură de căcat, oamenii care nu vor un monstru în libertate care să le omoare copiii, cei care susţin pedeapsa cu moartea, cei care vor să vadă în faţă monstrul, televiziunea şi jurnaliştii care din asta trăiesc. Iar pe ăsta, îţi spun eu, îl prind într-o săptămână cel mult. Garantat. Ar avea nevoie de un miracol să se salveze. Eu să fiu asasinul m-aş duce să mă predau. Sau mai bine, mi-aş zbura creierii.”

Îşi trase pantalonii pe el.

„Trebuie să mergem la înmormântare. Merge toată şcoala. Trebuie să mergi şi tu. Apoi avem o întâlnire cu judecătorul. Să încercăm să înţelegem ce avem de făcut. Bine?”

„Bine.” Pentru tot restul vieţii sale Cristiano Zena continuă să se întrebe cum reuşise să găsească în dimineaţa aia forţa să reziste şi să nu dea la iveală tot adevărul.

Omul Hoit o vedea pe Ramona zâmbindu-i din televizor. Ajunsese la telejurnal.

Datorită mie.

Zâmbi şi întinse braţul încercând s-o mângâie, fără să reuşească.

Închise ochii şi când îi deschise din nou nu fix în stare să înţeleagă nici cât timp trecuse, nici dacă adormise.

Prin uşa care dădea în salon putea să vadă marginea orientală a ieslei sfinte care ajungea aproape până la intrarea în casă. Era zona cea mai pustie. Cu vegetaţie puţină. Şi dune de nisip. Acolo trăiau roboţii, rachetele, extratereştrii şi monştrii preistorici. Era o zonă periculoasă, contaminată, unde păstorii nu se aventurau niciodată şi nici măcar soldaţii nu aveau curajul să se ducă.

Ridicând capul, Omul Hoit privi spre marginea opusă a ieslei sfinte. Îşi amintea unde găsise fiecare statuetă, fiecare animal, fiecare maşinuţă. De exemplu, robotul ăla negru, cu ochii roşii şi cleşti în loc de mâini, îl găsise într-o fântână arteziană cu un an înainte. Îl dăruise o mamă fiului său. Copilul desfăcuse cutia scrâşnind din dinţi ca şi cum înăuntru ar fi fost un duşman de omorât. Scosese robotul, îi aprinsese ochii, îi mişcase picioarele şi apoi, plictisit, îl aruncase în bazinul cu peştişori roşii.

Femeia se aplecase lângă micuţ şi îi vorbise: „Antonio, de ce l-ai aruncat în apă? Nu-i frumos. Mama a dat pe el o grămadă de bani. Trebuie să respecţi lucrurile pe care le primeşti cadou.” îl lăsaseră acolo şi Omul Hoit îl luase şi-l pusese în zona viitorului.

I-ar fi plăcut să se întoarcă la zilele alea.

Când nu se întâmplase încă nimic.

Cristiano Zena stătea nemişcat în mijlocul salonului. Trecca îl aştepta afară.

„îl ai pe tatăl tău care vegetează pe un pat de spital. Danilo care a murit din cauza alcoolului izbindu-se de un zid. Ar trebui să înţelegi ce înseamnă a suferi şi a fi milos. Ştii ce este milă? Când te aud vorbind nu mi se pare câtuşi de puţin că ştii. Îi urăşti pe toţi. Eşti atât de plin de furie, că plesneşti. Cristiano, tu ai un suflet?”

„Nu. L-am pierdut…” reuşi doar să spună.

Vocile din televizor continuau să toace creierul bolnav de febră al Omului Hoit. Un amalgam de muzică, telejurnale, reţete de bucătărie, publicitate. Dar din acest amestec de sunete o frază reuşi să-şi facă loc şi să devină inteligibilă: „Acum vorbim despre groaznicul delict din pădurea de la San Rocco cu profesorul Gianni Calcaterra, cunoscut criminolog şi prezentatorul emisiunii Crimă & Pedeapsă”.

Omul Hoit îşi întoarse capul spre televizor cu viteza unei maimuţe de laborator sub influenţa opiului. Strânse ochii şi încercă să se concentreze.

Pe ecran apăreau doi bărbaţi aşezaţi pe fotolii albe. Pe unul, slăbuţ, îl cunoştea, era cel care apărea în fiecare dimineaţă pe Rai Uno. Celălalt era

un grăsan cu cioc şi părul lung alb, care semăna puţin cu Danilo. Era îmbrăcat cu un costum gri în dungi şi ţinea în gură o pipă stinsă.

„Deci, domnule profesor Calcaterra, ce idee v-aţi făcut despre asasinul sau asasinii sărmanei Fabiana? În primul rând, după părerea dumneavoastră, din primele cercetări, crima a fost comisă de una sau mai multe persoane?”

Profesorul părea furios, ca şi cum l-ar fi adus cu forţa la programul ăla. „Vreau să lămuresc că, date fiind puţinele elemente pe care le deţin, ceea ce spun nu are nici o valoare ştiinţifică, ci este doar o simplă ipoteză pentru a ajuta publicul să înţeleagă.”

„Corect. Subliniem că ceea ce spune domnul profesor nu are nici o valoare ştiinţifică.”

Profesorul Calcaterra scoase pipa din gură şi avu o expresie de silă ca şi cum ar fi mâncat un căcat, cald încă. „În primul rând trebuie să spunem că violul ia naştere dintr-un raport dificil cu propria sexualitate.”

Omul Hoit se convinse că ăla era Danilo, care se prefăcea că este profesorul Calcaterra. Şi dacă nu era el trebuia să fie o rudă a lui.

„Violul ia naştere dintr-o senzaţie de neputinţă sau de inadaptare faţă de lume şi în special faţă de universul feminin. Probabil că, în cazul Fabianei Ponticelli, violatorul a ucis fata pentru că nu a reuşit să obţină satisfacţie din violenţă…”

Calcaterra fu întrerupt de prezentator: „Este într-adevăr foarte, foarte interesant ceea ce ne spuneţi, domnule profesor, şi adaugă, fără îndoială, noi perspective la înţelegerea acestei crime teribile care a şocat întreaga Italie. Păcat că nu avem prea mult timp să vorbim despre asta. O ultimă întrebare, domnule profesor. Aveţi noutăţi referitoare la acest caz?”

„Căutarea asasinilor Fabianei Ponticelli este deja într-o stare avansată, iar anchetatorii şi poliţia, chiar dacă nu promit oficial prea mult, par destul de optimişti în legătură cu posibilităţile de a găsi vinovaţii în scurt timp. Cineva ştie şi va vorbi.”

Întunericul căzu peste Omul Hoit şi o spaimă nouă, imensă, cum nu mai cunoscuse niciodată până în momentul acela, puse stăpânire pe el. Creierul i se goli de orice gând şi vocile amuţiră brusc.

Rămase ghemuit pe fotoliu, gâfâind şi fixând tavanul.

Încet îşi făcu loc din întuneric un gând, un nume.

Rino.

Rino Zena.

El era singurul care-l putea învinovăţi. El era cel care ştia şi ar fi vorbit. Văzu braţul lui Rino cum se ridica şi arăta cu degetul spre el.

Dar la ora asta trebuia să fie deja mort. Omul Hoit văzuse moartea care-i dădea târcoale.

Dar dacă era acolo pentru altcineva? O mulţime de oameni mor în fiecare zi în spital.

Se ridică în picioare şi clătinându-se înşfacă de pe comodă pistolul pe care-l luase de la Rino în pădure şi îl strânse tare în mână.

De data asta nu-l vor opri.

Lăsară maşina în parcarea de la centrul sportiv.

„Ce fac toate astea aici?" întrebă Cristiano arătând spre un şir de autocare.

Beppe îşi puse oribilii ochelari de soare stil muscă. „Şcoli, lume venită la înmormântare."

Cristiano îşi spuse că sau Fabiana Ponticelli cunoştea jumătate de planetă, sau era lume care venea la înmormântare fără să o cunoască.

Străzile din centru erau închise şi păzite de poliţia municipală şi nu se putea intra fără o autorizaţie specială. T

„Slujba e în biserica San Biagio", zise Beppe.

Trecca nu-l pierdea o clipă din ochi.

Cum se face cu un câine lăsat pentru prima oară fără lesă.

O fi intuit ceva.

Erau o mulţime de oameni care se îndreptau în linişte către biserica din piaţa Bologna. De-a lungul străzii, Cristiano îşi dădu seama că toate

magazinele erau închise şi că pe obloanele trase erau puse panglici negre.

Nu văzuse atâta lume nici măcar vara trecută când venise televiziunea cu Gabibbo şi două subrete, dar când ajunse în piaţă rămase cu gura căscată.

Era un unic covor uman din care se iveau acoperişurile microbuzelor TV cu antenele parabolice, statuia cu calul de marmură şi stâlpii de electricitate pe care erau agăţate buchete de megafoane. La ferestrele clădirilor moderne care înconjurau piaţa era adunată ciorchine altă lume. Şi lungi bannere albe pregătite în mare grabă se întindeau de la un balcon la altul. Spuneau: FABIANA VEI FI ÎNTOTDEAUNA ÎN SUFLETELE NOASTRE. FABIANA ÎNVAŢĂ-NE SĂ FIM MAI BUNI. FABIANA ACUM TRĂIEŞTI ÎNTR-UN LOC MAI BUN.

„Dă-mi mâna, că în haosul ăsta riscăm să ne pierdem." Trecca îi întinse mâna şi Cristiano fu obligat să i-o prindă.

Înaintară pe una din laturile pieţei şi în sfârşit ajunseră lângă biserică. Un edificiu modern de ciment cenuşiu şi cu un acoperiş ascuţit acoperit de plăci de aramă oxidată. În mijlocul faţadei era un enorm vitraliu cu un Cristos uscăţiv. Treptele erau şi ele pline de oameni care se îngrămădeau să intre.

„Să plecăm. N-o să ne lase să intrăm", zise Cristiano încercând să se elibereze din strânsoare.

. Aşteaptă… Tu eşti un coleg de şcoală." Trecca vorbi cu serviciul de ordine şi îi lăsară să intre. Traversară naosul prin dreapta făcându-şi loc prin mulţime. Era un miros puternic de tămâie, de flori şi de transpiraţie.

Cristiano se trezi în faţa lui Castardin, proprietarul fabricii de mobilă, cel căruia îi omorâse câinele.

Castardin îl privi o clipă. „Tu, dacă nu greşesc, eşti fiul lui Rino Zena."

Cristiano voia să zică nu, dar Trecca era lângă el.

Făcu da cu capul.

„Am auzit de tatăl tău. Îmi pare foarte rău. Cum se simte?"

„Bine. Mulţumesc."

Interveni asistentul social. „E încă în comă. Dar medicii sunt optimişti.”

Castardin urla ca şi cum ar fi fost într-o discotecă. „Bine. Bine. Atunci, imediat cum se trezeşte să-l saluţi din partea mea, ai înţeles? Imediat cum iese din comă spune-i că bătrânul Castardin îi transmite multe, multe salutări.” Şi îl lovi uşor de două ori peste ceafa.

Cristiano îşi imagină că tatăl său se trezea şi el îi spunea că bătrânul Castardin îi transmite multe, multe salutări. Ar fi intrat din nou în comă pentru totdeauna.

La câţiva metri mai încolo se afla Mariangela Santarelli, coafeza, aia care se ţinea cu taică-său când el era mic. Îşi pusese un văl pe cap şi o fustă mini. Apoi Max Marchetta, proprietarul de la Euroedil. Era îmbrăcat foarte elegant, ca şi cum ar fi trebuit să se însoare şi vorbea la celular. Era până şi bătrânul Marchetta într-un cărucior împins de un filipinez.

Ajunseră în zona în care stăteau colegii săi de şcoală. Imediat cum îl văzură începură să şuşotească şi să-şi dea coate arătând spre el.

Cristiano se abţinu să nu fugă.

Profesoara de italiană îşi făcu drum printre oameni, se apropie de el, îl îmbrăţişă cu putere şi îi şopti la ureche:, Am auzit de tatăl tău. Îmi pare foarte rău”.

Aceleaşi cuvinte ca ale lui Castardin.

Omul Hoit intră în spital.

Inima stătea să-i sară din piept. Şi trebuia să urineze. Îşi ţinea o mână apăsată pe stomac şi cu degetele atingea oţelul pistolului ascuns în chiloţi.

În cele din urmă reuşise să ajungă. Nu ştia nici măcar el cum. Până şi scuterul pornise la prima cheie.

Oraşul părea că înnebunise. Toate jaluzelele magazinelor erau trase. Toate străzile închise traficului. Parcările pline de autocare. Străzile invadate de oameni care se îndreptau spre centru.

Ar fi vrut să întrebe unde se duceau cu toţii, ce dracu’ se întâmpla, dar nu avusese curajul. Peste tot erau gardieni şi poliţişti.

Poate că era un concert cu Laura Pausini sau un miting politic.

Ar fi vrut să alerge sus la Rino, dar înainte de orice trebuia să urineze. Îi plesnea vezica, nu alta.

Intră în toaleta de lângă bar. În momentul ăla, slavă Domnului, nu era nimeni. Omul Hoit alergă la pisoar şi se eliberă dându-şi capul pe spate şi închizând ochii.

Trebui să se sprijine cu mâna de zid ca să nu cadă jos de durere. I se părea că urina foc amestecat cu cioburi de sticlă.

Când deschise din nou ochii văzu că pereţii de faianţă albă ai pisoarului erau pătaţi cu roşu şi că din penis îi picura urină şi sânge. Duhoarea acidă a amoniacului se amesteca cu aceea metalică de sânge.

„Futu-i”, murmură disperat.

În momentul ăla uşa rabatabilă a toaletei se deschise şi se închise cu un scârţâit.

Omul Hoit se apropie de perete şi privi gaura în care ajungea urina roşie.

Auzi în spatele lui un zgomot de tocuri care călcau gresia. Apoi cu coada ochiului văzu o siluetă oprindu-se la al treilea pisoar de la el.,

Ah! Se spune că nu e bine să ţii. Mai ales după o anumită vârstă”, zise bărbatul şi în acelaşi timp se auzi un şiroit.

Omul Hoit se întoarse.

Era Riky. Îngerul trimis de Dumnezeu.

Era îmbrăcat cu acelaşi costum de flanel gri şi aceeaşi cămaşă în carouri. Şi avea aceeaşi şuviţă blondă care părea că fusese de curând linsă de o vacă. Acelaşi tot.

„Riky…” spuse fără să vrea.

Omuleţul îşi întoarse capul, se uită la el şi îşi ridică sprâncenele. „Cine eşti, dragă?”

„Eu sunt. Nu mă recunoşti?”

„Poftim?”

„Cum? Mi-ai dat asta.” Omul Hoit scoase de sub pulover cruciuliţa pe care o ţinea pe piept.

Riky părea nehotărât dacă să spună că îl cunoaşte sau să nege totul şi să-şi ia tălpăşiţa. În cele din urmă făcu da cu capul. „Da. Sigur… Acum îmi aduc aminte. Ce mai faci?”

Omul Hoit îşi trase nasul. „Sunt pe moarte…”

Riky îşi trase fermoarul la pantaloni.. Atunci cruciuliţa era pentru tine?” Se duse să se spele pe mâini. „Trebuia să-mi spui… Ţi-aş fi dat altceva. De ce nu mi-ai spus?”

Omul Hoit ridică din umeri şi admise: „Nu ştiu. Ştiu că sunt pe moarte şi că Dumnezeu m-a părăsit”.

Riky făcu doi paşi înapoi ştergându-şi mâinile cu un şervet de hârtie: „Te-ai rugat lui Dumnezeu?”

„Dumnezeu nu mai vorbeşte cu mine. A ales pe altcineva. Ce rău am făcut?” Omul Hoit se apropie şchiopătând de omuleţ şi îl prinse de braţ.

Riky înţepeni. „Nu ştiu. Dar trebuie să te rogi în continuare. Cu mai multă convingere.”

„Da’ trebuie să-l omor eu pe Rino? Sau a făcut-o deja Dumnezeu?” începu să dea cu piciorul în pământ ca şi cum ar fi strivit un gândac invizibil.

Riky se eliberă din strânsoare ca şi cum l-ar fi atins un lepros. „Ascultă-mă, trebuie să plec. Noroc.”

Omul Hoit îl văzu dispărând pe uşă şi-apoi îşi strâmbă gura într-o grimasă de teroare, căzu în genunchi, se îmbrăţişă, se aplecă înainte şi începu să plângă şi să bolborosească: „Spuneţi-mi ce trebuie să fac. Vă rog… Spuneţi-mi voi. Şi eu o să fac”.

Beppe Trecca stătea sprijinit de o coloană din naosul lateral cu braţele încrucişate.

Îl lăsase pe Cristiano cu colegii lui şi acum îi vedea capul blond printre celelalte.

Părea un extraterestru acolo în mijloc. Nici măcar nu se uitase la ei.

Are caracter copilul ăsta, şi e puternic.

Îşi va reveni, Beppe era sigur de asta. Nu se lamentase niciodată, nu-l văzuse niciodată vărsând o lacrimă. Aşa trebuiau înfruntate dificultăţile.

El în schimb se simţea obosit şi slab.

De-abia aştepta să se întoarcă acasă, să facă un duş, să se radă şi să scrie scrisoarea de demisie. În ziua următoare va închide contul în bancă, îşi va lua cele câteva lucruri pe care le avea şi se va duci cu maşina la Ariccia.

Îşi scoase ochelarii, îi curăţă şi-i puse din nou. Strânse ochii şi o văzu pe Ida aşezată într-o bancă din naosul central. Lângă ea, Mărio şi copiii.

Ar fi trebuit să sară în sus, să nu mai respire, să se ascundă, dar rămase acolo, ca vrăjit, să o privească. În zilele din urmă îşi imaginase de mii de ori momentul acela şi nu se gândise niciodată că va avea o asemenea reacţie. Era împăcat, liniştit, pentru că îi era suficient s-o vadă ca toată neliniştea, toate spaimele lui să se topească cum se topeşte tempera în apă. Ştia că este ultima oară că o vede şi voia să-şi umple memoria de ea ca să n-o uite niciodată. Şi să trăiască cu amintirea ei.

Era îmbrăcată într-un taior negru şi o bluză de lânică gri. Avea părul strâns la spate. Gâtul lung. Era splendidă. Îşi dădea la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

De ce naiba am făcut jurământul ăla?

Şi cine spusese că africanul era mort? Era la pământ, dar putea să fie doar leşinat. Nici măcar nu-i ascultase inima. Ce imbecil! Sentimentul de vinovăţie hotărâse pentru el. Panica îl făcuse să-l considere mort. Dar nu fusese nici un medic care să certifice moartea.

Se simţea foarte bine. Am ajuns chiar să-i cumpăr şosetele.

Şi de fapt miracolele nu există. Sunt o iluzie. Bună de întărit credinţa. Dumnezeu nu este un negustor cu care negociezi favoruri în schimbul unor promisiuni.

Cum mi-a putut trece prin cap să cred că cineva se roagă şi Dumnezeu învie morţii? Aşa n-ar mai muri nimeni!

Nu fusese nici un miracol. Şi dacă nu fusese, nu exista nici jurământul. Dacă se înşela şi trebuia să plătească pentru a fi fericit, va plăti.

Sunt îndrăgostit de Ida Lo Vino şi nu vreau s-o pierd pentru nimic în lume.

Simţi cum i se răspândeşte în corp o senzaţie de căldură şi i se muiară picioarele. Era ca şi cum s-ar fi născut din nou. Cineva îi luase de pe piept cele o mie de kilograme care nu-l lăsau să respire.

Îşi umflă plămânii, aruncă aerul afară şi îşi trecu degetele prin păr. Îşi netezi haina cu mâinile şi îşi aranja nodul la cravată.

Trecu hotărât prin mulţime şi se aşeză pe banca unde stătea Ida. Simţi mirosul plăcut al parfumului ei. O strânse de braţ. „Ida?”

Femeia se întoarse şi îl văzu. Uluită suspină: „Beppe? Unde-ai fost?”

„Să închei socotelile cu Dumnezeu”, spuse, apoi îi făcu semn să aştepte şi i se adresă lui Mărio care îl privea zâmbind: „Când se termină slujba, trebuie să vorbesc cu tine”. Se aşeză şi o prinse pe Ida de mână.

Cristiano fusese nevoit să-şi îmbrăţişeze toţi colegii de şcoală. Unii îl şi sărutaseră. Până şi sfrijitul ăla de Colizzi, tocilarul, care îl urâse întotdeauna. Singura care nici măcar nu se uitase la el era Esmeralda Guerra, prietena Fabianei.

În primul moment nici n-o recunoscu, aşa elegant îmbrăcată şi cu părul lung şi negru strâns într-o coadă. Îşi scosese şi piercingul. Părea mai mare şi era foarte frumoasă. În mână avea o foaie de hârtie de pe care continua să citească. În jurul ei şedea un grup de domnişoare de onoare care încercau s-o consoleze.

Cristiano se aşeză lângă Pietrolin, pe care odată, la centrul comercial, îl bătuse cu silueta de carton a lui Brad Pitt.

Pietrolin îi dădu un cot. „Guerra va citi o poezie pe care a scris-o pentru Fabiana. Şi mâine la ora trei şi jumătate va apărea la televizor, la Viaţa în direct.”

În cealaltă parte, în picioare lângă un confesional, stătea Tekken cu toată banda lui. Ducaţi, Nespola, Memmo şi alţi trei sau patru pe care Cristiano nu ştia cum îi cheamă. Avea o armură de ghips.

Deci te-am pocnit cum trebuie cu lemnul ăla. Ai simţit. Aşa meriţi. Pentru ce i-ai făcut lui Brânzilă…

La un moment dat fu un murmur general.

Cristiano se întoarse.

Intraseră tatăl, mama şi frăţiorul Fabianei. Mulţimea le făcu loc să treacă. Ponticelli stăteau lipiţi unul de celălalt şi înaintau pierduţi prin mulţime. Unii ridicau celularele ca să-i fotografieze sau să-i filmeze. În penumbra bisericii, ecranele celularelor se iluminau ca nişte lumânări funebre.

Îi aşezară în primul rând lângă primar şi o mulţime de alte personaje importante şi poliţişti în uniformă. Mama îl luă pe copil în braţe în timp ce camerele televiziunilor prindeau scena în prim-plan.

„După slujbă se merge în cortegiu până la cimitir. N-am înţeles dacă trebuie să mergem şi noi.”

Cristiano îl privi pe Pietrolin fără să ştie ce să spună. De când intrase în biserică evitase să privească spre altar, dar nu mai rezistă.

Sicriul alb era aşezat pe un covor roşu. În jur mii de irişi, lalele, margarete. Zeci de coroane şi de jucării de pluş albe.

Un şir nesfârşit de persoane se apropiau şi depuneau alte flori sau pur şi simplu atingeau sicriul.

Înăuntru se află Fabiana, iar eu am fost ultimul care am atins-o.

Revăzu momentul în care, în timp ce împingea în râu cadavrul învelit în folia de plastic, îi atinsese un deget de la picior.

Omul Hoit deschise uşa secţiei de reanimare.

Inima îi bătea cu putere în piept, dar ritmul era regulat.

Era un du-te-vino de medici care ieşeau şi intrau în salonul în care era internat Rino.

Se auzea soneria.

Se apropie muşcându-şi palma.

În jurul patului era un grup de medici care discutau şi din cauza cărora nu reuşea să vadă.

Nimeni nu-l băga în seamă.

Atunci prinse curaj şi se mai apropie puţin. Sub pulover simţea pistolul care îl împungea în coastele dureroase.

Printre spinările medicilor văzu trupul lui Rino sub cearşaf. Gâtul, bărbia, obrajii, pleoapele coborâte… Braţul tatuat din care ieşeau tuburi transparente ridicându-se. Degetul arătător îndreptat spre el. Ochii albaştri privind drept într-ai lui.

Rino deschise gura şi spuse: „Tu ai fost?'

Se auzi o muzică şi biserica amuţi. Se mai auzeau doar plânsetele unor copii.

În fiind, în partea laterală a altarului, se aflau patru fete cu fustă neagră şi bluză albă care cântau la vioară o melodie foarte tristă. Cristiano o auzise deja într-un film de război.

Esmeralda privi spre doamna Carraccio, profesoara de matematică, care îi făcu semn să se ducă, şi toţi colegii ei se ridicară de pe bănci ca s-o lase să treacă, facându-i semne de încurajare.

În biserică era aşa o linişte, că tocurile pantofilor ei negri răsunau sub arcadele de beton.

Esmeralda urcă sfioasă cele trei trepte, trecu pe lângă sicriu şi se aşeză lângă amvon. Se apropie de microfon şi trebui să respire de trei ori înainte de a reuşi să spună cu un firicel de voce: „Aceasta este o poezie. Am scris-o pentru tine, Fabiana". Îşi trecu mâna peste ochi. „Fabiana cu un zâmbet. Fabiana cu sufletul mare. Fabiana care ştia să lumineze şi cele mai întunecate zile… Fabiana care ne făcea să râdem… Acum eşti…" îşi lăsă capul în jos şi începu să hohotească. Încercă să continue „… acum eşti… acum eşti…" dar nu reuşi. Bolborosi printre hohote: „O să ne lipseşti,

fluturaşule”. Apoi se îndepărtă de amvon şi alergă la locul ei acoperindu-şi faţa.

Alessio Ponticelli îşi privi soţia şi îi strânse tare mâna. Respiră adânc şi se duse la microfon.

Cristiano îl văzuse de câteva ori în faţa şcolii. Era un bărbat frumos, un tip atletic, întotdeauna bronzat. Acum însă părea bolnav, ca şi cum l-ar fi stors de puteri. Era palid, nepieptănat şi cu ochii lucioşi şi febrili. Scoase din haină o foaie de hârtie îndoită, o deschise, o privi, dar o puse la loc şi începu să vorbească încet., Am scris despre Fabiana, fetiţa mea, despre ce copil minunat era, am scris despre visele ei, dar nu reuşesc să… scuzaţi-mă…” îşi trase nasul, se şterse la ochi şi începu să vorbească cu mai multă vigoare. „Se spune că Dumnezeu ştie să ierte. Se spune că Dumnezeu, în infinita lui bunătate, a creat fiinţele umane după chipul şi asemănarea sa. Eu nu înţeleg însă: cum a putut crea monstrul care a omorât-o pe fetiţa mea? Cum a putut asista la asta? La o sărmană fetiţă care era aruncată jos de pe scuter, bătută, violată şi ucisă cu o lovitură dată cu piatra în cap? Dumnezeu văzând toate astea ar fi trebuit să urle din înaltul cerurilor atât de tare încât să ne surzească pe toţi, ar fi trebuit să întunece ziua, ar fi trebuit… Dar n-a făcut nimic. Zilele trec şi nu se întâmplă nimic. Soarele răsare şi apune şi un asasin infam se ascunde printre noi. Şi mi se cere să vorbesc despre iertare? Cum pot să-l iert? N-am putere. Mi-a luat cel mai frumos lucru pe care-l aveam…” îşi puse coatele pe amvon, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă în hohote. „Vreau să-l văd mort…”

Mama Fabianei se ridică, se duse lângă soţul ei, îl îmbrăţftă cu putere şi-l duse de acolo.

În spatele altarului, cardinalul Bonanni, cocoşat şi foarte bătrân, începu să oficieze slujbă funerară cu o voce răguşită: „Dă-le lor, o Doamne, odihna veşnică, şi fă să strălucească peste ei lumina veşnică”.

Toată biserica se ridică în picioare şi repetă: „Dă-le lor, o Doamne, odihna veşnică, şi fă să strălucească peste ei lumina veşnică”.

Cristiano, care rămăsese aşezat, plângea în tăcere şi, înăbuşindu-şi hohotele, de abia reuşea să respire.

Sunt un monstru, un monstru.

Cum de reuşise să târâie trupul Fabianei plin de sânge fără să simtă nici un pic de milă? Cum reuşise să trăiască toate zilele alea fără să se ruşineze? Fără să se gândească că distrusese o familie? Unde găsise forţa să cureţe cadavrul fără nici o remuşcare? De ce reuşise să facă toate astea?

Pentru că sunt un monstru şi nu merit să fiu iertat.

Era cald în salonul Omului Hoit.

Soarele, sus pe cer, trecea prin uşile de sticlă şi strălucea în partea orientală a ieslei sfinte.

Prin fereastra larg deschisă a băii se auzea ciripitul păsărelelor, claxoanele maşinilor şi ţipetele megafoanelor care transmiteau slujba din biserica San Biagio.

Omul Hoit ieşi din bucătărie cu un scaun în mână.

„Din adâncul meu strig către tine, o, Doamne: Doamne ascultă-mi glasul. Pleacă-ţi urechea la glasul rugăciunii mele", hârâia cardinalul Bonanni prin difuzoare.

Omul Hoit, atent să nu răstoarne nimic, puse scaunul în mijlocul ieslei. Un picior pe un mic lac făcut cu un lighenaş albastru de plastic. Un picior pe şina de cale ferată. Un picior în mijlocul unui grup de urşi albi care sfâşiau un Pokemon. Un picior în mijlocul unei pieţe unde erau parcate în şir care armate şi camioane ale pompierilor.

„Eu îmi pun nădejdea întru Dumnezeu, sufletul meu speră în cuvântul Lui. Sufletul meu îl aşteaptă pe Dumnezeu mai mult decât sentinelele care aşteaptă dimineaţa."

Apoi Omul Hoit se întoarse şi se dezbrăcă. Îşi scoase pelerina, îşi scoase fularul alb-negru al echipei Juventus. Îşi scoase puloverul şi maioul. Îşi scoase pantofii şi şosetele. Îşi scoase pantalonii. Luă pistolul şi-l aşeză pe grămada de haine. La sfârşit îşi scoase şi chiloţii.

„în numele Tatălui şi al Fiului şi al Spiritului Sfânt."

Desfăcu braţele ca şi cum ar fi fost aripile unui porumbel rănit, îşi împinse înainte burta umflată, îşi lăsă capul într-o parte şi se oglindi în uşa de sticlă.

Braţele foarte lungi. Umărul drept vânăt şi tumefiat. Mărul lui Adam. Barbă neagră. Micul cap rotund. Cruciuliţa în părul de pe piept. Toracele slăbit pătat de uriaşe hematoame albastre. Penisul negricios în faţa testiculelor care atârnau ca nişte fructe coapte. Piciorul drept strâmb, mâncat de fulger. Cicatricea dură că nodul unui trunchi de copac, care i se întindea pe pulpă. Picioarele cu unghii negre.

Văzu o umbră alunecând în spatele său. Nu se întoarse. Ştia cine este. I se părea că aude TOC TOC-ul pe care-l făcea umblând în cârje şi fâsâitul hainei negre care atingea podeaua.

„Fraţi şi surori, pentru a celebra această Sfântă Euharistie în memoria micii noastre surori Fabiana, cu speranţa pe care ne-o dă învierea lui Isus, să ne recunoaştem cu umilinţă păcatele”, urla preotul.

Omul Hoit scoase încărcătorul celularului din priză şi, ca un colos, traversă din nou deserturile, fluviile, oraşele şi se urcă pe scaun. Ridică un picior. O văcuţă alb cu negru i se înfipsese în talpă. O luă şi o înfăşură cu lănţişorul de la cruciuliţă.

„Doamne Atotputernic fie-ţi milă de noi, iartă-ne nouă păcatele noastre şi condu-ne spre viaţa veşnică.”

Omul Hoit întinse braţele spre tavan. Chiar deasupra lui se afla cârligul pentru lustră şi două fire electrice care ieşeau din tencuială ca limba bifurcată a unui şarpe.

Trecu de mai multe ori firul de la încărcător prin cârlig şi apoi şi-l învârti în jurul gâtului.

„O, Doamne, tu care eşti iubirea ce iartă: primeşte-o în casa ta pe sora noastră Fabiana care a plecat din lumea asta la tine. Şi pentru că în tine a sperat şi a crezut, dă-i ei fericirea eternă. Pentru Domnul nostru…”

Ce ciudat. Era ca şi cum n-ar mai fi fost în trupul lui. Era alături. Aproape. Se vedea, gol, strângând firul negru în jurul gâtului. Se vedea respirând cu greu.

Eu sunt ăsta? *

{Da, tu eşti ăla.)

Ce mama dracului îl făcuse pe bărbatul ăla gol să se urce pe un scaun şi să-şi pună un ştreang de gât?

Omul Hoit cunoştea răspunsul.

Capul său.

Capul lui mic, cu păr negru ca pana corbului. Capul său nebun. Capul care-i distrusese viaţa. Acolo înăuntru era ceva care-l făcuse să audă prea multe lucruri, care-l făcuse să se simtă întotdeauna nepotrivit, diferit, care l-a împins să facă lucruri pe care nu le putea spune nimănui pentru că nimeni nu le-ar fi înţeles, care-l terorizase, exaltase, orbise, care-l făcuse să se închidă într-o gaură plină de gunoaie, speriat ca un şoarece, care-l făcuse să viseze o iesle sfântă atât de mare, încât să cuprindă tot pământul, să înlocuiască munţi, mări şi râuri cu munţi de mucava şi mări de staniol.

Ei bine, acel cap îl istovise.

„Da, istovise", zise Omul Hoit şi dădu un picior scaunului. Rămase suspendat deasupra păstorilor, soldăţeilor, animalelor de plastic şi munţilor de mucava.

Ca Dumnezeu.

Horcăind ridică puţin braţele şi desfăcu mâinile.

„Domnul este păstorul meu, în loc de verdeaţă mă aşază, la ape liniştite mă duce. Mă îmbărbătează, mă îndreaptă pe calea cea dreaptă, din dragoste pentru numele său."

Acum când nu mai respira, când plămânii săi disperaţi urlau „aer, aer!", când meningele îi exploda, când picioarele i se zvârcoleau ca în ziua în care fusese străbătut de curent, brusc înţelese.

Înţelese ce-i lipsea ieslei sale.

Nu era Ramona.

Era atât de simplu.

Eu.

Eu lipseam.

Brânzilă zâmbi. O lumină orbitoare. O dată. De două. De trei ori.

Apoi veni întunericul eliberator.

„Veniţi, Sfinţi ai lui Dumnezeu, apropiaţi-vă îngeri ai Domnului. Primiţi-i sufletul şi conduceţi-l la tronul Celui înalt. Să te primească Cristos, care te-a chemat, şi îngerii să te conducă cu Avram în Paradis. Primiţi-i sufletul şi conduceţi-l la tronul Celui înalt. Dă-i, o Doamne, odihna veşnică, şi fă să strălucească deasupra ei lumina veşnică. Primiţi-i sufletul şi conduceţi-l la tronul Celui înalt.”

Cristiano stătea încă între colegii săi, dar mintea-i era departe, într-o altă biserică. Goală. El era în picioare în faţa amvonului lângă sicriul tatălui său. Brânzilă şi Danilo aşezaţi în primul rând.

Tatăl meu era un om rău. A violat şi ucis o fetiţă nevinovată. Merită să ajungă în Iad. Şi eu împreună cu el pentru că l-am ajutat. Nu ştiu de ce l-am ajutat. Jur că nu ştiu. Tatăl meu era un beţivan, un om violent, un terchea-berchea. Îi bătea pe toţi. Tatăl meu m-a învăţat să folosesc pistolul, tatăl meu m-a ajutat să-l bat pe unul căruia îi tăiasem şaua motocicletei. Tatăl meu mi-a fost întotdeauna alături din ziua în care m-am născut. Mama a fugit şi el m-a crescut. Tatăl meu mă ducea la pescuit. Tatăl meu era un nazist, dar era bun. Credea în Dumnezeu şi nu blestema. Mă iubea şi îi iubea pe Brânzilă şi pe Danilo. Tatăl meu ştia ce e bine şi ce e rău.

Tatăl meu n-a omorât-o pe Fabiana.

Eu ştiu.

Firul încărcătorului se rupse. Brânzilă căzu printre păstori, case Lego, răţuşte şi păpuşele.

Rino Zena, întins în pat, mişcă o mână.

O voce spuse: „Mă auziţi? Dacă mă auziţi faceţi un semn. Orice semn.”

Rino zâmbi.

Cristiano Zena deschise ochii.

Toţi erau în picioare şi aplaudau la trecerea sicriului alb.

Se ridică şi urlă: „N-a fost tata!”

Dar nimeni nu-l auzi.

SFÂRŞIT